

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

**The Honey Badger
Chronicles**

IN A BADGER WAY

"Hot and humorous." —USAToday.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Ayrıca yazan SHELLY LAURENSTON

GURUR SERİSİ

Yele Etkinliğı İçindeki

Canavar

Yele Cazibesi Yele Sıkma

Kötü Davranan Canavar

Büyük Kötü Canavar

Ayı Kızla Buluşuyor

Bunun İçin Uluyun

Yararları Olan Kurt

Isırır Beni

KARGALARIN ÇAĞRISI SERİSİ

Serbest Bırakma

Yıkım

Boyun Eğmeyen

BAL PORSUĞU GÜNLÜKLERİ

Ateşli ve Öfkeli

BADGER BİR ŞEKİLDE

Bal Porsukları Günlükleri

SHELLY LAURENSTON

KENSINGTON YAYINCILIK ŞİRKETİ

www.kensingtonbooks.com

İçindeki tüm telifli materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

[Ayrıca](#)

[göreBaşlık](#)

[Sayfasına](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[***PROLOGUE***](#)

[***BİRİNCİ***](#)

[***İKİNCİ***](#)

[***BÖLÜMBÖLÜ***](#)

[***M***](#)

[***Bölüm ÜÇ Bölüm***](#)

[***Bölüm BEŞDÖRT***](#)

[***ALTINCI BÖLÜM***](#)

[***YEDİNCİ***](#)

[***BÖLÜM***](#)

[***SEKİZİNCİ***](#)

[***BÖLÜM***](#)

[***DOKUZUNCU***](#)

[***BÖLÜM***](#)

[***ONUNCU BÖLÜM***](#)

[***bölüm ON BİR***](#)

[***bölüm ON İKİ***](#)

[***bölüm ON ÜÇ bölüm***](#)

[***ON DÖRT***](#)

bölüm ON BEŞ bölüm

ON ALTI

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

bölüm ON DOKUZ

bölüm YİRMİ

bölüm BİRYİRMİ bölüm

YİRMİ İKİ

bölüm YİRMİ ÜÇ bölüm YİRMİ

bölüm YİRMİ BEŞDÖRT

Bölüm YİRMİ ALTI

bölüm YİRMİ YEDİ bölüm

YİRMİ bölüm YİRMİ

DOKUZSEKİZ

OTUZUNCU BÖLÜM

bölüm BİR OTUZ bölüm

OTUZ İKİ EPİLOG

YAZAR HAKKINDA

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp. 119
West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2019 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, bu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

KENSINGTON ve K logosu Tescillidir. ABD Pat. & TM Off. ISBN:
978-1-4967-1437-4
ISBN-10 : 1-4967-1437-7

Elektronik Baskı: Nisan 2019

ISBN-13: 978-1-4967-1439-8 (e-kitap)
ISBN-10: 1-4967-1439-3 (e-kitap)

PROLOGUE

"*Kız kardeşlerimi istiyorum!*"

General, kendisine ve askerlerine bağırarak on bir yaşındaki çocuğa baktı.

Ne olduğunu anlayamamıştı. Çok sevimli bir varlık olarak başlamıştı. Sessiz. Mütevazı. Onun için geldiklerinde hiç karşı koymamıştı. Kız kardeşleri etmişti. Wisconsin'in ortasında küçük bir ev grubunda yaşayan tuhaf insan sürüsü, iki büyük kızı zar zor zapt etmeyi başarmıştı.

Elbette, gerçekten kız kardeş gibi görünmüyorlardı. Biri siyah ve uzun boyluydu, diğeri Asyalı ve iri omuzlu minyon bir kızdı; onun jimnastikçi olduğunu düşünmüştü. Kız kardeşinin kızı da aynı omuzlara sahipti ve Yaz Olimpiyatları'na katılacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, bu iki kıza bir askerlik şubesinin numarasını vermek istemişti. Bu kadar sıkı dövüşen biri orduda yaşamayı düşünmeliydi.

Ama küçük kız kardeşleri hiç mücadele etmemişti. Sadece başını öne eğmiş, defterlerle dolu bir sırt çantası almış ve adamlarını arabaya kadar takip etmişti. Ve ilk iki hafta boyunca sessiz kalmıştı.

Sonra bir şeyler değişti. Değişmişti. Büyük ölçüde. Çocuğun duygularını izlemesi için tuttukları psikiyatristlerden biri "depresyon nöbeti" geçirdiğini ve ilaç tedavisine ihtiyacı olduğunu söyledi.

General ilk başta ilaç tedavisini duymak istememişti. Ona göre on bir yaşındaki bir kıza ilaç vermek uygunsuzluğun doruk noktasıydı ve kimse dahi çocuğun beyninin çalışma şeklini etkilemek istemiyordu. Kızın sadece disipline ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Onu hiç sahip olmadığı bir baba figürü olarak görmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu görmeye gitmiş ve onunla diyalog kurmaya çalışmıştı.

Bunun bir faydası olmamıştı. Yaklaşık bir haftalık ziyaretten sonra aniden ona ağır metal bir laboratuvar aleti fırlatana kadar ona ekşi bir ifadeyle bakmıştı. Neredeyse kafasına da geliyordu, ama o eğildi.

zaman. Sonra "Kız kardeşlerimi istiyorum!" diye bağırmaya başladı ve o zamandan beri hiç durmadı.

Ona ne söylerlerse söylesinler ya da ne ile rüşvet vermeye çalışırlarsa çalışsınlar, duymak istemiyordu. Kız kardeşlerini istiyordu ve görünüşe göre onları *şimdi* istiyordu.

Tüm iyi niyetine rağmen sonunda psikiyatriste boyun eğmiş ve üstlerinden kızı ilaç verilmesi için onay almıştı.

Şu anda, sağlık personeli laboratuvarın dışında, seçtikleri ilaçla dolu bir iğneyle bekliyordu çünkü Küçük Hanım haplarını ona zorla verdiklerinde geri tükürüyordu.

General tekrar denedi, "Şimdi, Bayan Stasiuk-"

Elini granit tezgâha vurdu. "Bu MacKilligan.

Ben bir MacKilligan'ım!" diye bağırdı. "*Ve kız kardeşlerimi istiyorum!*" Geri çekilmeden önce ona "Denedim," dedi.

"Hemşire?"

Psikiyatristin özel hemşiresi, üzerinde dolu bir şırınga bulunan paslanmaz çelik bir tepsiyle içeri girdi.

Çocuk onu görür görmez gerçekten korkmaya başladı. Gözleri büyüdü ve arkasındaki laboratuvar masasına çarpına kadar geri çekildi.

"Benden uzak dur," diye yalvardı. "Benden uzak dur."

"Sorun yok, Bayan Sta . . uh . . . MacKilligan," diye yatıştırdı. "Sadece kendinizi daha iyi hissetmenizi istiyoruz. Öyle değil mi, Hemşire?"

Hemşire ilerlerken başını salladı. "İşte bu kadar."

Çocuk uzun bir süre hemşireye baktıktan sonra aniden, "Beni öldürmeye çalışıyorsunuz," diye suçladı.

Bu cümle o kadar sakın ama o kadar kesin bir şekilde söylenmişti ki odadaki herkes dondu kaldı ve ona baktı.

"Ne?" diye sordu general.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye tekrar suçladı.

General şok olmuş bir halde gözlerini kırıştırdı. "Tabii ki değiliz. Bayan MacKilligan ."

"*Beni öldürmek istiyorsun!* Diğer taraf için çalışıyorsun!"

"Hangi diğer taraf? Sen neden bahsediyorsun? Kimse seni öldürmeye çalışmıyor. Sana yardım etmeye çalışıyoruz!"

Yüzü kıpkırmızı, parmakları sıkı küçük yumruklar halinde kavrılmış, tüm vücudu gergin kaslardan oluşan gergin bir çizgi, küçük engerek çığlık attı, "*Beni öldürmeye çalışıyorsunuzeeeeee!*"

Sesi o kadar yüksekti ki, General onun laboratuvarın camlarını titrettiğini hissetti, ama bunun sadece onun hayal gücünün bu garip koşullar altında çıldırması olduğundan emindi.

"Kimse seni öldürmeye çalışmıyor!" diye bağırdı çocuğun çığlıkları üzerine. "Bütün bu üssü *senin* için inşa ettik. O yüzden sakın ol ve ilacını iç!"

Hemşire şimdi onun yanında duruyordu ve iç çekerek iki hastabakıcı çağırdı. Adamlar içeri girip kızın yanına gittiler ve kollarından tutup onu hareketsiz tutmaya çalıştılar. Ama generalin onu ilk getirdiklerinde görmediği kavgayı şimdi görüyordu.

Çocuk panik içinde dönen bir derviş gibi kollarını ve bacaklarını savurarak adamlardan uzaklaştı ve koşmaya başlamadan önce çılgınca çığlıklar attı.

Hastabakıcılar çocuğu kovalarken hemşire "Yakalayın onu!" diye emretti. büyük laboratuvar. Ama ona her yaklaştıklarında, bacaklarının altından eğiliyor, kavrayan ellerinin üzerinden atlıyor ya da çılgınca kaçabilmek için onlara bir şey fırlatıyordu.

General gözlerini devirerek adamlarından birine başıyla işaret etti. O asker kapıyı kapatarak çocuğun çıkış yolunu kesti. General diğer iki askere işaret etti.

Hassas hareketlerle kıza doğru ilerleyen askerlerden biri çocuğu kollarının arasına aldı ve sırtını göğsüne yaslayarak tuttu.

General hemşireye, "Nasıl isterseniz," dedi.

Hemşire tepsiyi laboratuvar masasının üzerine koydu ve şırıngayı açtı. Çocuğa doğru ilerledi.

Çırpınan ve çığlık atan kız, vücudunu tutan adamla mücadele etmek için elinden geleni yaparken başka bir asker de kolunu uzattı ama bu eğitilmiş adamlar kıza zarar vermeden onu kolayca tuttular.

Bu felaketin neredeyse sona erdiğine şükreden general nefes verdi ve bakışlarının odada dolaşmasına izin verdi. Tam o sırada tavandaki metal bir ızgara, sinsî bir ayak tarafından tekmelenerek bir emir erinin kafasına çarptı ve onu ciddi bir kafa yarasıyla yere düşürdü.

Dehanın Asyalı üvey kız kardeşi kanaldan yere atladı; ablası da onu takip etti. Ayakları yere değdiğinde, ikinci emir erini yakaladı ve inanılmaz bir kolaylıkla odanın diğer tarafına fırlatırken, diğer kız kız kardeşini tutan askere saldırdı. Ona doğru ilerlerken, aniden bir ayağını kaldırdı ve

laboratuvar çekmeceleri. Diğer laboratuvar istasyonuna doğru itti, diğer ayağını granite vurdu ve kendini askere doğru fırlattı.

Tüm vücudunu askerin başının etrafına sardı ama asker esirini tutmaya devam etti. İkinci asker en büyük kız kardeşe doğru hamle yaptı ama kız kardeş onun uzanan kolunu yakaladı ve onu laboratuvar masasına doğru savurdu. Sonra onu ensesinden yakalayarak yüzüstü masaya yapıştırdı. Bacağını kaldırdı ve askerin baldırının arkasına çarparak dizini kırdı. Askerin çığlığı odanın içinde yankılandı.

General kızgınlıkla iç çekti. Bu görev bittikten sonra bir madalyayı hak edecekti. Çünkü bu çok sağlamdı!

Odanın önündeki asker kapıyı çekerek açtı ve koridorda nöbet tutanlara "Burada yardıma ihtiyacım var!" diye bağırdı. Hemen içeri girdiler. Silahlarını çekmişlerdi ama içeri girer girmez durdular ve hemen silahlarını indirdiler.

General, bir silahın soğuk namlusunun şakağına dayandığını hissedene kadar nedenini bilmiyordu.

"Kız kardeşimi bırakın," dedi en büyükleri sakince, onların duyabileceği kadar yüksek sesle ama küçük kız kardeşinin paniği olmadan, "yoksa o orospu çocuğunun beynini dağıtırım."

Eğitilmiş askerlerin, en büyüğü henüz on sekizinde bile olmayan üç küçük kızla baş edemediği üzücü bir gündü.

Ortanca kız kardeş hâlâ kafasına sarılıyken, asker küçük kızı serbest bıraktı. Stevie MacKilligan ondan uzaklaşarak sarı saçlarını yüzünden ve gözlerinden uzaklaştırdı.

İşini bitirdiğinde, hâlâ elinde şırıngayı tutan hemşireye odaklandı.

"Bunu bana vermeye çok hazırdın," dedi.

Hemşire yumuşak ve mantıklı bir şekilde, "Bu sadece sana yardımcı olacak bir şey," dedi. "Seni sakinleştirmek için."

"Gerçekten mi?" Çocuk şırıngayı hemşirenin elinden kaptı. "O zaman sen dene."

Psikopat küçük sürtük parmak uçlarına kalktı ve şırıngayı hemşirenin boynuna sapladı, iğne ete girdikten sonra pistona bastı.

Hemşire çığlık atarak laboratuvar masasına sırt üstü düştü. General yine de anlamıştı. Bu acıtmış olmalıydı.

Ama sonra hemşire çığlık atmaya devam etti, yere düştü, sırt üstü yuvarlandı ve aniden ağzı köpürdü, tüm vücudu çılgınca kasıldı.

Ta ki durana kadar. Her şeyi. Hareket ediyor, nefes alıyor ... yaşıyor.

General yavaşça hemşirenin cesedinden kıza doğru baktı. Kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Beni öldürmeye çalıştığını söylemiştim," dedi.

* * *

Charles Taylor sürüsündeki dişi kurtların şikâyetlerini görmezden geldi. Ondan polisleri aramasını istediler. FBI'ı. Beyaz Saray'ı aramasını. Herhangi birini aramasını! Küçük Stevie'yi geri almak için "Bir şeyler yap!" diye talepte bulundular.

Ama Charles daha iyisini biliyordu.

Bazı şeyleri kendi zamanına bırakmak gerekirdi. Ve bu da o zamanlardan biriydi.

Torunu ve üvey kız kardeşi, ABD hükümetinin Sürü topraklarına gelmesinden tam iki buçuk hafta sonra ortadan kaybolmuştu.

Ve Charles nereye gittiklerini biliyordu. Küçük kardeşlerini geri almak için.

Torunu ve üvey kız kardeşleri diğer çocuklar gibi değildi. Sürü yavruları gibi bile değillerdi. Bu yüzden müdahale etmek yerine kendi başlarına halletmelerine izin verdi.

Sürüdeki dişiler telefonla meşgul olup bilgi almaya çalışırken, torunu ve üvey kız kardeşi odalarına kapanmışlardı. Sessizdiler. Gerçekten sessizleşmişlerdi.

O kadar rahatsız edici bir şeydi ki Charles sürüsüne geri çekilmelerini emretmişti. Her ne yapıyorlarsa durmalarını. Kan bağı torunu olmadığı için küçük kızdan vazgeçtiğini düşünmüşlerdi ama bu gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu. Sadece bazen bir kurdun her şey bitene kadar ağaçların arasında saklanması gerektiğini öğrenmişti.

İnsan böyle hayatta kalırdı.

Önünde ve arkasında iki askeri araç bulunan bir limuzin sokağına yanaştı.

Verandada oturmuş, arka bahçede bulunduğu bir tahta parçasından küçük bir tek boynuzlu at yontuyordu ve limuzin evinin önünde durana kadar yerinden kıpırdamadı.

Ayağa kalktı, kot pantolonunun ve Jimi Hendrix tişörtünün üzerindeki tahta talaşlarının tozunu aldı.

Limuzinin kapısı açıldı ve torunu dışarı çıktı. Annesine o kadar benziyordu ki yüreği sızladı ama bunu ona söylemedi. Endişelenmesi gereken yeterince şey vardı.

Ortanca kız da onu takip etti. Kanlı bir burnu ve morarmış bir gözü vardı. Bazı askeri tiplerle kavga etmiş olabilirdi ama Charles'a bir şey bunun ablasından geldiğini söylüyordu. O küçük bal porsuğu beladan başka bir şey değildi ve kontrol edilmesi çok zordu.

Ve son olarak, en küçüğü. Omuzlarında büyük bir sırt çantası vardı ve ablalarına ayak uydurmak için beceriksizce koşuyordu.

"Baba," dedi torunu yanından geçerken. "Pop-Pop," dedi küçük Asyalı olan.

"Merhaba büyükbaba," dedi en küçüğü. "Tekrar hoş geldin."

Durup ona gülümsedi ve o da gülümsedi. Gülümsemesine karşılık vermediğinde bir kez ağlamıştı, bu yüzden o da her zaman gülümsedi. Her zaman.

Tek boynuzlu atı kızın eline tutuşturdu ve kız sırttı. "Güzel sanat," diye mırıldandı, evin içinde kaybolmadan önce onu inceliyordu.

Tekrar arkasını dönmeden önce, on adım ötesinde bir kurdun durduğunu biliyordu.

Charles acele etmeden omzunun üzerinden baktı ve Van Holtz olması gereken bir kurtla göz göze geldi. Yaşlı bir Van Holtz, ama yine de Charles'ın sürüsü hangi yaşta olursa olsun Van Holtz kurtlarından hep uzak durmuştu.

"Ne?" diye sordu. Charles sordu. "Edgar Van Holtz."

"Umurumda değil."

Sırttı. "Umurunda olmalı. Torununun ve kız kardeşlerinin bir ordu üssünde maksimum gözaltında değil de sürüne geri dönmelerinin sebebi benim. Biraz zarar verdiler. En azından en büyüklerinin suçlanması gerektiğini düşünen pek çok kişi var."

Charles şimdi sırtıyordu. "Lütfen. Sanki onlardan herhangi birini tutabilirmişsin gibi."

Van Holtz başını salladı, sırttı. "İyi bir noktaya değindin." Üç kızın arkasında kaybolduğu kapıya baktı. "Benim önerim-"

"Ki bunu ben istemedim."

"Ama yine de alacaksın. Küçük olanı oraya koy. Müzikle ilgilendiği zamanki gibi. Ama şimdi bunu bilim için yap." Charles'a bir dosya uzattı. "Bunu en büyüğüne ver. Stevie'nin bu bilim yarışmalarına ve özel burslara kaydolmasını sağla. Bu onun adının duyulmasını sağlayacaktır."

"Ve ne yapacak? Onu daha büyük bir hedef haline mi getirecek?"

"Hükümetimiz evrendeki tüm haber kaynakları Stevie MacKilligan'a ne olduğunu merak edip peşlerine düşmeden onu öylece alamaz. Ve diğer hükümetler onu almaya çalışırlarsa ABD ile uğraşmak zorunda kalacaklar. Yine."

"Yine mi?"

"Bazı yabancı çıkar çevreleri, onun üste çok sıkı izlendiğini öğrenince, onu öldürmek için ajanlar gönderdiler."

Charles'ın öfkeli kaşları o kadar hırçındı ki Van Holtz ellerini kaldırdı. "Sakin olun. Halledildi."

"Senin tarafından mı? Yoksa kızlarım tarafından mı?"

O sırtış. "İyi şanslar, taşralı kurt," dedi Van Holtz limuzinine dönerken. "Bu üçüyle ihtiyacın olacak."

Charles adamın üzerinden sarkan, özel dikim bir takım elbise olduğundan emin olduğu şeye dudak büktü. Züppe kurtlar kadar nefret ettiği başka bir şey yoktu.

En büyük torunu evden çıktı ve yanında durarak tüm araçların gidişini izledi.

"Herkes iyi mi?" diye sordu.

"Evet."

Kurdun verdiği bilgi dosyasını ona uzattı. "Nedir bu?" diye sordu.

"Yarışmalar, Hibeler, hepsi o Bir şeyler. Sen ihtiyaç için olsun senin kız kardeşim de dahil."

"Para için mi?"

"Güvenlik için. Onun adını duyurmak için. Tanınmasını sağla. Kimsenin bunu ona tekrar yapmasını istemiyoruz."

Torunu başını salladı. "Ben ilgileneceğim."

Bunu biliyordu. Her şeyle o ilgilenirdi. Dünyanın yükü o omuzların üzerindeydi.

"Bak," dedi ona doğru dönerek, böylece karşı karşıya geldiler. "Kız kardeşlerini korumak için ne yapman gerekiyorsa yap. Ben senin arkadayım."

"Biliyorum. Ben sadece-"

Evin içinden kardeş düşmanlığının çılgınlıkları yükseldi ve en büyük torunu gözlerini kapatarak kocaman bir iç geçirdi. Kız kardeşlerinin kavga etmesinden nefret ederdi ama Charles buna pek aldırmazdı. Üçü arasındaki tek normal şey buydu.

Eve girmek için döndü ama parmak uçlarında yükselip onun yanağını öpecek kadar uzun süre durdu.

Tek kelime etmeden ondan uzaklaştı ve o da tekrar avluya dönüp önüne bakmaya başladı. Ön kapının açıldığını duydu ve en büyük torunu havladı, "Max! Stevie'nin dilini hemen çöz! Ne dediği umurumda değil! Bu boğazını sık demek değil! Stevie'nin boğazını hemen şimdi serbest bırak. Hemen şimdi *yoksa kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki-*"

Charles gülümsedi. Gülümsememesi gerektiğini bilmesine rağmen. Davranışlarına göz yummamalıydı, ama bunu nasıl bu kadar sevimli bulmazdı?

BİRİNCİ BÖLÜM

On üç yıl sonra ...

Doreen düşündüm o oldu Hayal kurmak. Düşünce o oldu hepsi hayali. Bilinçaltında hüznü ve çarpık bir şey vardı. Ama arkasını döndüğünde.

...

Ufak tefek ama güçlü yapılı kadın yaşlı kocasının üzerine çıkmış, dizleriyle kocasının kollarını yatağa sabitlemiş ve yüzünü bir yastıkla örtmüştü. Kocasını Peter MacKilligan, üzerine çıkmış olan kadını yerinden oynatmak için var gücüyle mücadele ediyordu. Ama yaptığı hiçbir şey işe yaramadı.

Kocasını yaşlıydı. Neredeyse seksen beş yaşındaydı. Ama vücudu gerçek yaşını göstermiyordu. Hâlâ ellili yaşlarındaymış gibi görünüyordu. Güçlüydü. Hâlâ boks yapıyor, ağırlık kaldırıyor, her gün kapalı havuzlarında yüzüyordu. Ona her zaman bunun genetik olduğunu söylerdi. "Ailemdeki erkeklerin hepsi böyle," derdi.

Yine de bu kadını bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Doreen döndü ve cep telefonuna uzandı, ama kadın tam o sırada konuştu.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedi kadın. Bir aksanı vardı. Kocasının İskoçya'dan gelen üvey kardeşlerine benziyordu.

Doreen omzunun üzerinden kadına baktı. Kadın hâlâ Pete'in üstündeydi. Onu hâlâ yatağa sabitliyordu. Hâlâ onu yastıkla boğuyordu.

Kadın bir adamı öldürmenin ortasında sakince, "Mesele şu, aşkım," diye açıkladı. Gülümsemesi bile vardı. Kocaman, parlak bir gülümseme. "Yardım çağırabilirsin. Telefonunu kullan. Ya da Pete'in adamlarından birine seslen. Yardım gelecektir. Kaçacağım tabii ki. Beni yakalayamazlar. Hızlıyım, görüyorsun. Ben gitmiş olacağım ve sen bunu durdurmuş olacaksın. Ne kadar gurur duyacaksın. Ama sonra bir gece

.

.. herkes seni unuttuğunda, geri döneceğim." Pete'in çırpınışları yavaşladı ve bir süre sonra durdu.

Kadın arkasına yaslanarak yastığı çekti ve iki parmağını Pete'in boğazına bastırdı. Tatmin olmuş bir halde Pete'in üzerinden sıyrıldı ve yatağın etrafından dolaşarak Doreen'in yanına oturdu.

Sanki ekmek yaptıktan sonra unun tozunu alıyormuş gibi ellerini birbirine sürterek devam etti, "Ve geri döndüğümde, o güzel yüzü kafatasından sıyrıp atacağım. Bu hoşuna gitmezdi, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi ve çarşafın üzerinden Doreen'in dizini okşadı. "Bundan hiç hoşlanmayacağına eminim. Büyük amcam Pete'in gözü hep güzel kadınlarda olmuştur. Nesin sen? Altı numaralı eş mi?" Başını iki yana salladı. "Hiç anlamıyorum. Bir kere evlenirsin, anlarım. İki kez evlenirsen... tabii. İlki kolaylıkla bir hata olabilirdi. Ama ondan sonra ... sen sadece bir aptalsın."

Bacak bacak üstüne attı, kot pantolonundan biraz tüy topladı.

"Şimdi," diye devam etti, "dediğim gibi, çığlık atıp ağlayabilir ve yardım çağırabilirsin. Ya da akıllıca çeneni kapalı tutabilirsin. Ben gidene kadar bekler ve Pete'in adamlarından birini çağırırsın. Doğal yollardan öldüğünü düşüneceklerdir. Bırak düşünsünler. Otopsi istemeyeceklerdir. MacKilliganlar bu tür şeyleri sevmezler." İçini çekti, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "İşte bu yüzden bu şekilde yapmak zorundaydım. Boğazına deri bir kayış geçirip canını almayı tercih ederdim. Bu da uzun zaman alırdı, ama bunda ikimiz için de bir onur var. Çünkü bizim türümüz için ... bizi öldürmek çok zaman alır. Ama sanırım sen bu konuda pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?" Havayı kokladı. "Evet, tam insanım ... yani bunların hiçbirini bilmiyorsun. Ama kendini şanslı sayabilirsin. Mirastan güzel bir miktar para alacaksın ve Yüce Tanrı izin verdiği sürece hayatına devam edip yaşayabilirsin. Güzel olmaz mı? Tekrar uyandığında beni *başında* bulmaktansa?"

Doreen başını sallamak için kendini zorladı.

"Bu iyi bir kız." Kadın yine dizini okşadı ve Doreen geri çekilme isteğiyle savaştı. Çığlık atarak odadan, binadan, eyaletten kaçmak istiyordu.

Kadın ayağa kalktı, sırtını gerdi. Kemiklerin çatırdama sesi Doreen'i ürpertti.

Kadının odanın içinde, muhtemelen geldiği açık pencereye doğru yürümesini izledi.

"Sakin unutma," diye ekledi, içeri girdiği gibi sessizce dışarı çıkmadan önce. "Oğulları için bir sürü gözyaşı ve bir sürü 'O ölmüş olamaz. Ölmüş olamaz. Bu aileyi etkileyecektir. Ve bunu hak ediyorlar, sence de öyle değil mi?"

Sonra yüzünde hâlâ o rahatsız edici sırıtışla pencereden çıkıp Doreen'in hayatından çıktı.

Hiç bilmediği bir korkuyla titreyen Doreen, ölü kocasının yanındaki yorganın içine girdi ve çalar saat çalana kadar bekledi. Sonra kalktı, üvey oğlunun odalarından birine gitti ve aile toplanmış, maaşla tuttukları doktoru ve hepsini hapisten uzak tutan avukatı aramak için koşuştururken, hıçkıra hıçkıra ağladı ve sürekli tekrarladı, "O ölmüş olamaz. Ölmüş olamaz."

* * *

O gece geç saatlerde yatağa girdiğinde, kadının uzun saatler çalışmasından şikâyet edeceğini düşündü ama sonra herkes gibi bir karısı olmadığını hatırladı. Irene Conridge vardı. Dahi.

Niles Van Holtz- arkadaşları ve sürüsü için "Van" ama eşi için "Holtz"
-Tam insan olan karısını dağınık ofisinde hâlâ kendi işini yaparken buldu. Bakışları bilgisayar ekranına sabitlenmiş, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor, umutsuzca daha da hızlı beynine ayak uydurmaya çalışıyordu.

Onun kendisini fark etmesini beklemedi. O asla fark etmezdi. Bunun yerine eğildi ve onun boynunu öptü.

"Hemen geliyorum," dedi, hâlâ çalışıyordu. "Sen yemeğini ye, ben aşağıda buluşuruz."

"Saat sabahın üçü."

Elleri klavyenin üzerinde dondu kaldı. "Oh. Pekala."

Van yere oturdu, sırtını onun masasına dayadı. "Bugün hiç yemek yedin mi?"

"Kahvaltı yaptım." Van ona bakmaya devam edince ekledi: "Çok büyük bir kahvaltı. Burada olmanızın bir nedeni var mı?"

Van kollarını kaldırdığı dizlerine dayadı. "Üç tane daha buldular."

Irene koltuğuna geri çöktü, dudakları hafifçe aralandı. Onu sersemletmek için çok şey gerekmişti ama işte buradaydılar.

"Yanmışlar mı?"

"Evet."

"Diğer sorunlar da aynı mı?"

"Evet. Melezler öldürüldüklerinde insan formlarına geçme ya da insan formlarından çıkma sürecindeydiler ama her nedense hiçbiri öldüklerinde olması gerektiği gibi tamamen insana dönüşmedi. Hepimiz öldükten sonra tekrar insana dönüşürüz."

Irene başını salladı. "Büyüleyici. Çalışmalarını gerçekten ilerletmiş."

"Biliyorsun, o olduğunu bilmiyoruz."

"Bu o," diye tersledi. "Güven bana, o." "Ondan hoşlanmadığın için mi?"

"Çoğu insanı sevmem ama bunu ortaya çıkaracak bilime sahip tek kişi o."

"Çünkü en ölümcül hastalıklardan kurtulmak için DNA'yı değiştirmenin yolları üzerinde çalışıyor. Kanser ve diyabet gibi."

"Keşke sizden biri olduğu için onun yaptığına inanmadığınızı itiraf etseniz. Bir şekil değiştiren arkadaşınız."

"Haklısın, bir şekil değiştirenin bir başkasına bunu yapabileceğine inanmakta çok zorlanıyorum."

"Çünkü bazı şekil değiştirenlerin diğerlerinden daha insan olduğuna inanmayı reddediyorsun. O aynı zamanda bir bilim adamı ve ben de kendi türümü tanıyorum. İşimize dokunmadığı sürece neredeyse her şeyi rasyonalize edebiliriz. Yanlış olduğunu bilsek bile bunu neden yaptığımıza dair size çok mantıklı nedenler sunabiliriz. Onun da farklı olmadığını söylediğimde bana güvenin. En azından," diye ekledi, "onu iyice araştırmamız gerekiyor."

"Adamlarım çoktan başladılar ama içeriden birilerini bulabilirsek harika olur."

"Sana zaten dışarıda olduğumu söyledim... benden nefret ediyor."

"*Bu* ifadeyi bana kaç kişi hakkında kaç kez söylediğin hakkında bir fikrin var mı?"

"Hesaplayabilirim ama son sayının oldukça büyük olacağından eminim." Bir parmağını kaldırdı. "Bir seçenek var ki-"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Bunu bir daha tartışmayacağız. Bu üçü çok dengesiz."

"Öncelikle, bana 'Bunu bir daha tartışmayacağız' gibi fermanlar dayatabileceğini düşünmen beni eğlendiriyor. *Elbette* bunu tekrar tartışacağız ve istediğim sıklıkta tartışacağız."

İşte bu yüzden karısına hayrandı. Karısı onun hiçbir saçmalığını kabul etmiyordu.

"İkincisi, üçünden de bahsetmiyorum. Onun da bağlantıları var. onu kendi yararımıza kullanabiliriz."

"Ama o da senden nefret etmiyor mu?"

"Oh, evet. Kesinlikle nefret ediyor. Yaptığım şey için beni affedeceğinden şüpheliyim. Ama aramızdaki fark şu ki, bu kadınla bir *ilişkim* var."

"On yedi yaşında bir çocuğa böyle mi diyorsun?" Irene gülümsedi. "Hiç yoktan iyidir."

İKİNCİ BÖLÜM

Üç gün sonra . . .

Shen Li buzdolabının üzerindeki dolap kapağını açtı ve onu orada buldu. Nefes nefese kalmış ve terlemişti, bacaklarını göğsüne doğru çekmişti, gözleri kocaman ve parlak altın rengiydi.

Normalde gözleri maviydi, bu yüzden altın sarısının şu anda iyi bir şey olmadığını hissetti.

Ayrıca çıplaktı. Çok, çok çıplaktı. Neden çıplaktı ki? O daha konuşmadan, "Ben iyiyim," dedi. "İyiyim, iyiyim, iyiyim." "Kapıyı kapatmamı ister misin?" diye sordu adam.

Kadın gözlerini kapadı, başını köşeye doğru çevirdi ve başını salladı.

Umutsuzca.

Shen kapıyı kapattı ve odaya baktı. Sorunun ne olduğunu hemen anladı.

Ayılardı.

Bir oda dolusu ayı.

Bu çoğu normal insanı korkuturdu ama Stevie MacKilligan normal bir insan değildi. Kendi standartlarına göre bile. Ve onun standartları oldukça liberaldi, çünkü o da gerçekten normal değildi.

Dev bir pandaya dönüşebiliyorken nasıl normal olabilirdi ki? Annesinin kahverengi gözleri ve babasının garip eklemleri gibi DNA'sında yerleşik bir yetenek.

Ama şekil değiştiren standartlarına göre bile Stevie normal değildi. Sevimli. İlginçti. Ama kesinlikle normal değildi.

Bu yüzden Shen, eğer yardım etmezse zamanın sonuna kadar o dolapta sıkışıp kalacağını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi ayılara. "Gitmeniz gerekiyor."

Ona şöyle bir baktılar ... sonra Stevie'nin en büyük kız kardeşi Charlie'nin evden ayrılmadan önce hazırladığı unlu mamulleri yemeye devam ettiler. Charlie'nin sırf pişirebilmek için güneş doğmadan önce aşağıya indiğini duymuştu, bu da tek bir anlama geliyordu - stresliydi.

Ve Charlie pişirdiğinde, ayılar beslenmek için ortaya çıkıyordu. Charlie'yi rahatsız etmeyen ama zavallı Stevie'yi korkutan bir durumdu bu.

Ayılar Shen'i görmezden gelmeye devam etti ama buna şaşırmadı. Karşısında boz ayılar, kutup ayıları ve siyah ayılarla dolu bir oda vardı. Pandaları kendilerinden biri olarak görmeyen ayı ırkları. Pandalar yeterince korkutucu değildi çünkü pandalar küçük şeylerin onları rahatsız etmesine izin vermezdi. Biri onları ürküttüğünde şiddetli bir öfkeyle patlamıyorlardı. Ve panda anneleri hiçbir zaman çocuklarına çok yakın olduğu için birinin kafasını koparmadı. Panda babaları da bir ya da iki öğün yemek yemedikleri için açlıktan kudurmazlardı.

Onlar pandaydı. Hayatın içinde yuvarlanıp gidiyorlardı. Mutlu oldukları için mutluydular.

Kardeşleri gibi Shen'i de öfkesini açığa çıkarmaya itmek için çok şey gerekti. Saçmalıklara karşı her zaman çok yüksek bir toleransı olmuştu.

Yine de Stevie'nin bu toleransa sahip olmadığını biliyordu. Yüksek ya da başka türlü. Gerçekte hiç görmemiş olmasına rağmen, Stevie'nin iki kız kardeşinin, küçük kız kardeşlerinin "şimşeğini çakmasından" derin bir korku duydukları anlaşılıyordu. Görünüşe göre bu sadece vahşi hayvan öfkesinin ötesine geçmiş ve tamamen başka bir şeye dönüşmüştü.

Böyle bir şeyin gerektirdiği temizlikle uğraşacak havada olmayan Shen, bu işi çirkinleşmeden bitirmeye karar verdi.

Mutfaktan çıktı, yemek odasından geçti ve doğruca oturma odasına girdi. Şezlongun arkasında tuttuğu spor çantasını aldı, mutfığa döndü, çantayı yere bıraktı ve en sevdiği silahını çıkardı. Buzdolabına yaslandı ve saldırmaya başladı.

Önce dişlerini serbest bıraktı ve birini daha sonra yiyeceği yaprakları koparmak için kullandı. Daha sonra arka dişlerini kullanarak yeşil bambu filizini kırdı ve çiğneyebileceği bir parça kopardı. Sonra hepsini tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Ses odanın her tarafına yayıldı, ta ki oradaki tüm gözlerin ona kilitlendiğini görene kadar. Ayılar, özellikle de boz ayılar, "garip sesler" dedikleri şeylerden nefret ederdi. Ve dev pandaların sürekli bambu çiğnemesini en rahatsız edici sesler arasında bulurlardı. Çoğunlukla nadiren durduğu için.

Üç dakika sürdü, ama onun bir bambu sapı daha almak için içeri girdiğini gördüklerinde, hepsi ikramlarından geriye kalanları, kahve fincanlarını aldılar,

ve arka kapıdan çıktı.

Shen sırtıarak bambuyu spor çantasına geri attı ve uzanıp dolabın kapısını çaldı.

"Artık dışarı çıkabilirsin. Hepsi gitti."

Buzdolabının kapağını açtı ve bir şişe su çıkardı. Ama tam içmeye başlamıştı ki Stevie'nin hâlâ dışarı çıkmadığını fark etti.

Kaşlarını çatarak boştaki elini kullandı ve dolabın kapağını tekrar açtı. Stevie hâlâ köşeye kıvrılmıştı, elleri saçlarına gömülmüştü, ince ve çıplak vücudu gergin ve titriyordu.

"Stevie? Sen o-"

Sonra ona doğru geldi. Dolaptan fırladı, vücudunun üst yarısı dışarı doğru eğildi, son derece büyük dişleri yüzüne doğru geliyordu.

Shen geri çekildi ve dişlerinin minesinin dudaklarına değdiğini, sonra da havadan başka bir şey olmadan kapandığını hissetti.

Sonra kükredi. Yüksek sesle. Kapıyı arkasından çarparak dolabın içinde kaybolmadan önce evin pencereleri sarsıldı.

Shen kimseye "Bu normal değildi," demedi.

* * *

Charlie MacKilligan şakaklarını ovuşturmaya başladı ve yanında duran muhteşem adama baktı. Migreni gözlerinin arkasına yerleşmeye başlamıştı ve bu asla iyi bir şey değildi. Bu onu gerginleştiriyordu ve gergin olduğu zamanlarda geri alamayacağı şeyler söyleme eğiliminde oluyordu.

Ama burada neler döndüğünü biliyordu. Bir şeye hazırlanıyorlardı. Harekete geçmeden önce akılsızca konuşarak onu sahte bir güvenlik hissine sokmaya çalışıyorlardı.

Babası da sık sık aynı şeyi yapardı, o yüzden buna alışkındı. Tabii ki değersiz babasının sık sık aynı tekniği onun üzerinde denemesi Charlie'yi kızdırmış ve onu ve kız kardeşlerini korumaya söz vermiş insanlara karşı güvensiz yapmıştı.

Görünüşe göre, şekil değiştirenlerin dünyası melezlerin korunmaya değer olduğuna karar vermişti. Charlie bunu ilk kez duyuyordu. Safkanların çoğu onunla ve Stevie ile ne yapacağını bilmiyordu. Onlar sadece iki farklı türün DNA'larını birleştirmekle kalmıyor, aynı zamanda

Freddy MacKilligan'ın yavruları, ki herkes bunu farklı türlerin birbirine karışmasından çok daha rahatsız edici buluyordu.

Bu hiç adil değildi, gerçekten. Bu şekilde iki kez vurulmuşlardı. Annelerinin kötü erkek seçimleri ve babalarının ... işe yaramazlığı.

Büyük parmaklar Charlie'nin yanağını hafifçe okşadı ve o da Berg Dunn'a gülümsedi. Onun büyük boz ayısına. Gerçek anlamda. Bir boz ayıya dönüşebiliyordu. Birkaç hafta önce kuzeninin düğününden sonraki sabah uyandığında kendini onun sırtında uyurken bulmuştu, ayı tüyleri burnunu gıdıklıyordu. Adam gece boyunca yer değiştirmişti ve başının sert bir yastık gibi adamın boz kamburuna dayandığını fark etmek şok edici derecede tuhaftı. Sonra, doğrulup kendine gelmeye çalışırken, açık yatak odasının kapısından büyük bir ayı poposunun geçtiğini görmüştü; birkaç saniye sonra onu bir başka ayı takip etmişti. Bunlar Berg'in üçüz erkek ve kız kardeşleriydi. Onlar da o sabah yer değiştirmiş ve evlerinin etrafında ayı formlarında dolaşıyorlardı. Görünüşe göre ruh halleri onları etkilediğinde yaptıkları bir şeydi bu. Charlie'nin yapamadığı bir şeydi çünkü kız kardeşlerinin aksine o şekil değiştiremiyordu. Babasını suçladığı başka bir şey daha vardı.

"Başın mı ağrıyor?" Berg usulca sordu.

Charlie ona yalan söyleme zahmetine girmedi. Mecbur kalmadıkça sessizlik içinde acı çekmeye hiç inanmamıştı. "Evet, ama iyi olacak."

Buradan çıktıklarında iyileşecekleri ima ediliyordu.

Charlie nasıl olduğunu görmek için küçük kız kardeşine baktı. Max her zamanki gibi telefonundaydı. O şeyle yaşıyordu ve Charlie kız kardeşinin farkında olmadığı bambaşka bir hayatı olup olmadığını merak ediyordu. Yine de muhtemelen öyle ya da böyle bilmek istemiyordu.

Max mesajlaşmayı bırakıp yüzünün sağ tarafını kaşımaya başladı, gözünden yanağına doğru inen taze çizikler vardı.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu usulca, çünkü bunu yapamayacak kadar sıkılmıştı.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Max.

"Yine o kediyle mi uğraşıyorsun? Kediye rahat bırak."

Max telefonunu indirdi. "Arazimizden çıkmasını istiyorum. Her şeyi püskürtüyor. Beni deli ediyor. Ayrıca ..." diye ekledi aniden, "Onu götürebilirim."

"Dostum. O, köpeklerle dolu bir mahallede yüzsüzce yaşayan bir kedi.

Ayılar. Bu cesurca değil. Bu çılgınlık. O çılgın bir kedi ve senin

gözlerini çıkar. O yüzden kes şunu!"

Max cevap vermeye başladı -çünkü bu işin peşini asla bırakamazdı- ama birinin boğazını temizlerken çıkardığı ses dikkatini dağıttı.

Charlie kız kardeşiyle birlikte önünde oturdukları devasa masaya baktı. Diğer taraftaki erkek kurt tek kaşını kaldırdı. "Sakıncası var mı?" diye sordu.

"Şey-" Max başladı ama Charlie elini kız kardeşinin koluna koyarak onu durdurdu.

Charlie kibarca, "Elbette," dedi. "Lütfen. Devam edin."

"Teşekkür ederim."

Bu Niles Van Holtz'du. Van Holtz Sürüsü'nün baş köpeği. Ya da alfa dostum ya da ... kendilerine ne diyorlarsa.

Charlie, Van Holtz'un yarı kurt olduğu için dünyadaki diğer kurtlar gibi ona karşılık vereceğini düşündüğünü hissediyordu. Ama öyle olmadı. Çünkü o da yarı bal porsuğuydu ve kurt dedesi Van Holtz Sürüsü'nden nefret ediyordu. Onları "zengin puştılar" olarak tanımlıyordu.

Ve Van Holtz zengindi. Ailesinin dünya çapında çok pahalı restoranlar zinciri vardı ve Amerika ve Avrupa'daki neredeyse tüm büyük şehirlerde tam kadrolu özel ofisleri vardı. Yine de tüm bu ofisler restoran işi için değildi. Van Holtz aynı zamanda Grup adlı bir organizasyondan da sorumluydu. Vites değiştirenlerin sorunlarıyla ilgileniyorlardı ve Grup için bu vites değiştiren sorunları melezleri de kapsıyordu. Van Holtz sorumlu olduğu süre boyunca bir şekilde kedi ulusunu koruyan Katzenhaus ve Ayı Koruma Konseyi (BPC) ile de işbirliği yapmayı başarmıştı. Bu iki kuruluş dünya çapında kendi türlerini koruyor ve yakın zamana kadar mecbur kalmadıkça melezlerle uğraşmıyordu.

Ancak, kendini çok beğenmiş Van Holtz'a göre, "Her şey değişti. Artık herkesi koruyoruz, değil mi hanımlar?"

O zamanlar bu kurt gözlerini Katzenhaus'tan Mary-Ellen Kozlowski ve BPC'den Bayla Ben-Zeev'e dikmişti ve aldığı cevap pek de hevesli olmayan bir "Evet. Tabii ki."

Elbette, Charlie'nin hakkında çok az şey bildiği şekil değiştiren dünyalardan gelen bu insanlarla uğraşmasına neden olan şey MacKilligan kardeşlerin korunması değildi. Charlie'yi ve onu çevreleyen sorun şuydu

Kız kardeşler. Doğduklarından beri hayatlarını kaba çeviren aynı sorun. Babası. Her zaman babası. Ama bu sefer yanında birini getirmişti. İtalya'dan Guerra ikizleri. Caterina ve Celestina. Freddy MacKilligan'ın üvey kız kardeşleri olmakla kalmayıp -ki bu durum Freddy ve ailenin geri kalanı tarafından ikizlerin hayatlarının çoğunda bilinmiyordu- aynı zamanda bal porsuğu şekil değıştiricisi olduklarını da yeni öğrenmiş olan, son derece kindar ve öfkeli iki kadın.

Öfkeli, intikamcı, kindar bal porsuğu şekil değıştirenler.

Nükleer güçlerin dahil olduğı bir savaş dışında, evrende bundan daha kötü bir kombinasyon olamazdı.

Buna bir de gerçek sınırları olmayan çok zengin kadınlar olduklarını ekleyince, bu odadaki herkes Guerra ikizlerinin icabına bakılması gerektiğini anladı. Çabucak.

Ancak ikizler en son Charlie'nin kuzeninin düğününde görüldüklerinden beri derinlere saklanmış ve çok sessiz kalmışlardı.

O sürtükler gitmemişti; komplo kuruyorlardı.

"Sizinle konuşmamız gereken başka bir şey daha var," dedi Van Holtz, katlanmış ellerini devasa masasına dayayarak.

Ahhh, işte geliyor.

"Pete Amcan hakkında. . ."

Charlie gözlerini Van Holtz'a dikti; sonra Max'e baktı. "Bizim bir

Pete Amcamız var mı?" Charlie kız kardeşine sordu.

"Bizim birkaç Petemiz var. Birkaç Petes. Çoğu Glasgow dışında." "Bu sizin New Jersey'deki Pete Amcanız."

Charlie tekrar Van Holtz'a baktı ve kız kardeşine "New Jersey'de bir Pete Amcamız mı var?" diye sordu.

"Olabilir. MacKilliganlar'ın bir sürü Petesi var."

"O aslında babanızın amcası," diye açıkladı Van Holtz.

"Yani o bizim büyük Pete Amcamız," dedi Charlie. "Evet. Onu tanımıyoruz."

"Ne yazık ki öldü." "Uh-huh."

"Ve biz onun öldürüldüğüne inanıyoruz."

"Brooklyn'de bir yerde başından mı vurulmuş?" Charlie tahmin etti. "Çünkü yıllar içinde birkaç MacKilligan adamını bu şekilde kaybettik."

"Hayır. Yatağında öldü."

"Bir MacKilligan yatağında ölüyor ve siz onun öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz? MacKilligan adamlarının sonu genelde böyle olmaz."

"Cinayet olduğunu düşündüren ne?" Max sordu. "Eğer o bizim büyük amcamızsa, bin yaşında falan değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"MacKilligan erkekleri, kafalarından vurulmadıkları zaman," diye açıkladı Charlie, "çok uzun süre yaşama eğilimindedirler. Ne yazık ki," diye ekledi, babasını düşünerek. Ölmeyen adam.

"Boğulduğuna dair kanıtlar var. Belki bir yastıkla. . ."

Charlie kaşlarını çatı. "Onun bir MacKilligan olduğuna emin misin? Çünkü bu kulağa pek doğru gelmiyor."

"Kız kardeşim haklı," dedi Max. "MacKilligan kardeşlerin çoğu emeklemeye başladıklarında birbirlerini yastıklarla öldürmeye çalışırlar."

Charlie, Van Holtz'un yakışıklı yüzünde büyüyen dehşet ifadesini görünce, "Bu doğru," diye ısrar etti. "Kız kardeşlerim ve ben bunu yapmadık elbette. Ama yine de birlikte bebek değildik. Yani bal porsuğu çocukluğunun tüm o bebek öldürme dönemini kaçırdık. Her neyse, tüm bunların anlamı, ailemizin çoğunun bu tür şeylere karşı bir tolerans geliştirmiş olmasıdır. Bir porsuğun bu şekilde öldürülemeyeceğini söylemiyorum ama bir porsuğu yastıkla yere sermek çok *uzun* zaman alır. Ve onları yatağa sabitlemek için çok fazla güç gerekir."

"Onları kafalarının arkasından vurmak gerçekten daha hızlı," dedi Max. "Kafalarının arkasından diyoruz çünkü önlerinden vurmak hasara yol açıyor ama her zaman öldürmüyor. Çok sert kafalarımız var. Dolayısıyla, mermiye bağlı olarak, kafatasını delip beyne ulaşılabilir."

"Ve öyle kuzenlerimiz var ki, eğer bir kurşun beynine isabet etseydi, yine de gerçekten zarar vereceğinden emin değiliz çünkü o kadar aptallar." Charlie Max'e baktı. "Öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Bir keresinde kuzenlerimden birine sopayla vurmuştum... hiçbir şey olmadı. Tahtaydı. *Kafasında* kırıldı."

"Ve Max gerçekten güçlü bir vuruş yaptı-"

"Tamam!" Van Holtz elini havaya kaldırarak bağırdı. "Lütfen durun. Bunu daha fazla dinleyemeyeceğim. Sana söylediğim şey, büyük amcanın öldürüldüğünden emin olduğumuz. Bilmeniz gereken tek şey bu."

"Peki bunu neden bilmemiz gerekiyor? Kesinlikle."

"Çünkü. Bir cenaze töreni olacak. Büyük bir cenaze. İskoçya'dan akrabalarınızın geleceğini duyduk."

Charlie sandalyesinde geriye yaslandı ve kesin bir ifadeyle, "Kuzenlerimizi senin için öldürmeyeceğiz," dedi.

Van Holtz'un gözleri gülünç bir şekilde büyüdü. "Bahsettiğimiz şey bu *değil*!"

"Öyle değil mi?" Max sordu. "Çünkü mantıklı. Hepsi tek bir yerde olacak ve biz de hemen hepsini biçebileceğiz. Önce kadınlar ve çocuklar!"

"*Hayır!*" Van Holtz gözlerini kaçırıp derin bir nefes almadan önce bağırdı. "İstedığımız şey bu *değil*."

"Ohhhh," dedi Charlie. "Yani sadece ailemizi *gözetleyebilmek* için cenazeye gitmemizi istiyorsunuz. Değil mi?"

Van Holtz herkesin Ric diye çağırdığı küçük kuzeni Ulrich Van Holtz'a baktı.

"Anlıyorum." Charlie kot pantolonundaki var olmayan tüyleri fırçaladı. "Çünkü bir bal porsuğu ailesi, bir sürü, asalet ya da oyuncak ayı pikniği kadar önemli değildir."

"Ayıların kendilerine öyle dediklerini sanmıyorum."

"Bak," dedi Ric, "sana yapmak istemediğin hiçbir şeyi yaptırmaya çalışmıyoruz. Aile şirketleriyle ilgili bilgilerle de ilgilenmiyoruz. Ama bize şu konuda bilgi verebileceğinizi umuyoruz-"

Charlie, genç ve yakışıklı Van Holtz için, "Will Amcamız," diye sözlerini tamamladı. Bütün erkekleri bu kadar iyi mi görünüyordu?

"Amcanız çok tehlikeli bir adam," diye devam etti Ric. "Amerika'ya girmesine nasıl izin verildiğinden bile emin değiliz ama öyle ve buraya neden geldiğini bilmek istiyoruz."

Charlie kız kardeşine bakarak, "Buraya neden geldiğini biliyorum," dedi; Max gülümseyerek karşılık verdi, çünkü bu onun da dikkatini çekmişti. "Eğer Will buraya geliyorsa, bunun *tek bir* nedeni var. O da hayallerimi gerçekleştirmek. Buraya babamı öldürmeye geliyor." Ellerini birbirine vurdu. "Bu harika değil mi?"

Van Holtz, "Bazen size nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum," diye itiraf etmeden önce birkaç saniye boyunca onlara baktı.

* * *

Shen, yanında birinin durduğunu fark edene kadar kapalı dolap kapağına bakmaya devam etti.

"Kükreme sesi mi duydum?" diye sordu yanındaki çocuk.

Shen korumak için çok iyi para aldığı gence baktı. Shen'in bu evde akraba olmadığı ya da çıkmadığı üç kadınla birlikte yaşamasının nedeni buydu. Çünkü ailesinin bile on yedi yaşındaki çocuktan uzak durmaya ihtiyacı vardı. Ama Stevie çocuktan hoşlanıyordu ve Shen'i sürekli şaşırtan bir şekilde Kyle Jean-Louis Parker da Stevie'den hoşlanıyordu. Shen, dahi bir çocuk olan bu çocuğun kimseden hoşlandığını düşünmemişti.

"Evet," diye yanıtladı Shen, "kükremeyi duydun." Çocuk sonra "Stevie mi?" diye sordu.

"Stevie."

"Huh. Ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Mutfakta oturmuş yapışkan çörek yiyen ayıları bile temizledim."

"Oh. Burada başka ayılar da mı vardı?" Başıyla onayladı. "Evet, bu onu korkutacak. O sadece siz dev pandaların ve Dunn üçüzlerinin yanında rahat."

"Bu yüzden onlardan kurtuldum. Ama yine de dolaptan çıkmadı. Ve onu tekrar kontrol etmeye gittiğimde, bu gezegendeki *hiç kimseye* ait olmaması gereken dişler gördüm."

"Dişler mi?" Kyle kaşlarını çatı. "Sana dişlerini mi gösterdi?" "Hiçbir şey göstermedi. Yüzümü çıkarmaya çalıştı." "Bu hiç iyi değil. Gerçekten hiç iyi değil."

"Anlıyorum, ama dışarı çıkmazsa ne yapmamız gerektiğinden tam olarak emin değilim." Omuz silkti. "Sanırım kız kardeşleri dönene kadar bekleyebiliriz."

"Bence bunu yapmamalıyız." "Neden yapmayalım?"

Kyle, Shen'in kolunu tuttu ve onu oturma odasına çekti. "Ufak bir sorunumuz var."

"Kyle, 'Ufak bir sorunumuz var' dediğinde, büyük bir sorunumuz olduğunu kastettiğini biliyorum. Ne gibi büyük bir sorunumuz var, Kyle?" "Um ... şey ... Stevie bana ilaçlarının son zamanlarda işe yaramadığından endişelendiğini söyledi, bu bazen bazı hastalarda olur."

ilaçlar. Özellikle de bal porsuğu metabolizmasıyla uğraşıyorsanız."

"Bekle. . . ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Stevie'nin panik bozukluğu var. İlaçları onu kontrol etmesine yardımcı oluyor. Genelde. Ama o bir şekil değiştiren ve yarı bal porsuğu olan bir melez. . yani bu sorunu çözmek Manhattan'da pahalı bir psikiyatrist bulup yeni bir reçete yazdırmak kadar kolay değil. Doktoruyla iletişim halinde ama doktor Almanya'da ve ilaçlar yolda ama işe yarayacaklarının garantisi yok ve-" "Biliyor musun," diye araya girdi Shen, "bu benim sorunum değil gibi görünüyor. Ya da

benim işim. Bu yüzden sanırım gideceğim-" "Hayır,

hayır. Bir şeyler yapmalıyız."

"Kimseyi umursamadığın zaman seni daha çok seviyorum, Kyle."

"Ben önemli olanları önemserim. Ve Stevie'yi yıllar önce önemli bulmuştum. Onun beyniyle yapabilecekleri bu dünyada bir fark yaratacaktır... seninkinin aksine."

"Evet, beni aşağılamak kesinlikle yardım etmeye daha hevesli olmamı sağlayacak." "Tekrar söylüyorum... bir şeyler yapmalıyız. Şimdi."

"Neden?"

Kyle yine Shen'in kolunu tuttu, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde ve onu mutfağa *geri* sürükledi. Sonra uzanıp dolabın kapağını açtı. Shen, Stevie yine yüzünü ısırmaya kalkarsa diye geri sıçramaya hazırdı. Ama ısırmadı. Onun yerine tek gördüğü, sevimli çıplak kışının çarpışması ve gıcırdamasıydı çünkü diğer yarısı dolabın üst kısmına kazdığı bir delikten sürünmeye çalışıyordu. Pençelerinin ahşabı, tuğlayı ve artık güvenli olan mutfaktan umutsuzca kaçarken temas ettiği her şeyi parçaladığını duyabiliyordu. Titanyuma çarpsa onu da parçalayacağından emindi. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermezdi.

"Görüyor musun?" diye işaret etti çocuk. "*Yuva* yapıyor." Dolabın kapağını kapattı. "Eğer bununla şimdi ilgilenmezsek, bir saat içinde tüm evi yok edecek."

"Kız kardeşleri nerede?"

"Berg'le dışarı çıktılar. Yani sadece sen ve ben varız."

"Peki ne yapmamızı öneriyorsun?"

Çocuk bir süre sessiz kaldıktan sonra Shen'e, "Kız kardeşim senin uzun süreli maluliyet sigortanı ödüyor, değil mi?" diye sordu.

* * *

*Ayılar var. Ayılar var. Ayılar var. Kaçın! Kaçın! Kaçın!
Kaçın! Kaçın!*

Mantıklı sesinin mantıksız beynini ikna etmeye çalıştığını duydu.
Sen iyisin. Ayılar gitti. Güvendesin. Sadece sakın ol!

Ama sakinleşemedi. Mantıklı sesini dinleyemedi. Kendisine ait olmayan bir eve girmekten kendini alıkoyamıyordu.

Tek bildiği büyük bir tehlike içinde olduğuydu ve kaçmak zorundaydı. Ne pahasına olursa olsun! Oh. Bekle bir dakika. Bu Malcolm X'ten. Kendine mal etme miydi? Kendine mal etme gibi hissettirdi. Yüce Tanrım, ona neler oluyordu?

Mantıklı sesi onu uyardı: *"Dönüyorsun."*

Ve mantıklı tarafının haklı olduğunu biliyordu. Kendini *kaybediyordu*. Ama buna engel olamıyordu. Sistemi aşırı yüklüydü, ilaçları işe yaramıyordu ve eğer kaçmazsa evin içine doğru kayacak, evi ve muhtemelen bu süreçte mahallenin yarısını yok edecekti.

Bu yüzden kazmaya devam etti. Hiçbir şey onu kazmaktan alıkoyamaz!

* * *

"Bu o değil benim sorun," Shen savundu. "Bu o a
MacKilligan sorunu."

"Stevie en iyilerimden biridir-"

"Sadece."

Çocuk ona ters ters baktı. "Benim de
arkadaşlarım var." Shen gözlerini kısarak ona
baktı. "Senin var mı?"

"O benim *en iyi* arkadaşlarımdan biri ve onunla ilgilenmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"O zaman kız kardeşlerini ara ve bırak onlar ilgilensin."

"Sana söyledim, Berg'le birlikte şehirdeler. Buraya dönmeleri zaman alacaktır. Ev gitmiş olacak ve Stevie o zamana kadar yeraltına inmiş olacak. Mahalleyi oyarak ilerleyecek ve bu sırada pek çok evin temelini yıkacak. Komşu ayıların bunu pek hoş karşılamayacağını tahmin ediyorum."

Hayır. Yapmazlar. Ama yine de . . . "Onun için sorumluluk kabul etmeyeceğim. Bunu senin için yapmak bile istemiyorum."

Çocuk dudaklarını büzerek dolabın kapağını tekrar açtı ve şimdi Shen sadece Stevie'nin çıplak ayaklarını görebiliyordu. Kazdığı çukurdan dışarı sarkmışlar, dışarı çıkmak için binanın içinde ilerlemeye devam ederken kıvrılıp dönüyorlardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Shen. Çocuk haklıydı. Bu hızla giderse mutfaktan çatıya kadar uzanan bir tünel kazacaktı.

Shen iç çekerek uzandı ve Stevie'nin ayaklarını yakaladı.

Stevie çığlık atıp kaçmak için onu tekmelemeye başlayınca çocuğa, "Bunu senin yapman gerekir," diye hırladı.

"Ben bir sanatçıyım. Ellerimi riske atamam. Bunu biliyorsun."

Sırttan küçük pislik. Gerçekten, Shen'in para için yaptığı şeyler.

Ayak parmaklarının ucuna kalkıp Stevie'nin ayak bileklerini iyice kavrayan Shen, Stevie'yi yuvasının güvenliğinden çekip çıkararak yere çarptı.

Adam irkildi. Bu kadar sert çekmek istememişti ama yere çarpması da onu durdurmamıştı. Durmadı. Stevie çığlık atmaya, dev pençelerini savurmaya ve ayaklarını tekmelemeye devam ederek herkese "*Beni asla canlı yakalayamayacaksınız! Beni canlı canlı yiyemeyeceksiniz!*"

Hiçbir kadının bu saçmalıklarla uğraşacak kadar güzel olmadığına karar veren Shen, onu ters çevirdi, belinden kavradı ve yerden kaldırdı. Onu büyük bir pirinç çuvalı gibi kolunun altına sıkıştırdı, kollarının ve bacaklarının kendisinden uzağa baktığından emin oldu ve evin önüne doğru ilerlemeye başladı.

"Ona giyecek bir şeyler getir," diye bağırdı çocuğa.

"Onu nereye götürüyoruz?" Kyle yemek odasındaki bir sandalyeden parlak sarı bir elbiseye benzeyen bir şey kaparak sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Shen. "Ama onu burada tutamayız."

"Haklısın." Kyle kapıyı ona açabilmek için evin önüne doğru koştu. "Ama sanırım bize kimin yardım edebileceğini çok iyi biliyorum. Şu anda şehirde. Yani bu mükemmel."

"Kimden bahsediyorsun?"

Kyle hâlâ dövuşen Stevie'ye baktı. "Sadece bana güven." "Sana güvenmiyorum."

"Onu yardım edebilecek birine götüreceğiz. Söz veriyorum."

Shen öyle umuyordu. Çünkü Stevie aniden çılgılık atıp sallanmaya başlamış, tamamen kaskatı kesilmiş ve tıslamaya başlamıştı. Bu ona anne babasının evlerinin arkasında bulup durduğu sokak kedisini hatırlattı. Kedi sürekli oraya işiyor ve kokusu annesinin mutfağına kadar ulaşıyordu. Babaları kediyi ne zaman uzaklaştırmaya çalışsa, kedi aynı böyle davranıyordu.

Evin önüne park edilmiş cipe ulaştıklarında Shen başını arkaya doğru salladı. "Anahtarları al. Kapıları aç."

Kyle, Shen'in kot pantolonunun arka cebinden anahtarları çıkardı. Aracın kilidini uzaktan açtı ve arka kapıyı açmak için Shen'in etrafından dolaştı.

"Yola çıktığımızda," diye devam etti Shen, Stevie'yi aracın içine yerleştirmek için ilerlerken, "kız kardeşlerini arayacağız. Bizimle ailenin ... ailesinin ... evinde buluşmalarını söyle."

Shen durumu değerlendirmek için durdu.

Stevie bacaklarını ve kollarını iyice açmış, böylece ayaklarını ve ellerini cipin metal taşıyıcısına sıkıştırarak Shen'in onu içeri itmesini engellemişti.

Dürüst olmak gerekirse, bunu beklemiyordu. Neden beklesin ki? Neden vücudunda kaplan ve bal porsuğu DNA'sı taşıyan yetişkin bir kadının sıradan bir ev kedisi gibi davranmasını beklesin ki?

Nefes alan Shen, göğsünü sırtına dayayarak onu tekrar içeri itmeye çalıştı. İkinci başarısız denemeden sonra, "*Ciddi misin?*" diye havladı.

Bu da ona bir tıslama daha getirdi.

"Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun," diye düşündü Kyle. "Bir kedi taşıyıcısı. Muhtemelen büyük bir taneye de ihtiyacımız yok. Stevie fazla çaba harcamadan kendini küçük bir top haline getirebilir."

"Ne?" Shen sordu. Sonra da, "Kapa çeneni," diye havladı.

Keşke Stevie'nin kız kardeşleri de burada olsaydı, diye düşündü. Bu onların gerçekten iyi oldukları bir konuydu. En azından Charlie öyleydi. Küçük kız kardeşini nasıl sakinleştireceğini, onu şiddet kullanmadan dolaptan nasıl çıkaracağını ve Max'in gözlerini kafasından ayırmasını nasıl engelleyeceğini biliyordu. Shen, Charlie'nin bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ve dürüst olmak gerekirse öğrenecek zamanı da yoktu. Saat daha erkendi. Karnı açtı. Ve tek yapmak istediği oturup odasına istiflediği bambudan birkaç kilo yemektir. Evinde birkaç boz ayı ve kutup ayısı olduğu için panik sorunları olan eski bir dahiye dadılık yapmak değil.

İkınma işe yaramamaya devam edince Shen çaresiz kaldı ve Stevie'ye, "Tamam, dinle beni. Çok fazla stres altında olduğunu biliyorum."

yeni ilaçlara falan ihtiyacım var. Ve sana gerçekten yardım etmek istiyorum. Ama bu, *hemen* bu arabaya binmen gerektiği anlamına geliyor." Kız kıpırdamayınca birden aklına parlak bir fikir geldi ve ekledi: "O yüzden *prendesliği* bırak ve şu lanet arabaya bin."

Sanki kafasında bir ışık yandı ve adamın kollarındaki kedi aniden sinirli bir kadına dönüştü.

"Prendes mi?" Stevie hırladı. Max'in Stevie'ye birden fazla kez hakaret ettiğini fark etmişti ve bu hakaretler her seferinde kız kardeşler arasında şiddetli bir çatışmaya yol açmıştı. "*Prendes mi?*" diye bağırdı şimdi.

"Evet, şu anda bir prendes gibi davranıyorsun."

Başı döndü ve burnu omurgasıyla aynı hizaya gelene kadar dönmeye devam etti.

"*Ben mi prendes oluyorum? Ben mi?*"

"Ahhh!" Shen şaşkınlıkla bağırdı. "Kafanın yaptığı şey normal mi? *Hiç mi?*"

"Hakaretinle dikkatimi dağıtmaya çalışma!" "Arkanı dön! *Beni korkutuyorsun!*"

"Oh, sakin ol," diye alay etti başını öne doğru çevirirken. "Seni koca bebek."

Hakarete sinirlenen ve kollarıyla bacaklarının artık cipin dışına tutunmadığını fark eden Shen onu içeri itti.

"*Hey!*" diye yakındı Shen kapıyı yüzüne kapatırken.

"Ev kedisi gibi," diye mırıldanarak çocuğun elinden anahtarları kaptı. "Bu çok eğlenceli!" Kyle böbürlendi.

"Bin şu lanet arabaya, psikopat."

"Ben sadece bir narsistim," diye açıkladı Kyle sakince. "Ablam Delilah ise ... şimdi bir psikopat," diye ekledi büyük bir sırtısla. "Klinik olarak teşhis edilmiş ve her şey!"

* * *

Prendes mi? Ona *prendes* demişti. Ona mı? Stevie Stasiuk- MacKilligan mı?

Bir prendesin olabileceği kadar uzaktı. Stevie bunu biliyordu çünkü kraliyet ailesiyle tanışmıştı. Çocukken onlar için sahne almış, sonra da onlara çalıştığı laboratuvarları gezdirmişti.

o bir genç kızdı. Stevie'nin kesinlikle emin o l d u ğ u tek şey prenses olmadığıydı.

Nasıl olabilirdi ki? Sürekli olarak başkalarının ihtiyaçlarının ve duygularının farkındaydı. Bu yüzden bir yerlere davet ediliyor ve Kyle Jean-Louis Parker bir yerlerden kovuluyordu. Çünkü gerçek bir prens gibi, kendi duyguları dışında kimsenin duygularını daha az önemseyemezdi.

Bu yüzden dev pandanın Stevie'ye prenses demesi onu üzmemekten başka bir işe yaramadı. Çünkü bu doğru değildi.

O bir prenses değildi!

"Orada ne diye bağırıp duruyorsun?" Shen sürücü koltuğundan ona havladı.

Stevie gözlerini kırptırdı. Uh-oh. Bunu yüksek sesle söylemişti, değil mi? Bunu yapmasından nefret ederdi.

"O zaman şunu yapmayı kes," diye emretti Shen. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Gözleri onun şişko panda kafasına dikilmişti. Kafasının tam arkasına bir tokat atmak istiyordu.

Kyle emniyet kemerini çözdü ve arkasına dönerek Shen'in ellerini kavrayıp yerinde tuttu.

"Hadi 'Biz sizden daha iyiyiz' oyunumuzu oynayalım," dedi sahte bir neşeyle. Stevie düşüncelerini yine yüksek sesle söylediğini fark ederek irkildi.

"Onun koca, şişko panda kafasını tehdit ettim, değil mi?" diye sordu

Kyle'a. "Ettin," dedi Shen ona. "Ve benim kafam şişman değil."

"Küçük de değil!" diye karşılık verdi.

"Stevie," dedi Kyle, güçlü bir sesle, "bana bak. Bana odaklan. Çünkü ben büyüleyiciyim."

"Ben bir prenses değilim," diye tekrar belirtme ihtiyacı hissetti.

"Tabii ki değilsin. Senden *çok* daha zengin olmadığı sürece bir prensesle arkadaş olamazdım."

Stevie başını salladı. "Teşekkürler, Kyle. Bu beni çok daha iyi hissettirdi."

Panda bir ışığa yanaştı, durdu ve ona dönüp "*Ciddi misin?*" diye sormadan önce uzun bir iç çekti.

* * *

Berg Dunn oldu her zaman hayret at nasıl Charlie
yönetilen Kim olduklarına ve hayatına nasıl uyduklarına bağlı olarak
insanlar.

Katzenhaus'un müdürüyle konuştuğunda Charlie arkadaş canlısı ve kibardı ve çoğu zaman Mary-Ellen Kozlowski'ye tam olarak duymak istediklerini söylerken aslında Charlie'nin tam olarak yapmak istediği şeyi yapıyordu. Kediyle karşı karşıya geldiğinde Charlie onu tokatlamadı ya da kız kardeşlerini tehlikeye atanlara yaptığı gibi kafasına sıkmadı.

Ama Charlie BPC'den Bayla Ben-Zeev'le uğraşırken her zaman açık sözlü ve dürüsttü. Berg başlangığta bunun Bayla ve BPC ile olan ilişkisinden kaynaklandığını düşünmüştü ama hayır. Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu; Charlie sadece Bayla'ya saygı duyuyordu ve Bayla da saygı duyduğu kişilere karşı her zaman açık sözlü ve dürüsttü. Sık sık aynı fikirde olmasalar da her iki kadın da birbirlerine meydan okuyamayacak kadar zekiydi. İki de bu yüzleşmeden sağ ıkamayacaklarının farkındaydı.

Bir de Van Holtz kurtları vardı. Charlie onlara asla glmsemezdi. Onlara karşı asla dürüst olmadı. Ve Berg birden fazla kez Max'i onlara fırlatacağından korkmuştu. Gerçekten. Kız kardeşini alıp Niles Van Holtz'a fırlatacaktı çünkü bir insana bal porsuğu fırlatmak, yüzünün parçalanması için mükemmel bir yol.

Sadece onlardan hoşlanmıyordu. Onlar da olabildiğince kibar ve naziktiler. Berg kurtların bu kadar kibar olabileceğini bilmiyordu. Yine de ne kadar kibar olurlarsa olsunlar ya da Charlie'nin yarı kurt olduğu gerçeği, onun çok güçlü Sürü'nn liderlerini müttefiki yapmak istememesini değiştirmiyor gibiydi.

Ve nedenini bildiğini düşünüyordu. Çünkü Charlie onlara güvenmiyordu. En azından henüz. Ve eğer Charlie size güvenmiyorsa, size ihtiyaı yoktu.

Ne yazık ki Van Holtz'lar henüz bunların hiçbirini fark etmemişlerdi, bu yüzden

Charlie'den kendi ailesini gzetlemesini istemekte bir sorun görmediler.

MacKilliganlar'a karşı çok az sabrı ya da saygısı olabilirdi ama onlar hâlâ onun ailesiydi. "Yine," diye araya girdi Van Holtz, sesi kısıktı, "ve altmış bininci kez ... senden aileni yok etmeni istemiyoruz."

Max, "ldr gitsin," diye kayıtsızca araya girdi ve Berg'i yakındaki bir sandalyeye oturmaya ve kimsenin yüzüne gülmemek için ofisin büyük pencerelerinden dışarı bakmaya zorladı.

"Hayır!" diye havladı kurt. "*Kimseyi* ldrmeni istemiyoruz. Özellikle de kadınları ve çocukları."

"Hhhmmm" dedi kız kardeşler hep bir ağızdan, başlarını sallayarak.

"Evet," dedi Max. "Bu iyi bir fikir değil. Önce erkekleri öldürüp kadınları ve çocukları sağ bırakmak... çünkü misilleme yapacaklardır. Özellikle de yavruları?"

"Yavrular olduğunu sanıyordum," dedi Charlie.

"Belki de porsuk yavrularıdır... ördek yavruları gibi?" "Awwww. Çok şirin."

Van Holtz dirseklerini masasına dayadı ve başını ellerinin arasına gömdü. "Yani, evet. *Porsuklar* ... evet," dedi kız kardeşine, "bunu ben de sevdim. Porsuklar kesinlikle yok etmek isteyeceğin bir şey.

sürecin başlarında."

Max'in telefonu titredi ve ona baktı. "Bir dakika izin verir misiniz?" dedi ve ayağa kalkıp odanın diğer ucuna doğru ilerledi.

Charlie gözlerini Van Holtz'a dikti. "Peki bu senin işine yarıyor mu?"

"Hayır!"

"Sinirlenmene gerek yok, Beyaz Diş."

Van Holtz'un küçük kuzeni hızla ayağa kalktı ve masanın önüne geçerek amcasının artık altın rengi olan kurt gözlerini Charlie'nin görüş alanından çıkardı.

"Bu işin peşini bırakmaya ne dersin?" diye önerdi. "Will MacKilligan meselesini kendi başımıza hallederiz. Buna ne dersin?"

Charlie omuz silkti. "Benim için sorun değil."

"Harika! Sanırım bu kadar o zaman."

"Tamam."

"Bekle, bir şey daha var," dedi Van Holtz, masasından kalkana kadar kuzeninin kalçasına vurarak. "Bir dahaki sefere gelirken kız kardeşini de getirebilir misin diye merak ediyordum."

Charlie arkasını işaret etti. "Tam şurada." "En küçük kız kardeşin."

"Oh ... uh-huh."

Max aniden Berg'ün önünde belirdi. Eğildi ve kulağına fısıldadı -Berg ondan uzaklaşmamak için kendini zor tutuyordu; ana atardamara o kadar yakındı ki bu rahatsız ediciydi- "Gitmemiz gerek."

"Tamam. Neden?"

"Sadece bana güven. Ama bunu Charlie'ye söylersem paniğe kapılır. Yapabilir misin?" "Evet. Tabii."

"Harika." Ondan uzaklaştı -*Tanrıya şükür!*- ve ofis kapısına doğru ilerledi.
Berg Charlie'yi tekrar görebiliyordu ve Van Holtz her ne söylüyorsa başını sallıyordu, yüzünde yarı yarıya hoş bir gülümseme vardı.

Berg omuz silkerek ayağa kalktı ve onun yanına giderek çömeldi.

"Sadece onunla tanışmanın harika olacağını düşünüyorum," diyordu Van Holtz.
Onun hakkında çok şey duydum."

Konuşmaya ara verildiğinde Berg eğildi ve "Gitme vakti geldi" dedi. "Ah." Kadın ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ama başka bir randevumuz var."

"Tamam." Charlie ayağa kalktı; Van Holtz'un adamları da onunla birlikte ayağa kalktı.

Charlie elini uzattı ve Van Holtz elini tutarak sıkıca sıktı. Sonra elini geri çekmeye çalıştı ama Charlie elini tuttu ve onu biraz ileri doğru çekti. Gözlerinin içine bakarak,

"Küçük kız kardeşimden uzak dur yoksa nerede yaşadığını öğrenirim. Evine gizlice girerim. Ve karın yanında uyurken, vücudunun derisini soyarım. Bana inanmıyorsan,

bir keresinde kız kardeşimi kaçıran Perulu uyuşturucu baronuna sor. Karısı orada olduğumu bile bilmiyordu. ..ve senin karın da bilmeyecek.

O yüzden küçük kız kardeşimden uzak dur ki karını ağlatmak zorunda kalmayayım."
Gülümsedi. "Tamam mı? Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Van Holtz cevap vermedi, sadece ona bakmaya devam etti. Küçük kuzeni de öyle.

"Harika!" dedi onun cevapsızlığına. "Yakında görüşürüz çocuklar."

Charlie döndü ve Max'in peşinden kapıdan çıktı. Berg "Uh ... ummmm ... tamam, hoşçakal" diyecek kadar durakladı.

Başını eğerek Charlie ve Max'i koridorun sonundaki asansöre kadar takip etti.

Kapılar kapandıktan sonra Berg, "Bu biraz... . güçlü göründü." Charlie'nin gülümsemesi zayıftı. "Açıklığı severim."

Berg bu konuda daha fazlasını bekliyordu ama hayır. Charlie Max'e dönerek, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Shen'den bir telefon aldım. Stevie'nin ilaçları işe yaramıyormuş." Charlie ürperdi. "Bunun olacağından korkuyordum."

"Yine de endişelenme. Kyle annesinin şehir merkezindeki evine gitti. Yardım edebileceğini söyledi." Max omuz silkti. "Kabul edelim, o çocuklarla birlikte, eminim hızlı aramada harika psikiyatristleri vardır."

* * *

"Daha iyi olabilirdi," dedi Ric, kuzeninin masasının yanındaki sandalyeye çökerek.

"Delirmişler." Van hâlâ orada durmuş, boş ve şaşkın bir ifadeyle uzaklara bakıyordu. "Kesinlikle delirmişler."

"Bunu çoktan anladığınızı sanıyordum." Ric başını salladı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"B planı, sanırım."

"B planı mı? Dee-Ann'i aramamı ve-"

"Yüce *Tanrım*, karının bu işe karışmasını asla istemezdim." Ric sırttı. Kuzeninin sesindeki korku en hafif tabirle **k o r k u y d u** , eğlendirici.

Van sonunda, "Alınma elbette," diye ekledi. "Elbette."

"Hayır. Daha iyi bir planım var. Karım-"

Ric onu durduramadan kıs kıs gülmeye başladı. Ric boğazını temizledi. "Özür dilerim. Ne diyordun?" "Karım şehirde-"

"Harika. Birlikte yemek yemeliyiz-" Bakışları o kadar sertti ki Ric konuşmayı kesti.

"-ve o, eminim, bunu halledebilir."

Van bu ifadeye Ric'e şaka yaptığını belli eden bir göz kırpma eklemeyince Ric başını salladı ve "Elbette. Bir *Papa*'yı ağlatmasıyla uluslararası üne sahip Irene Conridge'in üç kadınla başa çıkabileceğinden eminim -biri sizi canlı canlı derinizi *yüzmekle* tehdit ederken, diğeri kendi ailesinin kadınlarını ve çocuklarını katletmeyi memnuniyetle teklif etti-."

Van burnunu ovuşturdu. "Alaycılığın dikkat çekiyor kuzen."

"Karımın deyimiyle, sadece söylüyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kyle ailesinin kiralık evinin ön kapısının kilidini açtı ve içeri girdi. Arkasına döndü ve arkadaşının arkasından içeri adım atışını izledi. Stevie kollarını ortasına sarmış, ellerini dirseklerinde kavuşturmuş ve gözlerini koridorda gezdiriyordu. Sanki herhangi bir yerden gelebilecek rastgele bir saldırı bekliyormuş gibiydi.

Kyle onu tanıdığı yıllar boyunca Stevie'nin stres altında olduğunu görmüştü. Birçoklarının küçük şeyler olarak gördüğü şeyler yüzünden strese girdiğini görmüştü. Hoşuna gitmeyen sesler duyduğunda saldırganlaştığını ya da biri omzuna dokunduğunda histerik çığlıklar attığını görmüştü. Buna alışkındı.

Ama *buna* alışık değildi.

Bu sessiz, gergin, hafifçe hırlayan Stevie'ye. Bu Stevie onu korkutuyordu. Sorun ne yapıp yapmadığı değildi. Onun enerjisiydi. Yoğun, tehlikeli bir enerjydi ve içindeki çakal tepelere doğru gitmeye hazırdı. Ve çakal tarafı Kyle'ın pek uğraşmadığı bir şeydi. Oradaydı, onun bir parçasıydı ama bir sanatçı olarak buna ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Onu zar zor kabul ediyordu.

Ama ilk kez içini tırmaladığını hissetti. Paniklemişti ve kaçmaya hazırdı.

"Neden burada beklemiyorsun?" Kyle ona dokunmaktan korktuğu için eliyle büyük balo salonunu işaret ederek usulca önerdi.

Stevie başıyla onayladı ve içeri girdi. Kyle dönüp koridorda ilerlemeye başladı ama aşırı tanıdık koruması onu omzundan tutup geri çekti.

"Nereye gidiyorsun lan?" diye sordu dev panda. "Ona yardım edebilecek birini bulmaya."

"Beni onunla yalnız mı bırakıyorsun?"

"Sen eğitilmiş bir profesyonel değil misin?" Kyle, kız kardeşinin ailesinden uzakta olduğu her an yanında bulundurması için ısrar ettiği güvenlik görevlisine dönerek sordu. "Ben dönene kadar küçük bir kadını idare edemez misin?"

"Bu benim işim değil. Ufacık bir oğlanı idare etmem gerekiyor."

Kyle 1.80'lik pandadan en az iki santim daha uzun olduğu için yemi yutmadı. Birine istediğini vermek için o kadar kolay alay edilemezdi.

"Geri geleceğim. Onu herkesten uzak tut."

Kyle evin derinliklerine doğru yöneldi, ayının "Bekle . Ne demek istiyorsun? *Bu da ne demek oluyor?*"

Büyük balo salonunda pratik yapmadıkları ya da çalışmadıkları zamanlarda ailesinin nerede olacağını biliyordu. Mutfakta. Jean-Louis Parker klanının toplandığı yerdı. Ama o odaya yaklaştığında, gün ortası için garip sesler duydu. Çocukların güldüğünü ve koştuğunu duydu. Kıkırdamalar ve çığlıklar.

Çok çocuklu çoğu ev için bunlar normal sesler sayılabilirdi ama Jean-Louis Parker'lar için değil. Eğer günün bu erken saatlerinde evdeyseler, her biri işlerini yapabilmek için sessizlik isterdi. Genellikle tahammül ettikleri tek ses Coop, Cherise ya da anneleri Jaqueline'den gelen müzikti. Ablası Oriana bir dansçıydı ama müzik dinlemek için kulaklık takardı. Bu yüzden ondan gelen tek ses ayak parmaklarının yere vurması ve bir hareketi tam olarak doğru yapamadığında ara sıra çıkardığı hırıltılardı. Diğer küçük kardeşleri matematik, bilim ve sanata eğilimliydi. Hepsi de sessizlik ve yalnız çalışmak için saatler talep ediyordu. Özellikle de yaz aylarında, saçma sapan hükümet yasaları yüzünden normal, işe yaramaz çocuklarla birlikte normal okullara gitmeye zorlanmadıkları zamanlarda.

Peki Kyle'ın duyduğu bu sinir bozucu sesler neydi?

Sonunda mutfığa ulaştı ve sallanan kapıyı iterek açtı. Hemen dondu kaldı, omurgasında belli belirsiz bir panik duygusu belirdi.

"Kahretsin," dedi yüksek sesle.

Daha önce hiç görmediği bir çocuk ona parmağını göstererek, "Küfrettin," dedi. "Küfrettin. Sen lanetledin. Sen lanetledin."

On üç yaşındaki Freddy -ama artık kendisine Frederick denmesini tercih ediyordu- çocuğu arka kapıya doğru itti. "Defol git."

Çocuk bağırmaıa devam ederek uzaklaştı ve Freddy Kyle'a doğru döndü, tişörtünü tuttu ve kardeşinin çenesine daha rahat bakabilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

"*Bana yardım et,*" diye hırladı.

"Neler oluyor?" Kyle odanın etrafına bakınarak sordu. *Her yerde* çocukların izleri vardı. Yapışkanlar, yarısı yenmiş şekerli şeyler, elektronik el oyunları ... daha fazla yapışkanla kaplıydı. Her şey iğrençti!

"Annem sokağın karşısındaki vahşi köpek yavrularıyla bir oyun randevusuna ihtiyacımız olduğuna karar verdi. O ve babam yeterince eğlenemediğimizi düşündüler."

"Gerçek bir çocukluğun," diye tamamladı Kyle kardeşi için. O da gözlerini devirdi. "Annemi suçlama. Bunun her yerinde babam yazıyor. Babam ve Toni."

Ailelerindeki tek iki normal insan olan Kyle'ın en büyük kız kardeşi Toni ve babası Paul çok iyi insanlardı ama bazen "işin" önüne geçmeyi başarıyorlardı. Ve "iş", her biri farklı şeylere odaklansa da geri kalanların tek önemsedığı şeydi. Kyle bir heykeltıraştı. Freddy ise tamamen fizikle ilgiliydi. Aile üyeleri sanatçılar ve bilim insanları/matematikçiler arasında bölünmüştü ama her biri birer dahiydi. Zavallı Toni, en büyük kardeşi ve babaları hariç hepsi. Onlar sıradan hayatları olan sıradan insanlardan başka bir şey değildi.

Kyle bu düşünceyle ürperdi. "Babam şimdi nerede?" Kyle sordu.

"Çocukların çoğu ve birkaç vahşi köpek yetişkinle birlikte dışarıda."

Kyle koridorda geriye doğru baktı; neden burada olduğunu hatırladı. "Ne harika olurdu biliyor musun?"

"Sen herkesin dikkatini dağıtırken benim kaçmam mı?"

"Hayır. Herkesi vahşi köpek evine geri götürmen. Bir süreliğine."

"Bunu yapmak istemiyorum. İşime geri dönmek istiyorum. Herkes bir yana senin işime dönmeme yardım edeceğini düşünmüştüm."

"Sonra görüşürüz. Sadece herkesi dışarı çıkar." "Neden?"

"Bana güvenir misin?"

"Ama ben sana güvenmiyorum." Freddy'nin gözleri kısıldı. "Evi sadece kendine istiyorsun."

"İstemiyorum ama sen istediğine inan. Sadece sana söylediğimi yap ve herkesi vahşi köpek evine götür. *Şimdi*."

"Tamam. Ama ben mutlu değilim."

"Farkındayım." Kyle küçük kardeşinden uzaklaştı ve en büyüğü Cooper'a doğru yöneldi. Buzdolabının yanında duruyordu, elinde bir şişe

Elinde soda; yetişkin vahşi köpeklerden biriyle sohbet ediyordu.

"Affedersiniz," diye araya girdi Kyle. "Kardeşimle biraz konuşabilir miyim?"

"Elbette!" diye tezahürat yaptı vahşi köpek. Sonra orada durdu.

Gülümsüyordu. Kyle nefes aldı. "Öyleyse git buradan."

"Tamam!"

Vahşi köpek dışarı çıkarken Coop kıkırdadı. "Neden nazik olamıyorsun?" "Bunun ne anlama geldiğini bile anlamıyorum. Teyzemi gördün mü?

Irene bugün mü? Daha önce bana mesaj atmıştı. Hâlâ burada

mı?" "Sanırım yukarıda annemle birlikte. Neden?"

"Ona ihtiyacım var-"

Kyle'ın sözlerinin geri kalanı, bahçeye bakan pencerelerden birinden dışarı baktığında boğazında düğümlendi. Freddy sinir bozucu vahşi köpek yavrularını ve yetişkinleri kendi evlerine geri götürmek için elinden geleni yaparken, Kyle masalardan birinin yanında duran kişiyi gördü, en büyük kızı onun yanına eğilmişti ve üzerinde kıza altı beden büyük gelen bir hokey forması vardı. Gerçi Kyle'ın bu "küçük kızın" bir gün büyüüp çok iri ve tehlikeli bir dişi olacağından hiç şüphesi yoktu. Tıpkı babası gibi.

Babası. Bo Novikov. Cinayete meyilli hokey oyuncusu ve büyük organizatör. Ve eğer Bo Novikov çocuklarıyla buradaysa bu şu anlama geliyordu.

"Nerede o?" Kyle afallayan kardeşini tişörtünden tutup kendine doğru çekti. "*Nerede o, Coop?*"

* * *

Vay canına! Bu dünyanın en iyi gazozu olmalıydı! Jean-Louis Parker ikizleri şişeyi ona uzattıklarında öyle olduğunu söylemişlerdi. Soda kafeinsiz ve şekersiz olmasına rağmen tadı harikaydı! Tadının bu kadar harika olduğuna inanamıyordu!

Blayne koridorda geri geri gitmeye devam etti. Jean-Louis Parker'ın evinin koridorunda neden ters takla atma ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu ama atmıştı! Ve harika hissettirdi! Bakın ne kadar formdaydı. Birkaç *dev* çocuk doğurduktan sonra bile, ama dedikleri gibi, boku hâlâ sıkıydı! Jimnastik yapmalıydı. Harika bir olimpiyatçı olurdu! Amerika Birleşik Devletleri'nin tamamen pozitif bir temsilcisi! Neden mi? Çünkü Blayne herkesi severdi!

Hayvanları severdi! Ayakkabıları severdi! İnsanların süslü bebek evlerine koydukları küçük mobilyaları severdi! O herkesi severdi! Dünyayı severdi! Dünyayı!

Blayne'in bacakları bir şeye çarptı ve onu şaşırtan bir "Oooof!" sesi duymasaydı bunu pek düşünmeyecekti. Ayaklarının üzerine düştü ve başını tutan Shen Li'yi görmek için döndü.

Shen'i tanıyordu! Shen'i severdi! O dev bir pandaydı! Dev bir panda olmak ne kadar havalı olmalı? Oldukça havalı, Blayne bahse girerim.

"Ne yapıyorsun sen?" Shen yüzünün sol tarafını ovuşturarak ve ona ters ters bakarak sordu.

"Ters takla atıyorum!" Blayne ona söyledi. "Ters taklaları severim!"

Elini hâlâ yüzüne bastıran panda gözlerini kısarak ona baktı. "İyi misin, Blayne?" diye sordu.

"*Harikayım!*" Blayne döndü ve devasa balo salonunun girişinde tek başına duran birini gördü. O kişi için hemen kötü hissetti. Çok küçük ve yalnızdılar. Ama gerçekten yalnız değillerdi! Çünkü Blayne buradaydı!

Blayne sırtarak yabancıнын yanına gitti ve kollarını kadının omuzlarına dolayarak onu arkadan sıkıca kavradı.

"Merhaba! *Ben-aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhh- hhhhhhhhhh!*"

* * *

Shen'in kafası hâlâ Blayne'in ayağının vurduğu yerden zonkluyordu ama acısının bulanıklığı içinde her zaman hoş olan kurt köpeğinde bir sorun olduğunu biliyordu. Enerji seviyesi alışılmışın dışındaydı, bu da çok şey ifade ediyordu çünkü Blayne her zaman yüksek bir enerjiye sahipti.

Yine de, aniden balo salonuna kederli bakışlarla bakan sessiz Stevie'yi gördüğünde pek de şaşırmadı. Blayne onun arkasından koşup kollarını Stevie'ye doladığında ve ona kocaman sarıldığında da -ne yazık ki- şaşırmadı. Blayne saldırgan kucaklaşmalarıyla tanınır olmuştu. Ve Shen, Stevie'nin bu sarılmaya tepkisinin histerik bir çığlık atmak olmasına kesinlikle şaşırmadı.

Kız sincaplar karşısında paniğe kapılmıştı. *Sincaplar*. Saldırgan olmayan sincaplara da.

Yani rastgele bir yabancı tarafından kucaklanmak onu panikletebilirdi ama Shen, Stevie ılık atmaya başladıktan hemen sonra olacakları bir milyon yıl geçse de asla beklemiyordu.

Blayne sırtındayken -ve h   ılık atarken- Stevie aniden döndü, gözleri vahşi ve panik içindeydi ... ve  ekil değiştirmeye başladı.

Ama Shen'in daha önce hiç görmediği bir şeye d n  m   t . Hem de hiç.

 nce dişleri di  etlerinden fırladı. Dolapta gördüklerinin korkunç olduğunu d   nm   t . Ama bunlar daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Çünkü bu di ler sadece uzun değil, aynı zamanda geni ti.  stte ve altta sıralar halinde. Bu dişleri yerleştirmek için Stevie'nin kafası da değişti. Burnu büyüyerek bir buruna d n   t ; kulakları sadece kafasının karşısındaki deliklere d n   t ; boynu genişledi, kasları dalgalandı.

Turuncu, siyah ve beyaz kürkü derisinin her parçasında patladı. Parmak uçlarından ve ayak parmaklarından dev, uzun pençeler fırladı. Güçlü kaslar bacaklarını ve kollarını kapladı.

Dört ayak üzerine düştüğünde, Shen i inin bittiğini düşündü. Ama bitmemi ti.

Stevie'nin tüm vücudu büyümeye başladı.

Ve

büyümeye.

Ve büyüdü.

Enine ve boyuna.

Shen dehşet içinde, küçük Stevie MacKilligan'ın ... kesinlikle *devasa* bir şeye dönüşmesini izledi.

Sibirya kaplanı rengindeydi ama yine de bir bal porsuğuydu. Yirmi ayak uzunluğunda ve on ila on be  ayak genişliğinde, devasa pençeleri olan turuncu, siyah ve beyaz dev bir bal porsuğuydu.

Blayne yer değiştirirken Stevie'nin sırtından d     t  ve tam bir panik modunda olan kurt köpeği ayağa fırlayıp kaçmak için döndü. Ama Stevie başını aşağı indirdi ve Blayne'i ti  rt n n arkasından yakalayarak yerden kaldırdı. Stevie onu havaya fırlatırken kurt köpeği histerik bir ılık attı, sonra onu tekrar ti  rt n n arkasından yakaladı ve Blayne'in dev di lerinden birinden sarkmasına izin verdi.

Hareket edemeyen Shen, Kyle'ın kayarak açık kapının önünde durmasını izledi.

"Aman *Tanrım*," diye soluk soluğa kaldı.

Blayne kurtulmak için çırpınırken, "*ıkarın beni buradan!*" diye bağırdı.

Kyle Shen'e baktı. "Ne yapacağız  imdi?"

Shen çocuğun kiminle konuştuğunu merak ederek etrafına bakındı. Kimseyi göremeyince ve çocuğun kendisiyle konuştuğunu anlayınca, "Ne söylememi bekliyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyler yapmamız gerek!"

Coop onlara ulaşana kadar koridorda koştu ve ailesinin balo salonunun büyük bölümünü kaplayan şeyi görünce donakaldı.

Ve ne yazık ki hemen arkasında Bo "Çapulcu" Novikov vardı. Hokey profesyoneli, eski hokey dehası çocuk ve tanınmış kaba saba bir piç.

Aynı zamanda Blayne'in kocasıydı.

"Blayne!" diye havladı arkadaşını Stevie'nin dişlerinden asılı görünce. "Ne yaptın sen?"

Blayne ters ters baktı. "*Bunun için beni mi suçluyorsun?*"

"Hemen oradan aşağı in!" Novikov emretti.

Zavallı Blayne, hâlâ o dişin ucunda sallanırken, ellerini havaya kaldırdı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Stevie aniden başını salladı ve Blayne'in tişörtü yırtılarak onu uzaktaki duvara doğru uçurdu. Ancak yere düştüğünde ayağa kalkmayı başardı ve bir koşu daha denedi.

Dev bir pençe Blayne'in önüne çarptı. Döndü ve diğer tarafa doğru koşmaya çalıştı ama başka bir pençe buna son verdi. Sonra ilk ön pençe aniden havayı savurdu ve Blayne tekrar uçmaya başladı, ancak diğer pençe tarafından ters yöne doğru tokatlandı.

İşte o zaman Shen, Stevie'nin Blayne ile bir ev kedisinin oyuncak fareyle oynadığı gibi oynadığını anladı. Ya da canlı bir fareyle.

Novikov hırladı ve altın-kahverengi saçları aniden beyaz saçlarının altından düşerek omuzlarını geçti. Küçük bir aslan yelesi, çünkü Novikov başka bir melezdi. Bir kutup ayısı-aslan.

Hokey profesyoneli kımıldadı ve Shen'i Kyle ve Coop'u tutup yoldan çekmeye zorladı, böylece ikili büyük melezin cüssesi altında ezilmedi.

Kükreyerek, dişlerini gıcırdatarak -evet, Novikov'un ağzından ancak diş denebilecek bir şey çıkıyordu- balo salonuna daldı ve bu sırada kapalı olan ikinci kapıyı yıktı.

"Stevie!" Shen bağırdı ve Jean-Louis Parker kardeşleri geri iterek ileri doğru koşmaya başladı. Ne yapacağını bilmiyordu ama

Novikov'un öldürmesine izin vermeyecekti.

Shen kayarak durdu, sonra hızla rotasını tersine çevirdi, Bo Novikov'un kayan vücudu duvarda patlamadan saniyeler önce dönüp geri saldırdı.

Küçük Stevie MacKilligan tarafından odanın dışına fırlatıldı.

Coop usulca, "Boku yedik," dedi.

* * *

Max parlak pembe Converse spor ayakkabısını bağlamak için kaldırımında durmuştu. Bu renk şu anki saç rengiyle mükemmel bir uyum sağlıyordu ve bu hoşuna gitmişti.

Ama tam ayağa kalkmaya başlamıştı ki, tüm sokağın camlarını sarsan bir gürültüyle başını kaldırdı ve Charlie'ye baktı. Gözlerini kocaman açmış olan kız kardeşi de ona baktı ve birlikte Kyle'ın ailesinin yaz boyunca kaldığını bildikleri eve ulaşmak için sokaktan aşağı doğru yola koyuldular.

Merdivenlerden yukarı çıktılar ve birinin kapıyı açması için kapıya vurmaya başladılar, ama sonra Charlie'nin boz ayısı arkalarından geldi ve bir tekmeyle kapı uçarak açıldı.

Max Charlie'yi takip ederek eve girdi. Gördüğü ilk şey Kyle ve kardeşi Coop oldu. En büyük çakal küçük kardeşini duvara yaslamış ve önünde duruyordu, gerekirse Kyle için kendini feda etmeye hazırды.

Büyük bir odanın hasarlı giriş kapısının önünde Kyle'ın kiralık koruması Shen duruyordu. Dev panda bela karşısında her zaman sakindi ama şu anda kesinlikle boyundan büyük işlere kalkışuyordu. Ve bu belli oluyordu. Gözleri kocaman, tüm vücudu gergin. Tüm o kaslar gerilmiş ve kaskatı kesilmişti. Olabilecek her şeye tepki vermeye hazırды.

Ve Shen'den birkaç adım ötede bir şey vardı. Beyaz ve altın rengi, dişleri olan bir şey. Ve soğuktu.

Eliyle işaret etti. "Bu lanet şey de ne?"

"Ciddi misin?" Shen havladı, aniden kabuk şoku geçirmiş halinden sıyrıldı. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Kaba olmaya gerek yok," diye yakındı Shen, onun yanından geçerken. "Ve en azından kız kardeşimin dişleri yok."

Max derdini anlattıktan sonra Berg'in yanına, girişe doğru yöneldi. Ama kadın onu durdurdu ve kolundan tuttu. "Sen değil."

"Neden olmasın?"

"Onu daha çok korkutacaksın." "Ama-"

Kyle Berg'e, "Sokağın karşısındaki vahşi köpek barınağına git," dedi. "Hiçbirinin buraya gelmesine izin verme."

Berg ön kapıya yönelirken Kyle'a "Benimle gel," diye önerdi. "Arkadaşımı bırakmayacağım," dedi Kyle dramatik bir şekilde ve Max'in gözler.

"Şimdi de başkalarını önemsemeye mi karar verdin?" Coop sordu.

Berg tek başına dışarı çıkarken Max girişe giderek Charlie'nin yanında durdu ve küçük kız kardeşlerini izlemeye koyuldu.

Yerde bir top gibi kıvrılmış, ön pençelerinin arasına bir insanı almış, ara sıra avını havaya fırlatıp yakalamadan önce kemirmeye devam eden, sonra da tekrar yan tarafına dönerek esiriyle oynayıp kemirmeye devam eden Charlie'yi izlerken ne diyebilirlerdi ki?

Görünüşe göre kadın hâlâ hayattaydı ve ... ve ...

Max gözlerini kıstı ve odanın içine doğru bir adım daha attı. O kadını tanıyordu. Onu tanıyordu!

* * *

Charlie çaresizce küçük kız kardeşini cinayet suçundan hapse girmekten nasıl kurtarabileceğini düşünürken Max aniden odaya girip Stevie'yi işaret etti. Stevie'ye kadını hemen yere bırakmasını emredeceğini sanıyordu ama Max onun yerine suçladı: "Ona sarıldın, değil mi? *Değil mi?*"

Ölmemişti -*Tanrı*'ya şükür! Kadın bağırdı, "*Sadece merhaba diyordum! Şimdi çek onu üstümden!*"

"Seni yakmalayım! *Bunu hak ediyorsun!*"

Başını sallayarak -çünkü Charlie gerçekten neler döndüğünü bilmiyordu- Max'e yaklaştı ve *Charlie* Stevie'ye kadını yere bırakmasını emretti.

"Stevie Stasiuk-MacKilligan! O aptal kadını hemen yere bırak!"

"Hey!" diye yakındı aptal kadın, ağzına girmesin diye bacaklarını Stevie'nin ön dişlerine bastırırken, "bu hiç adil değil!"

"Kapa çeneni!" Charlie ve Max hep bir ağızdan "Kapa çeneni!" dedi.

Charlie bir adım daha yaklaştı ve ellerini birkaç kez birbirine vurdu. "Stevie! Onu yere bırak! Hemen şimdi!"

Stevie birkaç saniye Charlie'ye baktı, ama odanın dışından gelen bir kükreme kız kardeşlerinin patilerine tırmanmasına ve arka ayakları üzerinde şaha kalkmasına neden oldu, o aptal kadın hâlâ ağzındaydı.

"Stevie! Hayır!" Charlie, Stevie'nin yukarıdaki zemine tırmanmaya başlamasından saniyeler önce haykırdı.

Evin duvarlarına girerse onu asla bulamayabilirlerdi. Yirmi ya da daha fazla metre uzunluğunda olması bir şey ifade etmiyordu. O hala çoğunlukla bal porsuğuydu ve bir şampiyon gibi oyulabiliyordu. Ve eğer yeterince korkmuşsa, onu günlerce bulamayabilirlerdi. Haftalarca. Sonunda metro tünellerinde yaşamaya başlayabilirdi!

Charlie'nin büyükbabasının evi, Stevie ilk gerçek krizini geçirip duvarlara gömüldükten sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Onu dışarı çıkarabilmeleri günler sürmüştü ama duvarların içinde tırmaladığını duyabiliyorlardı ve dolapların içinden yiyecekler kaybolmaya devam ediyordu.

Charlie yumuşak Fransız peyniri toplarının içine biraz Xanax saklayana kadar Stevie nihayet dışarı çıkıp kız kardeşleri yanındayken korkularıyla yüzleşecek kadar sakinleşmedi.

Ancak Charlie'nin bunu tekrar yaşayacak hali yoktu. Ama o daha bir şey söyleyemeden, Max odanın öbür ucuna fırladı ve Stevie'nin sağ arka bacağını yakaladı. Elbette, Max sadece yüz yirmi kilo civarındaydı, Stevie ise değişmiş haliyle neredeyse iki tondur.

Charlie tam Max'in peşinden gitmeye başlamıştı ki, dişleri olan bir şekil değiştiren - Dişler *mi?* *Gerçekten* mi? Odadan içeri girip Stevie'nin yanına geldi. Ayağa fırladı ve ön bacaklarını Stevie'nin alt yarısına doladı -diğer yarısı çoktan ikinci kata çıktığı için Charlie'nin o anda görebildiği tek şey buydu- ve çekiştirdi.

Tavanın bir kısmı iki melez ve zavallı Max'le birlikte aşağı inerken Charlie vücudunu başka yöne çevirdi.

"Max!" diye bağırarak enkazın arasından ilerlemeye çalıştı. "Max!"

Şimdiye kadar, öfkeli Stevie pençelerine kavuşmuş ve dişi adamla kapışmaya başlamıştı. Yine de asıl sorun, çenelerinin arasına aldığı ve yakın zamanda vazgeçecek gibi görünmeyen çılgın atan insandı.

Ama Charlie'nin bunu Max'in üzerine bir bina parçası düştüğü için ölüp ölmediğini öğrendikten *sonra* düşünmesi gerekecekti.

Şu anda yerde olan tavanı kenara iten Charlie umutsuzca kazmaya başladı. Görevine o kadar odaklanmıştı ki Shen'in hemen yanında olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Yardım ediyorum.

Cesur panda.

"Yakaladım onu!" Shen çekerken aniden anons etti. Max'i dev bir sıva parçasının altından sürükleyerek çıkardı. Yüzü kan içindeydi, toz ve molozla kaplıydı ama ani bir kafa sallamasıyla gözleri açıldı ve gülümsedi.

"Bu *harikaydı*," diye güldü, hâlâ Shen tarafından tutuluyordu.

Charlie onunla birlikte gülmeye başladı, ta ki yanına bir şey çarpıp uçana *kadar-*

* * *

Shen Max'i kollarının arasına aldı ve geri çekildi. Charlie'ye ulaşmak istiyordu ama önce iki öfkeli melezin yolundan çekilmesi gerekiyordu.

Novikov'un koca kıcı ona çarptığında Charlie neredeyse duvara çarpıyordu ama küçük kız kardeşinin çok uzun kuyruğu uzandı ve Charlie'yi ondan önce yakaladı. Sonra onu Shen'e doğru fırlattı ve Max'i bir kolunun altına sıkıştırmak zorunda kaldı, böylece diğerini Charlie'yi yakalamak için kullanabildi.

İki kadın da kucağındayken sola doğru zıplayarak devam eden savaştan uzak durmaya çalıştı. Zavallı Blayne'e ulaşabilmeyi diliyordu ama arbedede ezilmeden bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Yer değiştirse bile bu ikisiyle boy ölçüşemezdi.

En az üç tonluk öfkeli melez, sadece dışarı çıkıp uzaklaşmak isteyen bir kurt köpeği için dövüşüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, her şey bu kadar korkunç olmasaydı gülerdi.

Max onun kolunu belinden çekti ve yere düştü. Sonra ablasının başını çenesinden tutup kaldırdı. Charlie baygındı, bu yüzden Max ona tokat attı. Charlie de ona tokat atarak karşılık verdi ve Shen en azından bu ikisinin ölmediğini bilerek rahat bir nefes aldı.

Charlie onun koluna dokunarak gitmesine izin vermesini işaret etti. Yere dokunduğunda Novikov'un vurduğu tarafını ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu

acıdan. Shen bir şeylerin kırıldığını tahmin ediyordu ama bunun Charlie'yi kız kardeşinin öfkesini durdurmaktan alıkoymayacağını biliyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordu, tüm uğultuların arasından sesini duyurabilmek için sesini bağırarak kadar yükseltti.

"Bayıltıcı silahınız olma ihtimali var mı?" Max sordu.

"Bir hayvanat bahçesi için çalışmıyorum, o yüzden ... hayır."

"Stevie'nin avını bırakmasını sağlamalıyız," diye akıl yürüttü Charlie. "O kadını dişleri olan o şeye geri götürdüğümüzde-"

"Gerçekten mi?" Shen sormadan edemedi. "İkiniz de adamımın dişlerini mi yargılıyorsunuz?"

"-onu sakinleştirebiliriz," diye devam etti Charlie.

"Ya da onu korkutarak bundan vazgeçirebiliriz," diye araya girdi Max. "Onu ürkütmek bizi bu işe bulaştıran şeydi," diye belirtme ihtiyacı hissetti Shen.

"Ve onu tekrar ürkütmek onu buradan çıkarabilir." Max yıkık giriş yolunu işaret etti. "Ve bunu yapabilecek tek kişi de o kadın."

Charlie döndü ve kaşları çatıldı. "Tanrım, *onun* burada ne işi var?"

Shen kız kardeşleri bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğuna baktı ve Kyle'ın annesinin girişte durduğunu görünce şaşırdı. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu, olanları düşününce uygun tepki de bu gibi görünüyordu. Bu yüzden Kyle'ın annesi bir adım geri çekilip en yakın arkadaşı Dr. Irene Conridge'i ortaya çıkarana kadar iki kadının ne hakkında konuştuğunu anlayamadı.

Ünlü tam insan bilim adamı odaya doğru ilerledi. Önce hasarı, sonra da savaştan iki melezi soğuk mavi gözlerle inceledi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bekledi. Ne için, Shen bilmiyordu.

Charlie kolundan tuttu ve onu çekmeye başladı. Onu melezlere doğru sürüklediğini biliyordu ama nedenini bilmiyordu. Ondan tam olarak ne yapmasını bekliyordu?

Novikov kendini Stevie'nin üzerine attı ama Stevie döndü ve kuyruğuyla onu boğazından yakaladı. Profesyonel hokey oyuncusunu bir o yana, bir bu yana savurdu. Sonra onu yere vurmaya başladı. Tekrar tekrar.

Shen yüzünü buruşturdu, Stevie'yi durdurmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu ki Stevie aniden Conridge'e doğru baktı ve vuruşun ortasında dondu kaldı; zavallı Novikov onun uzayan kuyruğuna asılmıştı.

Odada sessizlikten başka bir şey yoktu, herkes bir şekilde bekliyordu. Stevie'nin bir şey yapmasını bekliyordu. Ve aniden yaptı.

Kuyruğunu salladı ve Novikov'u odanın diğer ucundaki duvara çarpması için gönderdi, yere kaymadan ve yüz üstü düşmeden önce sağlıklı bir çukur bıraktı.

Bunca zamandır Stevie'nin pençesine yakalanmış olan Blayne, odanın diğer ucuna doğru savruldu. Sonra Stevie koca gövdesini çevirdi ve ağzını açtı.

Shen onun yıkıcı kükremelerinden biri için kendini hazırladı ama o bir şey yapamadan Irene Conridge konuştu.

"Vay, vay, vay." Buz gibi soğuk. Bu Dr. Conridge'di. Buz gibi soğuk. "Bu, *yapamayan* küçük dahi değil mi?"

Yer değiştiren Stevie, sanki Conridge ona yumruk atmış gibi geriye doğru sarsıldı. Ve o saniye içinde tekrar insana dönüştü.

Çıplaktı ve parmağıyla Conridge'i işaret ederek ilerledi. "Seni . . . *sen!*"

Conridge güldü. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi belagatlisin."

Stevie Conridge'e doğru koşmaya başladı ve Shen, Stevie'nin kız kardeşlerini iterek geçti ve Stevie kıpırdamayan tam insana ulaşmadan ona yetişti, Stevie'yi belinden kavrayıp kaldırdı. Stevie'nin tekrar yer değiştirmemesi için dua etti. Sadece onun ağırlığı bile sağlam panda kemiklerini ezip toz haline getirebilirdi.

"Seni kötü inek!" Stevie tükürdü, kıpırdayan çıplak bedeni Shen'in omzunun üzerindeydi. Shen'in ona tutunabilmesinin tek yolu çıplak kalçalarını ve bazen de kıcını kavramaktı. "*Beni* durdurabileceğini gerçekten düşündün mü? Gerçekten CERN'e girmemi engelleyeceğini mi sandın?"

Conridge, "Bu acınası bir işe alımdı," diye alay etti.

"*Yazık mı?*" Stevie çığlık attı, sesi Shen'in son bir saattir gördüğü duygusal olarak harap olmuş kadın gibi değil, daha çok Manhattan sokaklarında kaçınacağı bir deli gibi çıkıyordu. "*Seni kibirli cun-*"

"Gitme zamanı!" Shen, Stevie'nin bir sonraki hakareti üzerine bağırarak onu balo salonundan dışarı taşıdı. Koridora çıktı ve ağabeyi tarafından hâlâ geride tutulan Kyle birkaç adım ötedeki merdivenleri işaret etti.

Shen hâlâ çığlık atan Stevie'yi merdivenlerden yukarı taşıdı. Gerçi artık çığlıkları anlaşılmaz olmuştu. Sadece öfkeli bir bağırıştı. Belki içinde bir yerlerde kelimeler vardı ama onları çıkaramıyordu.

Onu bulduğu ilk boş odaya taşıdı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Sonra onu yere yatırdı ve kapıya saldırmaya çalışmasından korkarak kapıdan uzaklaştırdı. Kız saldırmadı. Onun yerine bağırdı, "*Acımak mı? Acıyarak mı işe alındım?*"

Shen cevap vermeden önce bir an düşündü, "Yani, bir tonluk, kaplan çizgili bir bal porsuğuna dönüşebildiğin gerçeğini tartışmayacak mıyız?"

"Aynen öyle!" diye hemen karşılık verdi. "Bunu tartışmayacağız! Ve *iki* tona daha yakın."

Shen başını salladı. "Tamam o zaman."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie, Stevie'nin kedi oyuncağının ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi misin?" diye sordu, koyu kahverengi gözler ona dikilince biraz irkildi.

"Hayır," diye hırladı kadın. "İyi *değilim*."

Charlie yardımcı olmaya çalışarak, "Hâlâ hayattasın," dedi. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

Kadın konuşmaya başladı, homurdanarak kendini durdurdu ve Charlie'den uzaklaştı. Kadın dişleri olan adama yardım etmek için yanına gitti ve Charlie kız kardeşiyle yüzleşti.

"Ooops," diye mırıldandı Max. "Bu iş garip bir hal aldı."

"Öyle mi dersin?"

"Ne yapacağız şimdi?"

Charlie balo salonundaki hasara baktı. Tavanın yarısı yerdeydi. Duvarın bazı bölümlerinde büyük delikler vardı ve bir bölüm tamamen yıkılmıştı. Birkaç pencere havaya uçmuştu. Zemin pençe izleriyle çizilmişti.

Charlie bir nefes verdi. "Bunu nasıl saklayacağımızı bilmiyorum."

"Herkesi öldürmek mi? Evi yakıp kül mü edelim?"

Charlie kız kardeşinin sadece şaka yaptığını biliyordu ama yine de. Kedi oyuncağı ve dişi adamla yüzleşmeden önce küçük kadını itti. Max yerde yaklaşık elli metre savruldu ve durduğunda, "Şaka yapıyordum!" diye güldü.

Charlie kız kardeşini görmezden gelerek ikiliye baktı, kadın artık insan olan erkeğin kalkmasına yardım ediyordu. "Tüm bu olanlar için çok üzgünüm."

"O tehlikeli," diye uyardı kadın. Erkeği ayağa kaldırdı ve sonra tekrar Charlie'yle yüzleşti. Tam o sırada kadının omzu aniden öne doğru sarsıldı ve odanın içinde seken gürültülü bir *çatırtı* duyuldu.

"Kemiklerine tam olarak ne oluyor?" Charlie sormak zorunda kaldı.

"Gerçekten mi?" diye havladı kadın, Charlie'ye doğru ilerledi, parmağını uzattı ve işaret etti. "Orada durup *beni* mi yargılayacaksın?"

"Garip olduğunu kabul etmelisin."

"Garip mi?"

Erkek kolunu kadının beline doladı ve onu geri çekti, Charlie bunu birçok nedenden ötürü takdir etti, ama en çok kadının vücudunu aletinin daha fazla görünmesini engellemek için kullandığı için. Charlie'nin şu anda gerçekten görmeye ihtiyaç duymadığı bir şeydi bu.

"Tek söylediğim," diye akıl yürütmeye çalıştı Charlie, "melezler olarak. . hepimiz biraz tuhafız. Bu yüzden kimseyi suçlamaya gerek yok. Ya da bu küçük olay hakkında kimseye bir şey söylemeye."

"Olay mı?"

"Şey-"

"Kız kardeşin tam bir baş belası!"

"Ona sarıldın," diye hatırlattı Max kadın tekrar Charlie'nin yanında durduğunda. "Spor Merkezi'nde bana yaptığın şeyin aynısını yaptın."

"Kapa çeneni!"

"Ben sadece," diye devam etti Charlie, "bunu kendi aramızda halletmemizi öneriyorum. Başkalarını dahil etmeye gerek yok. Hepimiz biraz ... farklıyken olmaz."

"Farklı mı?"

Erkek aniden içini çekti ve kadına, "Onun söylediği her şeyi bağırıp çağırarak tekrarlamayı gerçekten bırakmalısın, Blayne. Sinir bozucu olmaya başladı."

Kadın erkeğe döndü, şimdi de parmağıyla onu işaret ediyordu. "Can sıkıcı mı?"

* * *

Stevie, dev pandanın kendisine uzattığı tişörtü çekerek giydi. devam etti. "O kadın tam bir sürtük!" "Dr. Conridge öyle değil-"

"Biliyor musun," diye araya girdi, onun konuşmasını dinleyecek havada değildi, "Science America için sadece teorilerime değil, gerçek inanç sistemime de itiraz ettiği bir makale yazdı."

Shen kaşlarını çattı. "Tanrı'ya olan inanç sistemin mi?"

Stevie gözlerini ayıya dikti. "Ne Tanrısı?"

"Tamam," dedi Shen. "Demek mesele o değilmiş. Bildiğim iyi oldu."

* * *

Max çiftin kimin daha sinir bozucu olduğu konusundaki tartışmalarını izledi. İnsanları anlamıyordu. En tuhaf şeyler için tartışıyorlardı. Saçmalıklar yüzünden kendini perişan etmeden de hayat yeterince zor değil miydi?

Kyle ve kardeşi Max ve Charlie'nin arkasına geçtiler. "Siz ikiniz iyi misiniz?" Coop sordu.

Max omuz silkti. "Biz iyiyiz." Elbette bütün bunlara alışkındılar. Stevie on bir yaşlarında, ergenlik çağına girdiğinde şekil değiştirmeye başladığında onlar da oradaydı. O zamanlar, yetişkin bir kaplan büyüklüğünde bir bal porsuğuna dönüşüyordu ve tabii ki çizgileri de vardı.

Charlie, Stevie'nin cüssesi karşısında hemen korkmuştu. Diğer ırkların onu olduğu gibi kabul etmeyeceğinden korkuyordu. Charlie her zaman Stevie'yi koruma ihtiyacı hissetmişti ve bunun iyi bir nedeni vardı. Ancak, büyükbabalarının yemek masasında SAT sınavlarına çalışırken küçük kız kardeşlerinin değiştiğini ilk kez gördüklerinde, Charlie'nin endişesi katlanarak arttı. Çünkü Stevie'nin sorunları üzerinde kontrol sahibi olmadığı açıktı. Kolay panikliyordu. Kolayca ağlıyordu. Çok kolay öfkeleniyordu. Ve bu üçünü aynı anda yaptığında ...

Ancak Max daha az endişeliydi çünkü Stevie'nin hem kendisine hem de Charlie'ye karşı sahip olduğu tek şey kendi kendini analiz edebilme yeteneğiydi. Ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamıştı. Ne kadar dengesiz. Bir terapistte gitmekte, üzerindeki baskı nedeniyle müzikten emekli olmakta, sakinleştirici teknikler öğrenmekte, depresyonunu ve paniğini yönetmek için ilaç almakta ısrar eden ilk kişi oydu. Sorunlarıyla başa çıkmasına yardımcı olacak her şey.

Max buna kız kardeşinin yaptığı her şeyden daha fazla saygı duyuyordu. Kendinin bu kadar farkında olmak kolay değildi ama Stevie öyleydi. Ve bu konuda iyiydi. Anlamadığı şeyleri öğrenirdi. Kitaplar okurdu. Uzmanlarla konuştu. Sorunlarından kaçmadı. Onları benimsedi ve onlarla nasıl başa çıkacağını öğrendi, Stevie'yi dahi, dahi yapan şeyi kaybetmemeye özen gösterdi ama aynı zamanda kimseye zarar vermeyeceğinden de emin oldu.

Max az önce olanların küçük kız kardeşini yiyip bitireceğini biliyordu. Başkalarına asla yapamayacağı bir şekilde ona işkence edecekti.

Tabii önce dikkatini dağıtacak başka bir şey bulmazsa.

Max dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmaya çalışırken, Stevie harabeye dönmüş balo salonuna hışımla girdi.

insan formunda ve uzun bir tişörtle, çıplak ayaklarıyla sırtan Irene Conridge'e doğru ilerledi.

"Sana bir şey daha söyleyeyim!" Stevie, Conridge'e hırladı. "Eğer benim-"

Shen koşarak odaya girdi, ellerini Stevie'nin kalçalarının iki yanına koydu, onu kaldırdı ve hızla oradan ayrıldı. Yol boyunca özür diledi.

"Özür dilerim, özür dilerim. Onu tuttum. Onu yakaladım. Panik yapmanıza gerek yok. Her şey yolunda."

Max ikisini de göremese de, Shen'in Stevie'yi merdivenlerden yukarı taşıdığını biliyordu çünkü Stevie'nin hâlâ bu konuda sızlandığını, Shen'in onu bırakmadığından ve Irene'in bir bilim adamı ve bir insan olarak ne kadar hatalı olduğundan yakındığını duyabiliyordu.

Evin içinde bir yerde bir kapı çarparak kapanana kadar bu böyle devam etti.

Max Charlie'ye gülümsedi. "O ayıyı sevmeye başlıyorum."

* * *

"Beni hemen yere bırak!"

Shen emredileni yaptı, artık yatak odasında güvendeydiler.

Stevie onunla yüzleşti, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Onunla işim bitmedi."

"Biliyorum. Ama önemli bir konuda öfkelenmenin zamanı olduğundan emin değilim. insanlar."

"Önemli mi? Irene Conridge mi? *Gerçekten mi?*"

"Bakın, ikinizin ne hakkında tartıştığınızı anlıyormuş gibi bile yapmayacağım-"

"Tartışmak mı?"

"-ama neredeyse bu evi çok güzel bir çakal ailesinin etrafında yıkıyordunuz. Belki de biraz ara vermelisin."

Kadının gözleri büyüdü ve Shen kendini ardından gelecek patlamaya hazırladı. "Ben ... sen ... eğer ... " Stevie aniden çığlık attı. Yüksek sesle ya da çılgınca değil. Ama hayal kırıklığı içinde. Sonra yatağın kenarına oturdu. "Kahretsin, haklısın."

Shen kaşlarını çatı. "Haklı mıyım?"

"Evet. H a k l ı s ı n . " Başını kaldırıp ona baktı. "Bunu neden bu kadar şaşırtıcı buluyorsun?"

"Bir süredir bu ailenin etrafında çalışıyorum. Şimdiye kadar bana herhangi bir konuda haklı olduğumu söyleyen mevcut ya da eski bir dahi çocukla karşılaşmadım. Sen ilksin."

Biraz yorgun bir ses tonuyla cevap vermeden önce uzun bir iç geçirdi, "Çünkü ben dahiler arasında bile tuhafım." Saçlarını parmaklarıyla kulağının arkasına taradı. "Ve eğer seni incitirsem-"

"Ben iyiyim. Bir çizik bile yok." "Ama o kadın ... yaşıyor mu?"

"Blayne?" Shen gülümsemekten kendini alamadı. "Güven bana. Eğer Blayne'i öldürmediysen, o iyi."

"Beni korkuttu," diye itiraf etti Stevie. "Bekleliyordum-"

"Biliyorum."

Stevie başını salladı. "Kim yabancılara arkadan sarılır ki?" Shen içini çekti. "Blayne biliyor."

* * *

Blayne Thorpe kocasına, "Bu benim hatam *değil*," diye ısrar etti.

Mamut adamın alnında çok büyük bir çukur vardı ve vücudunun farklı yerlerindeki kesiklerden kan akıyordu, Blayne'in kemikleri ise tekrar yerine oturmakla meşguldü. Ama ikisi de yıpranmış görünmüyordu. Neyse ki. Irene bir seferde sadece yirmi ya da otuz sorunla başa çıkabilirdi. Birkaç tane daha çıkarsa hüsrana uğrayabilirdi.

"Şuna bir bakın!" Jackie duvarları işaret ederek, "Şuna bak!" dedi. "O vahşi köpekler bunu çok büyütecekler."

"*Senin* de vahşi bir köpek olduğunu biliyor musun? Çakallar, dingolar, çalı köpeği, çakal ve onları ne kadar kızdırsa da gri kurt da bu listeye dahil. Dolayısıyla bu evin sahiplerinden daha aşağı bir türmüş gibi bahsetmek bana saçma geliyor."

Jackie yavaşça Irene'e baktı, dudaklarını büzmüştü, bir ayağını yere vuruyordu. Gözleri kısılmıştı.

"Çok mu erken?" Irene küçük bir kahkaha atıp odadan çıkmadan önce sordu.

Tam merdivenleri çıkmaya başlamıştı ki Kyle'ın sesini duydu.

"Irene Teyze?"

"Kal, Kyle," diye emretti ve Kyle aynen dediğini yapınca kıkırdadı.

Balo salonundaki dramadan sonra aileden kimse evin ikinci katında olmadığından, Stevie Stasiuk-MacKilligan'ı kolayca buldu, Kyle'ın sık sık kullandığı büyük koruyucuyla sohbet ediyordu. Shen Li en yakın arkadaşının oğluna tahammül edebilen birkaç kişiden biriydi ama Irene onun büyük bir panda şekil değiştiren olduğunu öğrenince şaşırılmıştı. İnsanların şekil değiştirmeyi seçmesi ne kadar tuhaf bir türdü... sonra yine... dev bir bal porsuğunun arkadaşının kiralık evini parçaladığını görmüştü, yani...

Irene kapıyı çalmadan iterek açtı ve içeri girdi.

Genç bilim adamı ayağa fırladı ve dişleri ani ve rahatsız edici bir şekilde ortaya çıktı.

"Evlerinin bu bölümünü de mahvetmeyeceksin, değil mi?" Irene sordu. "Çocuklar nerede uyuyacak?"

"Dr. Conridge-" diye söze başladı Shen ama Irene onun endişesini elinin tersiyle itip yatak odasının kapısını kapattı.

"Her şey yolunda Shen. Bayan MacKilligan ve ben eski dostuz."

MacKilligan'ın şaşkınlığı artarken dişleri geri çekildi, iri mavi gözleri kocaman kırıştı. "Biz arkadaş *değiliz*."

"Kim olduğunuzu sık sık unuttuğum için mi?"

"Hayır, unutmuyorsun. Ve *Doktor* MacKilligan. Ya da Bayan."

"Oooh," diye alay etmekten kendini alamadı Irene. "Küçük bir feminist miyiz biz? Benim neslim tüm sınırları yıkıyor ve sizin grubunuz gelip her şeyin üstündeymiş gibi mi davranıyor?"

MacKilligan ona doğru yürümeye başladı ama Shen onu yakalayıp geri çekti.

"Belki hepimiz daha sonra buluşabiliriz," diye önerdi. "Lezzetli bir öğle yemeği için? Ya da kahve!"

"Evet, biz de bunu istiyoruz," diye alay etti Irene. "Küçük arkadaşının Beşinci Cadde'deki bir Starbucks'ın ortasında King Kong'a dönüşmesini."

"*King Kong mu?*" MacKilligan çığlık atarak tekrar Irene'in üzerine yürüdü. Ama ayı onu belinden yakaladı ve büyük, güçlü kollarıyla geriye doğru çekti.

"Buna nasıl cüret edersin-"

"Sadece şaka yapıyorum," dedi Irene, kızın sözünü bitirmesine izin vermeyerek. "Sizin neslin öncüleri şaka kaldıramıyor mu?"

Irene odanın öbür ucuna geçip büyük bir kulüp koltuğuna oturdu, bacak bacak üstüne atıp kaynayan MacKilligan'a ve kararsız Li'ye baktı. "Şimdi, sizin hakkınızda ne yapacağımıza karar vermeliyiz, küçük hanım."

"Benim hakkımda mı?" MacKilligan tersledi. "Yani beni bir sokak köpeği gibi uyutacak mısınız?"

"Güven bana. Eğer herhangi bir hükümet seni ele geçirirse, sana herhangi bir sokak köpeğinden *çok* daha kötü davranacaklardır. Aslında, tek yaptıkları sizi yere sermek olursa şanslısınız demektir."

* * *

Stevie, Shen'in kollarında debelenmeyi bıraktı ve on dört yaşından beri nefret ettiği kadına baktı. İlk doktorası için tezi üzerinde çalışıyordu. Hayırseverlerinden biri, çalışmasını Washington Eyaleti'ndeki Irene Conridge'e götürmesini ve "samimi bir gözden geçirme" yapmasını önermişti. Altı yaşından önce Irene Conridge'in tüm kitaplarını okumuş biri olarak bu fikir onu çok heyecanlandırmıştı.

Ta ki Conridge'le gerçekten tanışana kadar. Conridge ona bakmadan Stevie'nin taslağını masasına fırlatmış ve "Yapabileceğinin en iyisi bu mu gerçekten?" diye alay etmişti.

Şoke olan Stevie kâğıdını alıp evine gitmişti. Conridge'e geri dönmeden önce birkaç ay daha çalışmıştı.

Ve neredeyse aynı yanıtı aldı: "Gerçekten mi? Yapabileceğinin *en iyisi* bu mu?"

Birkaç ay daha çalışmış. Kız kardeşleri endişelenmeye başladı. Stres seviyesi yükseldi. Ama yenilmek niyetinde değildi. İdolü mükemmel bir tez istiyordu, o da bunu elde edecekti.

Üçüncü kez tezini göndermiş ve bir hafta sonra gelmişti. Uzun bacaklarını masasına dayamış, siyah ve gri kıvrıkcık saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış olan Conridge, "Gerçekten çocuğum, yapabileceğinin *en iyisi* bu mu?" diye sormuştu.

İşte o zaman Stevie'nin öfkesi kabarmıştı. Azı dişlerinin serbest kalmak için kaşındığını hissedebiliyordu. Pençeleri neredeyse tırnaklarını geçecekti. Serbest kalmak ve Conridge'in insan boğazından bir parça koparmak için yanıp tutuşan kaplan çizgili porsuğu zapt etmenin tek bir yolu olduğunu biliyordu.

"Aslına bakarsan," diye hırladı Stevie, "yapabileceğimin en iyisi *bu*, seni yaşlı amcık!" Sonra Stevie, Conridge'in kendini beğenmiş kocasının ve kendini beğenmiş çocuklarının resimlerini yere düşürmeyi ihmal etmeden tezini masanın üzerinden alıp hışımla dışarı çıktı.

Tezinin üçüncü yinelemesinin Nobel dışında o yıl için bilimin bildiği neredeyse tüm ödülleri kazanmış olması -ki onu da domuzlarda çalışan mekanik bir kalp icat eden Norveçli bir gruba kaptırmıştı- hiçbir şey ifade etmiyordu. Tüm o ödüller, atıflar ve onun bilimin geleceği olduğunu anlatan gazete makaleleri büyükbabasının Wisconsin'deki evinde bir yerlerde kutulanmıştı. Onlara bakmaya bile dayanamıyordu. Çünkü tek istediği Conridge'in onayındı ve bunu hiç alamamıştı. O zamandan beri yaşlı kaltaktan nefret ediyordu.

O zamanlar Charlie, Stevie'nin bilimi bırakıp gideceğinden çok korkmuştu ve Stevie de bu düşünceye kesinlikle kapılmıştı. Ama Max'in dediği gibi, "Bir boktan vazgeçmeyecek kadar inatçı."

Ve Max haklıydı. Stevie hayal kırıklığını her gün hissetmesine rağmen, müzikten uzaklaştıktan sonra sevdiği başka bir şeyden vazgeçmeyi reddetmişti.

Stevie, Shen'in kollarını belinden itti ve Conridge'e bakarak yatağın üzerine oturana kadar etrafında yürüdü.

"Peki ne istiyorsun?" "Sana yardım etmek."

Stevie sert bir homurtuya engel olamadı. "Sen mi? Bana yardım etmek mi? Neden?"

Conridge öne doğru eğildi ve son derece ciddi bir ses tonuyla, "Çünkü seni seviyorum," dedi.

Şok olan Stevie gözlerini kırıştırdı ve biraz geri çekildi. "Ne?"

Conridge güldü. "Sadece şaka yapıyorum. Çocuklarımı çok az seviyorum ve aslında onları kendi bedenimden attım. Eğer onlar hakkında böyle hissediyorsam, seni neden seveyim ki?"

Shen uzun bir iç çekiş daha yaptı. "Bunun kime ne faydası var anlamıyorum."

"Sadece sessiz ol," dedi Conridge ona. "Sen çok tatlı bir hilkat garibesisin, ama kendini bu işe karıştıracak kadar aktif beyin hücrelerine sahip değilsin. konuşmamız."

Shen başını salladı. "Neden Kyle'ın favorisi olduğunu anlıyorum."

Conridge bakışlarını Stevie'ninkilere kilitledi. "Çocuk her zaman iyi bir zevke ve sağduyuya sahip olmuştur. Sizi bana getirmesinin bir nedeni var, *Doktor* Stasiuk-MacKilligan. Çünkü ben sizi hapsetme ya da bastırma ihtiyacı hissetmeden size yardım edebilecek ve edecek tek kişiyim. Elbette"-

Conridge aniden gülümsedi ve Stevie acilen kaçma ihtiyacı hissetti - "bu durum her an değişebilir."

* * *

"Hiçbir şey duymuyorum," diye fısıldadı Kyle Max ve Charlie'ye. Onlar hâlâ aşağıdaydı, çocuk teyzesinin peşinden yukarı çıkmayı ya da onların kız kardeşlerinin peşinden yukarı çıkmasına izin vermeyi reddediyordu.

"Çünkü biz aşağıdayız ve onlar yukarıda."

Kyle bıkkın bir ifadeyle omzunun üzerinden Max'e baktı. "Yaşamaya devam edebilmemiz için. Yemin ederim, siz bal porsuklarının ölmek istediğinizi düşünüyorum."

Max sırtıttı. "Kendi ölümümüzü değil."

Çocuğun sırtı gerildi. "Korkutmaya çalışmayı bırak, Max!"

Nasıl yapabilirdi ki? Bu işte çok iyiyken.

* * *

Dr. Conridge odadan çıktı ama bir süre sonra elinde bir kot pantolonla geri döndü.

"Bunlar sana uyar," dedi ve u z a t t ı . "Kyle'ın kız kardeşine aitler. Dansçı olan. Yeterince zayıf görünüyorsun."

Bir yandan Stevie kaymış onlar üzerinde, Dr. Conridge. Conridge jotted aşağı Yatağın başucundaki masadan aldığı bir deftere bazı bilgiler yazdı ve Shen'e uzattı.

"Onu buraya götür. Sizi bekliyor olacaklar." "Manhattan

Davranış Merkezi," Shen yüksek sesle okudu.

Stevie kot pantolonunu çekiştirerek Dr. Conridge'e, "Kendi akıl hastanelerimi seçebilirim, çok teşekkür ederim," dedi.

"Seçebileceğini biliyorum. Sen ve senin birkaç ayda bir kendini kontrol etme konusundaki garip takıntın bilim dünyasını büyüleyen bir şey. Ama Davranış Merkezi bir akıl hastanesi değil. Orada sana gerçekten yardım edebilecek insanlar bulacaksın."

Stevie kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını Dr. Conridge'e dikmişti. Conridge'e dikti.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu sonunda. "İkimiz de senin iyi bir insan olmadığını biliyoruz. Yardımcı olmuyorsun. Benden ne istiyorsun?"

"Dr. Matt Wells'i hatırlıyor musun?"

"O pislikle altı ay çıktım. Tabii ki hatırlıyorum." "Kötü bir ayrılık mıydı?"

"Yeterince kötü. Max onu duvara yapıştırdı, Charlie de kamyonetiyle ezdi." Shen'e baktı, muhtemelen onun yüzündeki ifadeyi görmüştü. "O bir aslan."

"Ve?"

"Yani bunu o istedi."

Dr. Conridge çekmeceli sandığa yaslandı. "Onunla tekrar temasa geçmekten kaçınır mısınız?"

"Berbat seviştiği, kibirli bir pislik olduğu ve 'dikkat dağıtıcı' olduğumuz için kadınların bilim insanı olmaması gerektiğini düşünen güvensiz erkeklerden biri olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak," dedi parmak işaretleriyle, "neden ona tekrar isteyerek yaklaşmak isteyeyim ki?"

Dr. Conridge uzaklara baktı ve bir nefes aldı. Birkaç saniye sonra Stevie'ye, "Sanırım melezler üzerinde deney yapıyor," dedi.

Stevie'nin yüz ifadesi değişmedi ama birden ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırdı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü cesetleri bulmaya devam ediyoruz."

Stevie'nin kolları iki yanına düştü.

"Hepsi melez mi?" Shen sordu.

"Bütün melezler. Kocamın örgütü olan Grup da bu işin içinde ama Wells çok dikkatli, çok korunaklı ve çok akıllı."

"Ama iyi işler yaptığını duymuştum," dedi Stevie.

"Biyogenetik alanında." Dr. Conridge alnındaki saç tellerini fırçaladı. "Onun hakkında yanılıyor olabilirim. Ama bunu öğrenecek kadar yaklaşamayız."

"Ama benim yapabileceğimi düşünüyorsunuz."

"Erkek erkektir. Alınmayın," diye ekledi Shen'e bakarak. "Ben bir pandayım."

"Bazen," diye devam etti Dr. Conridge, "eski kız arkadaşlarına övünmekten kendilerini alamazlar. Başarılı olmak için onlara ihtiyaçları olmadığını kanıtlamak için." Omuz silkti. "En azından denemeye değer."

"Bana tam olarak ne söylemesini bekliyorsunuz? 'Hafta sonları da ben Dr. Mengele'yim' mi?"

"Sanırım ikinci bir laboratuvarı var. Şehirde değil. O laboratuvarın nerede olduğunu bilmemiz gerek."

Stevie hiç tereddüt etmeden, "Pekâlâ," diye cevap verdi. "Ne yapabileceğime bakacağım." "Yine de bir şey var."

"Neymiş o?"

"Kocam kız kardeşlerinle ilgili endişelerini dile getirdi."

"Eğer kız kardeşlerim beni bu işe bulaştırdığını öğrenirlerse," dedi Stevie kesin bir ifadeyle, "seni ve kocanı öldürürler ve harap olmuş yavrularının çığlıkları REM uykularını bir nebze bile bölmez. O yüzden yerinde olsam çenemi kapalı tutardım."

"Yeterince adil." Dr. Conridge, Shen'in hâlâ elinde tuttuğu kâğıt parçasını işaret etti. "Davranış Merkezi'ne gittiğinizde kız kardeşlerinizi de getirin. Bağlantım onlarla da tanışmak isteyecektir. Adı Dr. Becca Morgan. Eğitimli ve son derece saygın bir psikiyatrist ve sanırım bir tür kedi ... ya da köpek ... ya da başka bir şey. Ona yeterince ödül vaat edersem numaralar yapabilecek tüylü bir şey."

"Kocanız size nasıl tahammül ediyor?" Stevie alay etti.

"Eminim bu da sana aynı şekilde tahammül ediyordur. Saçmalıkları görmezden geliyor ve kışına odaklanıyor. En azından Holtz bana hep böyle açıklamıştı."

Shen başını salladı. "Biz birlikte değiliz."

"Onu rahatsız ediyorum," diye itiraf etti Stevie. "Kız kardeşim Max'e, ona her sarıldığımda penisinin erekte olduğunu söylemiş."

"Ben öyle bir şey demedim-"

Ama o sözünü bitiremeden Stevie uzanıp yanaklarını tuttu. "Ama şu sevimli panda suratına bak! Çok tatlı!"

Shen onu nazikçe itti. "Bunu yapmayı *gerçekten* bırakman gerekiyor."

Dr. Conridge aniden güldü. "Oh, bakın. Penis erekte oluyor!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Shen kaçmaya çalışmıştı. Hem Dr. Conridge'den hem de Stevie MacKilligan'dan, ama o ve şirketi Jean-Louis Parker ailesi tarafından işe alınmıştı. Bu da onu istedikleri zaman başka bir çocuğa ya da bu durumda arkadaşına verebilecekleri anlamına geliyordu.

Olan da tam olarak buydu.

Shen hanımlara Manhattan Davranış Merkezi'ne kadar "eşlik ederken" Kyle nazikçe ailesiyle kalmayı teklif etti.

"Berg neden yapamıyor?" Shen sormuştu, şu anda kimseye refakat etme havasında değildi. MacKilligan kardeşlere bile.

"Evet," diye sordu Berg, "neden onları ben götüremiyorum?" Kyle cevap olarak sadece yukarıyı işaret etti.

Bunu yaptı çünkü Stevie koridorun tavanından pençeleriyle sarkıyordu.

"Hadi ama Stevie," diye mızızlandı Berg. "Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Sen bir apeks yırtıcısın," diye hatırlatmıştı Kyle Berg'e.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Shen sormak zorunda kaldı. "*Onu gören* tek kişi ben miyim?"

Kyle cevap vermeye başlamıştı ama Stevie kendini tavandan kurtarıp yere düşerek üç erkeği de ürkütmüştü. Sonra saniyeler içinde Shen'in üzerine atladı, eliyle ağzını kapattı, gözleri kocaman açılmıştı, başı titriyordu.

Sorunun ne olduğundan emin olamayan Shen elini nazikçe ağzından çekmiş ve "Ne?" diye sormuş.

Ayak parmaklarının ucuna kalkarak onun omzunun üzerinden bakmış ve fısıldamıştı: "Bu konuda konuşma. Gördüklerin hakkında konuşma. Bu konuda bana güven."

Bunun ardından elini çekmiş ve kız kardeşleri koridordan aşağı inerken gülümseyerek onun etrafından dolaşmıştı.

Şimdi sessizce Davranış Merkezi'ne doğru gidiyorlardı.

Binanın yeraltı otoparkı vardı ve tüm kompleks Davranış Merkezi'ne ait ve onun tarafından işletiliyor gibi görünüyordu. Dr. Conridge'in dediği gibi

Söz verilmişti, bekleniyorlardı. Ayı güvenlik görevlisi kapıyı kaldırırken homurdandı. Shen'e yola devam etmesini söyleme şekliydi bu.

Shen cipi park etti ve kız kardeşleri asansörlere kadar takip etti. İlkine bindiler ve on ikinci kata çıktılar. Güzel bir resepsiyon görevlisi içeri girer girmez onlara gülümsedi.

Shen kız kardeşlerin böylesine masum ve şirket için önemli bir iş hamlesine verdikleri tepkilerden çok etkilenmişti.

Charlie de gülümsedi ama gülümserken yoğun bakışları odanın bir ucundan diğerine sıçradı. Zayıf sürü arkadaşlarını riske atabilecek her türlü tehlikeye karşı tetikte bekleyen bir yırtıcıydı.

Max sırtıttı ama bu, ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu bilmeyen bir avı gören bir yırtıcının sırtışıydı. Bal porsuğu " oynamak " istiyordu ama Shen buna izin vermeyecekti.

Ya Stevie? Olduğu yerde durdu, gözlerini resepsiyon görevlisine dikti, o gülümsemeden en kötüsünü bekliyordu. Ortada hiçbir tehlike yokken her türlü tehlikeyi görüyordu. Shen'e göre Stevie'nin en büyük sorunu buydu. Tehlike olan yerde tehlike görmüyordu - Bo Novikov'un karısını kendi kişisel kedi oyuncacı olarak almak gibi - ve tehlike olmayan yerde büyük tehlike olduğuna inanıyordu. Zavallı resepsiyonist gibi.

"Dr. MacKilligan?" diye sordu kadın Stevie, kız kardeşler daha bir şey söyleyemeden.

Şimdi kadına ters ters bakıyordu ve Shen bunun nedeninin kadının onun adını nereden bildiğini anlamaya çalışması olduğunu biliyordu... bu kadar zeki ama bir o kadar da bal porsuğu olan Stevie dişlerini göstermeye başladı ama Shen onun yanından geçerek, "Evet, ben Dr. MacKilligan," dedi.

"Mükemmel. Dr. Morgan sizi bekliyor, Dr. Mac-" "Hepimiz geliyoruz," diye aniden araya girdi Charlie.

Elinde *Rolling Stone*'un yeni bir nüshasıyla koltuklardan birine oturmuş olan Max yüksek sesle içini çektikten sonra doğruldu ve dergiyi bir kenara fırlattı.

"Buna gerek yok Charlie," dedi Stevie sessizce. "Ya birlikte ya da *hepimiz* gideriz," diye ısrar etti Charlie.

"Onunla tartışmayın," dedi Max, koridorda ilerlerken. "Hadi şu işi bitirelim."

"Yanlış yol," diye seslendi resepsiyon görevlisi, Max dönüp geri geldiğinde sırtarak masanın yanından geçip diğer tarafa yöneldi

Koridorda.

"Max, " Kafanı koparmadan önce yüzündeki o bakışı sil," diye uyardı.

Charlie ve Stevie Max'i takip ettiler ve Shen bir kanepeye gidip üzerine çöktü.

Resepsiyon görevlisi hâlâ sırtarak, "Bambu çayı ister misiniz efendim?" diye sordu.

Tilkiye sırttı. "Bu harika olurdu."

* * *

Dr. Becca Morgan ofisine gelen üç kadının karşısında oturuyordu.

Asla arkadaş diyemeyeceği, ama dahiler ve dahiler uzmanlık alanlarından biri olduğu için iyi anladığı eski bir iş arkadaşı olan Conridge, iki kadının randevuya kendilerini davet edecekleri konusunda onu uyarmıştı.

"Kız kardeşlerine karşı çok korumacılar."

Anlamıştı. Eski ya da şimdiki dahi çocukların genellikle koruyucu aileleri olurdu. Genellikle ebeveynleri ama bazen kardeşleri ya da eşleri. Dahi çocuk büyüdüğünde, neredeyse yaşlı bir yetişkin olduğunda bile, genellikle etraflarında çırpınan, dahiye kendilerinden korumaya çalışan bir akrabaları olurdu. Tamamen anlaşılabilir bir durum.

Ama grup adına konuşuyor gibi görünen en büyükleri en küçük kız kardeşinin geçmişini anlatırken, ortanca kız kardeş orada oturmuş, meraklı ve entrikacı gözlerle Becca'nın ofisini incelerken ve en küçüğü gözlerini tamamen kapatıp kendi kendine usulca bir şeyler söylerken, Becca bunun basit bir "koruyucu aileye sahip eski dahi" vakası olmadığını fark etti.

Yakınından bile geçmiyordu.

Bu tamamen farklı bir şeydi ve derhal ilgilenmesi gerekiyordu.

Kabul etmekten ne kadar nefret etse de Conridge, "Bu konuda bana güven... buna bayılacaksın," derken haklıydı.

* * *

Stevie, Charlie'nin Dr. Rebecca Morgan'a, etkileyici bir üne ve bir kitapçı rafını dolduracak kadar çok sayıda kitap yazmış ya da ortak yazarlık yapmış bir psikiyatriste, "İşte bu kadar," dediğini duydu. Wellesley, Harvard ve Columbia'dan dereceleri olan çok saygın bir pratisyendi. Bir de Rhodes bursu. "Hepsi bu kadar mı?" Dr. Morgan tekrarladı.

"Evet."

Bir an sessizlik oldu ama Stevie bunu fark etmedi çünkü son birkaç haftadır kullandığı ilahiyi tekrarlamakla meşguldü: "Lütfen beni yeme. Lütfen beni yeme. Lütfen beni yeme."

Bunu kendi kendine söylüyordu çünkü tanımadığı ayıların yanında olması gerektiğinde çılgılık atmasını ve odadan kaçmasını engelleyen tek şeyin bu olduğunu fark etmişti. Diğer şekil değiştirenlerden korkmak istememişti. Onlardan bu kadar korkmak istemiyordu ama elinde değildi.

Boz ayılar ve kutup ayıları bilinen *yırtıcı* hayvanlardı. Stevie'nin atlatamadığı bir şeydi bu. Her an hayvan formuna geçip onu bir Tootsie Roll gibi ağızlarına atabilirlerdi! Tabii o da kendini değiştirip tüm binayı yok etmezse.

Bu da onun için iyi sonuçlanmayacak bir durumdu.

"Ne yapıyor bu?" Dr. Morgan sordu.

"İlahi söylüyor," diye yanıtladı Max. "Senden korkuyor." "Benden mi?"

"Sen bir ayısın. Ve ayılar insan yer."

"Kaplanlar da öyle."

"Bu önemli değil."

"Tamam," dedi Dr. Morgan aniden ve Stevie bir şeyin yere çarptığını duydu. Dr. Morgan'ın ayaklarının sesine benziyordu.

Charlie hikâyelerini anlatırken masasında ayaklarını uzatmış oturuyor muydu? Bir ruh sağlığı uzmanı için bu normal miydi?

"Önce," diye devam etti Dr. Morgan, "gözlerinizi açın, Dr. MacKilligan. *Şimdi*."

Stevie tek gözünü açmayı başardı.

"*Her iki gözünüzü de* Dr. MacKilligan," diye ısrar etti Dr. Morgan.

Birkaç saniye sürdü ama Stevie b a ş a r d ı . Kendisiyle gurur duyuyordu.

Dr. Morgan hâlâ masasının arkasında oturuyor, kollarını tahtaya dayamış, parmaklarını birbirine geçirmişti. Kahverengi ve altın sarısı saçları

gerçek bir tarzı olmayan kulaklar. Aslında saçlarını kendisi kesebilirdi. Gözlükleri de son moda gibi görünmüyordu. Sadece büyüktüler, bu da muhtemelen çok sayıda kitap ve evrak okumasını kolaylaştırıyordu. Ama zaten iri olan kahverengi gözlerini daha da iri gösteriyordu. Altmışına yaklaşmış olmalıydı ama altmışına merdiven dayamış çok sağlıklı ve *güçlü* bir kadındı.

"Bakalım anlamış mıyım?" diye başladı psikiyatrist. "Üçünüz de üvey kardeşsiniz çünkü babanız, sizin deyiminizle Bayan MacKilligan, 'hareket eden her şeyi becermeden duramayan bir fahişe'. Siz daha ergenlik çağındayken, anneniz"-Charlie'yi işaret etti-"ve sizi evlat edinen kadın"-Max ve Stevie'yi işaret etti-"hepinizin gözü önünde vahşice öldürüldü. Siz üç bayanı, sadece ikinize tahammül eden bir kurt sürüsünün güvenliğine ulaşmak için tek başınıza, ülkenin bir ucundan diğer ucuna canınızı kurtarmak için umutsuzca kaçmaya zorladı." Tekrar Max ve Stevie'yi işaret etti. "Babanız yüzünden üçünüz de birbirinizi korumak zorunda kaldınız ve bazen - ifadelerinizdeki belirsizliğe dayanarak söylüyorum Bayan MacKilligan- insanları öldürdünüz."

Charlie, "Ben asla *öldürdüm* demedim," diye cevap verdi.

"Hı-hı." Dr. Morgan kendi konusuna dönmeden önce neredeyse bir dakika boyunca Charlie'ye baktı. "Ve şimdi bile, üçünüz de babanız yüzünden yine tehlikesesiniz. Ve geçmişte ve şu anda olan biten her şeye rağmen, terapistte ihtiyacı olan tek kişi o" - Stevie'yi işaret etti - "o. Doğru anlamış mıyım?"

Charlie ve Max hep bir ağızdan, "Evet," dediler. Doktor ona odaklandığında Stevie omuz silkti.

Dr. Morgan iç geçirdi ve ayağa kalktı. "Pekâlâ."

Kadının tavana doğru kolayca uzanışını izleyen Stevie tekrar ilahi söylemeye başladı ama Dr. Morgan'ın sertçe, "Gözlerini kapatma," demesi onu hemen durdurdu.

Masanın yanına geldi ve Charlie'ye işaret etti. "Lütfen," dedi kibarca, kapıya doğru işaret ederek.

Charlie, Stevie'nin omzunu güven verici bir şekilde ovuşturduktan sonra ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Dr. Morgan da Max'e işaret etti ama Max omuz silkerek, "Yok, ben iyiyim," dedi.

Doktor Stevie'nin üzerine doğru uzandı - Stevie de kendini tutamayıp ondan uzaklaştı - ve Max'i ensesinden yakaladı. Max'i boynundan tuttu.

Bal porsuğunun savunmasının bir parçası olan sert ekstra et. "Hey!"

Dr. Morgan Max'i görmezden geldi ve onu kapıdan dışarı taşıdı. İşte o zaman Stevie'nin sloganı değişti.

"Lütfen kız kardeşlerimi yemeyin. Lütfen kız kardeşlerimi yemeyin. Lütfen kız kardeşlerimi yemeyin."

* * *

Dr. Kelly Lewis, ofisinin kapısı çalındığında ve iş ortağı içeri girdiğinde, arkadaşına göğüslerinin yeni çekilmiş bir fotoğrafını mesaj atıyordu. Yanında genç, siyah bir kadın vardı. Kurt gibi kokuyordu ama aynı zamanda kokmuyordu da. Garipti ama Kelly garipliklere alışkındı. Tuhaflığı severdi.

Garipliklerden hoşlanan bir kurttu, ki bu iyi bir şeydi çünkü bir diğer gariplik de Becca'nın sağ elinden sarkan hırıltılı bir bal porsuğu olmasıydı.

Kelly nedenini bilmiyordu ve sormaya da niyeti yoktu. Olayların kendiliğinden gelişmesini severdi.

Becca, Kelly'nin ofisine soktuğu genç kadına "Bu Dr. Kelly Lewis," dedi. "Size yardımcı olacak."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye cevap verdi kadın.

"Ah, benim tatlı kızım," diye güldü Becca. "Kesinlikle öyle." Sonra Becca ve saldırgan porsuk gittiler.

Kelly masasının karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun. Oturun."

"Bakın," diye başladı kadın oturmadan, "bunun için gerçekten zamanım yok ve gerçekten yardıma ihtiyacı olan o olduğu için sadece küçük kız kardeşim için buradayım. Benim yardıma ihtiyacım olmadığından değil. Eminim herkes hayatının bir döneminde yardıma ihtiyaç duyar ve ben de farklı değilim ama o kadar çok şey yaşıyorum ki, teyzem beni arayıp duruyor ama şu anda onunla uğraşmak istemiyorum çünkü muhtemelen beni zavallı, ölmüş Büyük Amca Pete için arıyordur. . ya da belki başka bir şey için arıyordur, ama o kutup ayısının kuzenimin düğününü mahvetmesini engelledikten sonra nedenini hayal bile edemiyorum ... tabii ki, Berg olmadan o savaşı kazanamazdık .

. . sonra yine kazanabilirdik ama kutup ayısını ve arkadaşlarını öldürmeden olmazdı, ki bunu yapmak zorunda kalmadığımız için memnunum çünkü bu gerçekten

düğünü mahvetti ve eminim Berg bundan hiç hoşlanmazdı, ki bundan nefret ederdim çünkü onu gerçekten seviyorum ... çok ... ve kardeşlerini seviyorum ve sevmeyi öğreniyorum, ama onlar üçüz ve diğer ikisi her zaman etrafta, pusuda ve mutfağınızda arkanızı döndüğünüzde arkanızda duran son derece büyük üç boz ayı bulmanın ne kadar itici olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok . . pusuda . . . ama sanırım daha kötüsü de olabilirdi . . . doğru, kimsenin bilmediği ikiz teyzeler bizi öldürmeye çalışıyor ve babamın inanılmaz aptallığıyla hayatımızı nasıl tekrar mahvettiğini öğrenmeyi bekliyorum ve birileri her zaman Stevie'yi kaçırmaya çalışıyor . . . Ayrıca Berg'in köpeğinde garip bir hack olayı var ve bu bir şeye dönüşmeden önce onu veterinerine götürmek istiyorum ve sanırım kiralık evimizin su tesisatında bir sorun var, bu da elbette beni yeniden bir ev satın alabilmek için para biriktirmeyi düşündürüyor, ayrıca hayat araba kazaları, düşen klimalar ve uçak parçalarından oluşan kabus gibi bir kumar, bu yüzden her an gerçekleşebilecek bu plansız senaryolar için gerçekten paraya ihtiyacınız var ve, Çok geniş konuşmak istemem ama dünya siyaseti ve bir ülke olarak daha fazla savaşa girme riskimiz ve Amerikan topraklarında bir saldırı olmadan önce ne kadar zaman geçeceği, ki bu kız kardeşlerimi etkileyebilir de etkilemeyebilir de çünkü çok seyahat ediyoruz, bu yüzden ülke dışında olabiliriz ama bu bizi gerçekten korumuyor, değil mi? . ama sonra tekrar-"

"Tamam," diye sözünü kesti Kelly, kadının vücudundaki tüm hava tükenene kadar konuşmaya devam edeceğinden ve Kelly'nin bir aydan kısa bir süre önce İsrail'den getirttiği çok pahalı halısının üzerine yığılıp kalacağından endişe etmeye başladığında. "Sizi burada durduracağım ve dünya politikasından ve köpeğinizin hacklenme sorunundan biraz daha basit bir şeyle başlamamızı önereceğim."

"Daha basit mi? Ne gibi?"

Kelly küçük bir gülümsemeyle, "Ah, bilmiyorum. Belki . . . adınız?"

* * *

Dr. Deb Ortiz-Paredes son taslağı üzerinde düzeltmeler yapıyordu ki kapısı tekmelenerek açıldı ve Becca yumruğundan sarkan tehditkâr bir bal porsuğuyla ofisine girdi.

"Senin için bir tane var." Porsuğu bir sandalyeye bıraktı ve sonra elini başının üstüne bastırarak zavallı kadını yerinde tuttu. Sanki onu ezmeye çalışıyor gibiydi.

Deb gülmemek için kendini zor tutarak, "Oldukça dolu bir tabağım var," diye cevap verdi. "Ohhhh, önemli değil. Buna yer açacaksın. Güven bana."

Deb masasının üzerindeki kanıtları bir kenara bıraktı ve Becca'nın elinin altında hırlayan dişiyi inceledi.

Sosyopatlar ve şiddet eğilimli şizofrenler üzerinde uzmanlaşmış bir adli psikolog olarak Deb, Becca'nın harika içgüdülere sahip olduğunu biliyordu ... ayrıca Deb'in şu anda üzerinde çalıştığı kitaptan sonra teslim etmesi gereken bir kitabı daha vardı. Belki de son on beş yıllık arkadaşı ve iş ortağı Deb'e bir sonraki çalışma konusunu bulmuştu.

"Tamam," dedi Deb Kelly'ye. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Harika." Kelly kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Porsuk hâlâ sandalyede oturuyor, bakışlarıyla odayı tarıyordu. "Ee,"

diye başladı Deb, "Bayan -"

"MacKilligan." "-

Bayan MacKilligan."

"Bana sadece Max de."

"İyi. Max. Seni buraya getiren nedir Max?"

Deb "Ben buraya ait değilim" türünden bir sürü şey bekliyordu ama öyle olmadı. Bunun yerine, kadının bakışları odanın içinde ve Deb'in masasının üzerinde kayarak o *koyu*, karanlık gözler ona kilitlenene kadar devam etti ve porsuk hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı.

Jaguar sırtarak sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Başlayalım mı?" dedi.

* * *

Dr. Morgan ofisine döndü, kapısını kapattı ve masasına geldi. Oturdu ve masasının arkasındaki yığından yeni bir dosya kâğıdı almadan önce bir iç geçirdi. Sandalyesini döndürdü, bir kalem çıkardı ve Stevie'ye baktı.

"Tamam, Dr. MacKilligan," dedi ona gülümseyerek. Ama Stevie ilk kez bu boz gülümseme karşısında kendini tehdit altında hissetmedi. Sadece dostça görünüyordu. Güzeldi.

Sadece hoş bir gülümseme. . . insan yiyen bir boz ayıdan. "Önce *benden* ne istediğin hakkında konuşalım."

ALTINCI BÖLÜM

Shen başının arkasındaki duvar kağıdında küçük bir yırtık bulup onu çekmeye başladığında - belki arkasında bir şey olduğunu düşünüyordu ve görmek istiyordu - Shen bekleme odasında oturdukça daha az nazik hale gelen güzel resepsiyonist yanına geldi ve elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Üç dakika kıpırdamadan oturamaz mısın?"

"Yaklaşık on saat oldu."

"Bir saatten az oldu. Sadece otur. Ve her şeyle oynamayı bırak. Boz ayılardan betersin!"

Hâlâ sıkılmış olan Shen telefonunu tekrar çıkarıp en sevdiği haber sitelerine girdi, sonra da mesajlarını kontrol etti. Bir randevu ayarlamaya çalıştığı tam insan bir kadın nihayet ona geri dönmüştü ama dehşet içindeydi, ailesiyle akşam yemeği öneriyordu. Shen kadının onu çığlık atarak kaçtırmaya mı çalıştığını yoksa gerçekten ailesiyle yemeğe çıkmasını mı istediğini anlayamamıştı. İlk randevuları için.

Emin olamayınca mesajı iki kız kardeşine ilettili. Kiki önce birbiri ardına emojilerle yanıt verdi. Hepsisi de ona histerik bir şekilde güldüğünü ima ediyordu.

Zhen basit bir mesajla karşılık verdi: *HAYATIN İÇİN KAÇ*.

Shen randevuyu nasıl kibarca reddedeceğini bulmaya çalışıyordu çünkü cevap vermeyen erkeklerden biri olma fikrinden hoşlanmıyordu. Yıllarca bu tür pisliklerle uğraşmak zorunda kalan iki kız kardeşi vardı ve kendisi de onlardan biri olmak istemiyordu.

Ancak öngörülebilir bir gelecek için Çin'e geri dönmek zorunda olduğunu nazikçe açıklayamadan, üç kız kardeş üç farklı terapist gibi görünen şeylerle bekleme odasına döndü.

Yani her kız kardeşin kendi terapisti mi vardı? Bu aslında Shen'e mantıklı gelmişti. Hem de çok mantıklı.

Stevie'nin doktoru ek randevuları ayarlarken ve ona bir reçete fişi uzatırken kız kardeşler sessizce durdular. "Bunu alt katta doldurabilirsiniz. Elbette eczanemizi kullanmanız gerekecek."

Stevie başıyla onayladı ama hepsi bu kadardı.

İşlerini bitirdikten sonra tek kelime etmeden asansöre yöneldiler ve birinci kattaki eczaneye indiler. Orada ilaçları almak için bir yirmi dakika daha geçirdikten sonra Queens'e dönmek üzere yola koyuldular.

Kız kardeşler eve dönüş yolu boyunca hiçbir şey söylemedi, her biri pencereden dışarı bakıyordu.

Shen, Queens'lerin evinin yakınındaki McDonald's'ta durdu ve birkaç hamburger ile birkaç büyük boy patates kızartması aldı. Her iki kız kardeş de başlarını sallayarak ve sessizliklerini koruyarak sipariş vermeyi reddetti.

Cipi evin önüne park etti ve herkes dışarı çıktı. Shen yemeğini oturma odasındaki sehpanın üzerine bıraktı. Birinci kattaki banyoya gidip ellerini yıkadıktan sonra mutfaktaki buzdolabına gidip bir şişe su aldı. Yemek odasından geçerken bambu saplarıyla dolu spor çantalarından birini aldı ve oturma odasına döndü.

Yemekleri koyup televizyonu açan Shen, Quarter Pounder'ından sadece bir ısırık almıştı ki Stevie aniden oturma odasına girdi, döndü ve yemek odasına doğru bağırmaya başladı.

Shen onu anlamaya çalıştı ama sonra Charlie ve Max de ona katıldı ve üç kız kardeş tam kemerli geçitte durup çığlık atmaya başladılar.

O kadar yoğun çığlık atıyorlardı ki Stevie'nin boynundaki damarlar şişmiş, patlamaya hazır hale gelmişti. Yüzü kıpkırmızıydı ve elleriyle konuşuyordu. Şey ... elleriyle çığlık atıyordu. Üçü de çılgınca el kol hareketleri yapıyordu ama Shen kimsenin ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü sadece çığlık atmakla kalmıyor, aynı zamanda hızlı çığlık atıyorlardı. Hız çığlığı gibi.

Yaklaşık üç dakika böyle devam ettikten sonra Stevie aniden başını arkaya yasladı ve boğazından patlayan kükreme pencereleri ve ... belki de ... tüm evi sarstı? Shen emin değildi ama kükreme çok güçlüydü. Charlie ve Max kendi çığlıklarını kestiler. Stevie başını eğdi ve ellerini havada gezdirerek, "Bu. Bu. Bu!" Uzun bir sessizlik oldu ve MacKilliganlar Stevie ekleyene kadar birbirlerine baktılar, "İkiniz de ne yapacağımı biliyorsunuz. Ve ikiniz de bunu yapacağımı biliyorsunuz. Biz bu tartışmayı tekrar yapmak."

Charlie mutfığa doğru ilerleyerek, "Yemek yapmam gerek," dedi.

Max uzaklaştı, arka kapı bir dakika sonra çarparak kapandı.

Stevie, çenesi gergin bir şekilde iki ya da üç dakika daha kemerli geçitte durdu ve sonunda içini çekerek dev sırt çantasını üzerinden salladı

omuz. Etrafı biraz karıştırdı ve sonunda eczaneden aldığı kâğıt torbayı çıkardı. Hap şişesini çıkardı ve etiketini okudu.

"Bunu yemekle birlikte almam gerekiyor."

Shen Quarter Pounder'lerden birini alıp ona uzattı ama Stevie'nin burnu hoşnutsuzlukla kırıştı. "Hayır, teşekkürler."

Döndü ve mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Tencere seslerini duyunca durdu. Dönüp ön kapıya yöneldi, ama açık pencerelerden birinden içeri giren sokak kedisini, günün ortasında olmasına aldışış etmeyen Max takip etti.

"O kediye rahat bırak, Max!"

Birkaç saniye sonra Charlie'nin "Max!" diye havladığını duydular ve ardından arka kapı açılıp kapandı, bu muhtemelen kedi ve porsuğun evden dışarı atıldığı anlamına geliyordu.

Stevie uzun bir iç çekişle Shen'e döndü ve sehpanın üzerindeki hamburger yığınını işaret ederek yine elindekileri sundu.

Stevie yanına geldi ve bir tane aldı. "Teşekkür ederim," dedi iç çekerek ve odanın diğer tarafına geçerek Shen'in karşısındaki kanatlı sandalyelerden birine doğru ilerledi. Tam oturmak için dönüyordu ki büyük eller cama çarptı ve MacKilligan'ların boz komşularından biri yüzünü cama yaklaştırıp "Kız kardeşin yemek mi pişiriyor? Pişirme sesleri duyduğumu sandım!"

Shen arkadaşına sinirlenerek başını salladı. Yerlilerin şimdiye kadar bu tür şeyler yapmayı bırakmış olması gerektiğini düşünüyordu. MacKilligan kardeşler bir ayının, kedinin, kurdun ya da erkeğin ürkütmek isteyeceği türden kadınlar değildi. Boz ayı öfkesinin dehşetini yeni yürümeye başlayan bir çocuğun öfke nöbeti gibi gösteriyorlardı. Sadece Stevie her neye dönüşüyorsa ona dönüştüğü için değil, kız kardeşleri de ürkütüklerinde ya da karşı karşıya geldiklerinde dönüşmekle pek uğraşmadıkları için. Charlie'nin ateşli silahlar konusunda eğitilmiş askeri profesyonellerde bile görmediği bir yeteneği vardı, Max ise uç silahlarını seviyordu. Eski usul bir kasap gibi kesip biçebilirdi ama bir dansçı ya da jimnastikçi gibi hareket ederdi. Ve bundan gerçekten zevk alıyordu. Sevdiklerini inciten ya da incitmeye teşebbüs edenleri incitmekten zevk alıyordu.

Bu onu bir avcıdan daha fazlası yapıyordu. Onu bir ölüm makinesi yapıyordu. Bal porsuğu bedeninde bir köpekbalığı.

Shen cipin anahtarlarını, cüzdanını ve güneş gözlüklerini aldı ve paniklememek için umutsuzca çabalayan, nefes nefese kalmış Stevie'ye doğru yürüdü. Sırt çantasını omzuna attı ve Stevie'nin kolunu tuttu.

"Hadi," dedi ve Stevie'yi arkasından çekerek götürdü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana biraz yiyecek almaya ve her şeyden uzaklaşmaya..." Ona tekrar baktı. "Sanırım geçirdiğin günden sonra ikimiz de bunu hak ettiğin konusunda hemfikir olabiliriz."

* * *

Coop ikiz kardeşleri Zia ve Zoe'nin önüne bir tabak kurabiye koydu. Sonra da kız kardeşi Cherise iki uzun bardağa süt doldururken onların karşısına oturdu.

"Bunu tartışmamız gerek," dedi Coop. İkiz kahverengi gözler ona dik dik bakıyordu. "Yaptığın şeyin yanlış olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Oreo çiğniyorlardı, ağızları hep bir ağızdan hareket ediyor, bir yandan da bakmaya ve cevap vermemeye devam ediyorlardı. İnsanları tedirgin etmek için yaptıkları bir şeydi bu. Aynı anda göz kırpmaları bile. Ve bütün bunlar Coop'un sinirlerini bozuyordu. Ama dokuz yaşındaki veletlerin *The Shining* filmindeki canlı oyuncak bebeklermiş gibi davranarak kendisini korkutmalarına izin vermeyi reddetti.

"Beni dinliyor musunuz?" diye sordu.

O soğuk, boş, ergen yüzlerdeki ifadeler, hayır onu dinlemediklerini gösteriyordu. Ama Coop'un omzuna dolanan bir kol ve masaya çarpan bir el ikizlerin sıçramasına ve gözlerinin kocaman açılmasına neden olunca bu ifadeler değişti.

Coop'un en büyük kız kardeşi Toni, şimdi "olay" dedikleri şeyden sonra eve çağrılmıştı ve ikizlerin yüzüne bakabilmek için eğildi.

"Siz ikiniz ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

Toni'nin gözünü korkutmaya çalışmak yerine -ki bu aileyi demir pençesiyle yöneten dişi çakal üzerinde asla işe yaramayacak bir şeydi- bahaneler uydurmaya ve yalan söylemeye başladılar. Bir sürü yalan.

"Sessiz olun!" Toni bir iki dakika yalan söyledikten sonra havladı. İçinde bir dizüstü bilgisayar olduğunu umursamadan postacı çantasını arkasına fırlattı. Neyse ki kurt arkadaşı Ricky Lee Reed arkasında duruyordu ve çantayı yakaladı

yere düşmeden önce. "İkinizden de bir yalan daha duymak istemiyorum."

Zia Rusça yalan söylemeye başladı. Rusça mı? Coop emin değildi. Zoe de Fransızca yalan söylemeyi seçti. Dil dehaları olarak -kendilerine ait birkaç dil yaratmışlardı- yakalandıklarını anladıklarında başvurdukları yol buydu. Ama Toni ikizlerin hareketlerini kendininkilerden daha iyi biliyordu.

"*Bu kadar yeter!*" Toni böğürdü.

İkizler hemen konuşmayı kesip mutfak masasına baktılar.

"İkinizin Lame'i zehirlemek gibi aptalca ve *kötü* bir şey yaptığınıza inanamıyorum. Oysa o size karşı her zaman çok nazikti!"

Zia kaşlarını çatı. "Sorun Blayne."

"Ve ona siyanür değil soda verdik," diye belirtti Zoe.

"*Bunun ona ne yapacağını bilerek! Oturma odasını gördünüz mü?*

Bize ait olmayan oturma odasını!"

"Bu bizim hatamız değildi!" Zoe karşı çıktı.

"Evet. O dev şeydi!" Zia hasarlı oturma odasını işaret etti. "Onu öldürmeye çalışıyordu!"

Coop kız kardeşlerine, "Blayne'i şekerin üzerine zıplattınız," diye hatırlattı, "o da zavallı küçük Stevie'yi ürküttü."

Zia başını sallarken Zoe, "Bizim suçumuz değil," dedi. İkisi de suçu üstlenmek istemiyordu.

"Saçmalık."

Biraz şaşkınlıkla hepsi masanın ucundaki Cherise'e baktı. Kimse bir şey söylemeyince Cherise tekrarladı: "Saçmalık. Bunu biliyorlar" - önce ikizleri, sonra kendini işaret etti - "ve biz de biliyoruz."

"Ve eğer bunun sorunlarınızın sonu olduğunu düşünüyorsanız-" diye başladı Toni ama ikinci kattan gelen bir çığlıkla kesildi.

Toni odaya baktı. "Anne? Irene Teyze?"

Coop, "Vahşi köpeklerin evine gittiler," diye açıkladı. "Henüz geri dönmediler."

"Oğlanlar?"

"Kütüphaneye gittiler."

"Yalnız mı?"

"Onları babam aldı. Uzun sürmez."

Kyle koşarak odaya girdi ve Cherise'in sandalyesinin arkasında durarak onu canlı kalkan olarak kullandı.

"Gerçekten mi?" Coop sormak zorunda kaldı.

"Gözlerinde o çılgın bakış var ve ben güzel ellerimi kurtarmak için Cherise'i feda etmeye hazırım."

"Peki ya ellerim?" Cherise bilmek istiyordu.

"Ah, lütfen," diye homurdandı Kyle. "Sen çello çalıyorsun. *Çello*."

Yirmi bir yaşındaki kız kardeşleri iki elinde birer kot pantolonla mutfağa girdi.

"Nerede o?" Oriana herkese ters ters bakarak sordu.

"Ne nerede?" diye sordu Toni, içlerinde Oriana bu haldeyken onunla konuşacak kadar cesur olan tek kişi.

Oriana son zamanlarda biraz gergindi. Beş yaşından beri bir balerin dehası olan Oriana sonunda Manhattan Fuller-James Bale Kumpanyası ile dans etme şansını elde etmişti ve kumpanyanın baş balerini olma yolunda ilerliyordu. Ancak bu pozisyon şu anda, bu oyunu Oriana'dan çok daha uzun süredir oynayan sert bir tam insan Rus tarafından tutuluyordu. Bu Coop'un küçük kız kardeşi için zor bir durumdu. Oriana dans dünyasında her zaman istediği her şeyi elde etmişti ve Coop'un duyduğuna göre baş dansçıyla olan mücadelesi oldukça çirkinleşiyordu.

Küçük kız kardeşini de tanıyordu. Onun "bir kaltağa" terlediğini görme zevkini asla tattırmayacağını biliyordu ve Coop bunu tamamen anlıyordu. On iki yaşında dahi bir İtalyan piyanist vardı ve Coop bu çocuk televizyona her çıktığında ona "Pislik" diye sesleniyordu.

Yani kız kardeşinin neler yaşadığını biliyordu. Ne yazık ki öfkesini piyanosundan ya da bilgisayarında bir sürü zombi ya da İkinci Dünya Savaşı Nazisi öldürmesini gerektiren oyunlar oynayarak çıkaran Coop'un aksine, Oriana öfkesini ve paniğini takıntı haline getirme eğilimindeydi. Ve oldukça takıntılı olabiliyordu. Şimdi olduğu gibi.

Elbiselerini ailesine doğru sallayan Oriana, "Kot pantolonum nerede?" diye havladı.

Coop nazikçe, "E l i n d e tutuyorsun," diye i ş a r e t edince neredeyse kafası koparılmış.

"Bu kotlar değil, seni aptal! Bu kotların *arasındaki* kotlar. Benim istediğim kot onlar! Onları belli bir şekilde düzenledim, derse ve provaya gidiyorum ve geri dönüyorum ... ve şimdi her şey yer değiştirdi. *Neden yer değiştirmişler?*"

Cherise "Vay canına" diye mırıldandı ve köpek arkadaşına meydan okumamak için gözlerini indirdi.

Toni elini Oriana'ya doğru kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Belki de sakinleşmelisin."

"Kotumu geri istiyorum."

"Sana yeni bir kot pantolon almama ne dersin?"

"Yeni bir çift istemiyorum. *Bu ikisinin arasındaki pantolonu istiyorum!*"

"*Bağırmayı kesmelisin!*"

"*İstersem bağırırım!*" Oriana çığlık çığlığa bağırdı, sesi o kadar yüksekti ki ikizler karşılık olarak inlemeye ve ulumaya başladılar.

"Özür dilerim," diye araya girdi Kyle, kendini tutamayarak. "Kot pantolonunun 'yer değiştirdiğini' fark ettin" -hava tırnaklarıyla söyledi- "ama büyük balo salonunun ortasında dev bir delik olduğunu fark etmedin mi?"

"Dev deliğe benim kot pantolonum mu neden oldu?" Oriana sordu. "Hayır."

"*O zaman sikimde değil! Sadece kotumu geri istiyorum!*"

Şimdi en büyük üç kardeş birlikte, "Vay canına," diye mırıldandılar.

* * *

Panda Garden restoranına girdiler ve tüm çalışanlar "*Shen!*" diye seslendi.

Stevie bir adım geri çekildi, kaçmaya hazırdı ama bir an sonra tehlikede olmadığını anladı. Bunlar boz aylar ya da siyah aylar değildi. Bunlar dev pandalardı. Ayların en sevimlisi! Stevie'nin endişelendiği kadarıyla.

Ama bunu söylediğinde Shen'i her zaman kızdırdığını biliyordu, bu yüzden sözlerini kendine sakladı.

Shen restorandaki herkesi el sallayarak selamladıktan sonra bir masaya doğru yürüdü ve Stevie için bir sandalye çekti. Stevie oturdu ve Shen de Stevie'nin hemen köşesindeki koltuğa oturdu.

"Merhaba, Shen." Garsonun rozeti Dorie'ydi. Elinde iki menü vardı.

"Selam." Bir menü aldı ama menüye bakmadan yemek listesini sıralamaya başladı. Ve hepsinin içinde bambu vardı. Bambu lo mien. Bambu chow fat. Kızarmış bambu. Buharda bambu. Dilimlenmiş tavuk ve bambu.

"Ya sen?" Dorie Stevie'ye sordu.

"Üç porsiyon mantarlı tavuk ve buharda pişmiş pirinç. Yemeğimin yakınında bal olmasın."

"Üç sipariş mi?" Shen gülümseyerek tekrarladı. "Açım," diye itiraf etti.

Dorie menüyü Shen'den geri aldı ve uzaklaştı, sonra geri döndü ve Stevie'ye sordu, "Ne istediğini biliyorum, ama ne içmek istersin?"

"Oh. Uh. Su lütfen. Şişelenmiş olsun."

"Elbette."

Kadın gittiğinde Stevie ekledi, "Gerçekten bira istiyorum, ama ... Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Yeni ilaçlarla mı? Muhtemelen olmaz." "Kesinlikle."

Su geldi ve garson kız tekrar uzaklaştıktan sonra Stevie yeni ilaç şişesini çıkardı ve iki hap aldı. Doktoru ilk doz için iki tane almasını istemişti. "Sistemini sıfırlamak için," demişti. Ondan sonra sabah ve akşam birer tane alacaktı. Her zaman yemek ve bol suyla birlikte.

Stevie uzun bir süre haplara baktıktan sonra nefesini üfledi, ağzına attı ve birkaç yudum su içti.

Şişeyi yere bıraktı, ellerini dikkatle masanın üzerine koydu ve Shen'in onu dikkatle izlediğini görmek için başını kaldırdı.

İşte o zaman başı masaya çarptı ve tamamen gevşedi.

* * *

"Vay anasını!"

Shen, Stevie'yi kaldırıp bulabildiği en yakın şekil değiştiren dostu hastaneye götürmek için masanın diğer ucuna uzandı. Ama Stevie'yi omuzlarından tutar tutmaz gülmeye başladı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. Stevie arkasına yaslandı, hâlâ gülüyordu.

"Bana öyle bir bakıyordun ki," dedi kahkahalar atarak, "sanki ölmemi bekliyor gibiydin."

Shen tekrar yerine oturdu. "Dalga geçmeyi bırak."

Shen'in homurdanmaları Dorie'nin daha da gülmesine neden oldu.

Dorie masaya geri döndü, bakışları aralarında gidip geldikten sonra, "Unutmuşum, çorba ister misiniz?" diye sordu.

Shen otomatik olarak "Tavuklu pilav," dedi ve Stevie'nin de aynı anda aynı şeyi söylediğini aniden fark etti.

Birbirlerine gülümsediler ve Shen hissetmeye alışık olmadığı bir şey hissetti. Bu "zing" gibi. Gülümsemesi ona bir "zing" vermişti. Çok fazla zing almamıştı.

Stevie katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve yavaşça açtı. Kâğıda bakarak içini çekti.

"Nedir bu?"

"Doktorumdan bir liste," dedi ve masanın üzerinde düzeltti. "İlaçlarımı almamın yanı sıra yapmamı istediği şeyler."

"Zor şeyler mi?"

"Hayır, ama saçma. Mesela meditasyon yapmamı istiyor."

"Meditasyonun harika olduğunu duymuştum."

"Harika bir şey. Charlie'ye anksiyetesine yardımcı olması için yaptırıyorum. Ama ben zaten meditasyon yapıyorum."

"Yapıyor musun?"

"Evet." Otuz saniye boyunca ona baktı. Shen onun bir şey söylemesini bekledi ve sonunda söyledi. "Bam! Sadece meditasyon yaptım."

"Doğru. Elbette." Shen boğazını temizledi. "Başka ne var?"

"Arkadaş edinmek." Shen'e baktı. "Arkadaş edinmek mi? Benim arkadaşlarım var."

"Var mı?"

"Evet. Hepsi Çin'den, Rusya'dan ve Güney Kore'den kırk elli yaşlarında bilim insanları ... ama onlar benim arkadaşlarım."

"Çalışmadığın zamanlarda onlarla görüşüyor musun?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Tamam. Başka ne var?"

"Kız kardeşlerimle vakit geçiriyorum." Başını sertçe salladı. "Şaka mı yapıyor? *Bütün* zamanımı kız kardeşlerimle geçiriyorum."

"Evet, ama kız kardeşlerinle *sıradan* zaman geçiriyor musun? Bir restoranda yemeğe çıkmak ya da kanepede uzanırken film izlemek gibi mi? Yoksa kız kardeşlerinle sadece onlar seni korurken ya da siz canınızı kurtarmak için kaçarken mi vakit geçiriyorsun?"

Yine yaklaşık otuz saniye boyunca ona baktı. Ama meditasyon yapmak için değil. "*Peki!*" Stevie tersledi. Tekrar elindeki kâğıda baktı.

kağıt. "Tamam, buna ne dersin? Egzersiz yapmaya başlamamı istiyor." Ellerini havaya kaldırdı. "Egzersiz mi? Ben mi?"

"Neden sen değil?"

"Öncelikle, yapmama gerek yok. Ben bir şekil değiştirenim." "Ama hiç kas tonun yok."

"Benim de var!"

"Hayır, yok. Ve sen çok kaslı iki türden geliyorsun. Max'e bak. O bir bal porsuğu ve kafasından ayak parmaklarına kadar kocaman bir kas yığını. Pitbull gibi. Charlie'nin de kurt omuzları var. NFL'de daha küçük defans oyuncularını gördüm. Ama sen . . . dal gibisin." İşaret parmağıyla masaya vurdu. "Biliyor musun, burası başlamak için harika bir yer. Egzersiz. Bunu yapabiliriz."

"Biz mi?"

"Arkadaşlara ve egzersize ihtiyacın var. Ben sana ikisini de sağlayabilirim." Sırıttı.

"Seks mi?"

"Bir insan neden doldurulmuş bir oyuncakla seks yapmak ister ki?"

Stevie nefesini dışarı üfledi. "Bunu gerçekten unutmayacaksın, değil mi?" "Benden doldurulmuş bir oyuncak olarak bahsettiğini mi? Hayır."

"Doldurulmuş bir oyuncak kadar *şirin*. Bu bir iltifattı!"

"Çok şirin olduğum için beni kötü hissettirmene izin vermeyeceğim. Türümün hayatta kalması süper şirinliğimize bağlı. Sence bu kadar sevimli olmasaydık Çin hükümeti bizi korumak için savaşır mıydı?"

"Shen haklı," dedi Dorie, dumanı tüten çorbanın büyük kâsesini dikkatle masaya koyarken, ardından iki küçük boş kâse daha koydu. "Çin hükümeti dev pandalara bayılıyor. Hem şekil değiştirenlere hem de tam kanlılara. Hatta Şanghay'ın hemen dışında bir liman kenti var. Avlanmaya izin yok. Ya da bambu çalmak. Ölüm cezası gerektiren bir suç."

Dorie bir kase pirinç uzattı. "Hazır mısın?" diye sordu.

Shen başıyla onayladı ve Dorie pirinci çorbanın üzerine döktü. Cızırdayan pirincin sesi, çorbanın mis gibi kokusuyla birlikte havayı doldurdu.

"Benim en sevdiğim," diye içini çekti Stevie. Ve işte yine o gülümseme. Ve zing. Şu lanet zing.

* * *

Irene tek omuz silkerek, "Ve benim sabahım böyle geçti," diye bitirdi.

Van bir nefes verdi. "Biliyor musun, gerçek bir deri yüzme ile tehdit edilmenin daha ilginç bir hikaye olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım."

"Aynı fikirdeyim. Ve seni derini yüzmekle tehdit etti. Doğru terminoloji bu."

Dirseğini masasına dayadı ve çenesini havaya kaldırdığı yumruğunun üzerine koydu. "Çünkü bu konuşmanın en önemli kısmı bu."

"Öyle." Irene sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Van kendini tutamayıp hırladı.

Irene sıırttı. "Kes şunu."

"Sen başlattın." Kolunu indirdi. "Peki kuzenime söyledin mi?"

"Ric mi?" diye açıkladı, çünkü Van'ın pek çok kuzeni vardı. "Tabii ki söylemedim. Çünkü psikopata söyleyeceğini biliyordum." "Ona karım diyor."

"Yapabileceğimiz en büyük hata Dr. Stasiuk-MacKilligan'ı ortadan kaldırmak olur çünkü o şehrin yarısını rekor bir sürede yok edebilecek dev bir hilkat garibesi."

"Ama aslında onu bir bal küpüne dönüştürmeye çalışıyorsunuz. Bu gerçekten daha mı iyi?"

"Dee-Ann Smith'in pençelerinde ölmekten daha mı iyi? Evet, öyle. Ve onu bir bal küpüne dönüştürmüyorum. Ona onunla ilişkiye girmesini ben söylemedim."

"Wells'in ona bir şey söyleyeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Kurtlar, ayılar ve kediler hakkında her şeyi biliyorsun ama ben erkek bilim adamlarını tanıyorum. Eğer bir an için bile onu etkileyebileceğini düşünürse, ona her şeyi anlatır."

"Peki ya kız kardeşleri onunla ne konuştuğunu öğrenirse?"

Irene omuz silkti. "O zaman Dee-Ann ve İrlandalı kedi arkadaşını da işin içine sokarız. Ama mecbur kalana kadar değil. Son çare olarak."

Ellerini yüzüne götürdü, alnını ovuşturdu. "Korkarım bu konuda sadece bir şansımız olacak."

* * *

Stevie'nin hatırlayabildiği en iyi Çin yemeklerini mideye indirdikten sonra, caddede yürüyerek yerel bir dondurmacıda mola verdiler.

Stevie buraya daha önce de gelmişti. Ayılar buraya çok gelirdi ama burada çok sayıda tam insan da vardı, bu da kendini daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

Bu yaz gününde mekân oldukça kalabalıktı ama Stevie onlara arka tarafa yakın bir masa bulmayı başardı. Lezzetli banana split'lerden birini sipariş etti ve Shen de "Panda Sarayı" diye bir şey aldı. Sormadı ama işin içinde bambu olacağından emindi.

Garson siparişleri almaya gittiğinde Stevie, "Kız kardeşlerime söylemeden seninle bir şey konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Bunu bana neden soruyorsun?"

"Kız kardeşlerim şu anda benim için endişeleniyorlar ve döndüğümüzde ya da bu gece uyuduğumu düşündüklerinde sana sorular soracaklar. Hiç beklemediğin bir anda seni yakalayacaklar ve sen farkına bile varmadan onlara söylediğim her şeyi anlatacaksın ama onlarla bu konuşmayı yapmak istemememin bir nedeni var. Bu kendim için çözmem gereken bir şey ama bu konuda biriyle konuşmam gerekiyor ve Kyle burada değil."

"Kyle'ın on yedi yaşında olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"O bir çocuk. Tavsiye almak için *size* gelmeli."

"Bana geliyor. Kyle'ın yaşına rağmen çok düşünceli bir genç adam. Ben şahsen onun ilerleyen yaşlarında bir filozof olacağına inanıyorum."

Shen gözlerini devirdi ve dudağı tiksintiyle kıvrıldı, sonra da "Ech" dedi. Kadını işaret etti. "Peki benimle, yetişkin bir adamla ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Vites değiştirmeseydin hayatının nasıl olacağını hiç düşündün mü?"

"Hayır, çünkü nasıl olacağını biliyorum. Sefil bir hayat olurdu." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Benim için hiçbir şey"-eğildi ve sesini alçalttı-"güneş ışığında ... ya da karda bir ağacın dalına asılıp sadece ben olmaktan daha harika olamaz. Oh!" diye aniden ekledi. "Daha da iyisi, büyük bir top alıp kendimi onun etrafına sarmak ve bir bahçede yuvarlanmak."

"*Ciddi misin?*"

"En iyisi bu. Sen ne zaman ne yapmaktan hoşlanırsın ..." Etrafına baktı, tam insanları gördü ve belli belirsiz bitirdi, "... diğer-benliğin?"

Stevie birkaç saniye pandaya baktıktan sonra itiraf etti: "Blayne ile oynamayı severim. Ya da Blayne benzeri bir şeyle." Öne doğru eğildi. "İnsan oyuncaklar en iyisi çünkü bir şekilde karşılık veriyorlar. Ve çılgılık atmaları beni garip bir şekilde eğlendiriyor."

"Bunu anlıyorum. Ama bu tipik bir yırtıcı hayvan davranışı." Başını salladı. "Sanırım."

"Ben olsam endişelenmezdim."

"Neden?"

"Günün sonunda hepimiz insanız. Ben"- boğazını temizledi
-"Değişim, ben hala benim. Hâlâ ne yaptığımı biliyorum." "Yani kontrol sende demek istiyorsun."

"Doğru."

"Peki ya yoksa?" "Ama var."

"Evet, ama *ben değilim*."

"Bekle. . . Ben ..." Shen başını salladı. "Burada neden bahsediyoruz?"

Stevie eğildi. "Ya ilaç tedavisiyle sonsuza dek yer değiştirmeyi durdurabilirsem?"

* * *

Max, çalınmış bal ve arı iğneleriyle -ve bazılarının peşini bırakmayan gerçekten saldırgan arılarla- kaplı bir şekilde arka çitte açtığı delikten bahçeye doğru ilerledi. Ön çite ulaştığında tekrar insana dönüştü ve arılara vurdu, iğnelerini çıkardı ve çite yaslandı.

İşte o anda Berg ve Dag'ın evin önüne park etmiş bir Escalade'in etrafında döndüklerini gördü.

Bu sokaktaki ayılar genel olarak yabancıları sevmezdi ama Max ve kız kardeşleri taşındığından beri daha da korumacı davranıyorlardı. Max'in son derece eğlenceli bulduğu bir şeydi bu.

"Kedi kokusu alıyorum," diye duyurdu Dag kardeşine.

Berg eğildi ve pencereye doğru birkaç koku aldı. "Bu büyük bir kedi ... ve ..." Birkaç kez daha kokladı. ". . . Ve peynirli biftek."

"Peynirli biftek mi var?" Dag burnunu tekrar cama bastırdı. "Bu kesinlikle cheesesteak."

"Jersey Mike's'tan cheesesteak sipariş edebiliriz."

"Evet ... ama *şimdi* acıktım. Ve pencere biraz açık." Dag ellerini cam ile aracın metali arasına soktu. Sonra sertçe itti ve Max'i bile biraz ürperten bir gıcırta sesiyle camı aşağı indirdi.

Dag sadece yarısına kadar indirebildi ve devasa bedenini içeri sokamadı. Yine de onu denerken izlemek komikti.

Üçüncü denemeden sonra Dag ayağa kalktı ve aracın üstünden kardeşine baktı. İki üçüz arasında konuşulmayan bazı kelimeler geçti.

Berg aracın arkasına gitti ve yine birbirlerine baktıktan sonra ikisi de çömeldi ve Max ağzı bir karış açık, kardeşlerin Escalade'i kaldırıp Dag'a doğru devirmesini izledi. İçindeki her şey yuvarlanarak pencereye doğru geldi.

"Sola doğru sallayın," diye emretti Dag.

Ve yaptılar. Escalade'i sola doğru salladılar. "Sağa."

Sonra sağa. Sonra tekrar sola. Bir kutu M&M'den belli bir rengi çıkarmaya çalışan biri gibi.

Bunların hiçbirisi işe yaramayınca aracı bıraktılar ve Berg kardeşinin yanına gitti.

"Belki de Jersey Mike's'ı aramalıyız," diye önerdi Dag.

"Evet. Ama hâlâ bu Escalade'in kime ait olduğunu bilmiyoruz." Berg elini pencerenin açık kısmının iç tarafına doladı. "Belki kilidi açarsak sadece-ooops."

Max gözlerini kapadı ve yüksek sesle gülmemek için kendine bir süre vererek başını eğdi. Histerik bir şekilde. Ama o ayının orada durduğu görüntüsü . Escalade'den çekip çıkardığı kapıyı elinde tutarkenki görüntüsü ölene kadar aklından çıkmayacaktı.

"O bir kazaydı," dedi Berg ve Max ona inandı. "Biliyorum," diye yanıtladı Dag. "Ama zaten açık olduğu için ..."

Dag eğildi ve sonunda sürünerek içeri girdi, Berg de tuttuğu kapıyı cipin arka tarafına yasladıktan sonra onu takip etti.

İkili birlikte aracın içini didik didik etmeye başladı, hâlâ peynirli biftekleri arıyorlardı. Oh . . . ve bilgi. Görünüşe göre.

Max ayak sesleri duydu ve sağına baktı. Bir erkek ona doğru yürüyor, çıplak vücudunu süzerken sırtıyordu. Carthage Caddesi'ndeki ayılar Max'i o kadar çok çıplak görmüşlerdi ki, artık hiçbiri buna tepki vermiyordu. Ama bu adam ...

Max'in yanında durdu ve dirseğini Max'in yüzüne dayayarak çite yaslandı.

Yakışıklıydı ve Max artık erkek bir aslan olduğunun kokusunu alabiliyordu. Yakışıklı, kaslı bir kedi idi ve muhtemelen köpük yeşili Escalade'ine, evlerindeki köpeklerin lastik oyuncaklarını sevdikleri gibi tapıyordu.

"Selam," dedi yakışıklı bir sırıtışla. "Nasılsın?"

Max onunla oynayabilirdi. Ama pek havasında değildi. Zaten uzun bir gün olmuştu ve hiç enerjisi yoktu. Bu yüzden sadece başını onun SUV'una doğru salladı ve koşmaya başlamadan önce kedinin altın gözlerinin inanılmaz derecede büyümesini izledi.

"Hey!" diye bağırdı. "Ne oluyor lan-"

Aslan cipe ulaştığında Berg çoktan inmiş ve ayağa kalkmıştı. En az 1.80 boyunda ve genişti. Oh, çok genişti.

Bu, ormanın meşhur kralını rahatsız etmiyor gibiydi. . ve New York'luyu. Şok olmuş ve biraz da incinmiş Berg'e bağırmaya başladı.

"Nesin sen? Aptal mı? Kamyonetimde ne halt ediyorsun? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Dag elinde boş bir kahverengi kâğıt torba tutarak dışarı çıktı. Max bu torbada bir zamanlar ayının koklayıp durduğu peynirli bifteklerin olduğunu tahmin ediyordu.

"Oh, ne?" diye sordu aslan. "Sen ve erkek arkadaşın beni korkutabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Siz ikiniz sizden korktuğumu mu sanıyorsunuz?"

Ama sorun Dunn'lar değildi. Sorun Dunn'lar değildi. Sorun aslanın etrafını saran şeydi.

Max boğazını temizledi -hâlâ çıplaktı, bu yüzden o anda ne yaparsa yapsın fark edeceğini düşündü- ve onunla yüzleşmek için döndü ama onun yerine sinirli bir Britta'yla karşılaştı. Her ne kadar üçüzlerin bağı MacKilligan kardeşlerin bağı kadar çok ya da inatçı bir şekilde test edilmemiş olsa da, Max'in Britta'nın iki kardeşi risk altında olduğunda Charlie kadar ileri gideceğinden şüphesi yoktu.

Ve erkek aslan bunu sezmişti.

"Şey-" diye başladı.

Ama tam o sırada daha fazla ayı ortaya çıktı ve yavaşça kedinin etrafını sardı. Britta'nın kızgın olduğu belliydi ama diğerleri sadece meraklıydı. Kendi bölgelerinde kedileri sevmezlerdi ama aslında sadece birkaç blok ötede yaşayan kurt sürüsünü kovalıyorlardı çünkü ulumaları onları çok rahatsız ediyordu.

Max küçük yerinden kediye dikkatle izledi ve onun ellerini nasıl iki yanında tuttuğunu fark etti. Ama parmakları kıpırdıyordu. Çok değil, ama ona bilmesi gerekeni anlatmaya yetecek kadar.

Evin ön kapısı açıldı ve Charlie dışarı çıktı. Merdiven sahanlığında durdu ve seslendi, "Hey, çocuklar. İlginizi çekerse arka bahçedeki masanın üzerinde bir şeyler var-"

Ayıların çoğu, o sözlerini bitirmeden önce gitmiş, çitin üzerinden atlamış ve arka taraftaki masaya ulaşmak için bahçeyi boydan boya geçmişti.

Dunn'lar ise hâlâ orada duruyordu. Çocukların kafası karışmış, Britta ise ters ters bakıyordu.

İşte o zaman Charlie, "Mutfakta bazı şeyler sakladım ama şimdi almazsanız bulurlar," dedi.

Britta ilk hamleyi yaptı ve eve doğru yürümeye başlamadan önce omzunu kedinin omzuna çarptı. Berg cipin kapısını kediye geri verdikten sonra kardeşleri de onu takip etti.

"Gerçekten mi?" diye sordu ayıların arkasından.

Şimdi sadece kedi ve Max vardı. Max kapıyı tekrar nasıl takacağını bulmaya çalışırken, kedi metal menteşenin önce büküldüğünü sonra da kırıldığını duymuştu -Max çitin üzerinden tırmandı ve aslanın arkasından yaklaştı. Aslan kendisini hissedene kadar bekledi ve sonra onu omzundan yakalayıp ayağını bacağının arkasına geçirdi. Aslan kısa bir kükremeyle tek dizinin üzerine düştü ve Max pençelerini kedinin boynuna geçirdi. Tam atardamara.

"Neden buradasın kedicik?" diye sordu.

"Sadece ziyarete geldim-"

"Bana yalan söyleme. Ben bir ayı değilim. Kedi değilim. Kesinlikle köpek değilim. Ve eğer boğazını parçalayacağımı ve seni arka bahçemizde ayıların sırtlarını kaşımak için kullandıkları ağacın yanına gömeceğimi düşünmüyorsan ... fena halde yanılıyorsun. O yüzden sana bir kez daha soracağım. Neden buradasın?"

Adam hemen cevap vermeyince Max ortadaki pençesini boynuna, atardamarın hemen üstüne bastırdı ve sıyırdığından emin oldu.

"Ben Katzenhaus'um," diye öfkeyle hırladı.

"Peki bir Katzenhaus kedisinin ayılar şehrinde ne işi var?"

"Siz üç ucubeye göz kulak oluyorum."

"Gerçekten mi? İyi iş!" diye güldü. "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki sadece sen değilsin." Boştaki eliyle işaret etti. "Şurada bir kedicik var. Ve şurada." Onun üzerine eğildi ve parmağını burnuna bastırdı. "Ve orada!"

Başını geri çekti. "Bu senin korunman için."

"Tabii ki. Eminim bunun Will Amcamın kasabaya gelmesiyle bir ilgisi yoktur."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Yalancı, yalancı, seni ateşe vereceğim." Adam ondan uzaklaşmaya çalıştı ama kadın onu geri çekti. "Bak, burada olamazsın. Ayılar bunu hoş karşılamayacaktır ve arabanda boş yiyecek torbaları bulundurmaman gerektiğini bilmelisin. Bu sadece daha fazla ayıyı çekecektir. *Ama* isterseniz arkadaşlarınız oldukları yerde kalabilir. Kız kardeşlerimi üzecek bir şey yaparlarsa" -sırıttı- "hepinizi öldüreceğimi aklınızdan çıkarmayın. Patronun sana söylemediyse söyleyeyim, bu işte *gerçekten* iyiyimdir. Şimdi tüm kız kardeşlerim de bu konuda iyi, ama hepinizi yok etmekle ilgili ahlaki bir sorunum yok. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Senin deli olduğunu anlıyorum."

Max başını salladı. "O zaman birbirimizi anlıyoruz." Bir süre ona baktı ve sonunda itiraf etmek zorunda kaldı: "Saçların harika." Pençelerini adamın boğazından çekti ve iki elini de -artık pençelerini geri çekmişti- adamın altın yelesine gömüp parmaklarını yelenin içinde gezdirdi. "Şu şeye bak. Çok kalın ve bakımlı!"

Kedi ondan o kadar hızlı uzaklaştı ki, kendi cipine çarptı. Onu işaret etti. "Benden uzak dur."

"Seni rahatsız mı ediyorum?" diye sordu. "Evet!"

"Güzel. O hissi hatırla ..." Tekrar sıırıttı. "Umarım bu son olmaz."

Max ona sırtını döndü ve eve doğru yöneldi. Salıncakta temiz giysiler onu bekliyordu ama evin köpeği -köpeğin ya da köpeğin kız arkadaşının adını bir türlü hatırlayamıyordu- koca gövdesini onların üzerine koymuştu.

"Senden kibarca çekilmeni istesem çekilir misin?" Köpek tekrar uyumaya başlamadan önce sadece bir gözü kısa süreliğine açıldı.

Max omuz silkerek, başka bir kıyafet almak ve kız kardeşinin ona içinde bal olan bir şey saklayıp saklamadığına bakmak için çıplak bir şekilde eve doğru yürüdü. Britta mutfaktan çıktığında eli onu odasına götürecek merdivenin tırabzanındaydı, elinde yarısı yenmiş kocaman bir ballı kek, ağzında kırıntılar vardı.

"Katzenhaus?" diye sordu.

"Katzenhaus," diye yanıtladı Max.

Charlie'nin mutfakta Berg'le konuştuğunu duyunca Max, "Aramızda kalsın, olur mu?" diye ekledi.

"Elbette. Ama seni rahatsız ederlerse . . bana gel."

Max başını salladı. "Olur."

Merdivenleri koşarak çıktı ve koridordan odasına doğru yürüdü, girer girmez gülümsedi.

Tabak yan masasının üzerinde duruyordu, bir yığın hala sıcak ballı çörek onu bekliyordu.

* * *

"Bu aptalca. Ve eğer aptalca olmadığını düşünüyorsan, sen de aptalsın."

Stevie şok olmuştu. Shen'i daha önce hiçbir şeye gerçekten kızarken görmemişti. Kesinlikle ona hiç gerçekten kızmamıştı. Bu şekilde değil.

"Sadece deniyorum-"

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve bu çok *aptalca*."

"Seni üzme istememiştim," dedi yumuşak bir sesle, gözleri şimdi erimiş olan muzlu böreğine dikilmişti.

"Şu kayıp küçük kız şeyini benim üzerimde deneme. İşe yaramaz."

Stevie onu yakaladığına sinirlenerek parmağının bir hareketiyle split'ini itti ve kollarını masanın üzerine bıraktı.

"Peki," diye tersledi, bakışları doğrudan ona odaklanmıştı. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Bunu yapmayacağını söyle. Bu konu hakkında bir daha konuşmayacağını söyle. Bu yanlış ve sen de bunu biliyorsun."

"Yanlış olan ne? Ne hakkında konuştuğumu sanıyorsun?"

Shen onu taklit ederek kollarını masanın üzerine bıraktı ve eğildi. "Genetik mühendisliği."

Stevie şaşkınlığını gizleyemedi. Adam terminolojiyi bile doğru kullanmıştı. "Bana öyle bakma. Ben aptal değilim. Ve *The Boys from Brezilya*," diye fısıltıyla ekledi.

Stevie gözlerini devirdi. "Ciddi misin?" diye sordu. "Hitler'i klonlamaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

"Kim olduğunu değiştirmeye çalışıyorsun. İlaç kullanmaktan bahsediyorsun ama aslında eski erkek arkadaşından bahsediyorsun. İnsanları öldürüyor bu arada. Conridge ile çalışmayı kabul etmene şaşmamalı. Bilmeliydim."

"Ama ya bir şey bulduysa?" "İsteksiz kurbanlar üzerinde test yaparak mı?"

"İsteksiz olduklarını bilmiyoruz-"

"Kes şunu. Sanki düzeltilmesi gereken bir şeymişsin gibi davranıyorsun. Senin hiçbir sorunun yok."

"Anksiyetem, depresyonum ve panik atağım var. Ve bir düşünceyle, bu evrende hiç kimsenin görmediği iki tonluk bir şeye dönüşebiliyorum. Bu sabah bir şehir bloğunu yok edebilirdim."

"Ama yapmadın. Yapman gereken şey, anksiyete ve panik ataklarını yönettiğin gibi bu yönünü de yönetmek. Onu kontrol etmeyi öğren. Hepimizin yaptığı gibi."

"Ben sizin gibi değilim. Pek çok açıdan."

"Doğru. Sen bir dahisin. Ve eğer **i s t e s e y d i n**, yaratabilirdin bütün bir şehir bloğunu yıkabilecek bir şey."

Stevie sırtıtmaktan kendini alamadı. Daha çocukken hükümet onu bu yüzden işe almıştı. Tam da bunu yapabilmek için onun bilimini istiyorlardı. Şehir bloklarını yok etmek için. Ama o tüm notlarını yakmış ve onlara yardım etmeyi reddetmişti.

"Madem beynin bu kadar tehlikeli," diye devam etti Shen, "belki de bunu düzeltmeliyiz. Seni dünyadaki neredeyse herkesten daha zeki yapan parçanı kesip atalım."

"Bu çok saçma."

"Öyle mi? Çünkü temelde kendinize yapmaya çalıştığınız şey budur. Ne olduğun, ne olabileceğin, senin en az bu kadar önemli bir parçan."

çok kibirli olduğun beyin. Biri 'bunu düzeltmek' istediğini söylese onu durdurmamı ister miydin?"

Stevie şu anda Shen'den nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu çünkü o haklıydı ve bunu ikisi de biliyordu. Ve bu şeyi yapmasına izin vermediği için ondan nefret ediyordu. Bu şey herkesi koruyacaktı. Özellikle de kız kardeşleri.

"Ama Max ve Charlie-"

"Eğer bilselerdi seni eşek sudan gelinceye kadar döverlerdi. Bu yüzden en başta onlara söylememi istemedin."

"Onlara söyleyecek misin?"

"Yapmayacağınıza söz verirsiniz olmaz." "Ama temel araştırma-"

"Hayır. Ciddiyim Stevie. Kız kardeşlerine bir şey söylemeyeceğim ama bir daha bu yola girersen ... Bir megafon alıp Charlie'nin mutfağında durur ve o yemek pişirirken bağırırım."

Stevie sandalyesinde geriye doğru çöktü. "Tamam."

"Güzel." Masanın öbür ucuna uzanıp erimiş banana split'i aldı ve garsonun gelmesi için havada tuttu.

Garson geldiğinde, "Bize siparişlerimizi yeniden verebilir misiniz? Kendimizi sohbete o kadar kaptırdık ki yemek yemeye fırsatımız olmadı."

"Elbette. Ama biliyorsun ki senden ücret almamız gerekecek."

"Sorun değil, tatlım." Shen Stevie'ye sırttı ve Stevie onun ön dişlerinin dışarı fırladığını görebiliyordu. "Bu benim ikramım."

YEDİNCİ BÖLÜM

Onunla konuşmayı bıraktı ve tatlılarını sessizce yediler. Öfkeli bir sessizlik. Ama sorun değildi. Onun kızgın olmasıyla bir sorunu yoktu. Kızgın bir Stevie'yi kendine zarar veren bir Stevie'ye tercih ederdi. Ve onun kendisi için planladığı şeye kendine zarar vermekten başka ne diyebilirdi ki?

Cipi park etti ve dışarı çıktı. O kaldırıma çıktığında, Stevie hışımlla evin ön merdivenlerini çıkmış ve şimdi verandada durmuş, Max'in oturduğu salıncağa bakıyordu.

Shen yanına yaklaştı ve hızla bir adım geri çekilerek döndü. "Yüzüne ne oldu senin?"

"Bu kadar dramatik olma," diye yakındı Max, alnından burnuna, oradan da karşı çenesine doğru uzanan büyük çapraz deri yırtığını görmezden gelerek.

"Max," dedi Stevie başını sallayarak. "O kediyle sokak kavgalarına girmeye devam edemezsin."

"Bunu sana bir kedi mi yaptı?" Shen sordu. "O lanet şey kuduz."

"Kuduz değil," diye cevap verdi Stevie. "Yine de kuduz konusunda bu kadar endişeliysen, o sincapları kovalamayı bırakmalısın."

Shen onun yüzünü işaret etti. "Bunu gerçekten temizlemelisin."

Sanki kedi bir pençesinin tüm tırnaklarını içeri sokmuş ve açılı bir şekilde aşağı doğru yırtmıştı. Birkaç saat daha geçse yara mikrop kapacaktı.

"Yüzüm için endişelenme." Max telefonunu indirdi. "Siz ikiniz nerelerdediniz?"

Stevie ve Max arasındaki sürekli didişmeyi bilen Shen, Max'in küçük kız kardeşinden alacağı cevabı ancak hayal edebilirdi ama hiç beklemiyordu-

"Bir randevuda!"

Max Shen'e kaşlarını kaldırdı ama Shen hemen başını salladı. "Hayır, çıkmıyorduk."

Stevie sakince, "Beni yemeğe çıkardın," diye cevap verdi. "Bu bir randevu." "Kibarlık ediyordum."

"Bu çok şirin," dedi Max, şimdi sırtarak. Bu çaba yaralarının kanamasına neden oldu. "Başka ne yaptınız?"

"Sonra beni dondurma yemeye götürdü."

"Bu kesinlikle bir randevu, dostum."

"Biz çıkmadık."

Stevie orta ve işaret parmağını kaldırarak, "İki tatlı. Bana *iki* tatlı aldı."

"Awwwww. Bu çok şirin!"

"Ve yarın bir randevuya çıkıyoruz."

"Çıkmıyoruz!"

"Yarın sabah beni Spor Merkezi'ne götüreceğine söz vermiştin," dedi, hiç de masum olmadığı halde tamamen masum görünerek! "Söz vermedin mi?"

"Evet. Sanırım söz verdim."

"Spor Merkezi, ha?" Max kız kardeşine baktı, sonra sordu: "Sence biraz şişman mı? Birkaç kilo vermesi mi gerekiyor?"

Shen kaşlarını çatı. "Ne? Hayır! Tabii ki hayır."

Stevie elini onun omzuna koydu. "Onun kız arkadaşı olmak istiyorsam belli bir kiloya inmem gerektiğini söyledi. En az yirmi kilo daha vermeliymişim."

Tartışmaya başladı ama hemen fark etti ki sadece kafasını karıştırıyorlardı. Bu da Shen'in hiç hoşuna gitmemişti. Zaten büyürken ona bu şekilde işkence eden kız kardeşleri vardı; bunu tekrar yaşamasına gerek yoktu.

"Ben içeri giriyorum."

"Veda öpücüğü yok mu?"

Kyle homurdanarak ön kapıya doğru yöneldi ama kaldırıma bir SUV yanaştı ve Kyle'in kız kardeşlerinden biri şoför mahallinden hışımla dışarı çıktı.

Kyle peşinden koştu ama kız çok hızlıydı. Hiç şaşırmadım. O dansçıydı.

Merdivenlerden çıktı ve doğruca Stevie'ye gitti.

"Kotumu ver," diye emretti.

"Pardon?"

"Beni duydun."

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye bağırdı Kyle, kız kardeşinin etrafından dolaşıp Stevie'nin yanında durarak. "Stevie, kız kardeşimi hatırlıyorsun."

"Oh." Stevie gülümsedi. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum." "Tanıştık. Şimdi bana kotumu ver."

"Kotunu mu?"

"Bugün evden aldıkların." "Ohhhh." Başını salladı.

"Doğru. Onları ödünç aldım." "Doğru. Şimdi onları geri ver."

Berg ve Dag evin yanından geldiler; Berg'in bakışları Shen'inkilerin üzerindeydi, ikisi de aynı anda irkildiler.

"Şey," Stevie kendine baktı, "hâlâ onları giyiyorum." "Çıkar onları."

"Onları yıkamamı isteyebilirsin."

"Külot giymiyor," diye açıkladı Max, açıkça eğleniyordu. "Pantolonuna am suyu bulaştırıyor!"

"Max!" Stevie havladı.

"Ewwwww!" Kyle'ın kız kardeşi sızlandı. "Çıkar şunları! Çıkarın şunları! Çıkarın şunları!"

"Bak, aptal kız kardeşim haklı. Ben komando olacağım. Önce onları yıkayayım. Yarın sana getiririm."

"Ama ben onları şimdi istiyorum." Stevie Kyle'a baktı. "O-C-D," diye cevap verdi.

"O-C-D mi?" diye açıkladı kadın. "Ya da O-C-D kişilik bozukluğu? Çünkü bunlar iki farklı şey ve-"

"Farkların ne olduğunu biliyorum." "Ve?"

"Hangisi?"

Omuz silkti. "Şöyle söyleyelim. Tam gelişmiş O-C-D'den iyi bir travma uzakta."

"Oh. Anlıyorum."

"İkiniz de sizi duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Ama bizi duyabiliyor olman *umurumuzda* mı?" Kyle sordu. "Asıl soru bu."

"Senden nefret ediyorum."

"Bak," diye araya girdi Stevie, "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama kotu yarın alacaksın."

"Neden şimdi değil de yarın?" "Önce yıkanmalarını mı istiyorsun?"

"Evet."

"O zaman yarın."

"Neden?"

"Çünkü uyumak üzereyim ve birkaç saat dışarıda olacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ama Stevie Kyle'ın kız kardeşine cevap vermedi. Onun yerine tek parmağını kaldırıp "Shen?" diye seslendi.

Tam o sırada Shen kollarını açarak öne atladı ve Stevie yeni kesilmiş bir ağaç gibi yere yığıldı.

Shen onu uzanmış kollarının arasında yakaladığında Stevie çoktan horlamaya başlamıştı. "O iyi mi?" Kyle'ın kız kardeşi gerçekten endişelendiğini göstererek sordu.

"Bunu bazen yapar," dedi Max, telefonuna geri dönerek. "Onun"-kısa bir süre etrafına bakındı-. . . bölümlerden sonra. Onu yatağına bırak, Shen. İyileşecektir."

Shen onu kucağına aldı ve Max'e ters ters baktı. "Birkaç kilo vermesi mi gerekiyor? Neyin var senin?"

"Şaka yapıyordum! Tanrım!"

"O kedinin senden nefret etmesine şaşmamalı." "O kedi beni öldürmeye çalışıyor!"

"Onu suçlamıyorum!" Shen eve girmeden önce havladı.

Oturma odasından yemek odasına geçip merdivenlere doğru ilerlerken Charlie mutfaktan çıktı.

Kız kardeşini görünce gülümsedi. "Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım." "Bu sık sık olur mu?"

"Hayır ama birkaç saat içinde tüm günü dolacak. Bu çok yorucu ve sonunda erkek bir aslan gibi uyuyor."

"Bak, Kyle'ın kız kardeşi burada. Kotunu geri istiyor." "Tamam."

"Kız kardeşinin giydiği kotu. Onları ondan almayacağım." "İkinizin çıktığını sanıyordum."

"Bekle. . . ne Ben . . . huh . . . Ben ... bekle ne?"

Charlie güldü. "Sakin ol. Oturma odasındayken konuştuğunuzu duydum." Charlie'ye yeni pişirdiği hamur işleriyle dolu bir tabak uzattı. "İşte. Al bunu. Ben de bunu alacağım."

Charlie uzanarak kız kardeşini onun kollarından kolayca kaldırdı ve kabaca omzuna attı. MacKilligan'ın en büyük kız kardeşi sadece yarı Dişi Kurt olabilirdi ama kesinlikle o köpek gücünü almıştı.

Elindeki hamur işlerini göstererek, "Bunları dene," dedi.

"Ben pek bal ayısı sayılmam..."

Dudakları sıkıntıyla büzüldü. "Bunu biliyorum. Bunlar bambu çöreği. Nefret edebilirsin, çünkü tarifi farklı şeylerden oluşturdum ve senin çiğ bambunun bir kısmını ödünç aldım. Nefret edersen bana söyleyebilirsin. Ama sürekli burada olduğun ve her şey boz ayı merkezli olduğu için kendimi kötü hissettim. Pandalar da ikramı hak ediyor."

Evet. Charlie'yi gerçekten sevmişti. Harika bir kızdı.

"Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok tatlı."

"Afiyet olsun," dedi ve kız kardeşinin kışını tokatlayarak -ki bu onu uyandırmadı- onu merdivenlerden yukarı çekti.

Yalnız kaldığında Shen çöreklerden birini aldı, kokladı ve küçük bir ısırık aldı; bu ona hiçbir şey vermedi. Bu yüzden daha büyük bir ısırık aldı ve çiğnedi. Çok geçmeden gözleri başının arkasına kaymış ve inlemeye başlamıştı. Charlie MacKilligan tatlı çörek lezzetini bambu çıtırlığıyla birleştirmeyi başarmıştı.

Gördünüz mü? O. Harikaydı. *Müthiş*.

* * *

Charlie kız kardeşini yatağına yatırdı ve kot pantolonunu çekiştirmeye başladı.

"Bekle," diye mırıldandı Stevie. "Uyandım."

Ama uyanmamıştı. Pek sayılmazdı. Yine de kendini yukarı itmeyi ve ayakta durmayı başardı.

Charlie onun önüne çömeldi ve kot pantolonunu aşağı çekti. Stevie bacaklarını kaldırarak yardım etmeye çalıştı ama o bacaklarını kaldırmaya *devam* etti. Sanki bir bandoyla birlikte yürüyordu. Bu çok gülünçtü ve Charlie'yi güldürdü.

"Sence Shen benden hoşlanıyor mudur?" Stevie hâlâ büyük ölçüde uyuyor halde sordu. "Bence senden çok hoşlanıyor."

"Sence benim için çok mu yaşlı?"

"Senin için çok yaşlı olduğumu düşündüğüm profesöre ne yaptığımı hatırlıyor musun?"

"Çok kabaydı," dedi Stevie.

"Öyleydi, ama iş sekse gelince, erkekler ancak onları çok kötü incittiğinde öğrenirler. Ayrıca," diye ekledi, sonunda kot pantolonunu bir kenara fırlatarak, "bacakları yerinde kaldı. Sadece birkaç ay alçı takmak zorunda kaldı."

"Hâlâ kötü."

"Ama asıl soruna dönersek, Shen'e böyle bir şey yapmadığıma dikkat et."

Üzerinde sadece bir tişört olan Stevie yatak odasının kapısına doğru yürümeye başladı. Charlie hemen omuzlarından yakaladı ve onu geri çevirdi.

"Hadi seni yatak için giydirelim, tatlım."

"Tamam."

Charlie şifonyere gidip bir şort ve küçük bir tişört aldı. "Ayrıca, senin yaşındaki normal erkekler seni çok rahatsız ediyor."

"Doğru."

Charlie arkasını döndü ve küçük kız kardeşini dans ederken buldu. Daha çok ayakta durup zıplıyordu, başı bir o yana bir bu yana gidiyor, küçük kalçaları kıpırdıyordu. Stevie kafasının içinde müziği dinliyordu. Stevie için Charlie'nin araba radyosu kadar güçlü ve gerçektir. Bu onun hediyesiydi, müzik. Ve buraya, Queens, New York'un ortasındaki bu büyük eve geldiğinden beri Stevie ilk aşkına doğru ilerliyordu.

Charlie bunun Stevie'nin o dünyaya geri döneceği anlamına gelip gelmediğini bilmiyordu. Ona zor gelen bir dünyaya. Bazen zalimce. Bu yüzden Charlie küçük kız kardeşinin o dünyaya geri dönmesini istediğinden emin değildi. Ama her zaman olduğu gibi, Stevie'nin kariyeri kendisine aitti. Onun seçimiydi. Onun kararıydı. Onun riskiydi. Charlie, annesinin ona söylediği gibi, Stevie'nin koruyucusuydu. Küçük kız kardeşinin işini yaparken güvende olduğundan emin olmak için oradaydı. İster müzik ister bilim olsun.

Charlie ancak Stevie'nin karıştığı şey masum insanlara zarar verebileceği zaman olaya dahil oldu. Ancak Stevie küçük yaşlardan itibaren ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamış ve buna göre hareket etmişti. Asla kimseye zarar vermek istemedi. Sadece insanlara yardım etmek istiyordu.

Charlie gülümseyerek, "Bunları giy," diye emretti.

Stevie şortu çekiştirerek giydi ve o gün Kyle'ın evinden aldığı tişörtü çıkardı. Charlie bunun da Kyle'ın çılgın kız kardeşine ait olup olmadığını bilmiyordu ama Stevie'yi daha sonra uyandırmaktansa şimdi almak en iyisiydi. Dansçının çok gergin olduğu belliydi. Kot pantolonunu istiyordu. Charlie oturma odasından onun kot pantolonla ilgili emirlerini duyabiliyordu.

Yeni bir kot pantolon almak gerçekten bu kadar zor muydu?

"Şimdi de bu," dedi Charlie ve Stevie'nin tişörtünü ona uzattı.

Stevie tişörtü giydi ve uykulu bir ifadeyle kız kardeşine gülümsedi.

"Her şey hazır." "İyi hissediyor musun?"

"Ölmemi mi bekliyorsun?" diye sordu. "Ne?"

Hayır! Tabii ki hayır."

"Yemekte ölmüş gibi yaptım."

"Zavallı Shen'i korkuttun mu?"

"İnsanların ilaçlarımı alırken beni izlemesinden nefret ettiğimi biliyorsun. Çok fazla baskı var."

Charlie başını salladı. "Zavallı adam. Kolay bir kız arkadaş olmayacaksın."

"Ama kararımı verdim sayılır."

"İşte böyle." Charlie kız kardeşinin alnına bir öpücük kondurdu. "Şimdi yatağa git. Biraz uyu."

"Okeydokey!"

Charlie gözlerini devirdi çünkü bu saçma terimi sadece kız kardeşi kullanıyordu.

Stevie sürünerek yatağa girdi ve t a m ortasına geldiğinde birden yere yığıldı; yüzü yatak çarşafına gömülmüştü.

Charlie kot pantolonunu ve tişörtünü aldı ve kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtı. İki köpeği de orada buldu. Berg'in safkan Kafkas Çoban Köpeği Benny ve Benny'ye arkadaşlık etmesi için sahiplendiği kurtarma köpeği Artemis. "Siz ikiniz beni mi bekliyorsunuz?" diye sordu ama köpekler koşarak yanından geçip yatağa atladılar ve çoktan yatmış olan Stevie'nin iki yanına uzandılar.

horluyordu.

Çiftin birkaç saat boyunca Stevie'ye göz kulak olacağını bilmek Charlie'yi tamamen rahatlattı ve köpeklerin gerektiğinde girip çıkabilmesi için kapıyı kısmen açık bıraktı.

Charlie birinci kata ulaştı ve evin önüne doğru gitti.

Verandaya çıktığında kot pantolonu uzattı. "Al bakalım."

Kyle'ın kız kardeşi kot pantolona baktı. "Üzerlerinde hâlâ am suyu var mı?" Charlie şoke olmuş bir halde ne sikimden bahsettiğini sormaya başladı ama sonra dönüp Max'e baktı. Max gülmeye başlayınca, Charlie içeri girdi ve çamaşır odasına doğru yöneldi.

* * *

Shen biraz "güneş zamanı" geçirmeye karar verdi. Ailesi buna hep böyle derdi. Dışarıda güneşin altında, genellikle su kenarında oturur ve bambularının tadını çıkarırlardı. Ailesiyle birlikteyken, birbirleriyle hasret giderme zamanıydı. Yalnızken ise sadece olma zamanıydı.

"Sadece olmak" her zaman hoşuna gitmiştir. Bu onu sakinleştirirdi. Mutluydu. Diğer şekil değiştiren ırkların aksine pandalar sessiz yaşamı tercih ederdi. Bütün gün oturup kitap okumayı ya da televizyon izlemeyi ve bambularını yemeyi tercih ederlerdi. İşler hayatta kalmak için edinilir ve sürdürülürdü, ancak işlerini hayatlarının her şeyi olarak gören çok az panda vardı. Gerçek bir panda için önemli olan tek şey bambu ve ailesiydi.

"Bundan rahatsız değil misin?" diye sordu bir ses. Shen sadece sesin üstünlüğünden bile bunun Kyle'ın kız kardeşi olduğunu anlayabiliyordu. Bu bir Jean-Louis Parker dahisi olmalıydı. Toni, Coop ve Cherise dışında hepsinin sesi böyleydi. En büyük üçü. Ebeveynleri ilk üçü için ne yaptıysa, geri kalanlar için tam olarak başaramamışlardı.

"Rahatsız olsaydım taşınırdım," diye cevap verdi.

"Anlıyorum."

Bir ağaç dalından baş aşağı sarkan Shen kolunu uzattı ve altındaki yığından bambu saplarından birini kaptı. Dişlerini serbest bıraktı ve sapı ısırarak parçalara ayırdı. Bir parça seçti ve üzerinde çalışmaya başladı.

"O kadar bambuyu nasıl yiyebiliyorsun?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Soru sormadan nasıl öğreniyorsunuz?"

"Ama hiçbiriniz gerçekten merak ettiğiniz için soru sormuyorsunuz. Siz çoktan kararınızı vermişsiniz. Sadece yargılarınızı soru formuna sokuyorsunuz. Kimse size bunu göstermediyse, bu rahatsız edici bir durum."

"Hayır. İnsanlar bunu bana gösterdi. Ben sadece onları görmezden gelmeyi seçiyorum." "Neden buradasın?" Shen sonunda sordu. "Günümün tadını çıkarıyordum."

"Kotum yıkanana kadar vakit öldürüyorum ve sen de hiçbir şey yapıyormuş gibi görünmüyordun."

"Vay be, teşekkürler."

Evin arka kapısı açıldı ve Kyle bağırdı. "Telefonun çalıyor."

Shen o salaktan telefonunu getirmesini isteyemeden -çünkü bir ağaçta baş aşağı asılı duruyordu- Charlie mutfaktan bağırdı, "Telefonu *ona* götürmeni söyledim, seni salak!"

"Ben onun hizmetçisi değilim."

"*Kyle!*"

"Pekâlâ, pekâlâ."

Kyle bahçeyi geçmeye başladı ve Shen'in telefonu tekrar çalmaya başladı. Shen yüzüğü tanıdı. Özellikle en büyük kız kardeşi için seçilmişti. Yine de Kyle'ın arayanın kimliğine bakmayacağını umuyordu çünkü- "Bekle." Kyle yürümeyi bıraktı ve aval aval telefona baktı. "Sen

Kiki Wen Li'yi *tanıyor* musun?"

Aslında adı Ming Wen Li'ydi ama dört yaşındayken annelerine artık herkesin ona "Kiki" demesi gerektiğini, çünkü başka hiçbir şeye cevap vermeyeceğini söylemişti. Anneleri bunun bir aşama olduğunu düşünmüştü. Bu bir aşama değildi. Otuz üç yıl sonra artık tüm dünyada Kiki olarak tanınıyordu.

Şimdi asıl soru Kyle'a doğruyu söyleyip söylemediği idi. Elbette yalan söylemek çocuğu ancak bu kadar oyalayabilirdi. Modern çağdaydık. Eğer Shen yalan söylediyse, çocuk gerçeği öğrenmek için internete girmek zorundaydı. Öyleyse neden kaçınılmaz olanı erteleyelim?

"O benim kız kardeşim."

Kyle dizlerinin üzerine çöktü, gözleri gülünç derecede genişti. "Neden bana hiç söylemedin?"

"Bunu sana neden söyleyeyim ki?"

"Senin beni avamdan koruyacak işe yaramaz, iri kaslı bir duvar olduğunu sanıyordum. Ama sen Kiki Wen Li'yi tanıyorsun ve onunla akrabasın. Kiki Wen Li."

"Pleb de ne demek?"

Kyle içini çekti, başını salladı. "Zavallı Kiki. *Eğer siz onun ailesiyseniz*, gerçek bir söylem için yanıp tutuşuyor olmalı."

"Hey."

Kyle ayağa fırladı ve Shen'in yanına koştu. "Bizi tanıştırmalısın." "Bunu neden yapayım ki? Az önce bana hakaret ettin."

"Bilmediğin bir kelimeyle," diye araya girdi Kyle'ın kız kardeşi.

"Umarım kot pantolonun yıkamada *mahvolmuştur*."

"Bizi tanıştırmaman gerek," diye devam etti Kyle. "Kız kardeşin benimle tanışmak isteyecektir."

"Neden bir çocukla tanışmak istesin ki?" "Bir çocuk mu? *Bir çocuk mu?*"

"Şimdi anlayacaksın," diye mırıldandı Kyle'ın kız kardeşi.

"Ben çocuk değilim," diye mırıldandı Kyle. "Ben Kyle Jean-Louis Parker'ım. Sanatın geleceği. Ben *sanatım*. Bütün binalar bir tanrıya adanmış tapınaklar gibi benim çalışmalarına adanacak. Bunu asla unutmayın."

Asıl eğlenceli olan, kız kardeşinin de bu sözleri onunla birlikte söylemesiydi. Aynen öyle. Görünüşe göre bu standart bir konuşmaydı.

"Seni kız kardeşimle tanıştırmayacağım." Ondan bir şeyler isteyen yeterince sülük vardı. Shen bir de kendini sanat tanrısı sanan bir velet ekleyecek değildi.

"O zaman telefonunu bulmada iyi şanslar," diye hırladı Kyle dönüp uzaklaşmadan önce.

Shen'in ağaçtan inip küçük veledin arkasından yürümesi ve onu boğazından yakalaması saniyeler sürdü. Kyle'ı yüzünü ona dönmesi için çevirdi ve dişlerini serbest bıraktı. Elbette, çoğunlukla bambu yiyen dev bir pandaydı ama yine de bir etoburdu. Sadece bu da değil, çiğ bambu cehennem kadar sertti, bu da panda çenelerini -ve onları kontrol eden kasları- kendi türlerinin en güçlülerinden biri yapıyordu. Sırtlanlardan bile daha güçlü. Gerçi kutup ve boz ayı kardeşleri -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- ısırik gücü yarışında pandaları yeniyordu.

Ama Kyle bir sırtlan ya da ayı değildi. O bir çakaldı. Uzun boylu ve biraz zayıftı. Neredeyse tüm insanlardan daha güçlüydü ama Shen'in liginde değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

Shen telefonu Kyle'ın elinden aldı ve ona bakarak çocuğa şunu hatırlattı: "Benimle taşak geçme küçük adam. Kız kardeşimden uzak dur."

"Anladım," dedi Kyle sıkılarak.

Bundan tatmin olan Shen çocuğu bıraktı ve ağacına doğru geri dönmeye başladı. Kyle'ın kız kardeşi önünü kesti. Toni'nin yaptığı gibi ona bağırmaya başlayacağını düşündü ama hayır. Sadece elini uzattı.

"Merhaba. Ben Oriana."

Onun elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kendini yerden kaldıran küçük kardeşine baktı.
"Sanırım," dedi, "çok iyi anlaşıcağız."

* * *

Stevie uyandığında saat geç olmuştu. Yataktan tökezleyerek çıktı ve karanlık koridordan banyoya doğru ilerledi. İşedi, ellerini yıkadı ve tökezleyerek yatağına geri döndü. İşte o zaman yalnız olmadığını fark etti.

Arkasını döndü ve pencerenin yanındaki karanlık köşeye doğru gülümsedi.

"Merhaba." "Merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?"

Shen omuz silkti. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Kalmak zorunda değilsin. Karanlıkta oturmaktan sıkılmış olmalısın."

"Telefonum yanımda. Sadece sen kalktığında kapattım."

"İzliyor musun, okuyor

musun?" "Okuyorum."

"Gerçekten mi? Ne okuyorsun?"

"Uh ..." Telefonunu tekrar açtı, ışık yüzünü aydınlatıyordu. "*Hayatlarının İşi: 1970'lerin Pittsburgh Steelers Kardeşliği.*"

Stevie yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. "Spor kitaplarından başka okunacak kitaplar da olduğunu biliyorsun, değil mi? Değil mi?"

"Evet." Stevie ona bakmaya devam edince ekledi: "Büyükbabam büyük bir Steelers taraftarıydı. Mean Joe Greene'e bayılırdı. Bana en iyi oyunlarının eski görüntülerini göstermeyi çok severdi."

"Awww. Bu çok tatlı."

Tekrar omuz silkti, telefonunu kapattı ve karanlığa geri döndü. Ama o iki gece hayvanından oluşuyordu. Onu mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Su ya da her neyse?"

"Hayır. Teşekkürler." Arkasını döndü ve çarşafın altına sokuldu.

"Sandalyeden sıkılırsan," diye önerdi Stevie, "her zaman benimle buraya gelebilirsin."

"Evet ... şey ..."

"Köpekler geri gelmediği sürece."

Uzun bir duraklama oldu. "Pardon?"

"Köpekler. Daha önce buradaydılar. İlk onların h a k k ı . Ama siz de hoş geldiniz."

"Vay canına. Teşekkürler. Çok büyüksün."

"Sorun değil. Ne zaman istersen."

"*Köpekleri* rahatsız etmediğim sürece," diye mırıldandığını duydu.

Stevie yüzünü yastığına gömdü, gülümsemesini ve kahkahasını gizledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Stevie ertesi sabah uyandığında uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Yeni doktorunun reçete ettiği ilaçlar onu yıpratmamıştı ama aynı zamanda kafasının karışmasına ya da kendini kaybetmesine de neden olmamıştı.

İlaçlar Stevie'nin genetik yapısına dayanan kimyasallar ve bitkilerden oluşan bir karışımdı. Alman doktorlarının aksine, şimdiki doktoru onun tam olarak ne olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Dr. Morgan ona içindeki insan, porsuk ve kedi için özel olarak üretilmiş bir şey verebiliyordu.

Yataktan fırlayıp duşa girdi ve Max tökezleyerek mutfığa girdiğinde giyinmiş ve harekete hazırды. Ama kız kardeşi yatak odasından gelmiyordu. Dışarıdan geliyordu, yüzü ve göğsü daha derin çiziklerle kaplıydı ve bacağı acımasızca ... çiğnenmişti?

"Ne oldu sana böyle?" Stevie elinde bir portakal suyu sürahiyle sordu.

Max bir an durakladı, gözlerini kırıştırdı ve birkaç saniye sonra, "Hiçbir şey. Neden?"

"Yine o sokak kedisiyle kavga mı ettin?"

"İlk patiyi o attı!" Max aniden patladı.

Stevie boştaki elini kaldırdı. "Seninleyken yapamam. Ama Charlie seni görünce çıldıracak."

Max tekrar durdu, Stevie'nin haklı olduğunu fark etti. Kız kardeşleri Max'i gördüğünde çılgına dönecekti ve Stevie, Max'in bunu duymak istemediğini biliyordu.

Max Stevie'yle yüzleşti, ona baktı. "Şu anda ne yapıyorsun?" "Shen ve ben şehre gidiyoruz. Bir spor salonuna. Egzersiz yapmak için," diye bitirdi.

Max bakmaya devam edince. "Doktor önerdi. Daha fazla egzersiz." "Daha fazla mı? Peki ya hiç?"

Stevie sinirli bir nefes verdi ve arkasını dönmeye başladı. "On dakika bekle," dedi Max. "Ben de seninle geleceğim."

"Neden?"

Max topallayarak yürümeye başladı ama aniden durdu. "Ne demek 'neden'?"

"Neden. Neden bizimle gelmek istiyorsun? Manhattan'da bir spor salonuna katılmak istediğin için mi yoksa ilaçlarımın işe yaradığından emin olmak istediğin için mi?"

"Ya ilaçlarının işe yaradığından emin olmak istersem? Bu *benim görevim* değil mi? sorumluluk?"

Hakarete uğrayan Stevie meyve suyu sürahisini masaya çarptı. "Öncelikle, bu senin lanet sorumluluğun." "I-"

"İkincisi, lanet olası bir spor salonuna gidiyorum. Korkutmak için eğitilmiş ayılar için bir okula değil."

"Mesele sadece ilaçların değil, aptal. Hâlâ tehlikedeyiz."

"Ve ben eğitimli bir güvenlik görevlisiyle gidiyorum. Sanırım iyi olacağım."

Max topallayarak yaklaştı ve Stevie eliyle burnunu ve ağzını kapattı.

Yapmak zorundaydı. Görünüşe göre serseri Max'in göğsüne sprey sıkıştı.

Nefesini tutmaya çalışırken parmaklarının arasından "*Dostum*," dedi. "Korku!"

"Bak," diye devam etti Max, Stevie'nin nefes alma çabasını görmezden gelerek, "Shen senden hoşlanıyor. Belki de seni olması gerektiği gibi koruyamayacak kadar çok."

"Neden bahsediyorsun ve biraz geri çekilebilir misin?"

"Benim tek bir işim var, boo. O da seni hayatta tutmak. Çünkü sana bir şey olursa, Charlie onu kaybeder. Ve Charlie onu kaybederse, kimse güvende olmaz. Bunu anlamıyor musun?"

"Ama ..."

Stevie bir saniye daha dayanamayarak başını salladı. Elini Max'in yüzüne dayadı ve iterek kız kardeşini odanın öbür ucuna, duvara sertçe çarptı.

"Özür dilerim," dedi. "Korkudan. Yapamam işte." Devam etmeden önce daha da uzaklaşmak için birkaç adım geri gitti. "Bununla birlikte, korumanızı takdir ediyorum ama burası bir spor salonu. Ben sadece keyif alacağım bir şey arıyorum."

"Ve Shen'le biraz zaman geçirmek için?"

"Bu çok mu yanlış?" diye havladı.

Max gözlerini devirdi. "O zaman gitsem iyi olur. Çünkü ben gitmezsem Charlie gidecek. Ve Charlie giderse, o pandayla hiçbir yere gidemezsin."

Stevie, Max'in haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sinir bozucu ama haklıydı.

"Önce yıkanacak mısın?" diye sormak

zorunda kaldı. "Eğer ısrar edersen-"

"Israr ediyorum."

"Peki. Bensiz gitme."

Max sonunda mutfaktan çıktı ve Stevie biraz portakal suyu içebildi. Açık pencerenin yanında durmuş -ahhh, *temiz hava ve funk özgürlüğü*- arka bahçeyi seyredirken, muhtemelen kız kardeşinin göğsüne spreyle sıkılmış olan sokak kedisini gördü.

Stevie dışarı çıktı ve kedinin gözleri önünde hayvanın önüne bir tas su ve açık bir kutu ton balığı koydu.

Vahşi hayvana sırtı baktı. "Nişan alma konusunda çalışmalısın, tatlım. Böylece bir dahaki sefere onu suratından vurabilirsin." Stevie güldü, Max MacKilligan'la uğraşmaktan korkmayan herkesten ya da her şeyden etkilenmişti.

Eve dönmeye başlamıştı ki, Dunn üçüzlerinin iki köpeği köşeden koşarak geldi. Bunu çoğu sabah yaparlardı, sokağın karşısındaki Dunn evinden gelirlerdi, böylece çimlerde yuvarlanabilir, her ağaca işeyebilir ve çimenlerin ortasına kocaman sıçabilirlerdi çünkü toplam ağırlığı yaklaşık üç yüz pound olan iki köpeğin küçük sıçmaları mümkün değildi.

Neyse ki, Dunn kardeşlerden biri her zaman temizlik için gelirdi çünkü hiçbir Charlie'nin "*Neden küçük atlarınız bahçemize sıçıp duruyor?*" diye bağırıldığını duymak istemezdi.

Normalde Stevie köpekleri kendi hallerine bırakırdı çünkü kim köpeklerin her yere sıçmasını izlemek isterdi ki? Ama kedi... kediyi neredeyse unutmuştu. Çiftin yabani hayvanın peşinden gideceğinden endişelenen Stevie ona doğru koştu, onu korumak için kucağına almaya hazırdı ... ya da onu. Hangisi olduğunu gerçekten bilmiyordu. Ama o yaratığa ulaşmadan kedi ton balığı konservesinin üzerinde durdu, sırtını dikleştirdi ve Stevie'nin o güne kadar duyduğu en çılgın tıslama sesini çıkardı.

İki köpek de durup kediye baktı ama onlar bir şey yapmayınca kedi yine o tıslama sesini çıkardı ve üzerlerine saldırdı. Küçük bir boğa gibi.

Ve köpekler kaçtı! Evin etrafında kayboldular, kedi de peşlerinden geliyordu.

Stevie tam kedinin iki dev köpeği kovalamasına gülmeye başlamıştı ki arka kapı açıldı ve Charlie koşarak dışarı çıktı, "*Stevie*

Yapma!" Ama Stevie'nin orada öylece durduğunu görünce Charlie tökezleyerek durdu ... ve sadece baktı.

Kız kardeşi bir şey söylemeyince Stevie, "Stevie ne yapmıyor?" diye sordu.

"Uhhh ..."

İkinci kattaki pencerelerden biri açıldı ve çıplak, ıslak Max bacaklarını ve kollarını iki yana açarak kendini dışarı attı. Ve düşerken, "*Herrrr-ow'um var!*" diye bağırdı.

Max yüzü çimenlere dönük, vücudu iki yana açılmış bir şekilde yere düştüğünde "*ow*" geldi.

İşin en güzel yanı, kedi ton balığını yemek için geri döndüğünde, kutuya giderken Max'in sırtından geçmeyi ihmal etmedi.

Stevie bu kadar sinirli olmasaydı kahkahalarla gülerdi. "Yer değiştirdiğimi sandın," diye tahmin etti.

Charlie yüzünü buruşturdu ve "Vites değiştirmeden hemen önce çıkardığın o garip sesi duyduk" dedi.

"Ne garip sesi?"

"Bilmiyorum. Hırıltılı bir tıslama gibi bir şey. Tuhaf ama belirgin."

"O kediydi."

"Doğru." Charlie başını salladı ve kararlı bir şekilde ekledi, "İçindeki kedi, ki buna *saygı* duyuyoruz."

"İçindeki kedi değil," diye ısrarladı Stevie, çenesi sıkıntıyla gerilmişti. "Kedi." Stevie'nin bacağının yanında ton balığının tadını çıkaran kediyi işaret etti.

Charlie hayvana birkaç dakika baktıktan sonra, "Sokak hayvanlarını beslememelisin. Şimdi ondan asla kurtulamayacağız."

Stevie Charlie'ye yaklaştı. "Yani sana vahşi bir kedi gibi mi geliyorum?" "Sadece yer değiştirdiğinde," diye ısrar etti.

"Bu nasıl daha iyi yapar?" "Bak, ben sadece-"

"Yani bunca yıldan sonra bahçemizin ortasında kayacak kadar kontrolümü mü kaybettim? Sen de mi bunu söylüyorsun?"

"İlaçlarını değiştirmiştin," dedi uysalca.

"Ve yine de," diye devam etti Stevie, "acayip şekil değiştiren boyutlarıma rağmen-" "Kimse acayip demedi."

"-Hâlâ iki kilo ağırlığında yabani bir kedi gibi mi ses çıkarıyorum?"

Kız kardeşler Max'in "Ben iyiyim" dediğini duyana kadar birbirlerine baktılar. Benim için endişelenmeyin."

"Endişelenmeyeceğiz," dedi Stevie ve Charlie birlikte, sonra Stevie hışımla eve geri döndü ve mutfak masasındaki boş sandalyeye çöktü.

Kyle diğer tarafta tost yiyor ve meyve suyunu yudumluyordu. Köşede, hâlâ uyanmakta olan Shen koca bir kâse mısır gevreğini mideye indiriyordu; normalde çıtırtılar dışında Stevie'nin umurunda olmazdı. Çok fazla çıtırtı.

"Ne tür bir mısır gevreği bu?" diye sordu daha fazla dayanamadığında.

"Grape-Nuts," diye mırıldandı.

"Sütsüz mü?"

Shen sanki emin değilmiş gibi kâsesine baktı. "Hayır, süt var."

"Mısır gevreğine bambu ekledi. Duyduğun ses bu," diye açıkladı Kyle.

"Bu beni çok rahatsız ediyor."

Kyle'in kaşları kalktı ama bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine daha fazla tost yağlamaya odaklandı.

Ancak Shen onun gözlerinin içine derin derin baktı ve çiğnemeye devam etti. Yüksek sesle.

* * *

Shen, Stevie MacKilligan'ın ne beklediğini bilmiyordu. Yemeyi bırakacağını mı? Ayılar asla yemeyi bırakmaz. Çünkü her zaman açtılar. Dev pandalar için durum daha da kötüydü çünkü bambu, iyi bir biftekli sandviç kadar doyurucu değildi. Ama göz alabildiğine uzanan bir bambu tarlasında oturup biftekli sandviç yemekle ilgili gece boyu süren rüyalar görmüyordu.

Ve Stevie'nin yapmasına izin vermeyeceği bir şey varsa, o da bambu karışımı kahvaltısını bölmekti.

Neyse ki bakışmaları çok uzun sürmedi çünkü Charlie arka kapıdan içeri girdi. Kapı açılır açılmaz Stevie'nin bakışları uzak duvara kaydı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sonra da kımıldamadı.

Charlie Stevie'nin arkasında durdu, bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Tekrar denedi ama yine bir şey çıkmadı.

Çenesi hayal kırıklığı içinde kilitlenen Charlie uzaklaştı; ön kapı bir iki dakika sonra çarparak kapandı.

Tam o kapı kapanırken arka kapı tekrar açıldı ve çıplak, pis ve kanlı bir Max içeri girdi.

"Hayır, bana aldırmayın," dedi Stevie'nin başının arkasına. "Ben iyiyim. Harikayım!"

"Kimse sormadı," diye karşılık verdi Stevie, hâlâ arkasını dönmemişti. "Ve beş dakika içinde gidiyoruz!" diye bağırdı kız kardeşi mutfaktan çıktıktan sonra.

Shen ağzına biraz daha mısır gevreği ve bambu atmadan önce, "Daha çok on beş gibi," diye ekledi. Stevie onunla alay edince, "Ne?" diye sordu. "Duş almam gerek."

"O zaman hızını artırabilir misin? Personel beklemeye alışık değilim." Başını artık fazlasıyla tereyağlı olan tostunun üzerine eğen Kyle mırıldandı, "Lanet olsun, Stevie."

Shen yutkundu ve Stevie'nin gözlerinin içine baktı. "Şimdi de sadece personel mi oldum?" diye sordu. "Sevimli olduğumu sanıyordum."

"Gün geçtikçe daha az sevimli oluyorsun."

"Hey, kız kardeşlerin sana güvenmiyor ve arka bahçelerindeki vahşi bir kedi gibi konuştuğunu düşünüyorlar diye hıncını benden çıkarma."

Stevie ellerini masaya vurdu ve Kyle aniden sandalyesinden fırlayıp açık pencereye doğru ilerledi.

Ama Stevie'nin tek yaptığı ayağa kalkıp hışımla dışarı çıkmak oldu; o gittiğinde Kyle bir nefes verdi.

"Bizi öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu neredeyse histerik bir fısıltıyla. "Vites değiştirirse, bizi bir Altoid gibi ağzına atabilir!"

"Eğer yer değiştirirse, zaten bizi ezip geçecek, o yüzden sızlanmayı kes."

"Evren için ne kadar önemli olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Sana söyleyeyim-"

Stevie mutfığa geri döndü ve bir süre orada durdu. Shen onun bağırmaya falan başlamasını bekledi ama bunun yerine onlara, "Gördünüz mü? Müthiş miydi, değil miydi?"

"Hakaretlerini mi?"

"Hayır! Gerçekten çok kızgındım. Öfkeden kudurmuş gibiydim. Ama bakın!" Etrafında döndü. "Öfkemi tamamen kontrol edebiliyorum. Bu evi yerle bir edecek bir öfke yumağına dönüşmeden öfkelenemedim! Kankalar! Bu çok büyük!" Ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ. On beş dakika içinde hepimiz gitmeye hazır olalım."

Kapıya doğru döndü ama kapı açıldı ve Oriana önceki gün giydiği kıyafetlerle içeri girdi.

Stevie irkildi, çığlık atıp döndü ve sonra ... ayağa kalktı. Tavana yapıştı ve aşağıya, onlara baktı.

"Vay anasını," diye mırıldandı Oriana. "Bu inanılmaz."

"Oh." Stevie bir nefes verdi. "Bu sensin."

Stevie tekrar yere düştü, pençelerini geri çekti ve atletinin önünü düzeltti.

"Bunun için üzgünüm," dedi Oriana'ya. "Beni korkuttun." "Sorun değil."

"Burada ne yapıyorsun?" Kyle kız kardeşine sordu.

"Kanepede televizyon izlerken uyuyakalmışım ve kimse beni uyandırmadı, o yüzden ... işte buradayım."

Kyle'in gözleri kısıldı. "Bu tam bir saçmalık."

"Affedersiniz?"

"Burada gerçekten ne yapıyorsun?" "Az önce söyledim ya."

"Oriana, ne yazık ki seni tüm hayatım boyunca tanıdım ve doğduğumdan beri -evet, o kadar eskiyi hatırlıyorum- sabah ilk iş dans dersine gitmediğin bir gün bile olmadı. Gerçekten bir gün bile bilmiyorum. Her zaman en azından bir ders için zaman bulurdun. Prodüksiyon provaları olmasa bile. Peki burada gerçekten ne yapıyorsun?"

Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. "Yönetmen kendime biraz zaman ayırmamı önerdi."

Kyle'in başı yana eğildi. "Çünkü... ?"

"Çünkü Svetlana'nın gözlerini kafasından çıkarmaya çalışmış olabilirim. İşte bu yüzden."

Shen bu konuşmayı pek umursamadan bir kaşık mısır gevreğini daha ağzına atarken Stevie ve Kyle alkışlamaya başladılar. Alkışlıyorlardı aslında. Alkışlıyorlardı.

"Kız kardeşim kirazını patlattı!" Kyle anons etti ve Shen neredeyse mısır gevreğini masaya tükürüyordu. "Çok gurur duyuyorum!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Oriana sordu ve Shen ona hak vermek zorunda kaldı. Ne hakkında konuşuyorlardı ki?

Kyle, "Sen her zaman iyi kalpli biriydin," diye açıkladı. "Soğuk ve şirret biriydin ama asla öfkelenmezdin. Bu şekilde değil."

"Özgürleştirici, değil mi?" Stevie baş döndürücü bir sesle sordu.

"Sen de mi yaptın?"

"Neredeyse bir bilim adamının gözünü kalemle çıkarıyordum. Ses tonunu beğenmedim." "Büyük Leonardo di Mancini çalışmalarımın en iyi ihtimalle ılık olduğunu söylediğinde, onu diz kapağından ısırdım ve karısını yumrukladım." Kyle sırtarak Shen'e baktı.

"O zamanlar sekiz yaşındaydım."

"Ben sekiz yaşındayken," diye keyifle anımsadı Stevie, "Kraliyet senfonisinin şefine sıcak bir kâse makarna ve peynir fırlatmıştım. Hani şu bakkaldan aldığınız kutu makarna ve peynir. Tam boynuna isabet etti. İzler kaldı."

Shen ayağa kalkarak, "İşte bu," diye açıkladı. "Yukarı çıkıp hızlıca bir duş alacağım, giyineceğim ve gideceğiz."

"Bizimle gelmek ister misin?" Stevie Oriana'ya sordu.

"Nereye?"

"Spor Merkezi'ne. Bir ... şey ... spora ihtiyacım var. Ve hey!" diye ekledi birden, Oriana'yı göstererek, "Benim de bir arkadaşına ihtiyacım var! Bunu deneyebiliriz" - Oriana'nın genel yönüne doğru el salladı- "deneyebiliriz. İlgilenir misin?"

"Dansçı mı olmak istiyorsun?"

"Hiç dans yeteneğim yok. Yani hayır. Büyük bir bilim insanı mı olmak istiyorsun?" "Hayır. Ama mühendisliği seviyorum. Benim için bir hobi gibi."

"Harika. Her zaman bir mühendis işime yarar."

Shen, "Bu şimdiye kadar bulunduğum en tuhaf sohbet," diye açıkladı. "Ben gidiyorum."

"Sonsuza dek mi?" Stevie sordu ve Shen sadece ona bakabildi. "Hayır, gerçekten soruyorum," diye itti.

"Duş. Spor salonu. Planımızı hatırlıyor musun?" "Ah." Gülümsedi. "Tamam."

Bunun çok tuhaf bir hal alacağından endişelenen Shen, güne başlamak için yukarı çıktı.

* * *

"Peki ya o?" Stevie Oriana'ya sordu. "Kim?"

"Shen. İlgileniyor musun? Çünkü gerçekten ilgileniyorum ama bir erkek için kavga eden kadınlardan hoşlanmam."

"Az önce giden adam mı?" Oriana kaşlarını çatı. "O bizim *için* çalışmıyor mu?"

Kyle çenesini kız kardeşinin omzuna dayadı ve Stevie'ye gülümsedi. "Şimdi aile benzerliğini görüyor musun?"

Stevie gülerek başını salladı. "Oğlum, ben hiç."

* * *

Charlie Berg'in evinin önünde oturmuş Stevie, Kyle, Shen ve Oriana'nın Manhattan'a gitmek üzere Shen'in lacivert cipine binmelerini izliyordu.

Berg arkasına oturduğunda Charlie, "Bana kızmalı," dedi, uzun, iri bacakları iki yanında, elleri omuzlarında duruyordu. "O sesi duyunca paniğe kapıldım."

"Kendini bırakman zaman alacak. Bunu uzun zamandır yapıyorsun."

"Sadece ben değil... biz."

Max omzuna astığı küçük sırt çantasıyla evden koşarak çıktı. Cipten birkaç metre uzaklaştıktan sonra cipe atladı ve yolcu tarafına yapıştı. Yüzünü cama dayadı ve çığlık attı.

Gülerek aşağı indi ve arka koltuğa bindi.

Charlie iç geçirdi. "En azından bunu tek başıma yapmak zorunda kalmadım."

Berg onun alına bir öpücük kondurdu ve tenine karşı, "Lütfen endişelenme," dedi.

"Üzerinde çalışıyorum."

Kıkırdadı. "Pastırma mı?"

Charlie yanlarındaki tabağa baktı. "Koca bir tabak pastırma. Kocaman bir yığın."

"Pastırmayı sevdiğini sanıyordum?"

"Pastırma için yaşıyorum. Zamanın sonuna kadar pastırma yiyebilirim. Ama atardamarlarımın tıkanmamasını da seviyorum. Çünkü şu anda ihtiyacım olan tek şey bu. Bir kalp

Kendi kendime yarattığım stres yüzünden herkesin kanayan ülserimin üstüne bir de kriz ya da felç geçireceğim."

Berg onun alnının yan tarafını tekrar öptü ama Berg'in bunu sadece kendisine gülmesini engellemek için yaptığını bilecek kadar zekiydi

"Telefonun titriyor," diye işaret etti. "Biliyorum.

Görmezden geliyorum."

"İki gündür görmezden geliyorsun."

"Çünkü arayan teyzem. Büyük amcam Pete'in cenazesi için aradığını tahmin ediyorum. Hiçbirimizin tanımadığı bir adam. Sadece bu da değil, o pislikler için casusluk yapmak istemiyorum."

"Tamamen anlaşılabilir."

Telefon çalmayı kesti ama hemen ardından yeniden çalmaya başladı. "Ama ikimiz de onun durmayacağını biliyoruz," diye ekledi Berg nazikçe.

"Eğer onu öldürürsem duracak. Ama o zaman da gelecekteki aile buluşmaları çok rahatsız edici olur."

"Şimdiye kadar olduğundan daha mı rahatsız edici?"

Charlie bir an düşündü. "Biliyor musun, bu çok iyi bir nokta."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Stevie Spor Merkezi'ne geri döndüğü için mutluydu. Orayı seviyordu. Enerjiyi. İnsanları.

Elbette, buraya son gelişleri biraz kasırga gibi olmuştu. Çok fazla heyecan olmuştu. Dram. Şiddet. Ve bunların hiçbirinin babalarıyla bir ilgisi yoktu, ki bu çok ferahlatıcıydı! Çünkü genellikle dram ve şiddetin babalarıyla bir ilgisi olurdu.

Kyle'ın "Merkez'in sıkıcı kısmı" dediği, tüm normal, günlük spor olaylarının tüm normal, günlük tam insanlarla yaşandığı yerden geçtiler ve sadece şekil değiştirenlerin olduğu bölüme açılan arka merdivenlere doğru ilerlediler. Bu kapı her zaman şekil değiştiren güvenlik görevlileri tarafından korunuyordu, ancak içeri girmek için yapmanız gereken tek şey "koku testini" geçmekti. Stevie'nin hiç hoşuna gitmeyen bir şeydi bu, yabancıların boynunu koklayarak içeri girmeye layık olup olmadığına karar vermeleri.

Çok sayıda hayvanın koku alma yeteneklerini zaten araştırmıştı; şimdi sadece bu bilgileri şekil değiştiren benzerleriyle karşılaştırması gerekiyordu çünkü "tam kan" hayvanlarla tembel ayıya dönüşebilen bir elektrikçi arasındaki gerçek farkları gerçekten anlamak istiyordu. Ne yazık ki kimseyi birkaç basit testi kabul etmeye ikna edemedi. Max özellikle bu konuda şirretleşti.

Tabii ki insanlar Stevie'ye hayır dediğinde, onları rehin alıp yine de test etmiyordu. Çünkü bu yanıltı ve herkes bunu *biliyordu*. Kibirli pislikler bile.

Stevie eski sevgilisiyle ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırdı ve iyi geçmesini umduğu güne odaklandı.

Küçük grupları merdivenlerden aşağı indi ve onları çok kalabalık bir şekil değiştiren spor merkezine götüren başka bir kapıdan geçti. Günün erken saatleriydi ama aynı zamanda yaz mevsimiydi, bu yüzden tüm yavrular ve yavrular koruyucu ebeveynleriyle birlikte, oyun arkadaşlarına zarar verme endişesi duymadan fazla enerjilerini atmalarına olanak tanıyan dersler ve oyun grupları için oradaydı. Oyun arkadaşı tam bir insan çocuk olduğunda bu garanti edilemeyecek bir şeydi.

Stevie bir tür egzersiz rejimine başlamak için buradaydı; sadece henüz ne tür bir egzersiz yapacağından emin değildi. Kyle, Spor Merkezi'nde "sadece onlar için" inşa edilmiş harika bir spor salonu olduğunu söylemişti, bu yüzden ne tür bir spor salonu olduğunu ve seçeneklerinin neler olacağını görmek için heyecanlıydı. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendini çok iyi hissediyordu, hemen hemen her şeye hazırды.

"Peki nereden başlıyoruz?" Max onlardan ayrılıp birkaç adım ötedeki Starbucks'a doğru ilerlerken Kyle sordu.

"Kahvaltı mı?" Oriana sordu.

"Sanırım egzersizden sonra bir şeyler yemem gerekiyor," diye mantık yürüttü Stevie.

"Mükemmel bir nokta."

"Sadece ne tür bir egzersiz yapmam gerektiğini bulmam gerekiyor."

"Ne tür egzersizlerden hoşlanırsın?" Oriana sordu.

"Hiçbir şeyi. Her türlü egzersizden nefret ederim. Hepsinden."

Oriana Stevie'nin şortu dışında çıplak olan bacaklarına baktı.

"Aman Tanrım, kadın, kesinlikle hiç kas tonun yok."

"Bende var." Stevie parmağını kalçasına bastırdı. "Eğer dürtecek olursan, derinin altında hissedebilirsin. Sayılır."

Oriana başını salladı ve Stevie'nin omzunu tuttu. "Hadi gel." "Nereye?"

"Sana yardım edeceğim," dedi Oriana, yüz ifadesi çok üzgündü. Çok ciddiyydi.

"Çünkü, gerçekten, kızım. *Birinin* size yardım etmesi gerekiyor."

* * *

Max bitmek bilmeyen Starbucks kuyruğunda siparişini vermek için bekliyordu. Karamelli macchiato gibi ama çok *çok* daha iyi olan ballı macchiato için can atıyordu.

Sırada üç saniyeden fazla bekledikten sonra sıkıldı ve telefonunu çıkarıp mesajlarını okumaya başladı. Hollandalı Alexander'dan bir mesaj almıştı. Max ve kız kardeşleri Queens'teki eve taşındıklarından beri onlarla kalıyordu ama birkaç gün önce aniden gitmiş, arkasında buzdolabına yapıştırılmış bir nottan başka bir şey bırakmamıştı: "Merak etme, Charlie. Geri geleceğim. Seni seviyorum! Öpücükler!"

Not Max ve Stevie'yi güldürmüştü ama Charlie notu buzdolabından alıp ateşe vermişti çünkü kız kardeşleri

dramatik ve intikamcı.

Charlie, Dutch'tan söylediği kadar nefret etmiyordu ama bir hata daha yaparsa Max'in en iyi arkadaşı kendini MacKilligan'ın arka bahçesinde bir yerde gömülü bulabilirdi.

Max, Dutch'ın bir iş için gittiğinden emindi. Şimdi onun çılgın hayatını anlıyordu. Tüm şekil değiştirenleri koruyanlarla çalışıyordu, bu da mantıklı geliyordu. Bu iyi huylu aptal, büyüdükleri zamanlarda kendini Max ile tehlikenin arasına birden fazla kez sokmuştu. Max'in kimsenin korumasına ihtiyacı olmadığını herkesten daha iyi bildiği halde, sanki kendine engel olamıyordu. Ama bu sadece onun tarzıydı. Bunu başkaları için de yapıyordu. Sadece Max için değil.

Lise boyunca herkes Max ve Dutch'ın birlikte olmasını bekledi. Charlie bunun korkusuyla yaşardı. Çok yakındılar. Ama Max ve Dutch'ın içten içe zaten bildikleri şeyi kanıtlamak için mezuniyet maçında korkunç bir öpücük gerekti. Kardeş gibi yakındılar ama asla sevgili gibi değillerdi. Birbirleri hakkında çok fazla şey biliyorlardı. Max'in votka ve piton zehriyle sarhoş olduğu zaman gibi. Charlie'nin bunu öğrenmesini istememişti, bu yüzden Dutch onu ailesinin evine götürmüştü. Orada, onun banyosunda, zehri ve vücudundaki diğer her şeyi neredeyse her delikten boşaltmıştı. Kendini durduramayacak kadar hastaydı ve bu konuda konuşamayacak kadar utanıyordu. Ama konuşmak zorunda değildi. Dutch sadece banyosunu temizledi ve bir daha bundan hiç bahsetmedi.

Ama ikisi de onun da çok fazla şey gördüğünü biliyordu.

Tıpkı yanlış kızla yattığı için yedi futbolcunun yanlış tarafına düştüğünde olduğu gibi.

Max çıplak, hıçkırarak hıçkırarak ağlayan Dutch'ı iyileşmesi için Pack'in evine sürüklemişti. Defans oyuncularını öldüresiye dövmüşlerdi. Ne yazık ki, MacKilligan kızlarının aksine, Dutch hâlâ ergenlik çağındaydı ve yer değiştirme yeteneğini kontrol edemiyordu. Bir düşünceyle vahşi bir porsuğa dönüşmek şöyle dursun, pençelerini bile zar zor serbest bırakabiliyordu. Daha da kötüsü, Dutch'ı kurtarmaya gelen ve defans oyuncularının canına okuyan Charlie olmuştu. Dutch'ı sevdiği ya da korumak istediği için değil, yedi son sınıf öğrencisinin bir ikinci sınıf öğrencisini dövmesini onaylamadığı için.

Ama onu kalıcı olarak "kardeşim gibi seviyorum!" kategorisine sokan Dutch'ın en kötü halini görmek değildi. Yaptığı şeydi

Daha sonra aynı kızla tekrar takıldı.

Bu o kadar "erkek işi" bir şeydi ki, bugüne kadar bunu unutamamıştı. Çünkü adam bunu aşk için değil, intikam için yapmıştı. Ve Max'in buna ayıracak zamanı yoktu.

Yine de bunun bir önemi yoktu. Sadık dostlara, aptal bir adama bağlı başka bir sikten daha fazla ihtiyacı vardı. Her yerde sik bulabilirdi ama her zaman arkası kollayan biri? Bu altın gibiydi.

Max on beş bininci kez telefonunu kontrol ediyordu -bu lanet olası sırada durmaktan çok *sıkılmıştı*- ve o sırada etrafındaki herkesin sessizleştiğini fark etti. Tüyleri diken diken oldu ve pençeleri serbest kalmak için kaşınmaya başladı. Ama Charlie'nin ona adeta dayattığı demir gibi bir tutuşla kontrolü elinde tuttu. "Kendini tehlikede hissettiğin her an saldırırsan, hayatının geri kalanını hapiste geçirirsin," derdi.

Başı hala eğik, bakışları hala telefona odaklanmış bir halde havayı kokladı; kokuları sıraladı.

Arkasında ne olduğunu fark etti. Hem de çok iyi tanıdı.

Bu Dee-Ann Smith'ti. Şekil değiştirenler arasında dünya çapında üne sahip bir dişi kurt. Tüm sürüsü dünyaca ünlüydü ve bunun iyi nedenleri yoktu. Ama Dee Ann en kötülerinden biri olarak bilinirdi. Ailenin "katili", ki tüm Sürü "katillerden" oluşurken bu çok şey ifade ediyordu.

Ve bu Smith Max'ten nefret ediyordu. Onu küçümsüyordu. Ölmesini istiyordu. Max böyle hissettiği için Smith'i suçlamıyordu. Smith'in Manhattan'daki dairesine gizlice girdiğinde ve kadının genç yavrusunun yanında kendini rahat hissettiğinde amaçladığı şey buydu. Smith'in korkuyu tanımasını, Max "Kill It Again" MacKilligan'ın ailesindeki iyi insan olmadığını anlamasını istiyordu. Hem de hiç.

Max o çocuğa asla zarar vermezdi. Yapmazdı. Ve kız kardeşlerinin ahlaki eğilimleri yüzünden ya da diğer şekil değiştirenlerle bu çizgiyi aşarsa başının ciddi belaya gireceğini bildiği için değil.

Hayır, bunların hiçbiri değildi. Max asla bir çocuğa zarar vermezdi çünkü bu haksızlıktı. Çocuklar bir meydan okuma değildi. Dişleri ile doğan sırtlan yavruları gibi korkutucu olanlar bile. Ve eğer bir meydan okuma yoksa, o zaman ne anlamı vardı?

Yani Max MacKilligan'ın oyun kitabında tüm çocuklar -baş belası olanlar bile- asla sikilmemeliydi. Ama bu, Max'i çocukların

Dee-Ann Smith, Max'in kız kardeşleriyle uğraşırsa çocuğunun tehlikeye *gireceğini* düşünerek terledi.

Ancak şu anki sorun, Smith'in Max'ten o kadar nefret ediyor olmasıydı ki, doğru düzgün göremiyordu bile. Max'e mümkün olan en kısa sürede onu öldüreceğini bildirmek için elinden geleni yaptı. Bunu yaparken yanlış insanları kızdırmış olsa bile.

Bu yüzden Max bu kadına bir MacKilligan kardeşin ne kadar tehlikeli olduğunu göstermesi gerektiğini biliyordu. Ne kadar risk aldığını.

"Dee-Ann?" diye sordu başını kaldırmadan, arkasını dönmeden usulca.

Max, köpeğin nefesini ensesinde hissedecek kadar yakınına eğilen Smith, alçak sesle ve yumuşak bir sesle, "Merhaba hayatım," diye cevap verdi.

Belini kuşanan Max kıpırdandı.

"Dee-Ann!" diye ciyakladı, sonra döndü, kollarını kadının geniş omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Smith kaskatı kesildi ve her zaman yanında taşıdığı Sibiryalı kaplanı ortağı -Malone gibi bir şey- gözleri şoktan fal taşı gibi açılmış bir halde geri çekildi.

"Seni gördüğüme çok sevindim! Ne kadar zaman oldu?" Max geri adım attı ve Smith'in ellerini kendi elleriyle kavradı. Smith elini çekmeye çalıştığında Max onu sıkıca tuttu. "Şu haline bak! Kızım, biraz kilo mu verdin? Çok güzel!"

"Sen ne sikimsin-"

Max, Smith'in sonraki sözlerini onu dudaklarından öperek kesti. Geri çekildiğinde, Dişi Kurt öfkeden titriyordu. Titriyordu. Max MacKilligan'ın varlığını tüm evrenden silmek istiyordu. Ama yapamazdı ve ikisi de bunu biliyordu.

Smith'in ellerinden birini tutan Max, sıra aniden boşalmış gibi görünürken tezgâha doğru ilerledi.

Smith'in kolunu el ele tutuşan iki kız arkadaş gibi salladı -ki bu Smith'i çıldırtıyordu- ve baristaya, "Üç ekstra ballı Honey Macchiato lütfen. Ya sen tatlım?" diye sordu Smith'e. Kurt konuşamayacak kadar sersemlemiş ya da kızgın olduğunda, Max zorladı, "Bir şey ister misin? Ayı pençesi? Kruvasan? Çörek? Kahve?"

Smith sadece başını sallayabildi.

Max Sibiryalı kaplanını işaret etti. "Sen, tatlım?"

Kedinin yüzünden yaşlar boşandı, kolu karnına dolandı, kahkahaları sadece nefesini tutamadığı için sessizdi. Max'e bir el salladı ama hepsi bu kadardı.

Max omuz silkti. "Tamam," dedi baristaya. "Bu kadar."

Smith'e baktı, kenetlenmiş ellerini biraz daha genişçe salladı, böylece arkadaş canlısı küçük çocukları andırdılar. "Yeni makyaj rejimi mi?" diye sordu hiç makyaj yapmadığı belli olan yüze; daha iyi günler görmüş Tennessee Titans beyzbol şapkası, o sade yüzü daha da korkunç göstermek için aşağı doğru çekilmişti. Ama şapkaya rağmen Max ona dik dik bakan o kızgın, sarı köpek gözlerini görebiliyordu. "Bana sırrını söylemelisin, güzelim. Elli yaşına göre harika görünüyorsun."

Kurdun bakışları dehşet dolu kocaman gözlere dönüştü ve Sibiry kaplanı dizlerinin üzerine çöktü, kahkahasından öyle bir boğuldu ki Max kedigil için ambulans çağırmak zorunda kalacağından endişelendi.

* * *

Koşu bandının etrafında durdular, Kyle'ın ablası Stevie'ye her şeyi açıklamak için gereken zamanı ayırdı. Bu hoş bir jestti ve Stevie'nin koşu bandını nasıl kullanacağını bilmesi gereken yetişkin bir kadın olduğu düşünüldüğünde Oriana inanılmaz derecede sabırlıydı. Stevie'nin Oriana konuşurken cihazı parçalarına ayırmaya başlayacak kadar kendinden geçmesi özellikle eğlenceliydi ama Shen ekrandaki çeşitli seçenekleri göstererek Stevie'nin dikkatini kolayca dağıttı.

"Kedigil'e basın," diye devam etti Oriana, "bu sizi seçeneklerinizin Aslan, Kaplan, Leopar, Dağ aslanı ve Çita olduğu alt menülere götürür. Ama *gerçekten* hızlı değilseniz Çita ayarını önermem. Gerçekten hızlı mısınız?"

Stevie omuz silkti. "Kısa süreler için."

"Tamam, Kaplan'a basıyorsun ve sonra konum için buraya basıyorsun. Sibiry manzarası ya da Hint ormanı."

Bir omuz silkme daha. "Uh . . . Sibiry manzarası mı?"

"Tamam. Bunu deneyeceğiz."

Makine çalışmaya başlayınca Stevie üzerine atladı ve koşmaya başladı. "Koşu bantları hakkında çok şey biliyor gibisin," diye gözlemledi Shen.

"Lisedeyken, sadece vites değiştirenlerin gittiği yerel bir spor salonunda birkaç saat geçirirdim. Onlarda da aynı tür koşu bantları vardı. Geręi bunlar son modele benziyor," diye ekledi makineyi işaret ederek... Stevie'nin artık koşmadığını, ama bir şekilde tüm vücudunu gösterge paneli ile insanların koşu sırasında kendilerini dengelemek için kullandıkları raylar arasına sıkıştırdığını fark ettiler.

"Tanrım!" Kyle koşarak Stevie'nin yanına gitti. "Ne yaptın sen?" "Hiçbir fikrim yok," diye soluk soluğa bağırdı.

Kyle onu koşu bandından indirmek için neyi tutacağını bilemediğinden Shen hemen devreye girdi. Onu kollarının altından kavradı ve çözüp çekmeyi başardı.

Onu orada, havada asılı tutarken, baldırlarında ve her nasılsa boğazında belirmeye başlayan morluklarla Oriana başını salladı ve "Belki de sana bir tür egzersiz *sınıfı* bulmalıyız" dedi.

"Step şeyini deneyebilirim," diye önerdi Stevie, spor salonunun karşısındaki step makinesini işaret ederek.

"Hayır," dedi Shen, Kyle ve Oriana hep bir ağızdan.

"Oriana'ya katılıyorum," dedi Shen. "Makinelerden uzak durmalısınız."

"Sadece nasıl çalıştığını görmeye çalışıyordum," diye açıkladı Stevie. "Sonra işler tuhaflaştı."

"Elbette öyle oldu." Oriana uzanıp Stevie'nin omzunu okşadı. "Elbette yaptılar."

* * *

Cella "Bare Knuckles" Malone, pek çok kişinin iyi bir hayat olarak değerlendireceği bir hayata sahipti. Güzel bir kızı vardı. Sinir bozucu ama sevgi dolu bir ailesi. Ve sevdiği iki işi. New York Carnivores profesyonel hokey takımının koçu ve kısa süre önce Kedi Ulusu'nun koruma ajansı Katzenhaus'un "Islak İşler" bölümünün başına terfi etti. Her ikisi de çok iyi para kazandırıyor ve ona çok fazla özgürlük tanıyordu. Uzun süre tahammül edebildiği tek köpekle çalışmaya devam etmek gibi.

Kedi dostlarının çoğu ona sık sık "Dee-Ann Smith'e nasıl katlanabiliyorsun?" diye soruyordu. Ama bu sadece dar bir bakış açısydı. Çünkü en korkutucu Smith kadar rahat ve umursamaz birini ele alırsak

Dee-Ann'in babası Eggie ve onu gerçekten rahatsız eden bir şey bulmak bu Sibirya kaplanı için kedi nanesi gibiydi.

Elbette. Avrupa'da olabilirdi, Katzenhaus'un Paris'teki organizasyonunda çalışabilirdi. Ama o zaman burada, hırlayan, öfkeli bir dişi kurdun, ballı macchiato'sunun tadını çıkaran bir bal porsuğuna dik dik bakmaya çalışmasını izliyor olmazdı.

Malone, düşünmek bile istemediği kadar çok kez Smith'le göz göze gelme yarışına girmişti ama her seferinde kaybetmişti çünkü bir noktada artık dayanamaz ve kendini dişi kurdun üzerine atar ve kavga başlardı.

Ama bal porsuğu geri adım atmıyordu. Çıldırılmıyordu. Saldırganlaşmıyordu bile. İçkisini yudumlamaya ve gülümsemeye devam etti.

Çılgın bakışlar o kadar uzun sürdü ki Cella araya girmek üzereydi

-Hiç yapmadığı bir şeydi, çünkü aptal değildi.

Ama o daha "Hey! Aptallar!" diyemeden Smith yumruğunu masaya vurdu.

Cella ve diğer kahve dükkânı sakinleri yerinden sıçradı. Gerçi Cella ilk kırılanın Smith olmasına daha çok şaşırmıştı.

Porsuğun gözleri Smith'in ani patlamasıyla dramatik bir şekilde büyüdü ... sonra tekrar, korkunç gülümsemesi de öyle.

Porsuk içkisini masaya bıraktı ve sordu, "Bir sorun mu var . . .

Hanımefendi?"

Smith neredeyse ellerini porsuğun boğazına dolayacaktı ki Cella onları masaya yapıştırmayı başardı ve Smith'i tekrar oturmaya zorladı.

"Bana yine 'hanımefendi' deyin..." Smith cüret etti.

""Spot'u mu tercih edersin?"

Cella, Smith'i belinden yakaladı ve kendisine sırttan porsuğa ulaşabilmek için onu sürünerek geçtiği masadan sürükledi. Cella onu neredeyse dışarı taşımak zorunda kaldı ve lobinin ortasına geri döndüklerinde onu bıraktı.

"Sakinleşmen gerek," dedi kırmızı suratlı Dişi Kurt'a. "O kadın-"

"Aklını karıştırıyor ve sen de ona izin veriyorsun, bu da canını acıtıyor ... çünkü bu benim işim."

Smith parmaklarını göğsüne bastırdı. "Daha önce hiç kimseyi o kadını öldürmek istediğim kadar kötü bir şekilde öldürmek istediğimi sanmıyorum."

Cella bunun çok şey anlattığını hemen fark etti. Smith'in tonlarca sabrı vardı. Denizciyken bu özelliğiyle tanınırdı. Avını haftalarca olmasa bile günlerce bekleyebilirdi. Yine de bu küçük kadın Dişi Kurt'un sinirini bozmaya başlamıştı. Ve Cella bunun nedeninden tam olarak emin değildi.

"Belki de onunla yalnız konuşmalıyım," diye önerdi Cella ve Smith hakarete uğramak yerine kısa bir baş sallamasıyla yetinip arkasını döndü.

Smith sırtını bir Sibiryâ dişi kaplanına mı gösteriyordu? Kurda yürümeye başladığından beri yapmaması gereken bir şey öğretilmişti. Eggie Smith bundan emin olmuştu.

Bu işi bir an önce bitirmenin en iyisi olacağına karar veren Cella, Starbucks'a geri döndü.

* * *

Stevie anlaşılamayan kardeşler arasında ne kadar çok kahkaha atıldığının farkında değildi. En azından Kyle ona hep böyle söylemişti. Oriana'ya zar zor tahammül ettiğini. Stevie'ye birkaç kez, "O genetik bir ucube, kız kardeşimi geçtim, onu bir insan olarak kabul ettiğim için bile şanslıyım," demişti.

Ama yine de buradaydılar. Birlikteydiler. Omuzları birbirine değiyordu. Ona gülüyorlardı. "Hiç komik değil," diye yakındı.

"Kim bir yogi tarafından yumruklanır ki?" Oriana kahkahalarının arasında gözlerinden yaşlar akarak konuştu.

"Eğer öğrencilerinin soru sormasını istemiyorsa," diye karşılık verdi, "o zaman bunu sorun etmiyormuş gibi davranmamalı."

"İlk altı soruda sorun yoktu," diye ısrar etti Kyle, "ama ondan sonra sadece yaşama isteğini test ediyordunuz."

"Ve bana yumruk atmadı," diye devam etti Stevie. "Arkasını dönerken yanlışlıkla dirseğiyle bana tokat attı."

Nedense bu onları daha çok güldürdü ve destek almak için birbirlerine yaslanmaya zorladı.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve Shen elinde bir buz torbasıyla döndü. Kadının elini yüzünden çekti, parmakları nazıkçe onunkilere değdi. Buz torbasını kızın gözüne ve yanağına yerleştirirken de o kibarlık hâlâ oradaydı. Elini buz torbasını yerinde tutabileceği şekilde konumlandırdı ve geri çekildi.

Tam o sırada bir kakhkaha patlattı ve sordu: "*Dev bir panda yogiyi nasıl kızdırırsın? Onlar en iyi yogilerdir!*"

Stevie kendi kendine homurdanarak, şu anda kendisine gülen üç kişiye arkasını döndü ve tuvalet kâğıdı, hamam böceği spreyi ve biraz çiğ bademden başka bir şey kullanmadan tüm binayı nasıl yerle bir edebileceğini düşündü.

* * *

Ayı şeklindeki bal şişesi Max'in önüne dikkatlice yerleştirildi. Görünüşe göre Dişi Kaplan geri dönmüştü ama pitbull arkadaşı dönmemişti.

"Teşekkürler," dedi Max neşeyle. Bal hediyesini çok severdi ve ona göre dünyada bu hediye veren yeterince insan yoktu.

Dişi kaplan Max'in karşısına oturdu ve gülümsedi. "Merhaba. Ben Cella Malone."

İçkisini yudumlayan Max el salladı.

"Sanırım neden burada olduğumuzu biliyorsun."

Max fincanını masanın üzerine koydu ve gülümsemesinin yerinde kalmasını sağlayarak Dişi Kaplan'a baktı. Ama konuşmadı. Yıllar içinde konuşmadan gülümsemenin insanları korkuttuğunu fark etmişti. Etkiliydi, özellikle de bu hatunun sorusuna cevap vermek gibi bir planı olmadığı için.

En azından bu kadar belirsiz bir soruya. Max'in bildiği kadarıyla, bu kedi her türlü nedenden dolayı burada olabilirdi. Ya Max yanlış tahmin ederse? Kolayca başka bir yılan konservesi açabilirdi.

Yummmm. Yılanlar. Tanrım, haftalardır yılan yememişti. Gerçekten bir yılan yiyebilirdi. Belki bir boa. Ya da en sevdiklerinden biri olan bir piton. Ya da belki de her şeyi riske atıp bir kara mamba seçebilirdi. Eh. Muhtemelen olmazdı. Charlie yine sinirlenirdi. Max'in yemeğiyle oynamasından ve kısa bir süre sonra ölmesinden nefret ederdi.

"Beni dinliyor musun?" diye bağırdığını duydu dişi kaplanın.

Yalan söylemekten nefret ederdi. "Hayır." Max omuz silkti. "Özür dilerim. Yılanları düşünüyordum. Sanırım düşündüğümden daha açım."

Özür kedinin kafasını her şeyden çok karıştırmışa benziyordu.

Max bal şişesini aldı, kapağını çevirdi ve yarısını ballı macchiato'sunun kalanına döktü.

"Her neyse," diye devam etti kadın, "şimdiye kadar sizden haber al ı r ı z diye düşünmüştük."

Max kaşlarını çatı. "Benden ne hakkında haber aldınız?"

Kedi başını hafifçe yana eğdi. "Teyzeleriniz mi? Kuzenin?"

"Bundan daha açık olmanız gerekecek. Bir sürü teyzem var ve bir ton-"

"Caterina ve Celestina Guerra. Mairi MacKilligan." "Oh! Doğru.

Onlar."

Kedinin sorduğu şey buydu. Başka bir şey değil. Güzel.

Max, kendi türlerini koruyan şekil değiştiren örgütlerinin Stevie'ye olanları öğrenmeyeceğini düşünmüyor değildi. Kesinlikle öğreneceklerini biliyordu. Ama en azından küçük kardeşlerinin biraz daha kontrol altında olduğundan emin olana kadar bunu gizli tutmayı umuyordu. Onun şekil değiştirmesi herkesi korkutuyordu ama asıl sorun onun şekil değiştirmesi üzerinde çok az kontrolü olması ya da hiç olmamasıydı. Max ve Charlie'yi asıl endişelendiren de buydu.

Stevie yine de bunun üzerinde çalışıyordu. Hem de çok. Ancak durum düzgün bir şekilde yönetilene kadar Max bu "ajanların" dikkatini küçük kız kardeşinden uzaklaştırmak istiyordu.

"Duyacak pek bir şey yok aslında," diye itiraf etti Max herkesin aradığı üç kadın hakkında. "İkizler kuzenimin düğününden beri görülmedi. Ve Mairi . Mairi hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır. İskoç akrabalarımın sadece birkaçıyla tanıştım. Genellikle babam bir şeyleri berbat ettiğinde."

"Büyük bir grup İskoçya'dan buraya doğru geliyor." "Aferin onlara."

"Belki sen-"

"Kız kardeşim bunu zaten açıkça belirtti. Senin için onları gözetlemiyoruz. O yüzden sormayı kes. Beni rahatsız etmeye başladı."

"Ya ikizler amcalarınla bir anlaşma yaptıysa?"

"Ya ay doğmadıysa? Ya deterjan aslında kirse? Ya uzaylılar kendini ateşe vermene neden olduysa?"

Kedi gözlerini kocaman açarak, "Sen neden bahsediyorsun?" diye çıkıştı.

"O iki sürtük MacKilligan'ların parasını çaldı. Hem de çok. Ama amcalarım suçludur, bu yüzden farklı yerlerde çok paraları vardı ve

başlarını sokacak bir çatıları ve işlerini yürütebiliyorlar."

"Peki ne demek istiyorsun? Eğer paralarını geri alacaklarsa ikizlerle hâlâ bir anlaşma yapabilirler."

Max gülümsemek zorunda kaldı. Kediler ve köpekler ... hiç anlamadılar, değil mi? Etrafta hırlayıp, hırlayıp, tıslayıp duruyorlardı ama hiçbir zaman gerçekten anlamamışlardı.

"Ne? Neye gülümsüyorsun?"

"Guerralar amcalarımı aptal gibi gösterdi. Sanırım içeri girip paralarını almak için isimsiz bir hacker kullandılar. İkizler onlara çıplak, dizlerinin üzerinde, ellerinde iki katı parayla, hiçbir şey almadan hepsini vermeye hazır bir şekilde gelebilirlerdi. Amcalarım yine de bu işin peşini bırakmazdı. Hiçbir şeyi affetmezler. Onlar MacKilliganlar ve bal porsukları. Yani acımasız, gaddar, zalim ve intikamcıdırlar. Ama ben de öyleyim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kimsenin bir şey yapmasına gerek yok demek. İkizler benim için gelecek."

"Neden sen?"

"Dürüstçe mi? Onları ayırt edemedim, bu yüzden birinin yüzünü mahvettim ve-"

Kedi elini kaldırarak, "Dur," diye emretti. "Gerçekten mi?"

Max omuz silkti. "Açıklığı severim."

"Peki ya estetik ameliyat?"

"Faydası olmaz." Elini kaldırdı ve gülünç uzunluktaki pençelerini serbest bıraktı. Kahve dükkânının floresan ışığında parlıyorlardı. "Kemiğe kadar indim."

Max pençelerini geri çekti. "Yani senin yerinde olsam endişelenmezdim. Benim için gelecekler. Ve sonra onlarla başa çıkacağım. O zamana kadar beni daha fazla rahatsız etme. Charlie, Hee-Haw'la yaptığım küçük anlaşmayı öğrenir ve *herkesi* harcar." Sırıttı. "Ablam çok korumacıdır."

* * *

"Bana güvenin," dedi Oriana. "Takım sporları. Yapmanız gereken şey bu. Ve oynamak birçok farklı şeyi gerçekleştirir."

Shen, Stevie ile baktıktan sonra birlikte, "Ne gibi?" diye sordu.

"Egzersiz ve arkadaşlık. Anladığım kadarıyla takım sporlarıyla uğraşan insanlar arkadaş ediniyor."

"Bir bale topluluğunda olmak takım sporu sayılır mı?" Stevie sordu.

"Bu bir köpek dövüşü çukuru," diye açıkladı soğukkanlılıkla. "Sadece güçlü olanlar hayatta kalır. Sen on dakika bile dayanamazsın." Shen'e bir bakış attı. "Sen de dayanamazsın. Ama," dedi, tavrı aniden gündelik samimiyete dönuştü, "baleden bahsetmiyoruz. Senin için mükemmel olabilecek bir takım sporundan bahsediyoruz."

Stevie şu anda elinde tuttuğı minik şortuna, cropped bluzuna, file çoraplarına ve dörtlü patenlerine baktı. "Evethhh Bunun o olduğunu sanmıyorum."

"Henüz denemedin bile."

"Çünkü bana göre olmadığına eminim. Bu boku asla giymeyeceğim. Asla." Soyunma odasını işaret etti. "Geri koyacağım."

Shen, Stevie'nin banketli derbi pistinden uzaklaşmasını izledi. Karşı yönden onlara doğru gelen iki kadın gördü. Ve bu kadınlardan biri Blayne Thorpe'du. New York paten derbisi takımının şu anki kaptanı ve Stevie'nin daha bir gün önce sopayla dövdüğü kadın.

Blayne Asyalı arkadaşını bir hikâyeyle eğlendirmenin tam ortasıındaydı, bu yüzden Stevie'yi görmedi ve neyse ki Stevie de onu fark etmedi.

Ama sonra Blayne bir derbi kızı olarak geleceğinden kaçmaya çalışan olası bir acemiği gördü -büyük olasılıkla Blayne'in düşündüğü gibi- ve uzanıp Stevie'nin kolunu yakaladı, tatlı tatlı sordu, "Şimdiden gitmiyorsun, değil mi-"

Stevie irkilerek kolunu çekti ve o kadar yüksek sesle kükredi ki arenadaki sandalyeler sallandı.

Blayne duvara çarpana kadar tökezledi, gözleri panik içinde açılmıştı. Shen'in tanıdığı sevimli bir kaplan olan arkadaşı, Blayne'i korumaya hazır bir şekilde hemen önüne atladı.

Ama Stevie ardında bıraktığı korkudan habersiz yoluna devam etti.

"Hey! Şuna bakın," dedi Kyle gülümseyerek. "İlaçları işe yarıyor."

ONUNCU BÖLÜM

Paten derbisinden sonraki ilk durakları ikinci lig hokey takımıydı. Oyuncuların çoğunun profesyonel takıma yükselme hayalleri vardı, ancak Shen sadece eğlence için ikinci ligde oynayan birkaç oyuncu olduğunu biliyordu.

Bu onun önerisi değildi. Oriana'nın önerisiydi ve Stevie aslında kayamadığını itiraf ettiği için kötü bir öneri gibi görünüyordu.

"Ne demek kayamıyorum?" Oriana talep etti.

"Derbi seçmelerindeyken bunu bize neden söylemedin?" "İki farklı paten türü var."

"İkisini de yapabiliyor musun?" "Hayır."

Oriana yüzündeki bir tutam saç ıttı. "Şu anda kafam çok karışık. Bunu neden kabul ettin?"

"Çünkü paten kaymayı öğrenebilirim."

"Herkes paten kaymayı öğrenebilir."

"Hayır. Yani, ben çoğu insandan daha hızlı kaymayı öğrenebilirim."

Oriana gözlerini devirdi. "Tatlım-"

"Hayır," diye araya girdi Stevie.

"Gerçekten." "Peki bunu nasıl yapıyorsun?"

"Fizikle." "Fizik mi?"

"Evet. Fizik. Fiziği bir kez anladın mı, hemen hemen her şeyi yapabilirsin. hiçbir şey."

"Gerçekten mi?" Oriana sırttı. "Yani *benim* yapabildiklerimi yapabiliyorsun?"

"Evet ama senin kas yapından ve vücut tipinden yoksunum; her ikisi de senin yaptıklarını uzun süre yapabilmem için gerekli."

Kyle öne doğru eğildi ve kız kardeşine yüksek sesle fısıldadı, "Bu sana genetik ucube demenin gerçekten güzel bir yolu."

Oriana pençelerini serbest bıraktı ve neredeyse kardeşinin yüzüne gömecekti ama Shen'in şaşkınlığı ve onayıyla Kyle başını pençe menzilinden geri çekti.

Stevie aniden, "Ben de ayak parmaklarımı seviyorum," diye açıkladı ... ortada hiçbir neden yokken.

"Ne?" Oriana sordu.

"Ayak parmaklarımı seviyorum. Hem dansçı olup hem de güzel ayak parmaklarına sahip olamazsın. Ve Kyle'ın bana söylediğine göre ... senin toynakların berbatmış."

Dişi Çakal'ın gözleri tehlikeli yarıklara dönüştüğünde Shen irkildi. Ama Oriana kardeşine yaptığı gibi pençelerini Stevie'nin yüzüne gömmek yerine, üzerinde durdukları buz işaret etti.

"Lütfen," dedi soğuk bir gülümsemeyle, "bize fiziği gösterin."

"Aslında," diye araya girdi Shen, "patenleri çıkarsak ve size yapacak başka bir şey bulsak nasıl olur?"

"Hayır, hayır, hayır." Oriana, Stevie'ye o sahte gülümsemesini göstermeden önce ona ters ters baktı. "Lütfen, bize fiziğin senin için ne işe yaradığını göster."

Stevie omuz silkerek sol elini denge için Shen'in omzuna koydu, sol bacağını dizinden büktü ve sağ ayağını sol uyluğunun üzerine koydu. Hâlâ Shen'e tutunarak aşağı eğildi ve pateninin altını inceledi.

Bunu bitirdiğinde çömeldi ve iki elini de stadyum buzuna bastırdı.

Doğruldu ve bir dakika daha buzunu incelemeye devam etti. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan paten kaymaya başladı.

İlk başta, Oriana'nın Shen'le birlikte yüzünü buruşturmasına neden olan garip, sallantılı bir performanstı. Stevie'yi geri çağırmak için ağzını açtı, belki de Stevie'nin o patenlerle sadece kendini inciteceğinden korkuyordu. Ama Stevie aniden havalanmadan önce Oriana tek kelime bile edememişti. Olimpik bir sürat patencisi gibi pistin bir ucundan diğerine hızla ilerledi ve küçük gruplarına ulaşip hepsinin yüzüne bir buz patlaması çarparak durana kadar geri döndü.

"Gördünüz mü?" Stevie dedi ki. "Fizik! Fizik harika değil mi?"

Kyle'ın çıkardığı tiksinti sesi kesindi ama Stevie bunu görmezden gelmeyi seçti. Shen'le yüzleşti ve kocaman gülümsedi.

"Peki, ne yaptın?"

"Takıma girmeye mi geldin?" diye gürledi Stevie'nin arkasından bir erkek sesi.

Stevie sarsıldı ve vücudu bükülerek havaya uçtu. Ancak stadyumun tavanı ulaşamayacağı kadar yüksekti, bu yüzden onun yerine Shen'e sarıldı.

"Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın," diye hatırlattı Shen ona.

"Bu ilaçlarının artık işe yaramadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu Oriana.

"Eğer işe yaramasalardı," diye homurdandı Stevie, "şimdiye kadar çok daha kötü olurdum."

"Bu çok korkutucu."

"Beni suçlama," diye karşı çıktı Stevie. "Şunun boyuna baksana!"

Novikov, Shen'den bir karıştan daha uzun ve neredeyse onun kadar genişti. Ayrıca buzda düşmanlarının canını yakmaktan zevk alan eğitimli bir hokey oyuncusuydu. Daha da kötüsü . . . Stevie bir gün önce karısı Blayne'i öldürmeye çalışmıştı. Bu olay Novikov'u normalde olduğundan daha tehlikeli hale getirmişti.

Shen bu işi kontrolden çıkmadan bitirmeye karar verdi.

"Bak, Novikov, seni anlıyorum-"

Melez elini Shen'in yüzünün üzerine koydu. Shen bunun onun konuşmasını engellemek için olduğunu düşündü.

"Takıma girmeye mi çalışıyorsun?" Novikov Stevie'ye sordu.

Shen'in sol tarafından sarkan ve bacaklarını Shen'in beline dolamış olan Stevie öne doğru eğildi.

"Hayır," dedi Stevie kararlılıkla.

Novikov kaşlarını çatı ve bu dehşet vericiydi. Bir insan hokey maçında bu adama karşı çıkmayı nasıl göze alabilirdi? "Neden olmasın?"

"İstemiyorum," diye karşılık verdi Stevie.

Shen, Novikov'un elinden çekip Stevie'ye yaklaştı ve fısıldayarak, "Az önce karısını öldürmeye çalıştığın psikopati kızdırmamaya ne dersin?" dedi.

"Onu öldürmeye çalışmıyordum," diye fısıldadı Stevie. "Onunla oynuyordum."

"İkiniz de sizi duyabildiğimi biliyorsunuz. . değil mi?" Novikov

sordu. "Hokey oynamak istemiyorum," diye ısrar etti Stevie.

"Neden?"

"Çok sıkıcı."

Novikov'un gözleri büyüdü ve patenlerinin üzerinde sanki çarpılmış gibi biraz geri çekildi. "Sıkıcı *değil*."

"Benim için öyle. Ama yine de ben zekiyim ve ilgimi çekmek için çok şey gerekiyor. Özellikle de *sıradan* insanların hoşlandığı türden şeylerle. Tabii ki . . . Anlayacağınızdan şüpheliyim."

Shen gülmek için dilini ısırdı. Gülmek zorundaydı. Novikov'un yüzündeki ifade.

O kadar yıkılmıştı ki.

Novikov alçak sesle, hırçın bir hırıltı çıkararak yanlarından geçip gitti.

Stevie, "Köpekler bazen bu sesi çıkarıyor," dedi. "Ne anlama geldiğini merak ediyorum."

"Ona hayır dediğine inanamıyorum."

"Sana karşı kabaydı," dedi Stevie. "Gigantor elini yüzüne koydu. Bunu kim yapar?"

"Novikov," dedi Shen ve kardeşler birlikte.

"Bu çok kaba. Dahiler için bile kurallar vardır. Bunu öğrenmesi gerek."

Shen kolunu Stevie'nin beline doladı ve onu kalçasında biraz daha yukarı kaldırdı.

"Bak, sırf Novikov'u kızdırmak için oynamamanı istemiyorum."

"Yaptığım şey bu değil. Oynamak istemiyorum çünkü her seferinde tüm bu saçmalıkları giymek zorunda kalmak istemiyorum. Tüm bu dolgular. Gömleğim de kocaman. Elbise gibi."

"Bunun iyi bir alternatif olacağını düşündük," dedi Oriana, "derbi kıyafetine gösterdiğin tepkiden sonra."

"Ben biraz ... arıyorum." Stevie kendine baktı. "Bu iki seçenek arasında bir şey."

Bunca zamandır oldukça sessiz olan Kyle, "Softbola ne dersin?" diye sordu.

* * *

Stevie bir eliyle softball topunu havadan kaptı, diğer elindeki sopayı fırlattı ve Kyle ile diğerlerinin yanına doğru ilerledi.

Topu onun burnunun altına tuttu. "Kafama doğru gelen bir topun olduğu bir oyun mu önerdin?" Stevie uzaklara baktı ve Kyle onun bir şeyler hesapladığını anladı. "- Saatte yetmiş üç nokta beş mil mi? Bu sana gerçekten iyi bir şey gibi görünüyor mu?"

Kyle cevap vermeden önce bir süre arkadaşına baktı, "Burada doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum."

"Beynimin ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?" Stevie sordu. "Sadece dünya için değil, tüm *evren* için? İki yıl önce," diye devam etti, "tüm bu gezegenin bir kara deliğe çekilmesini engelledim. Sence ben

Kafamda *bundan* dolayı beyin hasarı olsaydı bunu yapabilir miydim?" Topu onun burnuna doğru yaklaştırdı. "Peki *ya sen?*"

Shen koca ayı kafasını kaşıdı. "Bekle. . neredeyse bir kara deliğin içine mi çekiliyorduk?"

Kyle ve Stevie Shen'i görmezden geldi ve Kyle, "Sanırım softball bitti?" diye sordu.

Stevie hırslayarak topu yere attı ve bu sırada Kyle'in ayağına çarptı. "Owww!"

Viper!"

"Bu ne kadar yumuşak, Kyle?" diye havlayarak soyunma odasına geri döndü. "*Ne kadar yumuşak?*"

* * *

Stevie şortunu ve tişörtünü giydiğinde, "Eve gitsem iyi olacak," diye iç geçirdi. Bütün takım sporlarına bakmış ama hiçbirisi ona göre değilmiş gibi görünüyordu. Futbol stadyumuna bile uğramışlardı ama takımın çoğunun travmatik beyin hasarı konusunda Stevie kadar endişeli görünmeyen devasa ayılardan oluştuğunu görünce üç dakika sonra oradan ayrılmıştı.

Shen ağzındaki bambunun etrafında "Sana bir önerim var," dedi.

"Bence buna bir son vermeliyiz," diye cevap verdi. "Bu ... bu çok zor." "Bir tane daha," dedi adam, onun elini tutarak.

Onu arkasından çekerek yürüdü. Kyle ve Oriana arkadan geldiler.

Birlikte, tamamen bir arenaya ayrılmış bir kata gelene kadar asansörü birkaç kat aşağı indirdiler. Koridorda ana kapılara doğru yürürlerken Stevie yanlarından geçtikleri çerçeveli gömlekleri inceledi. Üzerinde pençe izleri, kan lekeleri ve soyadları olan gömlekler.

"Bunlar anıt mı?"

"Saçmalama," dedi Shen yürümeye devam ederken, onu çekiştirmeye devam ederek. "Oyun ölümleri için yapılan anıtlar bodrumda."

Stevie bu noktada geri çekilmeye çalıştı ama Shen yürümeye devam etti ve omzunun üzerinden, "Şaka yapıyorum. Rahatla biraz."

Biri zaten açık olan büyük çift kapıya vardılar. Adam onu içeri çekti ve kız hemen bir futbol stadyumunda olduklarını fark etti.

Bir grup ma yapıyordu ama profesyonel oyuncular olduklarından şüpheliydi. Hele Kyle'in en büyük ağabeyini maçın ortasında görünce.

"Futbol mu?" diye sordu Shen'e bakarak.

"Evet. Futbol. Senin için mükemmel. Kısa süreli koşular, ki bu senin kaplan tarafın için harika. Ama yine de rekabetçi, bu da senin dahi çocuk tarafın için iyi. Ellerin büyük bir risk altında değil ve top büyük ve yumuşak olduğu için kafan da güvende."

"Tekmelenen bir futbol topunun saatte seksen mil hıza ulaşabilmesi dışında." "Bunu nereden biliyorsun ki?" diye sordu Oriana.

"Doğru," dedi Shen, Oriana'yı görmezden gelerek, "ama sende bal porsuğu kafatası var. Bir 38'lik senin kemik yapının taş gibi sağlamlığını bile geçemez."

Kolayca hakaret olarak görülebilecek bu sözleri duymazdan gelmeye karar veren Stevie, "Bunu düşünmene ne sebep oldu? Benim için yani."

"Futbol harika bir spordur. Beceri, el becerisi ve fizik gerektirir. Sadece bu da değil. . . pandalar futbola bayılır!" diye tezahürat yaptı ve bir grup sağlam görünümlü dev panda ayısını işaret etti. Birinin elinde bir futbol topu vardı ve diğerleri topu ondan almaya çalışıyorlardı.

O kıkırdayıp gülerken, diğerleri sırayla topu almaya çalışarak onu yuvarlıyorlardı. Zaman ve enerji kaybı gibi görünüyordu ama Stevie hepsinin harika vakit geçiriyor gibi görüldüğü gerçeğini görmezden gelemezdi.

"Sen futbol oynuyor musun?"

"Eskiden. Lise boyunca yerel şekil değiştiren takımlarında oynadım. Her zaman eğlendim."

"Hey," diye araya girdi Oriana, "Kyle ... bu bizim kardeşimiz mi?"

"İmkânı yok," diye homurdandı Kyle. "O asla ... aman Tanrım! Bu o!"

Kardeşler kısa bir süre birbirlerine baktıktan sonra hep birlikte, "*Coop!*" diye bağıldılar.

Dünyaca ünlü piyanist arkasını döndüğünde, az önce kendisine tekmelenen futbol topu kafasının arkasına çarptı.

Kıpırdamadı ama çenesini sıkarak sinirli görünüyordu.

Coop tribünlere doğru koşmadan önce biri, "Sor-ryyy!" diye seslendi. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Bunu *bizim* sormamız gerekmiyor mu?" Kyle bilmek istiyordu. "Bize söylemediğin başka ne var? Bizden ne kadarını saklıyorsun? Sen bizim kardeşimiz misin?"

"Beni bir uyuşturucu batağında bulmuşsunuz gibi davranıyorsunuz. Bu futbol."

Kyle'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı ve Oriana burnunu kıvırdı. Sadece kafası karışmış görünüyordu. Ama Stevie nedenini bilmiyordu. Pek çok büyük sanatçı rahatlamak için ek işler yapardı, Stevie'nin aradığı da tam olarak buydu. Gerçek sonuçları olmayan, zevk alabileceği bir şey.

Coop birkaç saniye daha kardeşlerine baktıktan sonra başını sallayarak onları yok sayar gibi yaptı ve Stevie ile Shen'e baktı.

"Peki neden buradasın?" diye tekrar sordu.

"Stevie, Blayne Thorpe'u bir kedi oyuncadı olarak kullanmadan stresini atmanın bir yolunu arıyor."

Coop hafifçe gülümsedi. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Düşünüyordum da," diye devam etti Shen, "futbol onun için iyi bir seçenek olabilir."

Coop başını salladı. "Takımda çok sayıda k  k kedi var. Bazı  akallar ve tilkiler. Pek kaplan yok ama bunun nedeni Amerikan futbolunu daha çok sevmeleri. Tüm o vuruşlar ve arkadan koşmalar ayıları yere seriyor." Hâlâ oynayan insanları işaret etti. "Bu adamlar profesyonel değil. Tamamen eğlence, egzersiz ve iyi vakit geçirmek için. Profesyonel oyuncular gelmeden önce öğleden sonraları burada antrenman yapıyoruz. Sonra da ayda bir ya da birkaç kez diğer ilçelerden, Philly ve Jersey'den profesyonel olmayan vardiyacılarla hafta sonu maçları yapıyoruz. Benim cehennem gibi programıma rağmen gayet iyi gidiyor." Stevie'nin gözlerinin içine bakabilmek için başını biraz aşağı eğdi. "Denemek ister misin? Her zaman yeni oyuncular arıyoruz."

Stevie bunu yapmak istediğinden emin değildi ama zaten diğer her şeyde başarısız olmuştu. Bari bunu başarısızlığın temiz bir süpürgesi haline getirseydi.

"Tamam."

"Harika." Coop elini uzatarak kızın parmaklıklardan atlamasına yardım etti. "Hadi seni hazırlayalım."

* * *

"Yakışıklı kardeşimin Stevie ile sohbet etmesi seni rahatsız ediyor mu?"

Shen soruyu duydu ama telefonuna bakmaktan başını kaldırıp Oriana'nın kendisine gülümsediğini görene kadar kimsenin onunla konuştuğunu fark etmedi.

"Ha?"

"Gerçekten soruyu tekrarlamam gerekiyor mu?"

"Sadece bana soru sormana şaşırdım. Bir keresinde bana 'yardım' dememiş miydin?"

"Muhtemelen demiştin." Coop ve Stevie'nin konuşmaya devam ettiği sahanın ortasını işaret etti, "Herkes Cooper'ın ne kadar çekici olduğunu söylüyor. Ne kadar arkadaş canlısı. Hiç de bizim gibi değil."

"Bunu bana neden anlattığını bilmiyorum."

"Ve pek çok ortak noktaları var," diye devam etti, birkaç saniye boyunca kardeşini ve Stevie'yi inceleyerek. "Müzik ve diğer şeyler."

Shen başının üzerinden kendisinden daha uzun boylu olan ağabeyine baktı. "Bunu bana neden anlatıyor?"

"Sanırım Stevie'ye ilgi duyup duymadığını öğrenmeye çalışıyor." "Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de ilgini çekmemeyi umuyordur, böylece seni çiğ ve iştah açıcı cinselliğiyle baştan çıkarabilecektir."

Oriana kardeşine ters ters baktı. "Senden *nefret ediyorum*."

"Acımasız dürüstlüğü yüzünden mi yoksa hiç arkadaşın olmadığı ve bizimle takılmak zorunda kaldığın için mi?"

Shen homurdandı. "O camdan evden taş atıyorsun, değil mi evlat?" Hakarete uğrayan Kyle kız kardeşinin etrafına bakındı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Senin de hiç arkadaşın yok."

"Benim de var." Sahayı işaret etti. "O. Stevie. Benden hoşlanıyor."

"Sanırım senin için üzülüyor. Ama demek istediğim, kendi yaşında hiç arkadaşın yok."

"Benim yaşımdakiler bana göre değil. Aptalca şeyleri eğlenceli buluyorlar. Hayatı, sanatı ve gerçek güzelliği anlamıyorlar."

"Ayrıca ona vurup duruyorlar," diye araya girdi Oriana. "Kız kardeşim seni bu yüzden işe aldı."

"Belki de onların senden aşağı olduğunu söylemeyi bırakırsan," diye Kyle'a işaret etti, "seni eşek sudan gelinceye kadar dövmezler."

"Bunu onlara söylemiyorum. Sadece ne kadar yetersiz olduklarına

dikkat çekiyorum-" "Hayır," diye araya girdi Shen. "Sadece hayır."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Okul sisteminin bu ülkenin çocuklarını yüzüstü bıraktığını mı söyleyeceksiniz?"

"Hayır."

"O zaman konuşmayı kes."

"Onu suçlama," dedi Oriana, kendi telefonuna bakarak ve hızla birine cevap yazarak. "Kyle on yaşındayken çok tuhaf bir Ayn Rand döneminden geçti. Hiç hoş değildi. Babam o zamandan beri onu uçurumun kenarından çekip almaya çalışıyor."

"Ah, lütfen," diye homurdandı Kyle. "O dönem sadece altı ay sürdü. Ve en azından ben senin gibi o tuhaf Rus edebiyatı döneminden geçmedim. Bir yıl boyunca siyah giydi ve onlarla konuşurken ya da onlar hakkında konuşurken herkesin adını söyleyip durdu."

"Sen daha doğmamıştın bile," diye karşılık verdi

Oriana. "Annem bana her şeyi anlattı."

Shen, Kyle ve Oriana'nın aralarında sadece dört yaş olduğunu biliyordu...

"Dört yaşındayken Rus edebiyatı dönemine mi girdin?" Kardeşler ona baktı.

"Rus edebiyatı okumaya başladığında kaç yaşındaydın?" Oriana sordu.

"Hiç okumadığım bir yaş olmalı. Ben *hiç* Rusça okumadım. . hiçbir şey okumadım. Ve siz bana acımadan söyleyeyim, bu konuda hiçbir sorunum yok. Rusça hiçbir şey okumamış olmak."

"Yani büyük Çin edebiyatıyla daha çok ilgileniyorsun?" Shen omuz silktili. "Run Run Shaw filmlerini severim." "Run Run Shaw?"

"Shaw Kardeşler. En sevdiğim dövüş sanatları filmlerini onlar yaptı. Yetmişli yıllardan." Kardeşler ona baktı ama bir şey söylemediler, bu yüzden Shen ekledi, "Ve *Pooh'nun Tao'sunu* okudum."

"Dört yaşındayken mi?" Kyle sordu. "Hayır, geçen sene."

Oriana'nın başı öne eğildi ve "*Vay canına*" diye mırıldandı.

Shen bıkkın bir ifadeyle ikiliye, "Çoğu çocuğun dört yaşındayken antik felsefeleri okumadığını biliyorsunuz. Aslında ... çoğu *yetişkin* antik felsefeleri okumaz. Bu sadece sizin aileniz. Açık konuşmak gerekirse, siz bir grup ucubesiniz. İyi ucubeler," diye ekledi. "Yetenekli ucubeler. Ama yine de ucubeler."

Oriana elini Shen'in koluna koydu ve nedenini bilmiyordu.

"Sadece Stevie için yeterince ilginç olamayacağından endişeleniyorum," diye yavaşça açıkladı ona.

"Neden ilginç olmam gereksin ki?" "Çünkü onunla çıkıyorsun."

Şen gözlerini kapadı. "*Neler oluyor?*" "Max dün gece bana böyle söyledi."

"İlk hatan Max'le konuşuyor olman."

"Stevie'yle çıkmak istemiyor musun? Kas tonusu mu eksik?" "Bak, Stevie gerçekten çok tatlı, ama o ... genç."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Oriana. "Sen gerçekten yaşlı mısın? Doksan yaşında falan mısın?"

Shen biraz homurdandı ve gözlerini kaçırdı.

"Sadece şaka yapıyorum." Oriana omzunu Shen'in koluna doğru itti. "Bundan çok daha genç olduğumu biliyorum. Kırk falan, değil mi?"

"Ben-" Shen bağırıldığını fark edince durdu.

"Bizim hakkımızda anlamam gereken şey -yani zeki olanlar; en azından kadınlar- bizim yaşımızdaki erkeklerin genellikle bize uygun olmadığıdır. Genellikle aptaldırlar, kaprislidirler ve onlara hayırın ne anlama geldiğini zorla anlatmanız gerekir. Bazı kalıcı hasarlara neden olabilecek ve annelerinin size aşağılık bir orospu canavar dediği noktaya kadar. Yani, eğer ondan birkaç yaş büyükseniz, bu büyük bir sorun değildir. Aslında, çarşaplarda yuvarlandığınız bu ilk günleri bir ya da iki kitap okumak için akıllıca kullanabilirsiniz."

"Ben kitap okurum. Okurum!"

Oriana bir kaşını kaldırdı. "Şu anda ne okuyorsun? " Shen boğazını temizledi. "Pittsburgh Steelers hakkında bir kitap."

Kadının kalkık kaşları diğeriyle birlikte dramatik bir kaş çatmaya dönüştü.

"Pittsburgh'daki çelik endüstrisi hakkında mı?"

Kyle bir kahkaha patlattı ve Shen onun da aynı şeyi yapmaması için ağzını büktü.

Shen sonunda, "Onun gibi bir şey," demeyi başardı.

Stevie, artık aynı şort ve formayı giymiş, siyah-beyaz kramponlarıyla onlara doğru yürüdü. "Ne düşünüyorsunuz çocuklar? Aptal gibi mi görünüyorum?"

"Hiç de değil," diye yanıtladı Oriana. "Sadece zayıf görünüyorsun... ve çok zayıf. Sanki denizde bir teknede mahsur kalmış gibisin."

Shen avuçlarını gözlerine bastırdı. "*Sorun* nedir? Seninle mi?"

"Hiçbir şey. Neden?"

Ellerini kucığına bıraktı. "Bunu ona neden söyledin?"

"Çünkü dürüst davranıyorum." Oriana Stevie'ye baktı. "Dürüst olmamı istemiyor musun? Sana yalan söyleyen o kızlardan biri olabilirim. Bu konuda iyi değilim ama yapabilirim."

"Hayır," dedi Stevie hafifçe. "Ben dürüstlüğü tercih ederim. Yani, yıllardır vücudum üzerinde çalışıyor olsaydım kendimi kötü hissederdim ... ama çalışmadım. Yani, evet, dürüstlük iyidir."

"Mükemmel. Şimdi, bunu da tanıyordum" -eliyle Shen'i işaret etti- "erkek arkadaşın olması için ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Hayır," diye cevap verdi Stevie, bakışları onunkilere kayarak. "O gayet iyi çalışıyor."

Shen onun *neden* bir erkek arkadaş olarak işe yaramayacağını bilmek istiyordu ama Stevie'nin onun zaten erkek arkadaşı olduğunu düşünüyor gibi görünmesi hemen dikkatini dağıttı.

Cidden... neler oluyor?

"Ben senin erkek arkadaşın değilim!"

Stevie'nin gülümsemesi küçük ama çok güçlüydü. "Olmak istiyor musun?"

Shen'in tüm vücudu gerginleşti ve şu anda çok tehlikeli düşünceler içindeydi. Son derece tehlikeli.

Başka bir şeye odaklanmaya karar verdi ... başka bir şeye Shen

Oriana'ya döndü. "Neden bir erkek arkadaş olamadım?"

"Erkek arkadaş değil," diye açıkladı Oriana. "Özellikle Stevie'nin erkek arkadaşı. Kesinlikle olabilirsiniz"-stadyumun etrafına baktı, sonunda bariyerde oturmuş dergi okuyan uzun bacaklı bir çitayı işaret etti-"*onun erkek arkadaşı*."

"Neden o?"

"Ona bir baksana. Çekici biri. O bir çita, yani eminim yatakta harikadır. Artı, *Vogue* dergisi okuyor."

"Ne olmuş yani?"

"O muhtemelen senin hızına daha uygun. Entelektüel olarak."

Kyle başını geriye attı, kahkahası stadyumda çınliyordu. Shen, "Benim çok aptal olduğumu düşünüyorsun," diye tahmin etti.

Stevie'nin gözleri büyüdü. "Ne? Neden böyle düşünüyorsun, Oriana?" "Çünkü hiç Rus edebiyatı okumadım," dedi Shen ona.

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Kız kardeşlerim hiç edebiyat okumadı ve eğer onlardan daha zeki olduğunu düşünüyorsan," dedi doğrudan Oriana'ya, "sadece duyguların incinecek. Tabii Max hakkında konuşmuyorsak. O zaman sadece fiziksel olarak incinirsin."

Oriana gözlerini devirdi. "Sadece sana daha uygun birini bulmaya çalışıyorum..." Shen'e baktı ve Stevie'ye dönerek fısıldadı, "seviye."

"Seni duyabiliyorum," diye hatırlattı Shen ona. "Tam yanında oturuyorum."

"Eski bir dahi çocuk olarak sana tek söyleyeceğim Oriana Jean-Louis Parker," dedi Stevie bariyeri aşp Shen'in elini tutarken, "normal insanlara tepeden bakmanın ve onlarla alay etmenin yanlış olduğu. Sıradan insanlarda yanlış bir şey yok. Her gün olanla. *Sıradan* olanla."

Kyle o anda yere düşmüş, sırt üstü yatmış, histerik bir şekilde gülüyordu. Shen kızamadı bile. Onu hiç suçlamıyordu. Ama kadınlardan biri onu fark ettiyse de belli etmedi.

"Stevie gururla devam etti: "Bu ülkeyi harika yapan, özel yetenekleri ya da dünyayı değiştirme becerileri olmayan sıradan, sıradan insanlardır."

Sonra da Shen'i koltuğundan çekip bariyerin üzerinden geçirdi, böylece onu saha boyunca takım sırasına sürükleyebildi.

Diğer oyuncuların yanına geldiklerinde "Bunun için çok üzgünüm," dedi. "İnsanların böyle züppe olmasından nefret ediyorum."

Shen başını salladı. "Züppe insanlar en kötüsüdür, değil mi?" "Aman Tanrım, Shen. Biliyorum!"

* * *

"Irene Teyze sana hiç mesaj atıyor mu? Vahşi köpeklerin ev konusunda anneme zorluk çıkardığını söylüyor. Sanki ben bu konuda bir şey yapabilirmişim gibi." Oriana kardeşinden bir cevap bekledi ama cevap alamayınca ona baktı ve "Dostum, yerden kalk" diye emretti.

Gözlerindeki yaşları silen kardeşi yanındaki koltuğa tırmandı ve bir nefes verdi. "Bu harikaydı."

"Neymiş o?" diye sordu annesinin en yakın arkadaşına mesaj atarak.

"Shen'e işkence etme şeklin, küçük dans grubundan atılmana şaşmamalı-"

"Atılmadım. Bu sadece bir mola."

"Dev pandaların kendilerini kötü hissetmelerine neden oluyorsun."

"Yaptığım bu değildi-"

"Sanırım senden hoşlanmaya başlayabilirim. Dur bakalım. Hoşlanmak çok ağır oldu. Şöyle diyelim, gezegenimdeki varlığına aldırmamaya başlıyorum."

"Çok büyüsun, Kyle."

"Biliyorum."

Oriana gözlerini devirdi. Kardeşine alışkındı. "Şunu açıklığa kavuşturalım.

.. Pandayı sırf hıyarlık olsun diye sorgulamıyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Arkadaşını yatağa atmaya çalışıyordum." "Neden?"

Omuz silkti. "Yapacak daha iyi bir şey yok. O da o sevecen insanlardan birine benziyor. Onun için hakaret edeceğini biliyordum."

"Çok tatlısın."

"Gerçekten çok tatlıyım." Bir an düşündü ve ekledi: "Yapacak daha iyi bir şeyim o l m a d ı ğ ı n d a ."

"Biliyor musun, bu çok komik," dedi Kyle, uzun bacaklarını önündeki parmaklığın üzerine koyarak, "hiç bu kadar az işim olmuyor..."

* * *

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin."

Stevie omuz silkti. "Yapabilirim de. Dışarıdayım. Kıyafeti ben giyiyorum." Shen'e baktı. "Yoksa topu bana vermek istemediğin için mi böyle söylüyorsun?"

Shen topu göğsüne daha sıkı çekti. "Topla oynamak istiyorum." Gülümsemekle savaştı ve sert görünmeye çalıştı. "Topu yere koy." "Diğer pandalar benimle oynayacak."

"Shen!" Sonra, kendine rağmen, güldü.

Stevie itiraf etmek zorundaydı... Shen'in Oriana'nın şirretliğinin psikolojik sonuçlarıyla başa çıkmasına yardım edeceğini düşünmüştü. Ama Shen bunu umursamıyor gibiydi. Bunun yerine, onu bu garip, yeni ortamda rahat ettirmeye çalışıyordu.

Bunu biliyordu çünkü kız kardeşleri hep böyle yapardı. Charlie onunla konuşarak, Max ise dikkatini dağıtmak için onu rahatsız ederek. Shen "alay etme" dikkat dağıtma yöntemini kullanıyordu. Şimdiye kadar hiç tercih etmediği bir dikkat dağıtma yöntemi.

Takım kaptanı sahanın diğer ucundan "Artık devam edebilir miyiz?" diye seslendi. Yazılım mühendisliğinde çalışan bir çita. Stevie'nin canı sıkıldığında uğraştığı bir alan.

Shen topu onun ayaklarının dibine bıraktı. "Şimdi, unutma," dedi ondan uzaklaşarak. "Bu sadece eğlence için. Rahatlamak için. O yüzden ne pahasına olursa olsun başarılı olmak için stres yapmayın."

Kadın başını salladı. "Jean-Louis Parker çocuklarının etrafında gerçekten çok fazla bulunmuşsun."

"Doğru söylüyorsun."

Stevie topa, sahanın sonundaki kaleye, kalenin önünde duran kaleciye ve sonra tekrar topa baktı.

Otuz yedi hesaplama -ya da on iki saniye- sonra birkaç adım öne çıktı ve topa vurdu.

Top kalecinin yanından sekerek ağlara gitti.

Bir an sessizlik oldu, sonra herkes dönüp ona baktı. Stevie omuz silkti ve

"Fizik" diye açıkladı.

* * *

On dakika kadar sonra Shen tribünlere döndü ve yine Oriana ve Kyle ile birlikte oturdu. Birlikte Stevie MacKilligan'ın sanki bu iş için doğmuş gibi sahada yırtınmasını izlediler.

Onun profesyonel seviyede olduğunu söyleyemezdi. O oyun çok daha hızlı ilerliyordu ve kesinlikle daha ölümcüldü. Ama bir hafta sonu takımı için fazla iyiydi ve diğer herkes de buna bayılıyor gibiydi.

Shen'in sorusu Stevie'nin bunu ne kadar sevdiğiydi. *Tabii* seviyorsa.

Bunu söylemek zordu. Topa odaklanmak dışında herhangi bir şey yaparken oldukça ifadesizdi. Topa odaklandığında ise sadece kafası karışmış görünüyordu.

Ta ki topu ağlara gönderene kadar. "Bu benim kız

kardeşim mi?"

Shen, Max'in ne kadar zamandır yanında oturduğunu bilmiyordu ama yerinden fırlayıp onun bağırsaklarını deşmeye çalışmadığı için gurur duyuyordu.

Max'e bunu bir daha asla yapmaması için bağırmayacağından emin olduğunda, "Bu o," dedi.

"Kaçmak dışında fiziksel bir şey yapabileceğini kim bilebilirdi? "Ona kaçmayı sizin öğrettiğinizi sanıyordum."

"Bunu ona Charlie öğretti. Stevie'yi sokakta kaç kez kaçırmaya çalıştıklarını bilseniz şaşarsınız. Üstelik sadece babam onu Perulu uyuşturucu baronlarına sattığı için de değil."

Shen Kyle'a baktı ve o da kısa bir süre başını salladı. *Sorma*, diye sessizce önerdi.

Ama Shen bilmek zorundaydı. "Baban kendi kızını uyuşturucu baronlarına mı sattı?"

"Oh, bir sürü şey yaptı. Küçük bir ipucu... Charlie bir konuda sana takılırsa ve durmasını istersen, babamızdan bahset. O hikayeleri anlatmayı bitirdiğinde, senin içine ettiğin her şeyi tamamen unutmuş olacak."

"Bildiğim iyi oldu."

Antrenman-slash-denemesi sona erdi ve Stevie nefes nefese, ter içinde onlara doğru yürüdü. Ve Shen hâlâ onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Yine de bunu o sabah denediği diğer her şeyden daha uzun süre yapmıştı ve en önemlisi, bir kez bile kimse "yanlışlıkla" dirseğiyle yüzüne vurmamıştı.

"Hey," dedi bariyerin diğer tarafında duran kadın. "Hey." Shen metal korkulukların üzerinden eğildi. "İyi misin?"

Başını salladı ve nefes nefese, "Bayıldım," dedi.

Şok olmuştu -bir "beğenme" ummuştu, belki bir "iyiydi", ama "sevdim"?

-Shen, "Gerçekten mi?" diye cevap verdi. "Evet."

"Bunu sadece tavsiye ettiğim için söylemiyorsun, değil mi?" "Bir insan bunu neden yapar ki?"

"Kibar olmak için mi?"

"Ben gerçekten iyi biri değilim," diye itiraf etti. "Ama Max'in yanında iyi *görünüyorum*."

"Doğru," diye ekledi Max, kısa pembe saçları artık ortadan ayrılmış ve her bir bölümü iki küçük at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Onu bir dakika kadar önce yanında ilk fark ettiği zamankinden farklıydı.

"Tamam," dedi Shen. "Bunun nesini seviyorsun?"

"Beğenmek mi?"

"Evet. Egzersiz mi? Arkadaşlığı mı? Formanın içinde ne kadar sevimli göründüğünü mü?"

"Haklı," dedi Max ve Shen Stevie'nin kız kardeşine tekrar baktığında, saçları şimdi tek bir at kuyruğundaydı ve perçemleriyle uğraşıyordu. "O formanın içinde çok şirin görünüyorsun."

Stevie tişörtüne baktı, sonra da kız kardeşine ters ters baktı. "Kapa çeneni. Kimse seninle konuşmuyor."

"Gördün mü?" Max işaret etti. "O kadar da iyi biri değil."

İkili arasında yeni bir kavga daha görecektir havada olmayan Shen, "Ee? Nesini seviyorsun?" diye sordu.

"Fiziği."

Shen kaşlarını çattı. "Yine mi fizik?"

"Hep fizik." Ve şimdi Stevie gülümsedi. Tüm yüzünü aydınlatan büyük, geniş bir sırıtış. Her şeyi aydınlattı. Etrafındaki her şeyi. Sanki aniden parlamış gibiydi.

"Görmüyor musunuz? Her şey fizik," diye açıkladı. "Tüm denklemler ve hesaplamalar saniyeler içinde çözmemi gerektiriyor ki gol atabileyim ya da bir başkasının gol atmasını engelleyebileyim. Sürekli, hiç bitmeyen bir fizik partisi! Nasıl sevmem ki?"

"Bütün bunları golfte yapamaz mıydın?" Max sordu.

Stevie'nin geniş gülümsemesi aniden sona erdi ve ablasına ters ters baktı. "Neden çeneni kapatmıyorsun?"

"Neden beni zorlamıyorsun?" Max karşılık verdi, saçları artık yandan ayrılmıştı ve birkaç örgü sarkıyordu.

Max yanında durduğunda "Saçını nasıl bu kadar hızlı değiştirebiliyorsun?" diye sordu. Ama Max onun sorusuna cevap vermedi çünkü korkulukların üzerinden eğilip küçük kız kardeşine bağırarak meşguldü, küçük kız kardeşi de ona bağırarak karşılık veriyordu.

Bu yaklaşık on saniye sürdü ve Stevie Max'i sürekli değişen saçlarından tutup parmaklıkların üzerinden sürükledi, ikisi de çimlerin üzerinde yuvarlanıp birbirlerine vurmaya başladılar.

"Ne kadar fiziksel bir aile," diye not düştü Oriana oturduğu yerden. "Jean-Louis Parker'lar böyle kavga etmezler."

"Haklı," dedi Kyle. "Bunun yerine, akıl sağlığı uzmanları müdahale etmek zorunda kalana kadar birbirimizin kişilik bozukluklarını şiddetlendirmeye çalışırız."

Shen birdenbire aile kararlarına "fiziksel" yaklaşımı takdir etmeye başladı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Spor Merkezi'nin yemek salonunda yemek yemeye karar verdiler. Tabii ki bu yemek alanı özellikle şekil değiştirenlere yönelikti ve Stevie baktığı güzel tasarımlı yiyeceklerin çoğunun aslında balina yağından ve mors, sakallı fok ve-

"Deniz gergedanı da neyin nesi?" Max asılı menüye bakarak sormuştu.

"Denizin tek boynuzlu atı gibi bir şey. Yenilebilir olduğunu hiç duymamıştım."

Shen, "Kutup ayıları için öyle," diye açıkladı ve o noktada Stevie'nin işi bitmişti. "Kutup ayıları için yenilebilir" cümlesini duymak hayatının bu anında ona fazla gelmişti. Ve sonunda normal, kıyma burgerler aldılar. Tabii hamburgerlerin büyüklüğü hariç.

Stevie emin değildi ama en büyük boy burgerin Dunn üçüzlerinden birinin kafasından daha büyük olduğunu düşünüyordu. Shen bile en büyük boydan almamıştı. Onun yerine "orta boy" almıştı ve o da bir fili boğabilecek gibi görünüyordu.

Yine de, garip yemek durumuna rağmen, keyifli bir öğle yemeği idi. Max ve Shen kısa bir süre önce ziyaret ettikleri derbi takımı hakkında sohbet ettiler. Özellikle de Max kuzeni Livy Kowalski'nin ara sıra Manhattan takımı Assault and Battery Park Babes'te oynadığını öğrendiğinde. Max'in birkaç hafta öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığı bir spora duyduğu ani ilgi Stevie'yi biraz endişelendirmişti ama bunu dert etmedi. Kız kardeşinin diğer akrabalarıyla ne yaptığı Stevie'nin endişelenecek şeyler listesinde alt sıralardaydı.

Ancak Stevie zamanını Oriana'nın kardeşinin onu suçladığı kadar aptal olmadığını keşfederek geçirdi. Aslında ikisi de robotik ve yapay zekâya bayılıyordu ve Oriana'nın hobisi ileri mühendislikti.

"Bir ara bir proje üzerinde çalışmalıyız," diye önerdi Oriana, elindeki boş kâğıt tabak tepsisini iterek. "Şehirde olduğum her zaman kullanmama izin verilen bir mühendislik laboratuvarı var."

"Kulağa harika geliyor ama Charlie'ye artık yapay zekâyâ bulaşmayacağıma dair söz verdim."

"Neden?"

Stevie dev sodasından bir yudum aldıktan sonra itiraf etti: "Bir olay oldu."

"ABD Ordusu'ndaydı," diye aniden söze girdi Max, sırtarak Oriana'ya doğru döndü. "Aslında, neredeyse büyük bir uluslararası *olay* haline gelen küçük bir uluslararası olaydı-"

"Hey!" Stevie havladı. "Tıkaç emri. Hatırladın mı?"

"Bunu hatırlamıyorum."

"Nedenini bilmiyorum. Kafana silah dayadılar. Kelimenin tam anlamıyla," diye hatırlattı Stevie kız kardeşine. "Sana imza attırmak için değil, seni tehdit olarak gördükleri için."

Max uzaklara baktı, hatırlamaya çalışırken gözleri kısıldı. "Hayır," dedi sonunda. "Çok daha açıklayıcı olman gerekecek."

Hâlâ kızarmış bambu çubuklarıyla uğraşan Shen aval aval Max'e baktı ve "Kaç kez kafana silah dayandı?" diye sordu.

Stevie ve Max birlikte, "Çok fazla," diye yanıtladılar.

Oriana'nın telefonu titredi ve onu masadan kaldırıp incelemeye başladı. "Ne oluyor lan?" diye homurdandı.

"Ne?" Kyle sordu.

"Yine Irene Teyze'den. Vahşi köpeklerin eve çok kızdığını ve bizi dışarı atacaklarını söylüyor. Hemen oraya gidip onlarla konuşmamızı ve Dr. Stasiuk-MacKilligan'ı da getirmemizi söylüyor." Oriana gözlerini kırıştırdı. "Kim?"

Stevie elini biraz kaldırdı. "O benim." "Oh. Oh!"

Demek bu mantıklı."

Max başını sallayarak, "Böyle bir şey olmayacak," diye araya girdi. "Seni öldürtmek için tuzak kuruyor olabilir. Senden nefret ediyor."

"Irene Conridge benden nefret ediyor," diye doğruladı Stevie. "Muhtemelen beni öldürmeye çalışıyor."

Kyle gülerек karşı çıktı. "Irene Teyze hakkında çok şey söyleyebilirim ama seni temin ederim ki o asla böyle bir şey yapmaz..." Ellerine baktı ve birkaç dakika sonra nihayet itiraf etti, "Evet, seni öldürmeye çalışıyor olabilir."

"Ona sorabilir miyiz?" Oriana bunu önerdi.

"Ona kız kardeşimi öldürmeyi planlayıp planlamadığını mı soralım? Bu sana gerçekten mantıklı geliyor mu? Bu çok aptalca. Yapmamız *gereken* bilgisayarına girip bir şeyler planlayıp planlamadığını öğrenmek. İsviçre banka hesaplarına büyük miktarda para aktarmak gibi. Tanıdığım tetikçiler paralarını İsviçre'deki banka hesaplarında tutarlar."

"Tetikçiler mi?" Stevie sordu. "Bu çok demode. Artık *tetikçi* deniyor. Ya da suikastçı."

"Suikastçı çok züppe. Bu 'ıslak işler' diyen insanlar gibi."

"Özür dilerim," diye araya girdi Shen. "*Hepiniz* Irene Conridge'in Stevie'yi öldürmeyi planladığını mı düşünüyorsunuz?"

"Tabii ki hayır," diye düzeltme ihtiyacı hissetti Stevie. "Bunu asla kendisi yapmaz. Birini kiralardı."

"Bu yüzden *suikastçı* kullanılıyor," diye araya girdi Max.

"Tamam." Shen sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Bu grubun en mantıklısı olduğumun farkındayım. Bu konuda hem Charlie hem de Toni tarafından bilgilendirildim. Yapacağımız şey şu. Oraya gideceğiz."

"Yani kız kardeşim JFK gibi bir çatıdan vurulabilir mi?" Max sordu. "Böyle bir şey olmaz," diye yanıtladı Shen. "Çünkü bu aptalca. Bu sadece Ama şunu fark ettim ki, Irene Conridge sizden gerçekten nefret ediyorsa, uzun süre yaşamanızı istiyor ki bu süreyi sizi perişan etmek için kullanabilsin."

Kyle başını salladı. "Haklı olduğu bir nokta var."

"Öyleyse gidip vahşi köpeklerle konuşalım. Bunu hallettikten sonra Dr. Conridge'in ne istediğini öğrenebiliriz. Gerçi neden Stevie'ye onu görmek isteyip istemediğini sormadı ki-"

"Çünkü beni davet ederse, içinde o varken evi yakacağımı biliyor."

Shen masadan uzaklaşıp tepsisini alırken uzun bir iç çekişle, "Hadi gidelim," dedi.

* * *

"Hey! Bekle!" diye bir ses duyuldu ve Shen döndüğünde Coop'un onlara doğru koştuğunu gördü. Coop'u severdi. Hem de çok. Diğer Jean-Louis Parker'lar gibi değildi. Gerçekten arkadaş canlısıydı ve kimsenin Rus edebiyatı bilgisinin eksikliğini yüzüne vurmuyordu.

Ayrıca uzun boylu, yakışıklı ve insan formundayken acayip derecede büyük görünmeyen ırklardan biriydi. Ayrıca Berg'in "müzik adamı" dediği kişiydi.

Stevie de eskiden müzik kıızıydı. Birbirlerini Shen'in asla anlayamayacağı o dahi seviyesinde anlıyorlardı.

Peki tüm bunlar Shen için şu anda ne anlama geliyordu? Birden Cooper Jean-Louis Parker'dan nefret etmeye başladı. Hem de çok.

"Ne istiyorsun?" Shen sordu. Ya da belki de bunu ona havlayarak söyledi. Herhalde havlamıştı.

Coop da fark etti, gözleri biraz irileşti ve şaşkınlıkla başını biraz geriye attı. "Sizinle bir gezintiye çıkayım dedim." Telefonunu kaldırdı. "Oriana vahşi köpekleri görmek için eve gideceğinizi söyledi." Sırıttı ve Shen onun dudaklarını yumruklamak istedi. "Duyduğunuza sevineceksiniz, vahşi köpeklerle aram iyidir. Benden gerçekten hoşlanıyorlar. O yüzden yardımcı olabileceğime eminim."

Cevap vermek istemeyen Shen, Stevie'ye baktı. Oraya gidip köpekleri ikna etmeye çalışmak isteyen oydu.

Mantıksal olarak bunu biliyordu. Yine de Stevie'nin "Elbette. Kulağa harika geliyor."

Grup yeniden asansöre doğru ilerlemeye başladı ve Coop onun yanına geçti.

"Her şey yolunda mı, Shen?"

"Evet. Neden?"

"Bilmiyorum. Gergin görünüyorsun. Seni hiç gergin görmemiştim. Kyle'ın kışına tekneyi basmak istediğinde bile hiç gergin görünmüyorsun." Kardeşlerinin başlarının arkasına baktı. "İkisi birlikte mi? Genelde birlikte takılmazlar, bu yüzden bunu durdurabileceğime eminim. Çalışan bir çift olarak ne kadar iğrenç olabileceklerini hayal edebiliyorum."

İşte o zaman Shen'in aklına geldi. Yakışıklı Coop'u kıskanıyordu. Güçlü, yontulmuş çenesi vardı ama dev bir panda olmanın getirdiği yuvarlak kafası yoktu. Stevie yüzünden Coop'u kıskanıyordu. Erkeği, dişiye olan ilgisine karşı bir tehdit olarak görüyordu. Şu anda bir yanı piyanisti eski moda bir hayvan dövüşüne davet etmek istiyordu. Stevie MacKilligan'a ona layık olduğunu kanıtlamak için erkeği alt etmek istiyordu.

Ona layık bir eş olduğunu. Yüce Tanrım! Ona neler oluyordu böyle?

"Shen?"

"Ha?" Coop'un sorusuna cevap vermediğini fark etti ve adam şimdi gerçekten endişeli görünüyordu. "Ah, bir şey yok. Yok bir şey. Sadece aklımda bazı şeyler var."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Tanrım, bir arkadaş gibi davranıyordu. İyi bir arkadaş. Ve Shen onun yüzünü parçalamak istiyordu.

Asansörlerin önünde durmuş, kapılardan birinin açılmasını bekliyorlardı. Shen elini Coop'un omzuna koydu.

"Sağ ol. Ama ben iyiyim. Sadece uzun birkaç gün geçirdim." Kıkırdadı. "Tahmin edebiliyorum."

"Hey," dedi Stevie Coop'a. "Markinov'un Romanya'da bir konser vermeyi planladığını duydun mu? Ne zaman ortaya çıktı?"

"Birinin onunla tekrar çalışabileceğine inanamıyorum. O t a m bir ... ah. Ow! Ow! Ow!"

"Shen!"

Shen gözlerini kırıştırdı ve Stevie'ye baktı.

"Ne?" "Bırak onu!"

Kadının neden söz ettiğini anlayamayan Shen, Coop'a baktı ve adamın omzunu eliyle o kadar sıkı kavradığını fark etti ki ünlü müzisyeni dizlerinin üzerine çökertti.

"Oh, kahretsın!" Shen onu bıraktı ve Coop'un kalkmasına yardım etmek için hızla eğildi. "Özür dilerim. Bunun için özür dilerim. Bir şey düşünüyordum. Düşüncelerimin arasında kayboldum."

Bütün bunların en kötü yanı Oriana'ydı. Herkesin arkasında duruyordu, yüzünde bir sırtıma, tek kaşı kalkıktı. Ve o anda . . . Shen de ondan nefret ediyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Büyük ahşap kapının önünde durdular, hepsi bakıyor ... ve yüzlerini buruşturuyorlardı.

"İçeride kaç çocukları var?" Stevie sonunda sordu. "Sanki bir yetimhane işletiyorlarmış gibi geliyor."

"Gerçek sayıyı hiç öğrenemedim," diye itiraf etti Oriana. "Ama çok fazla çocukları var. Anladığım kadarıyla bu vahşi köpek sürüleri için normal."

"Kıçlarını halının üzerinde sürüklemek de öyle," dedi Max, Shen'in etrafından dolaşıp kapı ziline basarak, "ama bu durumu doğru yapmaz."

Ön kapı açıldı ve uzun sarı saçlı, iri kahverengi gözlü güzel bir genç kız birkaç saniye boyunca onlara baktı. Sonra başını çevirdi ve bağırdı, "Anne! Çakallar kapıda!"

Bağırış karşısında şaşırان Stevie içgüdüsel bir adım atarak Shen'e doğru ilerledi.

"İyi misin?" diye sordu, sesi kısıktı, bir eli Shen'in beline bastırmıştı.

"Çok gürültücü bir çocuk."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Kyle. "Ve hepsi böyle."

Çığlık atan çocuklar açık kapının önünden koşarak geçtiler ve bir başka çığlık atan çocuk grubu da karşı yöne doğru koştu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Coop sordu.

"Bu benim hatam. Ben hallederim."

Sarışın bir kadın belirdi. Kadın genç kıza çok benziyordu, bu yüzden Stevie onun kızın annesi olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı. "Sinir bozucu çakal yavruları neden burada?" diye sordu kadın, Rusça

Kalın aksanlı.

"Yapacak daha iyi bir şey yok mu?" Oriana sordu.

"Ruhlarınızı çalmak için mi buradayız?" Kyle gülümseyerek bunu önerdi.

Kadın gözlerini devirerek kapıyı kapatmaya başladı.

"Hayır, hayır," dedi Stevie, kapı tamamen kapanmadan önce elini kapıya dayayarak.

"Görmem gerek..."

"Jessica Ann Ward," dedi Coop ona.

"Evet. Jessica Ann Ward. Bekle. . ." Stevie tekrar Coop'a baktı. "Bu adı nereden biliyorum?"

Coop omuz silkti. "Hayır-"

"Oh! Hatırlıyorum!" Stevie gülümsedi ama sonra bu ismi nereden bildiğini *gerçekten* hatırladı ve gülümsemesinin solduğunu hissetti. Umutlarıyla birlikte. "Uh-oh."

"Ne?" Shen sordu.

Rus kadın parmağıyla Stevie'yi işaret etti. "Seni hatırlıyorum." Stevie'nin ayaklarının dibindeki yere tükürdü ve kapıyı çarparak kapattı.

Stevie burnunu kırıstırarak, utanç içinde arkadaşlarına döndü. "Gitmeliyiz."

"Ne yaptın sen?" Oriana gülerek sordu. "Bu biraz uzun-"

Ön kapı tekrar açıldı ve Jessica Ann Ward orada durmuş Stevie'ye bakıyordu.

"Sen."

Stevie hemen ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Açıklayabilirim!"

"FBI'ı arayacağım!" Ward karşılık verdi.

Eve doğru yürümek için döndü ama Stevie onu dinlemesi için çaresizce takip etti.

"Lütfen bunu yapma!"

"Siktir git!"

Ward koridorda ilerlemeye devam etti ve Stevie onun hemen arkasında kaldı.

"Açıklamama izin verirsen."

"Açıklanacak bir şey yok. Duymak istediğim hiçbir şey söyleyemezsin."

Stevie, Ward'u mutfağa kadar takip etti, tam o sırada vahşi köpek, diğer birkaç vahşi köpeğin banklarda oturduğu uzun ahşap masadan telefonunu aldı.

"Sanırım Ajan Hall'un numarası hâlâ bende var," diye sırtarak uyardı.

Stevie dehşet içinde, "Lütfen onu arama," diye yalvardı. "Bana bir dakika verirseniz-

"

"Ne yaptın sen?"

Stevie yüzünü buruşturdu ve kız kardeşine bakmayı bile reddetti. "Sana bir soru sordum Stevie."

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Hayır. Bunu hemen şimdi konuşabiliriz. Neler oluyor?"

Sonunda Stevie kız kardeşine baktı ve Max hemen, "*Bu babamın suçu, değil mi?*" diye bağırdı.

"Lütfen çığlık atmayı kes."

"Ben çığlık atmıyordum. Şimdi, o orospu çocuğu seni neye bulaştırdı?"

"Oğlumun kemanını çaldı."

Max'in kafası biraz geriye gitti; yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Keman mı? Neden?"

Stevie -ve kız kardeşi bunu biliyordu- istediği her enstrümana sahip olabilirdi. Tek yapması gereken istemek ve söz konusu enstrümanla bir ya da iki önemli kişi için çalmaktı. Yani bir keman çalması için dünyada hiçbir neden yoktu. Herhangi bir keman. Ama ağırlığınca altın değerinde olan bazı enstrümanlar vardı ve-

"O bir Stradivarius'tu."

Stevie yüzünü buruşturdu ve kız kardeşinin şaşkın kaşlarının öfkeli bir ifadeye dönüşmesini izledi.

"*Orospu çocuğu!*" Max patladı. "*Onu öldüreceğim! Onu öldüreceğim!*"

Ve Stevie, kız kardeşinin gerçekten aptalca bir şey yapmasını engellemek için o anda aklına gelen tek şeyi yaptı. Ona balıklama atladı ve ikisini de yere düşürdü.

* * *

Hayır. Shen, Stevie'nin öz kardeşine saldıracağını hiç beklemiyordu. Max'e de sert vurdu. Onu bir defans oyuncusunun oyun kurucuyu çalımlaması gibi yere serdi.

Bu öylesine şaşırtıcı bir hareketti ki vahşi köpekler bile sersemleyip sessizliğe büründü... ve çok az şey vahşi köpekleri susturmayı başarabilirdi.

Shen, Stevie'ye uzandı ama iki kadın hareket etmeye devam ettiği için sağlam bir tutuş sağlayamadı. Biri üstte, sonra diğeri. Biri kız kardeşinin yüzüne yumruk atıyor, sonra diğeri ilkinin karnına yumruk atıyordu. Bu sevimli bir "kız kavgası" da değildi. Birinin diğerini kontrol altına alma çabası da değildi.

Bu topyekûn bir kavgaydı.

Max ayağa kalktı. Stevie'yi saçlarından yakaladı ve kendisiyle birlikte yukarı kaldırdı. Sonra onu odanın öbür ucuna, sobanın içine fırlattı. Tencere ve tavalar yere düştü. Neyse ki fırın ve ocaklar kullanılmıyordu.

Shen bu hareket karşısında şok olmuştu. Max herkese karşı çılgınca davranırsa da, küçük kız kardeşine karşı asla fazla ileri gitmezdi. O ve Charlie için her zaman Stevie'yi korumak söz konusuydu. Ama şu anda . . sanki bir yabancıyla dövüşüyormuş gibiydi.

Stevie hırladı ve fırından yuvarlanarak yere düştü. Ayağa kalktığında dişlerini kız kardeşine doğru gösterdi ve Kyle aniden Shen'in omzunu tuttu. Muhtemelen Stevie'nin şekil değiştireceğini ve tüm vahşi köpek evini mahvedeceğini düşünüyordu, ama sadece mutfaktaki herkesi şekil değiştiren ağırlığıyla ezdikten sonra.

Ama Stevie şekil değiştirmede. Doğru, dişlerini gösterdi ve gözleri parlak, *parlak* bir altın rengine dönüştü. Ama sonra odanın öbür ucuna saldırdı ve kendini kız kardeşinin üzerine attı.

Shen önce kendi işini yaptı. Kyle ve Oriana'yı uçan iki kadının önünden çekti. Onları koridora çıkardı.

Kavgaya geri dönmeden önce onlara, "Gerekirse kaçın," dedi. Coop'u kenara itti, müzisyenin savaşılan iki yırtıcıyla gerçekten başa çıkabileceğinden emin değildi.

Max'e uzandı. Onu belinden yakaladı. Ama Stevie fazla çaba harcamadan onu çekip kurtardı ve Max'in sırtını büyük ahşap masaya çarparak onu ters çevirdi. Jess ve yardımcısı Sabina hariç, vahşi köpeklerin çoğu kaçmaya başladı. Şaşırtıcı değildi. Jess, Kuznetsov Sürüsü'nün Alfa dişisiydi ve New York Smith Sürüsü'nün Alfa erkeğiyle çiftleşmişti. Bu hayata zayıf bir ruhla girilmezdi.

Max uzanıp Stevie'nin saçlarından tuttu, başını ve omuzlarını öne doğru çekti. Bacaklarını kaldırdı ve küçük kardeşinin boynuna doladı. Sonra ters dönerek kız kardeşini masanın üzerinde bıraktı. İşte o zaman Max oturdu ve poposunu kız kardeşinin yüzüne bastırdı. Garip bir cinsel sebepten dolayı da değildi. Onu boğmak için yaptı!

Stevie'nin kolları çılgınca sallanırken ve bacakları tekmelerken, Max hırlayarak poposunu ablasına dayadı. Nefes alamıyordu ve kız kardeşi bunu biliyordu!

"*Ne oluyor lan burada?*" diye bağırdı alçak bir erkek sesi.

Jess Ward'un evlatlık oğlu mutfakta duruyordu, bir elinde kemani, diğer elinde yayı vardı ve Coop da arkasında duruyordu. İkisi arkadaşı, bu yüzden Coop büyük olasılıkla onu koskoca evde nerede bulacağını biliyordu. Tanrı'ya şükür.

John DeSerio yetim bir kurttu ve gençken vahşi köpekler tarafından ailelerine alınmıştı. Aynı zamanda parlak bir kemancı olduğu ortaya çıkmıştı ve kariyeri Kyle'in annesi Jackie'nin vesayeti altında yeni yeni yükselmeye başlamıştı.

Max kız kardeşini boğmaya devam ederken kimse ona cevap vermedi.

Sonunda John hışımla iki kadının yanına gitti ve Max'e uzandı. Max dişlerini ve pençelerini gösterdi, iğrenç bir tıslama çıkardı. John, Shen'in ensesindeki tüyleri diken diken eden bir hırıltıyla karşılık verdi. John kesik pençelerin yanından uzanıp boştaki tek eliyle Max'i ensesinden yakaladı ve kız kardeşinin üzerinden çekip aldı.

Stevie anında doğrulup nefes nefese kaldı, gözleri panik içinde açılmıştı. Shen onun yanına gitti ve sırtını okşadı.

Kız kardeşine ters ters baktı ve "*Yüzüme osurdu!*" diye bağırdı.

Jess'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı ve vahşi köpek mutfağındaki bal porsuğuna baktı. "Ewww. Bu çok iğrenç!"

* * *

Stevie, Shen'in onu vahşi köpeklerin arka bahçesine götürmesine izin verdi. Dışarıda bir sürü yavru vardı ama çoğunlukla sessizdiler. Ona bakıyorlardı. Korkmuş görünüyorlardı.

Onları suçlamadı. Daha yeni kendi kız kardeşiyle şiddetli bir kavgaya tutuşmuştu. Ama onun etrafında uzun süre kalmadılar; yetişkinler onları saniyeler içinde uzaklaştırdı.

Shen evin içinde kayboldu ve Stevie ellerine baktı. Elleri titriyordu ve bundan nefret ediyordu.

"İyi bir giriş yaptınız, Dr. MacKilligan."

Stevie bakışlarını birkaç adım öteye, orada duran ve her zamanki gibi mağrur görünen Irene Conridge'e kaydırды.

"Beni buraya sen çektin."

Omuz silkti. "Yardım etmek için koşarak geleceğini biliyordum." "Yani bunların hepsi saçmalık."

"Hayır. Vahşi köpekler çok kızgın. Yine de yardım etmek isteyip istemediğin sana kalmış."

"O zaman gerçekten ne istiyorsun?"

Conridge onun yanına yürüdü. Ona bir cep telefonu uzattı. "Al bunu. Benimle doğrudan iletişime geçebileceksin."

"Tamam."

"Ve işte şu ana kadar edindiğim bilgiler. Bence buna bakmalısın. Bak bakalım bir şey kaçırmış mıyım." "Kaçırdığınızdan şüpheliyim."

"O zaman orada *benim* fark edemeyeceğim bir şey olup olmadığına bakın. Sen ve kız kardeşlerin benden çok daha fazla toplumun dışındasınız."

Stevie başını salladı ve Conridge'in kalın dosyayı telefonla birlikte içine koyabilmesi için omuzlarına asılı spor çantasını çıkardı.

"Bir dahaki sefere," dedi Stevie kadın uzaklaşmaya başlarken, "yem atma. Beni görmek istersen mesaj at yeter. Bu kız kardeşlerimi daha az endişelendirecektir."

"Anlaşıldı."

Conridge evin köşesinde gözden kaybolduğunda Shen elinde bir ilk yardım çantasıyla içeriden döndü.

Onu bir piknik masasına götürdü.

"Ayağa kalk," diye emretti.

Kıçını masanın üzerine kaydırды ve bacakları kenardan sarkana kadar arkasına yaslandı.

Adam iki parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve kaldırdı.

"Charlie bu mor gözü gördüğünde ona ne diyeceksin?" "I . . . Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Uh-huh. Babanın ne yaptığını bile mi söylemeyeceksin? Seni bu işe nasıl bulaştırdığını?"

"Bu benim hatam. Ona asla inanmamalıydım. Onun bir yalancı, bir pislik, işe yaramaz bir yer israfı olduğunu biliyorum."

"Ve hala senin baban."

Bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüğünü hissetti ve bu zayıflığından dolayı kendinden nefret etti. Ama Shen hiçbir şey söylemedi. Kesikleri ve çürükleri üzerinde çalışmaya başlamadan önce parmağının ucuyla sildi.

* * *

"Kız kardeşimi istiyorum!"

Jess Ward Smith, omzunun üzerinden evini istila eden bal porsuğuna bakmadan önce gözlerinin yuvalarından fırlamasına izin verdi ve

"Kapa çeneni!" diye bağırdı.

İşte o zaman bir ağız dolusu iğne oyası dişle tısladı, ki bu çok tuhaftı.

Son yirmi dört saat garipten başka bir şey değildi. Sürünün kiralık evinin içi, ona kaplan çizgili dev bir bal porsuğu olarak tarif edilen şey tarafından neredeyse yerle bir edilmişti. Doğada?

Ve şimdi de bir zamanlar tek oğluna ihanet etmiş olan kız, Jean-Louis Parker yavruları ve porsuk kız kardeşiyle birlikte gelmişti. Hepsi bu kadar olsaydı, yeterince tuhaf olurdu. Ama daha da garipleşti! Jess'in kızları vardı. Bazıları çok fazla kızı olduğunu söyleyebilir. Ve *sürekli* kavga ediyorlardı. Ama bu ikisinin kavga ettiği gibi değil. Primetime'daki WWE güreşçileri gibi.

Şimdi hain Jess'in arka bahçesinde dev bir pandayla birlikteydi ve hainin kız kardeşi oturma odasında çılgık atıyordu.

Bu hayata mahkum edilmişti, değil mi? Asla "normal" bir varoluşa sahip olamamaya. Ve bir şekil değiştiren olduğu için değil. Pek çok şekil değiştiren banliyölerde yaşar ve güzel, normal hayatları olurdu. Ama Jess'in hiç olmamıştı. Bir kez bile.

"Dez'i aramalıyız," dedi Sabina onun yanında, NYPD'nin şekil değiştiren biriminin tam insan başkanından bahsederken. "Bırakalım da bu sürtükleri yaptıkları için içeri alsın."

"Hayır." Ve *tabii ki* bunu oğlu söyledi. "Biz hiçbir şey yapmıyoruz."

"Sana ne yaptığını hatırlıyor musun?" Jess sordu. "Hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır, anne. Bana hatırlatmana gerek yok. Ve bu işin peşini bırakmalısın."

"Beni hâlâ anlamadın mı? Ben hiçbir şeyin peşini bırakmam. Asla. Sissy teyzene sor."

Telefonuna baktı ve Johnny telefonu ondan alana kadar FBI ajanının numarasını aramak için rehberini hızla taradı.

"Gerçekten mi?" diye sordu ona.

Johnny güldü. "Gel bakalım." Çılgın porsuğu işaret etti. "Sen de."

Yürümeye başladılar ve Johnny de arkalarından Coop'la kardeşlerine baktı. "Siz burada bekleyebilir misiniz?"

Coop, "Ama biz meraklı insanlarız,"

diye karşılık verdi. "Siz kalın."

"Bu bizde işe yaramaz," diye seslendi Coop arkalarından.

"Aslında işe yarıyor," diye karşılık verdi Johnny.

O da haklıydı. Vahşi köpekler üzerinde her zaman işe yarardı.

Arka bahçeye çıktılar, panda kızın yanağına küçük bir yara bandı yapıştırdı.

Johnny, Jess'i küçük dolandırıcının tam önüne gelene kadar sürükledi. "Söyle ona," diye emretti Johnny kıza.

O ihanet dolu gözler porsuğa ve tekrar Johnny'ye kaydı.

Kız başını salladı, dudakları sımsıkı kapalıydı.

"Şimdi ne yaptın?" diye sordu porsuk kardeş, Johnny'yi itip kıza tokat atarak. Kız bacaklarını kullanarak kardeşini itti, sonra da tokat atmaya başladı. İkisi artık iyi eğitilmiş güreşçilere değil, Jess'in biraz büyüdüklerinde tokat kavgasına tutuştukları için ayrı beşiklere yatırmak zorunda kaldığı ikiz kızlarına benziyordu.

Johnny onları iterek ayırdı ve Jess'in irkilmesine neden oldu. Ellerini korumak zorundaydı. Ellerimize paha biçilemezken iki yırtıcı kardeşin arasına girmek asla iyi bir fikir değildi.

"Ona ne yaptığını söyle," diye ısrar etti Johnny. "Şimdi."

Hain burnunu ovuşturdu; bakışları pandanın eline odaklanmıştı.

Hâlâ onlara bakmadan söze başladı: "Babam beni, annenle konuşabilmek için senin iletişim bilgilerini almamı istediğine inandırdı ve ben de aptalca inandım. Bana ona bir şey satmak istediğini söyledi. Bunun onun aptal saadet zincirlerinden biri olduğunu düşündüm ve annemin buna asla kanmayacağından emindim. Ama seni araştırmıştı. Müziğimin hayranı olduğunu ve annenin çok parası olduğunu biliyordu. Yardım etmek istedim ve aynı zamanda onu daha mantıklı bir yola yönlendirebileceğimi umdum. Belki düzgün bir iş bulmasına yardım edebilirdim. Ama otel odamıza döndüğümde gitmiş olana kadar bana yalan söylediğini fark etmedim."

Kız kardeş kollarını havaya kaldırdı, sonra ellerini başının üzerine koydu.

Başını sallayarak ve kendi kendine mırıldanarak bir daire çizmeye başladı. "Ona ne yaptığını anlat," dedi Johnny tekrar.

"Az önce yaptı," diye yanıtladı Jess. "Eğer ona inanıyorsan."

"Lütfen Bayan MacKilligan," diye ısrar etti Johnny, "anneme ne yaptığınızı anlatın."

Kız kardeş volta atmayı bıraktı ve başı yavaşça dönerek MacKilligan'a odaklandı.

"O gece haberlerde görene kadar babamın tam olarak ne yaptığını bilmiyordum. Stradivarius'unun nasıl kaybolduğunu ve Fransa'da onu bulmak için büyük bir av başlatıldığını anlatıyordu. Ama ondan önce çıktım. Polisler gelmeden önce. Çünkü gittiğinde kötü bir şey yaptığını biliyordum." Bir nefes verdi ve sonunda onlara baktı. "İşleri düzeltmek için yapabileceğim fazla bir şey olmadığını biliyordum ama yine de operalarımın birini seven çok cömert bir kraliyet ailesinin bana hediye ettiği bir kemanı gönderdim."

Jess dilini dişlerine karşı emdi. "Bize gönderdiğin o boktan taklit mi? O lanet şeyi yok ettim."

MacKilligan masadan fırladı ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu, gözleri panikle açılmıştı; ama Johnny onu yakaladı.

"Hayır, hayır!" dedi çabucak. "Keman yok edilmedi. Hatırladın mı anne? Ben onu elinden aldığımda sen onu yok etmek üzereydin." MacKilligan'ı tekrar masanın üzerine koydu.

"Söz veriyorum," dedi küçük dolandırıcıya. "O güvende. Çok, *çok* güvenli."

"Bir dakika bekle." Kız kardeş bir adım öne çıktı ve gözlerini MacKilligan'a dikti. "Kemandan mı bahsediyorsun?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Hırsız adeta yalvardı. "O bizim güvenlik battaniyemizdi. Aman Tanrım! *Ne yaptın sen?*" "*Bir şeyler yapmalıydım!*"

"Neden? Babamın seni sikmesine izin verdiğin için mi? Yine mi?"

MacKilligan cevap vermedi. Kız kardeşine baktı. Kız kardeşi de ona baktı. Ta ki iki kadın yumrukları ve çılgın çığlıklarıyla bir kez daha birbirlerine saldırana kadar.

Buna bir an daha dayanamayan Jess her iki kadını da saçlarından tutup birbirinden ayırdı. Tıpkı kızlarına yaptığı gibi.

"*Bu kadar yeter!*" diye bağırды ve onları güçlü bir itişle ayırdı. "Bu histerinin nedenini gerçekten anlamıyorum. O bok parçası bir Stradivarius bile değil."

"Çünkü o bir Guarneri anne."

Jess omuz silkti. "Yani? Hiç duymadım."

"Biliyorum. Bu yüzden sana söyleme zahmetine girmedim. Ama Phil Amca ve ben onu bir uzmana incelettik ve fiyatını belirledik... ve bu kesinlikle bir Guarneri."

"Ve?"

"Ve ... yaklaşık yirmi iki milyon dolar değerinde."

Bu yanıt karşısında şaşkına dönen Jess'in tek yapabildiği oğluna bakmaktı. Ama MacKilligan başını salladı ve "Demek ki ben aldığımdan beri artmış." dedi.

"Evet," diye yanıtladı Johnny. "Birkaç yıl önce bir Guarneri için açık artırma düzenlenmişti ve oldukça yüksek bir fiyata satılmıştı. Ve senin bana gönderdiğin de tertemiz, yani ..."

Sonunda konuşabilen Jess, MacKilligan'a sordu: "Babanın yaptıklarını telafi etmek için oğluma yirmi iki milyon dolarlık bir keman mı verdin? Ciddi misin?"

"Tabii ki verdi," diye tersledi kız kardeşi, öfkeyle. "O ve onun yüksek ahlaki standartları."

"Yapılacak en doğru şey buydu!" MacKilligan kız kardeşine bağırdı. *"Senin yüksek ahlak saçmalıklarıyla yaşayamayız!"*

"Bu kadar bağırdığın yeter!" Jess havladı. "Buna dayanamıyorum." Başını işaret etti. "Hassas köpek kulakları."

Kız kardeşi başını salladı. "Charlie'ye söyleyeceğim." Uzaklaşmak için döndü ama kız kardeşi saçlarından tutup onu geri çekti. MacKilligan bacaklarını kız kardeşinin beline doladı ve yüzüne yumruk atmaya başladı.

Johnny dev pandaya baktı. "Onları durdurmayacak mısın?" "Durduracaklar. Ayrıca," diye ekledi yüzünü ekşitmeden, "ben narin biriyim. Tıpkı bir Fabergé yumurtası."

"Tamam. Ben kendim yaparım."

"Hayır," dedi Jess, oğlunu geri iterek. "Değerli ellerine zarar vermeyeceksin."

Sonra Jess bunca zamandır kaçındığı şeyi yaptı. "Sabina."

Jess'in en iyi arkadaşı ortaya çıktı ve bir anda kocasının yıllar önce onun için satın aldığı bıçakları MacKilligan'ın boğazına ve kız kardeşinin iç baldırına dayadı.

Anında, kardeşler kavga etmeyi bıraktı. Hareket etmeyi bıraktılar. Jess bunu anlamlı buldu. Bunlar daha önce hiç tehdit edilmemiş, tehlikede olduklarının farkında olmayan şımarık veletler değildi. Tehlikede olduklarını biliyorlardı ve anında tepki verdiler.

"Sadece bir çentik," dedi Sabina, sesi yumuşak ama Rus aksanı daha kalındı, "ve siz ikiniz güzel çim mobilyalarımızın her tarafını kanattınız. O yüzden durun yoksa ben kesmeye başlarım. Anladınız mı?"

MacKilligan ellerini kız kardeşinden çekti, parmak eklemleri kız kardeşinin yüzünü yumruklamaktan kan içindeydi. Ve kız kardeşi uzaklaştı, burnu

kanlı ve düz. "Teşekkür ederim, Sabina."

Sabina Jess'e göz kırptı. "Rica ederim, dostum."

Jess MacKilligan'a yaklaştı. "Babanın yaptığı şey senin suçun değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette."

Kız kardeşi gözlerini devirdi. "Sen *en kötü* yalancısın."

"Kapa çeneni."

"Nick burada . . . nick orada," diye mırıldandı Sabina ve kardeşler yine tartışmayı bıraktı.

Jess sonunda, "O kemanı tutamayız," dedi. "Yani, onun bir bok parçası olduğunu düşündüğümde, bu bir şey." Uzandı ve Johnny'nin ön kolunu tuttu. "Ve o zaman onu yok etmemi engellediğin için teşekkür ederim." Boğazını temizledi. "Çünkü bu korkunç olurdu."

Johnny gülümsedi. "Sorun değil."

"Ama artık gerçekte ne kadar değerli olduğunu ve gerçekte neler olduğunu bildiğime göre-"

"Bunu geri alamam."

Kız kardeş hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Zekice. Sabina bıçaklarını gerçek insanlar üzerinde kullanmak için can atıyordu.

"Bir koleksiyoncu olarak Stevie," dedi Coop Johnny'nin arkasından -ne zamandır oradaydı- "kemanı Johnny'ye ömür boyu *bağışlayabilirsin*. Bir koleksiyoncu olarak, kendin çalmadığın için bu tamamen normal kabul edilir ve kimsenin bundan başka bir şey bilmesine gerek kalmaz."

Johnny aniden başını salladı. "I . . . Guarneri çalmaya hazır değilim."

MacKilligan aniden alaycı bir ses çıkardı ve Jess de sürtüklerin suratına yumruk atmaya başlamak zorunda kalacağını düşündü ama sonra melez, "*Elbette* hazırsın," dedi.

"Hayır, hazır değilim."

"Çaldığını duydum," dedi kesin bir ifadeyle ve Johnny'ye bir aptalmış gibi baktı. "Hazırsın. Ve açık olalım, ciddi olmasam bunu söylemezdim. Babamın senden ne çalmış olabileceği umurumda değil. Müzik söz konusu olduğunda, eğer kötüyse, sana kötü olduğunu söylerim. Ama gerçekten iyiysen, bunu da söylerim."

"Bu doğru," diye araya girdi kız kardeşi. "Müzik ya da bilim söz konusu olduğunda tam bir sürtük. Başka her şey ... umurunda olabilir."

"Evet," dedi Johnny, "ama bir Guarneri . . ."

"Sen Stradivarius çalıyordun," diye hatırlattı MacKilligan ona.

"Şey Çalmak zorundaydım. Annem benim için almıştı. Ama böyle bir bağış almak ve sonra da bunu mahvetmek."

"Batırmayacaksın." MacKilligan bunu o kadar açık bir şekilde söylemişti ki, bakışları tam Johnny'nin üzerindeydi ve Jess onun bunu kastettiğini biliyordu. Johnny'nin yeteneklerinden hiç şüphesi yoktu. Hem de hiç. Bu Jess için Stradivarius için açık artırmada ödediği dört milyondan çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Yalnız bir şey var," diye devam etti MacKilligan. "Bir iyilik. Met'te çaldığında-"

"Met'i oynamıyorum."

"Yapacaksın. Ve bunu yaptığında, Vivaldi'nin Dört Mevsimi." Gülümsedi. "Bu benim en sevdiğim şarkıdır ve seni bir isim haline getirecektir. Yaygın olduğunu ve filmlerde ve reklamlarda sürekli duyduğunuzu biliyorum ama keman için . . . bana hissettirdiklerinde asla başarısız olmuyor. Ve bunu bir Guarneri'de çaldığınızı duymayı kesinlikle çok isterdim. Yani, kemanın gücüyle birleşen çalışınızın gücü. .. Stradivarius'un yoğunluğunu tamamen geride bırakıyor." Jess'e baktı. "Alınma ama."

Kadın yirmi iki milyon dolarlık bir kemanı tek oğluna bağışlarken Jess'in buna ne demesi gerekiyordu? "Alınmadı."

* * *

"Çakal evi hakkında ... Onu kaybetmelerini istemiyorum."

Johnny DeSilvo'yu evlat edinen anne kaşlarını çatı. "Evi neden kaybetsinler ki?"

"Söylemiştim," diye mırıldandı Max. "Tuzak kurmuşlar."

"Gidebilir misin?" Stevie kız kardeşine hırladı, şu anda onun saçmalıklarından tamamen bıkmıştı.

"Ama-"

"Git buradan!" diye tersledi, yumruklara yeniden başlamaya hazırdı.

"Tamam!"

Kız kardeşi diğerleriyle birlikte hışımla eve geri döndüğünde Stevie, Jess Ward'la yüzleşti ve en iyi seyirci gülümsemesini takındı. "Jess Ward için üzgünüm."

Bu."

"Benim beş kızım var. Anlıyorum."

"Evet, muhtemelen anlıyorsundur. Her neyse, evde olanlar benim hatam. Jean-Louis Parker'ların bundan sorumlu tutulmasını istemiyorum."

"Anlıyorum ama müteahhidimiz altı haneli bir hasarla karşı karşıya olduğumuzu söylüyor."

Altı haneli rakamlar mı? *Vay anasını.*

"O . . . tamam. Bunu şimdi ödeyemem ama bulabilirim. Bana biraz izin ver-" "Nedersin," dedi, kolunu Stevie'nin omuzlarına doladı ve

"Başka bir seçenek bulabiliriz."

Stevie omzunu kavrayan ele ve tekrar vahşi köpeğe baktı. "Bu garip bir cinsel istek mi? Çünkü ben bunu yapmam."

"MacKilligan kızları eşsiz bir grup, değil mi?" diye sormadan önce uzun süre Stevie'ye baktı.

Sonunda Stevie gülmek zorunda kaldı. "*Hiçbir* fikrin yok."

* * *

Shen, Sürü evine çıkan merdivenlerde sırtını korkuluklara dayamış, bacaklarını önüne uzatmış bekliyordu.

"Bir sonraki maçın ne zaman?" Shen karşısında ve bir basamak aşağıda duran Coop'a sordu.

"Cuma günü. Stevie'nin oynayacağını umuyorum."

"Muhtemelen oynar. İyi vakit geçirdiğini söyledi."

"Harika." Coop göz ucuyla baktı, sonra da, "Bu arada, bu gece izinlisin. Annem Kyle'ı evde istiyor. Toni, Ricky Lee'yle birlikte geliyor, yani kardeşleri de onlarla birlikte olacak. Ve Ronnie Lee Reed'in olduğu yerde Sissy Mae Smith ve Smith Sürüsü'nün büyük bir kısmı var."

Shen kıkırdadı. "Kyle'ı bizimle birlikte geri götürmemi istemediğine emin misin?"

"Ben acı çekeceksem, o küçük pislik de çekecek. Ayrıca, annem buna ısrarla 'Aile Gecesi' diyor. Ona kaç kere böyle dememesini söylesek de."

"Çok mu yaya?"

"Temel olarak." Gülümsedi. "Yarın onu bırakırım." "Harika."

Ön kapı açıldı ve grubun geri kalanı dışarı çıktı. Kyle bir şey söyleyemeden Coop onu tişörtünden tutup merdivenlerden aşağı, sokağın karşısındaki eve doğru sürükledi.

"Ah, hadi ama! Yine mi Aile Gecesi? Annemi bundan vazgeçiremez misin?"

Oriana içini çekti. "Aile Gecesi'nden nefret ediyorum."

"Şükran Günü gibi bir aile tatilinde ne yaparsınız?" Shen sordu.

"Cherise Şükran Günü'nü bütün bir insan ırkının katledilmesinin kutlanması olarak tanımlamaya başladığında ve Kyle Noel'i kitlesel bir yanılsamayı onurlandıran bir ritüel olarak tanımladığında ... aile tatillerde yapacak başka şeyler buldu."

Shen başını salladı. "Bu kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyor."

"Ama Aile Gecesi'nde kavga etmek yok." Oriana tekrar içini çekti ve merdivenlerden inmeye başladı. Ama aniden durdu, bir süre orada durdu, sonra geri döndü ve yukarı çıktı. Stevie'ye gülümsedi.

"Sadece şunu söylemek istiyorum. Bugün gerçekten güzel vakit geçirdim." "Evet, ben de. Sen de benim kadar şaşırdın mı?"

"Evet! Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Belki bir ara tekrar yaparız?"

Stevie'nin sırtışı genişti. "Bu hoşuma gider." "Evet. Ben de isterim."

Max'in dudağı kıvrıldı. "Siz ikiniz şimdi çıkmaya mı başlayacaksınız?"

Stevie'nin yumruğu o kadar hızlı geri geldi ki, Max'in eğilecek zamanı olmadı ve burnu kafasına daha da gömüldü.

"Owww! *Seni kötü kaltak!*"

Stevie kız kardeşini görmezden gelerek, Oriana'nın balerinin eline ameliyatla takılmış gibi duran telefonunu aldı ve Shen'in onun telefon numarası olduğunu varsaydığı şeyi hızla yazdı.

"Sonra konuşuruz," dedi Stevie telefonu geri verirken. "Max'in kanı ekrana bulaştığı için de özür dilerim."

"Sorun değil."

Oriana el salladı ve caddenin karşısına doğru ilerledi.

Shen, MacKilligan kardeşlere baktı. "Siz hazır mısınız?"

O daha cümlesini bitiremeden, ikili birbirlerine havlamaya başladı.

"Bu kadar aptalca bir şeyi nasıl yaparsınız?" diye sordu Max.

"Sesini alçalt," diye tersledi Stevie, hızla merdivenlerden aşağı inerken. "Fazla seçeneğim de yoktu zaten. Beni FBI'a ihbar etmesini mi istiyordun? Ayrıca, onu burada olabildiğince tatlı tutmalıyız. O evi tamir etmek için altı rakam mı? Altı rakam mı?"

"Ne bekliyordun ki? Burası New York. Yedi olmadığı için şanslısın." Shen ikiliyi takip ederek cipin kapılarını uzaktan açtı.

"Altı ya da yedi, şu anda ödeyemeyiz. Ama bu bizi bundan kurtarır." "Bunu yapmanı *asla* kabul etmeyecektir, biliyorsun."

Şen içlerinden birinin ön yolcu koltuğuna binmesini bekliyordu ama ikisi de arkaya bindi. Biraz aşağılanmıştı. Şoförleri o değildi.

Ama şoför koltuğuna oturup Stevie'nin kız kardeşini koltuğa yapıştırdığını ve yüzüne karşı, "Charlie'ye o lanet keman hakkında tek kelime edersen *seni gömerim!*" diye bağırdığını görünce, bu kararla hiçbir ilgisi olmadığını anladı.

Bunların hiçbirinin ortasında kalmayacağına karar veren Shen, SUV'u çalıştırdı, radyoyu bir rock istasyonuna çevirdi ve Queens'e doğru yola çıktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yola çıktıklarında tartışmaları kesildi ve Shen kız kardeşlerin gecenin geri kalanını birbirleriyle konuşmadan geçireceklerine dair aptalca bir inanca kapıldı. Ancak MacKilligan'ların evine döndüklerinde ve Shen daha kanepeye yerleşip güzel bir bambu sapı yığınının başlamak üzere olduğunu yeniden başladılar.

İşler o kadar kötüye gitti ki -ikisi de salonun ortasında durmuş birbirlerine bağırıyorlardı- Shen izin gecesini buradan başka bir yerde geçirmeye karar verdi. Odasına gitti, küçük bir spor çantasının içine birkaç şey attı ve ablasına mesaj attı.

Bu gece Long Island'daki evinde kalabilir miyim?

Hamptons'daki mi? Mill Neck'teki mi? Old Westbury'deki? Dur. Freeport iyi.

Freeport iyi. Tabii. Kaplumbağaya benzeyen kayanın altındaki anahtar. Her

şey yolunda mı? Evet, her şey yolunda. Sadece bir molaya ihtiyacım var.

Teşekkürler.

Ne zaman istersen. Sadece jakuzime fahişe getirme. Shen

güldü.

Bunu aklımda tutacağım.

Önce küçük çantayı, sonra da içinde bambu olan daha büyük bir çantayı aldı. Kız kardeşinin hizmetçisinin kilerini doldurmamış olma ihtimaline karşı.

Her şey elindeyken merdivenlerden aşağı indi. Kız kardeşlerin hâlâ oturma odasında tartıştıklarını duyabiliyordu. Bakışlarını yerde tutan Shen odaya girdi ve kanepeye yaklaştı, böylece yanlarından geçip fark edilmeyecekti. Tam kapıya yaklaşmıştı ki Charlie mutfaktan "*İşte bu!*" diye bağırdı.

Shen dondu kaldı. Kaçmaya kalkarsa üç kız kardeşin onu yakalayabileceğini biliyordu. Bu içgüdüsel bir tepkiydi. Koşmak insanı av haline getirirdi. Bu yüzden hareketsiz durdu ve bekledi.

Charlie hışımlla oturma odasına girdi ve tartışan kız kardeşlerini iterek ayırdı. "Bu saçmalıkla işim bitti!"

Stevie ve Max yine birbirlerine bağırmaya başladılar; yüzleri birbirine yakındı. Ama Charlie onları bir kez daha iterek ayırdı.

"Çık dışarı!" diye emretti Max'e.

"Ben mi? Ben ne yaptım?"

"Sen varsın!" Stevie havladı.

"Ben de senin çıkmanı istiyorum," dedi Charlie Stevie'ye.

"Ben mi?" diye soludu, birden masum bir "bebek" kız kardeş gibi konuşmaya başladı. "Ama sen beni seviyorsun."

Charlie bunu duymazdan geldi ve oturma odasına baktı. Shen'i gördü -Kurt gözlerini üzerinde *hissedebiliyordu* ve "Onu buradan götür, Shen," diye emretti.

Şimdi söylemek zorundaydı. "Ben mi?"

Neden ben?" "O senin kız arkadaşın, değil mi?" "Hayır! O benim değil-"

"Artık öyle!" Charlie tersledi ve sonra kız kardeşini Shen'e doğru itti. "*Hey!*"

Stevie'nin sesi şimdi Stevie gibi çıkıyordu. Sinirli ve huysuz.

"Çıkın dışarı! İkiniz de!" Önce Stevie'yi sonra da Max'i işaret etti. "Herkesin bu lanet evden çıkmasını istiyorum! Bıktım bu saçmalıktan!"

"Tamam!" Max bağırdı.

"*Tamam!*" Stevie çığlık attı.

İki kız kardeş ayrıldı ve Shen şansını denedi. Kapıya yöneldi, dışarı çıktı, hızla cipine yürüdü, bindi, çalıştırdı ve yolcu kapısı açıldığında neredeyse uzaklaşmıştı.

Stevie ve çok *sayıda* defteriyle dolu büyük boy sırt çantası, yolcu koltuğuna yerleşmeden önce neredeyse kafasına çarpıyordu. Stevie

kapıyı çarptı, çantasını arka koltuğa fırlattı, emniyet kemerini taktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve somurtmaya başladı.

"Bak-" diye başladı.

Ne?" diye bağırdı.

Shen kısa bir süre ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Hiçbir şey."

Koltuğuna geri yerleşti ve Shen yola çıktı. Yaklaşık yirmi dakika sonra, "Biliyorsun-" diye başladı.

"Şu anda benimle konuşmasan olur mu?" diye tersledi. "Hiç havamda değilim!"

"Eğer o kadar sinir bozucuysam, seni evine geri götürebilirim."

Başını çevirdi; ağzı şok içinde açık kaldı. "Bunu *bana* mı söylüyorsun? Ben senin kız arkadaşım!"

"Sen benim kız arkadaşım değilsin!"

Stevie iğrenmiş bir ses çıkardı. "Böyle davranmaya devam edersen, b a y ı m , kız arkadaşım olmayacaksın."

Ve Shen bu cevaptan ne anlam çıkaracağını gerçekten bilmiyordu.

* * *

Stevie, Shen'i kız kardeşine ait olduğunu söylediği eve kadar takip etti. Long Island, Freeport'ta, kanala bakan, beş yatak odalı, üç banyolu, iki katlı çağdaş bir ev.

"Burada yaşayabilirim," dedi Shen içeri girdiklerinde.

"Güzelmiş."

"Parke zeminler? Oturma ve yemek odasında katedral tavanlar? Her şeyi paslanmaz çelikten, son teknoloji ürünü bir mutfak?" dedi yemek odasının yanındaki mutfağa bakarak. "Bu güzelden biraz daha fazlası."

"Sanırım."

Oturma odasındaki mobilyaları inceledi. "Kız kardeşinin çok hoş bir zevki var."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı, spor çantalarını kanepenin yanına bıraktı ve Kanala bakan büyük cam kapılara doğru yürüyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"O stil işinde. İyi bir zevke sahip olmak onun işi."

"Stil işi mi?" Stevie hemen sinirlenerek sordu. "Tanrım, bir insana yardımcı olabilecek bir çayı tanıtan bir aptaldan bahsetmiyorsun herhalde."

Elli kilo vermek mi? Ya da maskara sürmenin yirmi farklı yolunu mu gösteriyor?" "Rimel eğitimlerini çok faydalı buluyorum."

Stevie bu bölgeye çarpan bir tsunaminin sonuçlarını analiz ediyordu, bu yüzden son yorumun kafasına girmesi birkaç saniye aldı.

"Bir dakika. . . ne?"

Shen kıkırdadı. "Kız kardeşim Manhattan'da bir moda dergisinin genel yayın yönetmeni. Kablolu yayında kendi moda kanalı var. Her yıl her ünlünün davet edilmek istediği bir moda partisine ev sahipliği yapıyor. İnsanlar bana binlerce dolarlık bilet için rüşvet vermeye çalıştı. Yani stil onun işi dediğimde, demek istediğim-"

"Kız kardeşin *Kiki Li* mi?" Shen

başını salladı. "Bu o." "Kiki Li mi?"

"İtiraf etmeliyim ki, *senin* bir hayranın olduğunu düşünmemiştim. Kendine has bir tarzın var gibi görünüyor."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim-"

"Öyleydi."

"-ve sadece kız kardeşinizin *La Luna Destructo* operamla ilgili yazısının beni haritaya koyduğunu söyleyeceğim. Çalışmalarımı klasikten hoşlanan zengin insanlar kategorisinden çıkarıp film yapımcıları ve reklam şirketlerinin her gün aradığı menajerim kategorisine soktu." Stevie de biraz kıkırdamak zorunda kaldı. "Aslında müziği bırakmamın nedeni kız kardeşin."

Shen sarsılarak onunla yüzleşti. "Ne?"

"Demek istediğim, bir yıldız olmak istemedim. Ünlü olmak istemedim. Sadece müziğimi yapmak istiyordum. Ama kız kardeşin beni fark ettiğinde... beni neredeyse herkesin bildiği bir isim haline getirdi ve ben bununla başa çıkamadım. Baskı çok fazlaydı, ben de kaçtım."

Shen başını kaşıdı. "Onun adına özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Ne için? İşini yaptığı için mi? Zaten o sırada yeni kaçıyordu. Bunu bilerek yapmadı ki. Hâlâ gücünü öğreniyordu," diye alay etti Stevie. "Ve ben sadece on yaşıyordum. Zaten çok fazla baskı vardı."

"On yaşıyayken bunların hiçbirini yaptığımı hayal bile edemiyorum." "Sen ne yapardın?"

"Arkadaşlarımla çılgık atarak etrafta koşturur, bir şeylerden düşerdim... genellikle ağaçlardan. Ve yemek yerdim. Sürekli yemek yerdim."

"Kız kardeşinle hâlâ yakın mısınız?"

"Kız kardeşlerim. Ve tabii ki. Neden olmayayım ki?"

"Kız kardeşin ünlü. Bu bazen kardeşlerin arasına girer."

"Bizimki değil. Ama biz pandayız. Bu şöhret saçmalıklarının hiçbiri bizim için bir şey ifade etmiyor." Ona şöyle bir baktı. "Ve senin şöhretin kardeşlerinle arana girmiş gibi görünmüyor."

"Bugünlerde benim şöhretim bilim temelli. Çoğunlukla Bill Gates'in Star Trek Borg'u olduğu tişörtler giyen inekler yanıma gelip yeni yayınladığım bir makaleye itiraz ediyor. Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşlerim ve benim birbirimizi serbest bırakma lüksümüz yoktu. Başka kimsemiz yok."

"Oh, hadi ama. Kendini küçümseme. Senin Kyle'ın var!"

Stevie Shen'e baktı. O yine kanala bakıyordu ama Stevie onun yüzündeki sırıtışı görebiliyordu.

"Sen bir aptalsın," dedi kahkahalarının arasında.

"Ama ikimiz de haklı olduğumu biliyoruz."

* * *

Shen oturma odasında kız kardeşinin dev ekran televizyonundaki beyzbol maçına ara verdi ve ön kapıyı açtı.

"Bay Li?" diye sordu genç adam. "Evet?"

"Merhaba. Ben Chung Grocery'den geliyorum. Bayan Li teslim edilmek üzere bir sipariş verdi." "Elbette."

Shen geri çekildi, elinde bir ya da iki poşet yiyecek olan bir adam bekliyordu. Daha iyisini bilmeliydi.

Kız kardeşinin evine giren şey, teslimatçılardan oluşan koca bir ekipti. Yaklaşık sekiz kişi. Ve her biri birkaç tur atmak zorundaydı. Sadece Çin'in Shaanxi bölgesinden taze ve kaliteli bambu getirmemişlerdi, aynı zamanda evin etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş vazolar içinde torbalar dolusu yiyecek, şampanya, şarap ve çiçek de getirmişlerdi.

Bu insanların kız kardeşi için böyle bir işlevi ilk kez yerine getirmedikleri açıktı.

Shen'in kafasını karıştıran şey bunun nedeniydi. Bir gece için buradaydı, bir hafta için değil. Bir hafta sonu bile değil. Ona mesaj attı.

Bu da ne böyle?

Biraz cazibe işine yarar diye düşündüm. Ne

zamandan beri?

Shen cevap alamayınca gözlerini devirdi ve yazmaya başladı. Tamam. Steinberg

sana ne söyledi?

Leonard Steinberg kız kardeşinin komşusuydu. Yaşlı adam yaklaşık otuz yıldır onun evinde yaşıyordu ve Kiki'ye hayrandı. Onun için evine göz kulak olur, yerel dedikodulardan haberdar olmasını sağlar ve ne zaman bir kasırğa ya da kötü bir fırtına çıksa evin kilitli olduğundan emin olurdu. Kiki'nin de Steinberg'e ne zaman ihtiyacı olsa yardım eden bir tamircisi vardı. Sabit bir geliri vardı, bu da Kiki'nin yardımını gerçekten önemli kılıyordu. Shen, yaşlı adamın kız kardeşine Shen'in buraya yalnız gelmediğini söylediğinden emindi.

Şimdi kız kardeşinin fikirleri vardı. Kiki'nin fikirleri olması asla iyi bir şey değildi. Stevie gibi o da zekiydi ama farklı bir şekilde. Hayatını kurtarmak için matematik yapamazdı ve bilim onun için gerçekten var olmamıştı. Ayrıca resim çizemezdi, teknolojinin onu ele geçirmeye çalıştığına inanırdı ve ünlüler hakkında ilginç bir dedikodu olmadığı sürece asla kurgusal olmayan bir şey okumazdı. Ama konu moda ve sanata gelince... Kiki'de pek çok insanda olmayan bir şey vardı. Neyin doğru, neyin yanlış; neyin moda, neyin moda dışı olduğunu bildiğinden emindi. Kimse de ona aksini söyleyemezdi. Bu onu dünya için etkili bir güç ve küçük kardeşi için de zaman zaman baş belası yapıyordu.

Tek söyleyeceğim, kulağa hoş geliyor. Bu noktada

Shen kız kardeşini aradı.

Telefonu açar açmaz "Neyin var senin?" diye sordu.

Kiki iç çekti. "Cep telefonuma asistanımın cevap vermesini sağlamaya başlamalıyım. Suze, kardeşimi cevap vermeyenler listesine koyar mısın?" diye seslendi.

"Tamamdır!" Suze cevap verdi.

"Bakın," dedi, iki kadını da görmezden gelerek, "sadece şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum-" "Bir kız arkadaşın var ve kız kardeşlerine ondan bahsetmedin mi?" "*O benim kız arkadaşım değil!*"

"Gerçekten mi? Çünkü Steinberg'e senin kız arkadaşın olduğunu söyledi." "Aman Tanrım! Ciddi misin?"

"Shen ... ilk buluşmada ailesiyle tanışmanı isteyen o kızla çıkmayacaksın, değil mi?"

"Hayır! O müşterimin bir arkadaşı. Bir süreliğine evinden çıkması gerekiyordu. Ben de yardım ediyordum. Ama hayal gördüğünü düşünmeye başlıyorum."

Shen konuşurken, kanala bakan cam kapılardan dışarı baktı. Stevie parmaklıkların üzerinde durmuş, suya bakıyordu.

"Oh, kahretsin."

"Sorun nedir?"

"Korkarım uçabildiğini sanıyor."

"Oh! O bir kuş değiştirici mi? Bir dakika. . . bizde kuş değiştiren var mı ki? Kargalar hakkında söylentiler duymuştum. Gerçi kim kızgın siyah bir kuşa dönüşmek ister ki?"

Shen hem kız kardeşinin saçmalıklarını dinleyip *hem* de kuruntulu bir MacKilligan'la uğraşamazdı. Aynı anda olmazdı.

"Seni sonra ararım."

"Peki ya kartallar? Hiç kartalımız var mı-"

Shen aramayı sonlandırdı ve sürgülü kapıyı açtı.

"Uh . . . Stevie?" Sesini sakın tuttu. Mantıklı. "Ne yapıyorsun?" "Müzik dinliyorum." Ama müzik yoktu ve kulaklıkları da takmamıştı. "O . . . kay. Müzik seninle konuşuyor mu?"

"Müzik benimle her zaman konuşur. Ve şu anda benimle okyanusun üzerinde uçmak hakkında konuşuyor."

"Tanrım, uçabileceğini mi sanıyorsun?"

Gözlerini açtı, ona baktı. "Hayır, uçabileceğimi sanmıyorum." Sonra ekledi, "Siktir git."

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim. Bale," dedi gözlerini tekrar kapatıp okyanusa ve ondan gelen rüzgâra bakarak.

"Peki ya bale?"

"Görmüyor musun?"

Şen cevap vermedi; sadece sürgülü kapıyı kapattı ve tekrar telefonuna baktı. Kişiler listesini hızlıca gözden geçirdi ve ihtiyacı olan numarayı hızlıca aradı.

"Evet?" dedi diğer uçtan bir ses.

"Endişelenmenizi istemiyorum ama sanırım kız kardeşiniz sinir krizi geçiriyor."

Sessizlik oldu, derin bir nefes aldı, sonra Charlie sordu, "Tamam. Anksiyete krizi geçirmeyeceğim. Bunun yerine sana *sakince* bazı sorular soracağım ve sen de *sakince* cevap vereceksin. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Elbette."

"Tamam. Kız kardeşimin sinir krizi geçirdiğini düşündüren nedir?"

"Kız kardeşimin Freeport'taki evindeyiz. Suyun kenarında. Parmaklıkların üzerinde duruyor. Korkarım uçabildiğini sanıyor."

"Oh. Oh! Kız kardeşim suya bayılır. Özellikle rüzgârın sudan esmesine bayılır."

"Evet. Yüzü rüzgara dönük." "Tamam.

Bu çok iyi."

"Ayrıca müzik duyduğunu söyledi. Müzik falan yok."

"Kız kardeşim kafasının içinde müzik duyabiliyor. Senin radyo dinlemen gibi. Ortada müzik yokken müzik duymak *onun* için tamamen normal."

"Sonra birden 'bale' dedi. Belirgin bir nedeni yoktu."

"Bu muhtemelen kafasında bir bale yazdığı anlamına geliyor. En azından bir balenin müziğini. Büyük olasılıkla Oriana yüzünden. Muhtemelen ilham almıştır."

"Sanırım bu mantıklı."

"Bil diye söylüyorum, kız kardeşim hayal görmüyor."

"Manik mi?"

"Hayır. Çok büyük yükselişleri yok. İlham alıyor, bu da onu manik gibi gösterebilir ama bu sadece yeni fikirler karşısında duyduğu heyecan. Depresyonu kötüleşebilir ama genellikle yatağının altına girip bir süre ağlar. Dikkat etmeniz gereken şey onun kaygısı. Çok korkuyor-"

"Kalabalık mı?"

"Ayı kalabalığı. Sincaplar. Hamsterları sevmez. Ancak insan kalabalığı iyidir."

"Hamsterlar mı?"

"Sıçrayan her şey. Yılanları da sevmez, ki bu çok garip.

. . . Çünkü o hâlâ yarı bal porsuğu." "Doğru."

"Ama bu kaygının onu ne zaman ele geçirdiğini anlayabilirsin. Geçen gün gördün."

"Mutfağında ayılar olduğu için dolapta titriyordu ve çıplaktı."

"Aynen öyle. Ve o zaman ilaçları işe yaramamaya başlamıştı. Görünüşe göre yeni ilaçlar işe *yarıyor*. Ve işe yaramadıklarına dair kesin bir kanıt görene kadar işe yaradıklarına inanmaya devam edeceğim. Bir sorun olduğunu varsaymayacağım. Olmayan sorunlar hakkında gereksiz yere endişelenmeyeceğim."

Shen kaşlarını çatı. Kadının aslında kendisiyle değil de onunla konuştuğu hissine kapıldı. "Bunu bilmek harika ama ben Stevie'yi soruyorum."

"Kız kardeşim iyi. Kulağa harika vakit geçiriyormuş gibi geliyor."

"Yani uçup gitmeye çalışmayacak mı?"

"Fiziksel olarak değil, hayır. Ama kız kardeşim kafasının içinde yaşıyor. Yani seni birkaç saatliğine dışlarsa, bunu kişisel algılama. O sadece bir şey yaratıyor. Muhtemelen harika bir şey."

"Tamam." Shen başını salladı. "Sadece emin olmak istedim."

"Yeni kız arkadaşına karşı bu kadar korumacı olman çok tatlı."

"Şimdi kapatıyorum."

"Siz ikiniz çok tatlı bebekler olurdunuz!"

Shen aramayı sonlandırdı ve kafasını salladı, hayatında neler olup bittiğini merak ediyordu.

"Bu benim sorunum değil," dedi kendi kendine. "Benim sorunum değil. Kız kardeşi iyi olduğunu söylüyor. Ben de ..."

Konuşması sırasında Shen dışarı baktı ve Stevie'nin artık korkulukta olmadığını fark etti. Uçmaya çalıştığından endişelenerek güverteye çıktı ve suya baktı. Ama rüzgâr yön değiştirdi ve onun kokusunu aldı. . . kokusunu aldı.

Yukarı baktı ve onun çatıya tünediğini gördü. "Ne yapıyorsun orada?"

Omuz silkti, itiraf etmeden önce dudakları kısa bir süre büküldü, "Bir kuşu kovaladım." "Kuşu yakaladın mı?"

"Belki."

"Kuşu yedin mi?"

"Hayır. Kuşlarımın hâlâ pişmiş olmasını istiyorum, çok teşekkür ederim. Belki hafif limon-biber çeşnisiyle. Ya da şarap sosuyla."

"Uh-huh. Martı mıydı?" "Evet."

"Onu yakaladığında sana saldırdı mı?"

"Gerçekten kötüydü."

"Çünkü onu gökyüzünden kaptın." "O zaman kafamın üzerinden uçmamalıydı!"

Shen iç geçirdi ve eve geri döndü. Shaanxi, Çin'den gelen yüksek kaliteli bambudan biraz aldı, kanepeye gitti ve beyzbol maçını izlemeye devam etti.

* * *

Shen uyandığında Stevie neredeyse boş bir müzik defterinin tamamını son çalışmalarıyla doldurmuştu. Televizyonun önünde uyuyakalmıştı, ağzından yarısı yenmiş bir bambu sapı sarkıyordu, bir bacağı kanepenin başlığının arkasına sarkmıştı.

Uyukladığı birkaç saat boyunca hiç horlamamıştı, bunun için minnettardı. Ve beyzbol maçını televizyonda bırakmıştı, bu da onun için rahatlatıcı bir beyaz gürültü gibiydi.

Uyandığında dik oturdu, bambu hâlâ ağzındaydı. Yine de çıkarmadı. Tekrar yemeye başladı ve odanın etrafına bakındı. Onu gördüğünde rahatlamış görünüyordu. Ondan kaçtığını mı düşünmüştü? Neden böyle bir şey yapsın ki? Burası harikaydı. Su. Çoğunlukla dost canlısı komşular. Stevie'ye "Bahçemden defol git, orospu!" diyen Bayan Bartman hariç. Biraz aşırı bir tepki gibi görünmüştü ama Stevie kızmamıştı. Ve bu yorum yakındaki diğer komşuları daha da arkadaş canlısı yapmıştı çünkü hepsi Bayan Bartman'dan nefret ediyordu.

"Saat kaç?"

"Saat takıyorsun," diye bilgilendirdi Shen'i. "Öyle mi?"

"Seninle tanıştığımdan beri."

"Oh, evet! Şuna bir bakın. Ve, hey," diye ekledi, "bu bir Breitling!"

Stevie sonunda başını kaldırıp işine baktı. "Bir Breitling'in var ve sen bunu bilmiyor muydun? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kız kardeşim her zaman bedava bir şeyler alır. İstemezse bana ya da Zhen'e verir."

"Şanslısın. Max'ten tek alabildiğim yumruk yumruğa kavga ve Charlie'den de endişe." "Deniyor."

Yine gözlerini işinden ayırdı. "Neyi deniyor?" "Daha iyi olmaya."

Senin için endişelenmek konusunda."

"Nereden biliyorsun?"

"Onu daha önce aradım çünkü senin hayal gördüğünü ve uçmaya çalışacağını düşündüm."

Stevie güldü. "Bu çok saçma!"

"Bilmiyordum. Yani korkuluklarda takılman ve çıktığıma dair yaydığın dedikodular arasında... pardon. Herkese *kız arkadaşım* olduğunu söylemekten bahsediyorum."

"Ben senin kız

arkadaşımın." "Değilsin!"

"Ne zamandan beri?"

"*Sonsuza dek!*"

"Bak-" Stevie sandalyede döndü, kolunu arkaya dayadı-"Bu konuda söz hakkın olduğunu düşündüğünü biliyorum ... ama yok. Ben kararımı verdim sayılır."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Erkek ve kız arkadaş olduğumuza karar verdim."

"Sevimli olduğum için mi?"

"Bu kesin bir başlangıç. Ama hadi ama. Birlikte mükemmel olduğumuzu kabul etmelisin."

"Bunu kabul etmek zorunda değilim, çünkü bu doğru değil. En azından bilinmiyor. *Bu ses de ne?*"

Sürgülü cam kapıları işaret etti. "Kediler."

"Ha?" Ayağa kalktı ve kapılara doğru gittiğinde çok sayıda sokak kedisinin güvertede toplandığını gördü. "Neden evimizin dışında bu kadar çok kedi var?"

Stevie güldü. "Bu kadar

komik olan ne?" "Bizim

evimiz."

Hırladı. "Yani," dedi yavaşça, "kız kardeşimin evi." "Eminim öyledir."

"Onları besledin mi?"

"Hayır."

"Queens'in evinin önündeki sokak kedisini besliyordun."

"Besleyebilirim de... O hiçbir yere gitmiyor. O bizi seçti. Ona göre burası artık onun evi. Max'in ne yaptığı önemli değil. Ona bağlıyız. Bu yüzden onu besleyebiliriz."

Stevie müzik kâğıtlarının üstüne bir dolar işareti karalamaya başladı ama Shen bir şey söylemeyince başını kaldırıp baktı. Ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Sen. Sen şu sokak kedisisin."

"Pardon?"

"O hiçbir yere gitmiyor. O bizi seçti. Ona göre burası artık onun evi.' Bu senaryoda ev benim. Artık erkek arkadaşımın çünkü öyle olduğuma sen *karar verdin*."

"Anlaştığımız sürece sorun yok."

"*Açık değiliz!*" diye bağırdı ama hemen öfkesini geri çekti. "Anlıyorum, belki de hayatında sevecek birini aradığın bir noktadasın. Ama ben o adam değilim."

"Neden?"

"Ben tembelim. Gerçek bir hırsım yok. Sadece rahat bir evim ve sınırsız bambu kaynağım olacak kadar para kazanmak istiyorum. Hepsi bu. Hayattan tek istediğim bu. Ama sen . . . hırslı birine ihtiyacın var. Hayattan daha fazlasını isteyen birine."

"Bunu denedim. Hiç iyi sonuçlanmadı. Oh! Aklıma gelmişken." Ayağa kalktı. "Dışarı çıkmamız gerek."

"Burada bir konuşma yapıyoruz."

"Beklemek zorunda. Dr. Matt Wells ile randevum var."

"Melez *katil* mi?"

"Aslında insanları öldürmüyor. Onlar üzerinde deneyler yapıyor ve deneyler kötü gidip öldüklerinde cesetlerini ormana atıp ateşe veriyor."

Shen kollarını iki yana açmış, ellerini avuçlarının içine almış, ağzı açık bir şekilde ona bakmaya devam ediyordu.

"Bu yanlış," diye gönüllü oldu. "Bunu mu söylememi istiyorsun? Çünkü yanlış ve yanlış olduğunu biliyorum. Bu benim asla yapacağım bir şey değil. Ama bu konuda duygusallaşmıyorum çünkü o bir bilim adamı, bu yüzden onun düşüncesini anlıyorum. Yanlış bir düşünce ama anlıyorum."

"Bir melez olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu da risk altında olduğun anlamına geliyor." "*Muhtemelen* benim yüzümden melezlerin peşine düşmüştür.

Neler olup bittiğini öğrenmeli ve eğer yapabilirsem bunu

durdurmalıyım." Shen kollarını indirdi. "Peki benden ne yapmamı istiyorsun?" "Güvenliğimmiş gibi davran."

"Ben senin güvenliğimin."

Homurdandı. "Seni asla güvenliğim olarak işe almam." "Nedenmiş o?"

"Çünkü sen benim erkek arkadaşısın. Çünkü sen benim erkek arkadaşısın. Duygusal olarak fazla dahil olursun."

"Ama ben senin erkek arkadaşın değilim."

"Hı-hı," diyerek onu başından savdı, çünkü geç kalıyorlardı. "Ben gidip üstümü değiştireyim."

Stevie Shen'e doğru yürüdü, etrafından dolaştı ve yatak odalarına giden merdivenlere yöneldi.

Shen birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Kadın ... az önce sırtıma mı *sürtündün*?" diye sordu.

"Şey," diye kıkırdadı, içine birkaç kıyafet tıktığı çantasını kaparak, "Bacaklarının etrafına dolanmak için fazla uzunum. Ve yer değiştirdiğimde kuyruğum tüm vücudunu birkaç kez sarabilir ... bu yüzden onu serbest bırakmanın seni korkutacağını varsaydım."

Başka bir şey söylemeden merdivenlere yöneldi ve Shen'i ağzı açık, yakışıklı yüzünde çok sevimli bir şaşkınlık ifadesiyle orada öylece bıraktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shen hafif iş ceketinin altındaki silah kılıfını yeniden ayarladı.

Kız kardeşinin birçok evinde her zaman iş kıyafetleri bulunurdu. Birden fazla kez ona yardım etmek zorunda kalmış, bir etkinlikte çalışmaya çalışırken sülükleri ve ezikleri sırtından uzak tutmuştu.

Bu yüzden siyah kot pantolonunu, siyah ayakkabılarını, siyah tasarım tişörtünü ve silahlarını gizlemek için siyah keten ceketini giymişti.

"Kız kardeşin çok havalı," dedi Stevie üst kattan. "Farklı numaralarda tasarım ayakkabıları var."

"Giymekte ısrar ettiği o gülünç yüksek topukluları giyme. Seni arabadan restorana kadar taşımak zorunda kalmak istemiyorum."

Shen Stevie'nin merdivenlerden indiğini duydu ve bu onu şaşırttı. Onu çoğunlukla evin içinde yalınayak görmüştü, bu yüzden yüksek topuklularla yürüyebileceğini sanmıyordu. Merdivenlerden inmek şöyle dursun.

Ama arkasını döndüğünde, Stevie'nin kız kardeşinin dev topuklu tasarım ayakkabılarından birini değil, spor ayakkabılarını giydiğini gördü. Özellikle de Converse. Parlak Converse'ler. Ayrıca kot pantolon, üzerinde "Kapa çeneni" yazan bir tişört ve dağınık bir at kuyruğu yapılmış saçlar.

"Ne giyiyorsun?" Shen gülerek sormak zorunda kaldı.

Stevie aşağılanmak yerine alt basamakta küçük bir dönüş yaptı. "Beğenmedin mi?"

"Sevdim ama bu adamla Old Westbury'deki lüks restoranda bir şeyler içmek için buluşacağımı sanıyordum. Orası zengin bir bölge."

"Doğru. Beni etkilemeye çalışıyor. Beni etkilemeye çalışması umurumda değil. Umurumda olmadığını *bilmesini* istiyorum."

"Ve beni orada istiyorsun. . . ?"

"Sen benim güvenliğimsin. Ağzıma yumruk atmadığından emin olmanı istiyorum." Sırıttı. "Duh."

* * *

Wells'le buluşacağı yer beş yıldızlı bir restorandı. Wells "önemli bir toplantı" için adada olduğunu ve yemek sonrası bir şeyler içmek için yeterli zamanı olduğunu söylemişti.

Stevie için sorun yoktu. Onunla bütün bir akşam yemeği boyunca oturmayı tercih etmezdi. Ve onunla bir bar yerine bir restoranda buluşmayı tercih ederdi. Ona göre barlardaki buluşmalar erkeklere genellikle yanlış fikirler verirdi. Wells'in neyin peşinde olduğunu bilmesini istemiyordu ama aynı zamanda bir nanosaniye için bile olsa, dünyanın hangi cehennemine inanmak isterse istesin, onun külotuna geri dönebileceğine dair bir şansı olduğunu düşünmesini de istemiyordu.

Shen restoranın kapısını açtı ve Stevie içinde tuttuğu küçük ürpertiye serbest bırakmak için bir an durakladı.

"İyi misin?" Shen hemen sordu. "Oh, evet.

İyiyim."

"Emin misin? Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi çok alçak ve sessiz bir sesle.

"Çok tatlısın," dedi Shen, Shen kızardığında onun da kızarmaya devam etmesine bayılıyordu.

"Şu lanet restorana gir de şu işi bitirelim."

Kıkırdayarak içeri girdi. Çok güzel, çok şık bir restorandı. Zengin müşterilerin arasında göze çarpıyordu ama umurunda değildi. Belki de onu Silikon Vadisi'ndeki bir start-up'ın CEO'su sanıyorlardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu hostes, züppe bakışları Stevie'yi bir kez daha süzerek.

"Matt Wells için geldim. Adım Stevie MacKilligan." "Evet. Dr.

Wells sizi bekliyor."

Hostes yürümeye başladı ve Stevie de onun arkasına düştü. Restoranın içinde ilerlerken, şimdi geriye doğru yürüyen Shen'le yüzleşmek için arkasını döndü.

"Yarın sabah terapim var. Beni götürebilir misin?" "Elbette.

Daha sonra Kyle'ı alabilirim."

"Harika. Ama sen Kyle'ı almadan önce," diye hatırladı, "Oriana'yı provasında görmem gerekiyor."

"Neden?"

"Sana soru soruyor muyum?" diye karşılık verdi.

"Herkes soru soruyorsun. Yogyi hatırlıyor musun?" "Asabi ve kabaydı."

"Ki yogiler bununla tanınır."

Stevie bir şeye çarptı ve onun yürümeyi bırakmış olan ev sahibesi olduğunu fark etti.

"Özür dilerim." Sinirli kadının etrafından dolaştı ve Wells masadan uzaklaşıp ayağa kalktı.

Uzun boyluydu. Neredeyse altı-dört. Altın sarısı saçları ve altın yeşili gözleri vardı. Ve bir kedi idi. Özellikle de erkek aslan, ki bu da ilişkilerindeki sorunun bir parçasıydı. Bazı aslanlar eğlenceli ve ilginçti. Bazılarını ise sırf ölümlerini yanan saçları için çılgınlık atmalarını izleyebilmek için bir fırına atmak isterdiniz.

"Stevie," dedi o yakışıklı gülümsemesiyle. "Matt."

"Matthew," diye düzeltti. "Ben hâlâ Matthew'u tercih ediyorum." "Hı-hı," dedi kadın.

Stevie bir sandalye çekmek için uzandı ama Shen zaten oradaydı ve işini yapıyordu. Stevie ona tekrar baktı ve tüm huyunun değiştiğini gördü. Sevimli pandadan, gişe rekorları kıran bir yaz filminde Gizli Servis ajanını oynaması için tutulan adama dönüşmüştü.

Güneş gözlüklerini bile takmıştı. Güneş gözlüğü! Geceleyin! Restoranın *içinde*.

Gülmemek için ağzının içini ısırды ve yerine oturdu. Sonra Shen onun arkasında durdu, ellerini önünde kavuşturmuş, bakışları sürekli restorana tarıyordu.

Bu gülünç ve komikti ve Shen onun bu çılgınlığının her dakikasına bayılıyordu çünkü bunun Wells'i ne kadar sinirlendirdiğini çok iyi biliyordu. Ve o anda onu tamamen rahatlatıyordu.

"Seni yeniden görmek çok güzel Matt," diye yalan söyledi. "Seni de öyle. Ve ben hâlâ Matthew'um."

"Öyle mi? Çünkü sen bana hep Matt gibi göründün."

Bir garson masalarına geldi ve Stevie'ye ne içmek istediğini sordu, ama Stevie cevap veremeden ...

"O bir Old Fashioned alacak."

Stevie gözlerinin Matt'in *aptal* suratına kaymaya başladığını hissetti. Kendisi için sipariş vermesinden her zaman nefret etmişti ama o her zaman onun için sipariş verirdi. Bunun bir nedeni onu ne kadar iyi tanıdığını göstermekti, ama aynı zamanda

bir kontrol şekli. Ve Stevie kontrol edilmekten hoşlanmazdı. Bu onu çok rahatsız ederdi.

"Aslında," dedi kadın uzaklaşmadan önce garsona, "Ben bir bira alacağım. Elinizde ne varsa."

Garson Shen'e baktı ama o sadece başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla zevkleriniz değişmiş," dedi Wells ona.

"Old Fashioned'ları *hiç* sevmedim, ama yine de bana sipariş edip durdun... ben on sekiz yaşındayken."

Wells boğazını temizledikten sonra, "Demek iş arıyorsun." dedi.

"Hayır. Yeni bir ev arıyorum. CERN harikaydı ama yeni bir şeye ihtiyacım var. Eski patronum beni arayıp duruyor. Son mesaj biraz histerikti. Laboratuvarınızda harika işler yaptığınızı duydum. Ve müthiş bir finansal destek. Bu ilgimi çekti."

"Gerçekten mi? Benim için çalışmaktan çekinmez misin?" "Neden olsun ki?"

"Son görüşmemizde beni yakınında istemediğini söylemiştin."

"Hayır. Tam olarak söylediğim şey, ellerini ya da *penisini* bir daha asla yanımda istemediğimdi. Ve bu hala geçerli. Ama bu sosyal bir şeydi. Şimdi ise bilimden bahsediyoruz ve sen her zaman ikisini birbirinden ayırabileceğini söyledin."

"Elbette ayırabilirim. Ama laboratuvarlarımın teorik bir fizikçiyle ne yapacağını bilmiyorum. Bildiğiniz gibi benim uzmanlık alanım biyomühendislik."

Stevie acele etmedi, yüzünü derisini yırtmadan daha fazla geremeyene kadar gülümsemesinin yavaşça yayılmasına izin verdi. Ve o gülümsemenin kendi adına konuşmasına izin verdi.

Wells dudak büküşünü gizleyemedi. "Oh, anlıyorum. Biyomühendislik eğitimi almışsınız." "Evet."

"Ve doktoranızı aldınız mı?"

"Tabii ki. Dört yıl önce."

İçkisine baktı. Bir Old Fashioned. "Peki seni bu alana getiren neydi?"

Gerçek şu ki Stevie bir keresinde yemek yemeyi unutmuş ve on dört saat boyunca hiçbir şey yemeyince Charlie'nin her zaman "titreme" dediği hastalığa yakalanmıştı. Ama Stevie ne olduğunu anlamadan önce Parkinson hastası olduğuna karar verdi. Yirmi saniye içinde kendini o kadar kötü hissetmişti ki

O noktada panik atak geçirdi ve nefes alamadığı için hastaneye gitmek zorunda kaldı. Var olmayan Parkinson hastalığını tedavi etmek istiyorsa -biliyorsunuz, gerçekten olması durumunda- biyomühendislik okuması gerektiğine karar verdi. Öyle de yaptı.

Wells'e söylediği şey. "Sıkılmışım."

* * *

Shen, Stevie'nin bu kadar kötü olabileceğini bilmiyordu. Korktuğunda tehlikeli olabileceğini biliyordu. Kolayca paniklediğini biliyordu. Ona "sevimli" demekte ısrar ettiğini ve rızası olmadan sevgili olduklarına karar vermeden önce ona doldurulmuş dev bir panda ayısı gibi davrandığını biliyordu. Onunla ilgili tüm bunları biliyordu. Ama kötü olabileceğini bilmiyordu.

Ve bu aslana karşı *gerçekten* kötü davranıyordu.

Bu da Shen'e göre ondan gerçekten nefret ettiği anlamına geliyordu. Çünkü diğer herkese iyi davranıyordu. Tatlı Stevie. Sadece ayların yaşadığı Queens sokağında MacKilliganlar arasında "iyi olan" olarak bilinirdi.

Tabii ki bahsettiği Stevie'ydi. Kız kardeşleri gibi Wells'e kötü davranmıyordu. Kız kardeşlerinin yumrukla ya da yakındaki bir masadan çatal bıçakla yapabileceklerini kelimelerle yapıyordu.

"Görüyorum ki pek değişmemişsin," diye tersledi Wells, konuşmaları uzadıkça daha da sinirleniyordu.

"Değişmem mi gerekiyordu?"

"Biraz alçakgönüllülükten zarar gelmez."

"Bilimde mi? Kafan iyi mi senin? Her gün senin gibi adamlarla uğraşırken alçakgönüllü olmamı mı bekliyorsun? Göğüslerim ve amım olduğu için beni fen ve matematikte iyi olamayacağıma ikna etmeyi hayatlarının amacı haline getirmiş adamlar! Özgüvenim benim zırhımdır. Senin gibi pisliklere karşı."

"Pisliklerden bahsetmişken, kız kardeşlerin nasıl?"

Shen gözlüklerinin arkasından yüzünü buruşturdu. Stevie'nin kız kardeşlerinin peşinden gitmek. . . ?

Muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Stevie'nin omurgası biraz dikleşti ve yüzünü görmese bile tehlikeli bir soğukluğun bir battaniye gibi üzerine yayıldığını söyleyebilirdi.

"Kız kardeşlerim harika, teşekkürler," diye cevap verdi.

"Hâlâ seni takip ediyorlar mı? Küçük kardeşlerinin güvende olduğundan emin olmak için mi? Hayatına onlarla arana girebilecek başka birinin girmediğinden emin olmak için mi? Sana bir gelecek sunabilecek biri."

"Annesi söylemedikçe bir bok almayan bir ana kuzusuyla yaşamak gibi bir gelecek mi? Bu arada, kız kardeşlerim bana bunu söylemedi. Bu gerçeği *onlara* ben söyledim." Stevie ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Bir noktada bir gurur bırakmanız gerekmiyor mu? Kuzeninle seks yapmayasın diye mi? Tabii senin olayın bu değilse."

"Belki de bana ne söylediğine dikkat etmelisin."

"Yoksa ne olur?" Stevie itti. "Anneni arayıp kızların sana yine kötü davrandığını mı söyleyeceksin?"

Wells elini masaya vurarak etraflarındaki tam-insanların sıçramasına neden oldu. Ama aslan daha bir şey söyleyemeden Shen Stevie'ye doğru eğildi, bir parmağını masaya koydu ve sakince erkeğe şöyle dedi: "Hayır, hayır. Bunların hiçbirini yapmayacağız."

Birden parlak altın rengine dönen gözler Shen'e baktı ve Shen gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Stevie onu öyle çıldırtmıştı ki, adam tam bir insan restoranının ortasında kendini bile kontrol edemiyordu. Eğer eski sevgilisiyle bu saçmalığı yapmak isteseydi, birkaç kapı ötede Van Holtz Steakhouse vardı.

Artık Stevie'nin güvende olduğunu hissetmediğinden, onun sandalyesinin arkasına tutundu. "Sanırım gitme vakti geldi," diye nazıkçe ama sertçe önerdi.

Stevie onunla tartışmadı, sadece koltuğunu çekmesine izin verdi. Ama Stevie uzaklaşmadan önce durdu ve Wells'e döndü.

"Kardeşin nasıl?" diye sordu.

Wells ona ters ters baktı ama gülümsemeye zorlamayı başardı. "Harika gidiyor."

"Hâlâ sürekli öğrenci mi?"

"Artık kendi laboratuvarı var, teşekkürler. Kendi laboratuvarı, kendi destekçileri."

"Gerçekten mi?"

"Dediğim gibi... harika gidiyor."

"Ve eminim tüm bunları senden ya da annenden yardım almadan kendi başına yapmıştır."

Shen elini Stevie'nin sırtına hafifçe bastırarak onu kapıya doğru yönlendirmeye çalıştı. Ve gitti de, ama *annesinin oğlu* Wells'e bir şeyler söylemeden önce değil.

* * *

Pek iyi gitmemişti!

Stevie ve Shen valenin arabayı getirmesini beklerken, Shen sessizce kendine kızmaktan kendini alamadı. Wells'in aptallığının onu bir kez daha etkilemesine izin vermişti. Çıktıkları dönemde de aynı türden şiddetli kavgalar ederlerdi. O kadar kötüydü ki sonunda onu kenara çekip "Gerçekten istediğın bu mu?" diye soran *Max* olmuştu. Bunu hiçbir yargıda bulunmadan, hiçbir direktif vermeden söylemişti. Stevie'yi öyle ya da böyle bir karar vermeye zorlamamıştı ama Stevie kız kardeşinin neden endişelendiğini biliyordu. Çünkü Stevie ve Wells arasında olup bitenler babalarının her zaman sahip olduğu türden bir ilişkiye benziyordu. Dramatik kavgalar, nefret dolu ifadeler ve birbirlerine karşı genel olarak hıyar gibi davranmalar.

Bunu fark eden Stevie ilişkinin sona ermesi gerektiğine karar vermişti. Wells yine de bunu iyi idare edememişti. Stevie'yi bir bilim insanı olarak sürekli küçümseme ihtiyacına rağmen, diğeri bilim insanlarına onunla övünmeyi seviyordu. Çünkü o bir dahiydi ve onunla birlikte olmaya değeri. Bu yüzden Stevie'nin çekip gitmesi onu gerçekten kızdırmıştı ve bunu henüz atlatamamıştı. Tıpkı Stevie'nin onun ucuz şutlarını atlatamadığı gibi.

"Stevie, bekle," dedi Wells restorandan çıkarken.

Wells yaklaşınca Shen otomatik olarak Stevie'nin önüne geçti. O sadece işini yapıyordu. Hayatını kazanmak için yaptığı şey korumaydı. Ama bu basit hareket Wells'i kızdırdı.

Erkek aslan, pandanın üzerinde yükselen Shen'e "Çekil," diye emretti.

"Üzgünüm, hayır," dedi Shen. Stevie onun bu kadar sakin olmasına bayılmıştı. Sesini bir kez bile yükseltmemişti. Kaslarını esnetmemişti. Dişlerini göstermemişti. Sadece ses tonunu sakin ve eşit tutmuştu. Sanki bir konser salonundaymışlar gibi.

"Çekilin dedim!"

Ne yazık ki Stevie aynı sakin tavrı Wells'ten göremedi. Onun yerine daha da yaklaşarak zavallı Shen'e ters ters baktı. "Geri çekilmenizi istiyorum, efendim."

Wells başını aşağı indirdi, böylece yüzleri neredeyse birbirine değecekti.

"Y a p ı n ."

Ve aynı sakin, soğukkanlı tavrı Shen ağzını açtı ... ve Well'in burnunu ısırdı.

Küçük bir ısırık gibi görünüyordu ama Stevie sert "çıtırtıyı" duydu, güçlü çenesinin hızla kırıldığını gördü. Wells tökezleyerek geri çekildiğinde Stevie elleriyle ağzını kapattı, yüzünden ve ağzından kanlar akıyordu.

"*Seni küstah piç!*" Wells böğürdü.

Hâlâ güneş gözlüklerini takan Shen, dişlerine kan bulaşmış bir halde gülümsedi. "Bir uyarı aldınız efendim. Gerisi size kalmış."

Cipe doğru yürüdü ve Stevie için kapıyı açtı. "Hanımefendi?"

Stevie aceleyle, "Tamam," dedi. "Seni tekrar görmek güzel Matt. Annene selamımı söyle."

Stevie arabaya atladı ve Shen'in kapıyı arkasından kapatmasına izin verdi.

Valelerden biri Wells'e, "Bayım, iyi misiniz?" diye sordu, ama Stevie çok endişeliydi. Kendine saygısı olan hiçbir aslan erkeği, sıradan bir şekil değiştiren kavgasına tam insanların müdahale etmesini istemezdi. Aynı zamanda onun dişlerini ve pençelerini serbest bırakıp Shen'in peşine düşmesini de beklemiyordu.

Ancak Shen fazla endişeli görünmüyordu, valeye bahşiş vermek için zaman ayırdı, sonra güneş gözlüklerini çıkarıp ön panele koyabilmek için sürücü tarafının açık kapısının yanında durdu; ceketini çıkardı, katladı, arka koltuğa yerleştirdi; SUV'ye kaydı ... dikiz aynasını ve koltuğu ayarladı; yan aynaları dikkatlice kontrol etti ve sonra yavaşça restorandan uzaklaştı.

Stevie birkaç gündür ölü olan insanların daha hızlı hareket ettiğini görmüştü.

Wells'in hayvanat bahçesinden kaçmaya çalışan bir babun gibi cipe yapışıp yapışmadığını görmek için arkaya baktı ama birkaç mil sonra durumu daha da kötüleştirmemeye karar verdiğinden emin oldu.

Stevie arkasını döndü ve koltuğunda rahatladı. "Onun burnunu ısırдын," dedi sonunda.

"Eğer rulo yapılmış bir dergim olsaydı, onu kullanırdım. Elimde ne varsa onu kullandım."

Stevie başını sertçe sallamaya başladı ama önce kahkahalar yükseldi. Sonra da durmadı.

"Yüzündeki ifadeye bak!" demeyi başardı, kolunu karnına dolamıştı. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve dev aslan kafasına bir şeyler fırlatmıştım."

"Bu ifadeyi sadece ürkmüş bir erkek aslanda görebilirsin."

Gözlerini sildi. "Conridge çok kızacak. Bu hiç iyi gitmedi. Ve ben senin aşk ısırtısından bahsetmiyorum."

"Sadece adamdan nefret etmiyorsun... adamdan *nefret* ediyorsun. Bu aktif bir şeydi."

"Neden onun dev kafasına bir şeyler fırlattığımı sanıyorsun? Çünkü o bir pislik. Şahsen ben oldukça ölçülü olduğumu düşünüyorum."

"Peki şimdi ne olacak?" Shen kırmızı ışıkta durduğunda sordu.

"Parayı takip edeceğiz. Ciddi destekçiler ya da hükümet işin içinde olmadan böyle süslü bir laboratuvara sahip olamazsınız."

Işık değişti ama cip hareket etmedi. Stevie onun yüzünü görebilmek için öne doğru eğildi.

"Shen?" diye sordu usulca.

"Sence hükümet-"

"Hayır." Biraz güldü. "Hayır. Eğer biri şekil değiştirenleri test ediyorsa, sadece şekil değiştirenleri, o zaman belki. Bizim türümüzü bilen tam insanlar *hepimizi* ucube olarak görüyor. Eğer avcılarsa belki bir meydan okuma olabilir ama onun dışında yok edilmesi gereken ucubeleriz. Ama melezlere odaklanmak, bu özel bir nefret türü. Tıpkı tam kan kurtların sürülerinden birini hasta olduğu ya da bizim göremediğimiz ama onların hissettiği bir sorunu olduğu için öldürmesi gibi. Sanırım bunu yapan kişi için de durum böyle."

"Ve bence bu tür şeyleri yapan hayvanlara, bunun bir tür içgüdü olduğunu varsayarak çok fazla kredi veriyorsunuz. Hayvanlar bile pislik olabilir."

Arkalarından biri korna çaldı ve Shen gaza bastı.

"Asıl soru," diye devam etti, "*Wells*'in tüm bunları yapıp yapmadığı."

"Bilmiyorum. Ama araştırmak istiyorum. Kardeşini de araştırmak istiyorum. Adamın dört bin tane falan diploması var ama üniversiteyi asla bırakmaz. Orada mutlu görünüyordu. Şimdi bir laboratuvarı ve destekçileri var."

"İkisinden birini nasıl kontrol edeceksin-" "Ve sen!"

"-Wells'i kızdırdın mı?"

"Henüz bilmiyorum ama bir şeyler bulacağım."

"Gerçekten mantıklı bir şey... ya da en azından senin mantıklı bir şey fikrin?"

Stevie pencereden dışarı baktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Bu iğnelemeyi hiç beğenmedim," diye mırıldandı.

* * *

Charlie fırın tepsilerini ve kaplarını kurulamayı bitirdi ve onları ocağın yanındaki dolaba kaldırdı. Havluyu katladı ve lavabonun kenarına yerleştirdi. Gün boyunca yaptığı tüm fırın ürünleri çoktan gitmişti. Ayılar gelip masayı ve tezgâhları son kırıntılarına kadar silmişlerdi.

Berg ve kardeşlerinin oturma odasında televizyon izlerken konuştuklarını duyabiliyordu. Britta'nın sesindeki küçümsemeye bakılırsa, bir reality şova benziyordu. Her zaman realite TV'den ne kadar "nefret ettiğini" söyleyen biri için, kesinlikle çok fazla izliyordu. Buna "nefretle izlemek" diyordu ama Charlie'nin gün içinde sırf dalga geçmek için nefret ettiği şeyleri izleyecek kadar vakti yoktu.

Kötü bir korku filmi olmadığı sürece. Hiçbir şey onu kız kardeşleriyle birlikte kötü bir korku filmi izlemek kadar eğlendiremezdi. Aslında, *herhangi bir* korku filmi. MacKilligan kardeşler korku filmlerine bayılırdı. Max'in deyimiyle işkence pornosu dışında her şeyi. İki saat boyunca insanların parçalara ayrılmasını ya da bir şeylerle delinmesini izlemek Charlie ya da kız kardeşleri için çok fazlaydı. İblisli, hayaletli ya da cadılarla ilgili filmleri tercih ederlerdi. Doğaüstü herhangi bir şey.

Korku filmleri, günlük hayatlarının gerçekliğiyle uğraşmak yerine fantezide kaybolmalarına her zaman izin vermişti. Doğru, annesi "yavrularının" boş zamanlarını tek boynuzlu atlar ya da seyahat pantolonlu kız arkadaşlarla geçirmelerini tercih ederdi ama o bile bu tür şeylerin kızlarını sıktığını biliyordu.

Charlie buzdolabından soğuk bir bira çıkardı ve belki de kendisi ve kız kardeşleri için bir *Exorcist* maratonunun zamanının geldiğini düşündü. Birinci ve üçüncü en sevdikleri ve en korkutucu olanlarıydı. Ama ikinci ve dördüncü olanlar -ve *iki* tane dördüncüsü vardı- en kötülerini ve alay etmesi en eğlenceli olanlarıydı.

The Exorcist için her zaman iyi bir zaman olduğunu düşünen Charlie oturma odasına doğru ilerledi ama arkasında bir şey duyunca durdu. Dönüp mutfığı inceledi. Yersiz bir şey görmedi.

Havayı kokladı ama Charlie hâlâ farklı kokuları eleyip yerlerini tespit etmeyi öğreniyordu. Bu ona çocukken öğretilmemiş bir şeydi. Annesi yeterince uzun yaşamamıştı ve büyükbabasının sürüsünün yanına taşındığında, iki kız kardeşleriyle birlikte sürü evinin arkasındaki kulübeyi sürekli tahrip eden rakunu koklamaktan daha fazla endişelenmesi gereken şeyler vardı.

Hayal kırıklığına uğrayan Charlie yürümeye ve koklamaya başladı, bir şeyin izini sürmeye çalışıyordu

...

"Yakaladım seni!" diye bağırdı arkasından bir ses, elleri belini kavırıyordu.

Charlie dirseğini geri çekerek arkasındaki kişinin burnunu kırdı. Birasını diğer eline geçirdi ve boştaki eliyle omzunun üzerinden uzanarak bir tutam saç yakaladı ve önündeki erkek bedenini kendine doğru çekti. Sonra o bedeni göğsünden tekmeleyerek merdivenlerden aşağı, bahçeye açılan arka kapıya doğru savurdu.

Kapı hızla açıldı ve Max çıplak ve kovanlarına saldırdığında onu sokan ölü arılarla kaplı bir şekilde ortaya çıktı.

Bakışları birbirine takıldı ve Max kaşlarını çatarak ayaklarının dibindeki cesede baktı.

"Dutch! Burada ne işin var?" diye sordu Max.

Max'in en iyi arkadaşı ona ters ters baktı, elleriyle kanayan burnunu kapatıyordu. "Kız kardeşin bana saldırdı!"

"Beni korkuttun!"

Max Charlie'ye sırtıttı. "Doğru. Bu yüzden burnunu kırdın. Ama onu bir kez önüne aldın mı . . ."

Şimdi Charlie sırtıyordu. "O zaman ben de onun canına okuyordum." Max güldü ama Dutch gülmedi.

Elindeki birayı kız kardeşine fırlatan Charlie -Max'in kolayca yakaladığı- sordu, "Stevie döndüğünde ... *Exorcist* maratonu mu?"

"*Exorcist* maratonu!" Max de alkışladı. "Ben de varım!"

"Affedersiniz!" Dutch şikayet etti. "Bana ne olmuş? Kız kardeşin bana saldırdı!"

"Ama," dedi Max, parmağıyla onu göstererek, "seni *öldürmedi*. Bu da seni özel ve biraz da kutsanmış yapıyor."

Charlie başını salladı. "Bu doğru."

* * *

Max Dutch'ın burnunu yerine yerleştirip üzerine buz torbası koyduktan sonra, "Gerçekten neden buradasın? Çalıştığını sanıyordum."

"Hâlâ çalışıyorum."

Max mutfak masasında porsuk arkadaşının karşısına oturdu. Işıklar hâlâ kapalıydı ama Dutch buna aldırmıyor gibiydi.

"Hâlâ çalışıyorum da ne demek?" diye sordu Max.

"Amcan Will. Amerika'ya doğru yola çıktı. Özel uçakla." "Cenaze için geliyor."

"Evet."

"Ne olmuş yani?

"Grup ona göz kulak olmak istiyor." "Bunun seninle ve benimle ne ilgisi var?"

"Senin ve kız kardeşlerinin onunla gizlice temas kurmadığınızdan emin olmak için buradayım. Sizi gözetliyorum."

"Oh." Max başını salladı. "Peki o zaman... iyi iş!"

"Biliyor musun eski dostum, doğru sözler söylüyorsun ama ardından gelen göz devirme hareketi çok daha farklı bir mesaj veriyor."

* * *

"Onunla görüştün mü?" Matt'in kardeşi masasından kalkarak sordu. Annelerinin Gururu'yla aynı evi paylaşıyorlardı. Yine de. Ama en iyisi buydu. James tek başına pek iyi değildi. Yerel Sürüler de onunla pek ilgilenmiyordu. Bir erkek aslan için fazla sessiz, fazla takıntılı ve kendisiyle akraba olmayan dişi aslanlar tarafından tolere edilemeyecek kadar sinir bozucuydu. Elbette Matt kolayca başka bir sürüye girebilirdi ama anneleri her zaman iki oğlunun "sonsuz dek birlikte" olduğunu söylerdi. Sonra da Matt'e James'e göz kulak olması gerektiğini hatırlatırdı. "Her şey sana bağlı. Bunu asla unutma."

O da unutmadı. Eve geldiği her gün omuzlarında böyle bir yük varken nasıl unutulabilirdi ki?

Matt kendine bir viski doldurdu. "Evet. Onunla görüştüm."

"Neden?"

"Bazı Geyleri çözebileceğimizi düğündüm. Bunca yıldan sonra." "Peki nasıl gitti?"

Matt cevap vermedi, sadece viskisini içti.

"O kadına güvenilmez, bunu sen de biliyorsun."

Matt bir viski daha doldurdu. "Güvenin bununla ne alakası var? Ben sadece-"

"Övünmek. Övünmek istedin. Muhtemelen seni ya da başardıklarımızı daha az önemsemeyen bir kadına."

Biz mi?

"O zaman neden tanışmamızı umursuyorsun?" diye sormak zorunda kaldı.

"Senden bir şey istiyor. Bunu görmüyor musun?"

"Benden hiçbir şey istemiyor." Matt'i Stevie Stasiuk konusunda rahatsız eden de hep bu olmuştu. Büyürken ne kadar ezik bir hayatı olduğunu düşününce, ondan bir şey istemeyi reddetmesi onu şaşırtıyordu. Ona mücevher ya da güzel giysiler gibi şeyler verdiğinde de hiç ilgilenmemiş gibi görünüyordu. Hatta belki de sıkılmıştı. Sanki tüm bunların üstündeymiş gibi.

Ve sonra kız kardeşleri. Yüce Tanrım, kız kardeşleri! Onlara iyi davranmaya çalışmıştı ama onlar ondan hoşlanmadıklarını açıkça belli etmişlerdi. Onun için çok yaşlı olduğunu düşünüyorlardı. Ve belli ki "çiçekler güzel. Gün sıcak." Onlar ahmaktı.

Stevie'nin genetik kusurlarını görmezden gelmişti çünkü beyni çok güçlüydü ve bu yüzden ona saygı duyuyordu. Yine de yeterli değildi. Hiçbir zaman yeterli olmadı.

İlişkilerinin çoğunu onun kendisinden ne istediğini bilmeden geçirmişti ama o sabah onunla konuşurken her şeyin patlak verdiğini biliyordu - onunla ne konuştuğunu tam olarak hatırlayamıyordu ama - bir saniye orada oturup ona ters ters bakarken, bir saniye sonra suratına bir çatal saplanmıştı.

Çünkü çatalı oraya sokmuştu!

Elbette polisleri aramıştı. O bir şekil değiştirendi ama diğer pek çok şekil değiştirenin bu tür şeylerle kendi başlarına başa çıkabileceğine inanmıyordu. Polisler erkek arkadaşlarına aniden saldıran çılgın kadınlarla uğraşmaktan başka ne işe yarardı ki? Ama polisler pek ilgilenmişe benzemiyordu ve kadın bir gece bile hapisteye kalmamıştı. Bütün bunlar Matt ve ailesi dışında herkes tarafından unutulmuş gibi görünüyordu.

Ayrılıktan birkaç ay sonra bir sabah uyandığında Max MacKilligan'ı yatağının yanında bulmuştu.

"Stevie'ye yönelttiğin suçlamaları geri al, yoksa geri gelir ve sen uyurken boğazını keserim." Sonra, görsel efekt için, işaret parmağını boynunun bir tarafından diğer tarafına doğru sürükledi. Bir yandan da gülümsüyordu.

MacKilligan'larla kavga etmek istemediği için suçlamaları geri çekmişti. Elbette korktuğu için değil, sadece mantıklı geldiği için.

Ama kardeşi bu olayın peşini hiç bırakmamıştı ve Matt'in kızın suçlanmasını ve en ağır şekilde cezalandırılmasını sağlamadığı için hâlâ öfkeliydi.

kanunun. James her zaman Stevie'nin kardeşinin altında olduğunu ve gördüğü ilginin hiçbirini hak etmediğini düşünmüştü.

"O bir ucube," diye ısrar etmişti James o zaman da... şimdi de. "Ve sen ona yağ çekmeye devam ediyorsun."

"Bırak artık, James. Bitti artık."

"Bitti mi?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Shen arabayı kız kardeşinin evindeki bitişik garaja çekti ve motoru kapattı. Tek düşünebildiği o harika kanepeye uzanıp gece geç saatlere kadar televizyon izlemek ve biraz bambu yemekti.

Ahhhh. Hayat güzeldi.

"Ee," dedi Shen Stevie'ye, başını ona doğru çevirerek, "içeri girip-"

Konuşmayı kesti çünkü Stevie'nin yüzüne konuşmuyordu. Onun kıcıyla konuşuyordu.

Vücudu iki koltuğun arasındaydı ve arkaya uzanabilmek için eğilmişti.

"Ne halt ediyorsun sen?" Shen talep etti. "Neden seninle konuşuyorum ki?"

"Sırt çantamı almaya çalışıyorum."

"Arabadan inip arka koltuğun kapısını açabilir ve çantanı o şekilde çıkarabilirdin."

"Sen ve senin mantığın! O anda bu iyi bir fikir gibi görünmüştü. Sadece çanta koltuğun altına sıkışmış ve ... aldım!"

O başladı için shimmy onu eşek geri içine ve Ön tarafa, sürüklemek gülünç büyüklükteki çantasını da yanında götürdü.

"İşte-oooooh!" Aptal çantası adamın kafasına çarpınca irkildi. "Oh, Tanrım, Shen. Çok özür dilerim."

"Neden benden nefret ediyorsun?" diye sordu şakağını ovuşturarak.

"Senden nefret etmiyorum!" diye güldü. "Bir kazaydı. Başına bir bakayım."

"Sorun değil," diye homurdanarak kapıya doğru uzandı. "Hadi içeri girelim."

Shen arabadan indi. Kilitleri ve alarmı devreye sokmadan önce Stevie'nin çantasını araçtan indirmesini bekledi ve sonra birlikte eve döndüler. Evin alarmını kapatmak için şifreyi girmiş. Kapıyı emniyete aldı, pencereler ve kapılar için alarmı çalıştırdı ama

Böylece yanlışlıkla yerel polisleri içeri almadan rahatça dolaşabileceklerdi.

Esnedi ve gerindi, ceketini en yakındaki sandalyenin üzerine attı. Sonra kılıfındaki silahını çıkardı, emniyetinin hâlâ açık olduğundan emin olmak için kontrol etti ve sehpanın üzerine koydu.

"Dondurma ister misin?" diye sordu. "Sanırım teslimatçılar çıtır mango bambudan başka tatlar da getirmişler."

Shen cevap alamayınca omzunun üzerinden baktı ama Stevie arkasında değildi.

"Stevie?" diye seslendi.

Stevie'nin çoktan yattığını düşünerek ama endişelenmemek için kontrol etmek isteyerek merdivenlere doğru ilerledi ama sırtına bir şey tırmanınca durdu.

Shen dondu kaldı. "Stevie?"

Bir mırıltı duydu ve o anda Stevie kendini onun omzuna doğru uzattı; bacakları sırtına yaslanmış, kolları ve gövdesi göğsünde serbestçe sallanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" "Kendimi sana

doğru atıyorum." "Bu mudur

yani?"

"Bir kadının kendini bir erkeğe atması için gerçekten yapması gereken tek şeyin soyunmak olduğunu keşfettim."

Ve öyle de oldu. Çırlıçıplak. Üzerinde tek bir dikiş bile yoktu. Çorap bile yoktu.

Ne yazık ki Shen onun mantığına karşı çıkamadı bile. Çıplak olmak, özel bir sapkınlığı olmadığı sürece bir erkeğin dikkatini çekmenin en iyi yoluydu.

"Stevie-" diye söze başladı ama kadın elleriyle kasıklarına çok yakın bir noktayı yağurmaya başlamıştı ve Shen sarsıldı. Rastgele, ani bir hareket Stevie'yi kıç üstü sırt üstü yere düşürdü.

Adam ona yardım etmek için uzanamadan, kadın tekrar ayağa kalkmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Beni korkuttun."

* * *

Stevie saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve çok hoşlandığı adamın önünde kıç üstü düşmenin utancını üzerinden attı. Shen'in alıştığından çok daha fazla çalıştığını kabul ediyordu. Elbette, çoğu

Birlikte olduğu adamlar, ellerini onlara ateşli gelen bir kadından daha iyi tanıyan bilim insanlarıydı. Ancak Shen muhtemelen çok daha seksi kızların ona asılmasına alışkındı. Rap sanatçıları ve süper modeller. Stevie'nin bir zeka savaşı dışında hiç şansı olmayan türden kızlar.

Ama Stevie meydan okumalar karşısında geri adım atacak biri değildi. Ne istediğini ve Shen'in ondan hoşlandığını biliyordu. Bu yüzden bir kez daha deneyecekti.

"Bak," diye başladı, bir eliyle arkasına uzanıp poposundaki bir şeyi fırçaladı, "Senden hoşlanıyorum." Poposunu tekrar fırçaladı. "Hem de çok. Ve eğer ilgileniyorsan - *kıçım*da ne var?" diye bağırdı, omzunun üzerinden ona neyin dokunduğunu görmeye çalışıyordu.

Shen onun üst kolunu tuttu ve eğilip yere düştüğünde aldığı şeyi çıkarırken onu yerinde tuttu.

Ona doğru tuttu. "Bambu yaprağı." "Oh."

"Yediğim yemek yüzünden her yere dağıldılar. Temizlik görevlileri ilgilenenecektir. Ama kendini daha iyi hissedeceksen, temizliğe bu gece başlayabiliriz. Tüm bu eşyaları yerden kaldırın ve-"

Bu kadar. Yerleri temizlemekle ilgili başka bir şey duymak istemiyordu ve adamın yüzündeki alaycı sırıtiştan bıkmıştı. Bu konuda bir kez daha şansını deneyecekti.

Stevie, Shen'in siyah tişörtünü yakaladı, elini içine soktu ve ayak parmaklarının üzerinde yükseldiğinde ağızına ulaşabilmesi için onu aşağı çekti.

Onu sertçe öptü, dudaklarını ayırmak için dilini kullandı.

şimdi, eğer *bu* işe yaramazsa, hala ilgi göstermiyorsa, o zaman tamam. Hayatına devam edecek ve bir şeyleri unutacaktı. Ne hakkında düşünüyordu? Çünkü şimdi Shen de onu öptüğü için gerçekten hatırlayamıyordu.

Onun ilgi düzeyi hakkındaki tüm şüpheleri silinip gitmişti. Özellikle de ellerini saçlarına gömdüğünde ve ağızına daha iyi erişebilmek için başını çevirdiğinde.

Dili onunkinin etrafında dolaştı; oynuyor, alay ediyordu. Kızın vücudu hemen karşılık verdi. Meme uçları sertleşti. Kukusu ıslanıyordu. Sadece bir öpücükle.

Sadece bu öpücüğün vaadi bile elini onun kasıklarına doğru indirmesine neden oldu, parmakları kot pantolonunun fermuarını arıyordu. Ama adam onu durdurdu ve

elini çekti.

Sinirlenmek üzereydi. Bir daha ne kadar genç olduğundan bahsederse, kendini kaybedecekti!

"Kendini bana attın," dedi adam, onun etrafında dolanarak. "Bu da kuralları benim koyduğum anlamına gelir."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım."

Şimdi onun arkasında duruyordu, iki bileği de iri ellerinden birinin içindeydi.

Shen eğildi ve saçlarını kulağından uzaklaştırdı, böylece ağzını kulağına dayayıp fısıldayabildi: "Çünkü bunu ben uydurdum."

Shen'in boşta kalan eli yavaşça karnından aşağı inip kalçalarının arasına kaydığında bu durumdan hoşnuttu. İki parmağını Stevie'nin içine bastırdı, parmaklarını gezdirdi ve derinlerde bir nokta bularak bastırdı.

Stevie onun eline karşı hareket etmeye başladı ama adam parmaklarını onun klitorisine doğru kaydırarak geri çekti. Dönerek, okşayarak ve etrafında ve üzerinde fırçalayarak zamanını aldı.

Stevie'nin dizlerinin bağı çözüldü ama Shen'in kolu Stevie'yi sıkıca kavradı ve Stevie'nin düşmesine izin vermedi, diğer eli hâlâ bileklerini kavıyordu.

Parmakları hareket ederken, dili de aynı şeyi kulağına karşı yaptı. Dışını okşuyor, içiyle alay ediyordu.

Stevie göğsünü bastırdı ama adam göğüslerini tamamen görmezden geliyordu, bu da onu çıldırtıyordu. Ağzını onların üzerinde istiyordu. Ya da ellerini. Bir şeyler yapmasını!

Teninde boncuk boncuk terler oluşmaya başladı. Ve mırıldandığını duyabiliyordu. Kalçaları hareket ediyor, klitorisini okşamaya ya da amını sikmeye devam ettikleri sürece parmaklarını nereye giderlerse gitsinler takip etmeye çalışıyordu. Umurunda bile değildi.

Shen ileri doğru yürüdü ve hiçbir şey yapmasına bile gerek kalmadı. Bu noktada, ayakları yerde bile değildi; alt bacaklarına bastırılmışlardı, ayak parmakları kot pantolona sürtünüyordu.

Tüm vücudu ona sürtünüyordu. Onun aşağı indiğini hissetti.

"Dizlerini bük," diye nazikçe emretti ve o da durup sakso çekeceğini düşünerek yaptı. Yine de anlamıştı. Adamın sikini kot pantolonunun üzerinden hissedebiliyordu, sert ve hazır. Ve hissettiğine göre ... kocaman. Büyüklüğü severdi. Max bir keresinde ona "beden kraliçesi" demişti. Stevie, Shen onu yüzüstü koltuğa itene kadar koltuklardan birinin önünde olduklarını bilmiyordu. Elini ondan uzaklaştırdı.

ama sadece bir anlığına. Birkaç saniye sonra, parmakları ona arkadan tekrar girdi ve pozisyon değişikliğini kullanarak onu biraz daha sert okşadı.

Bileklerini serbest bıraktı ve artık serbest olan elini tekrar amının önüne getirdi. İki parmağını onun içinde ıslattı ve sonra onları klitorisine geri sürükledi. Onu hala arkadan çekerken daire çizmeye ve daire çizmeye başladı.

Stevie yanağını deri koltuğa yasladı ve Shen'in vücudunu o anda nasıl isterse öyle kullanmasına izin verdi. Çünkü her şey harika hissettiriyordu. Shen onun meme uçlarına dokunmasa da, meme uçları koltuğa değiyordu. Shen onu her ileri ittiğinde, derinin damarları onlara sürtünerek onu daha da heyecanlandırıyordu.

Sonra Shen onun omurgasını yaladı ve ilk orgazm onu tamamen şaşırttı. Nefes nefese kaldı, bacakları titriyor, kalçaları kıvranıyordu.

Boşaldı ama çabuk oldu. Sisteminde bir şok etkisi yarattı.

Shen durmadı. Elleriyle onun üzerinde çalışmakla ve sırtını yalamakla meşguldü. Dişlerinin insan tenine sürtündüğünü hissetti ve bu ikinci bir dalgayı tetikledi. Üzerine çökmek üzere olan başka bir orgazm. Onu ele geçirmek üzereydi. Bunu durduramazdı. İstese bile -ki istemedi. Çünkü Shen durmuyordu. Stevie deri mindere doğru haykırana kadar devam etti ve devam etti. Elleri uzandı ve sandalyenin kollarını kavradı, onları o kadar sıkı tutuyordu ki, her şeyi değiştirmek zorunda kalacağından emindi. Ama ikinci orgazm onu yıkarken, nefes nefese bırakırken ve titretirken onu bu dünyaya bağlayan tek şey buydu.

Shen sonunda ellerini çekti ve Shen hareket ettiğinde onun yokluğunu hissetti.

Umurunda bile değildi. Umurunda olmalıydı. Onu geri çağırmalı ve iyiliğine karşılık vermeliydi ama şu anda sadece sandalyenin önünde diz çökebilir, kalan kısmı mindere yaslanıp nefesini geri almaya çalışabilirdi.

Shen'in ne kadar süredir ortalıkta olmadığına dair hiçbir fikri yoktu ve yakalandığı seks sersemliğinden sıyrılmaya başladığında, onun kendisini terk edip etmediğini merak etti.

Şu anda derinlere gömülmüş olan mantıklı beyni ona bunun muhtemelen gerçekleşmediğini söylemeye çalışıyordu; ama mantıksız beyni sadece işlerinin bitmemiş olmasını umuyordu. Ve eğer o gittiyse... bitmiş olacaktı.

Bir süre geçti ve Stevie ellerini minderin üzerine koyarak kendini yukarı itti. Nereye gittiğini öğrenecek ve bununla başa çıkacaktı.

Ama tam vücudunun üst kısmını kanepeden kaldıracakken, bir el ayak bileğine dolandı ve onu yere doğru çekti.

ters dönmüştü.

Shen onun önünde diz çökmüştü. Kalkmış sikinin üzerindeki prezervatif ve yüzündeki çatık kaşlar dışında tamamen çıplaktı.

Stevie'yi şaşırtacak şekilde, bu kaş çatma onu korkutmamıştı. Onu tanımıştı. Bu öfke ya da kızgınlık değil, odaklanmaydı. Bir sorunu çözmeye çalışan bilim adamı arkadaşlarında da benzer ifadeler görmüştü.

Elleriyle kızın belini kavrayarak onu kendine çekti ve kalçalarını yukarı kaldırdı. Tek kelime etmeden içine girdi. Ve sandığı kadar büyüktü. Onu tamamen doldurdu ve Stevie kısa bir süre, "Acaba o *şeyle bademciklerimi gıdıklayabilir mi?*" diye düşündü.

Bunu öğrenmeye fazlasıyla istekli olan Stevie, ellerini onun omuzlarına koydu, bacaklarını beline doladı ve gerisini ona bıraktı.

* * *

İçindeki vahşi pandaydı. Kontrolden çıkmıştı. Queens'teki evin salonunda Stevie'yle ilk kez tanıştığı anda duyduğu bir korkuydu bu.

İçindeki vahşi panda onun ayak bileklerinden tutup yerden kaldırmak ve tamamen tükenene kadar bir saat kadar ona sakso çektirmek istemişti. Onun vahşi panda tarafı tüm vahşi pandalar gibiydi. Azgın, talepkâr ve doyumsuz. Bu yüzden bu yönünü diğer pandalar dışında gizli tutuyordu. Tam bir insan bununla asla başa çıkamazdı. Ve diğer şekil değiştiren ırkların çoğu korkardı. Herkes gibi onlar da dev pandaların sevimli ve uysal olmasını bekliyordu. Ve eğer Shen bir hayvanat bahçesinde büyümüş olsaydı, muhtemelen öyle olurdu.

Ama o bir hayvanat bahçesinde büyümemişti. Ve Stevie MacKilligan kendini ona atmıştı. Çıplak ve talepkâr. Mırıldandı bile. Mırıldandı!

Mırıltıyı sismekten başka ne yapabilirdi ki? Sertçe sismek. Uzun uzun sikecekti. Sonsuza kadar sik!

Sonra daha da kötüleştirdi. En basitinden, "Buna var mısın?" bile demeden sikini içine soktuğunda, geri çekilmeye başlamadı ya da ona beklemesini söylemedi ya da nazik olmasını istemedi. Hayır. Sadece parmaklarını adamın omuzlarına gömdü ve ona hırladı. Hırladı.

Buna bir saniye daha dayanamayan Shen dizlerinin üzerinde kaldı ve Stevie'nin kalçalarını sıkıca -muhtemelen acı verici bir şekilde- kavradı. Onu yerinde tutuyordu,

Onun içine daldı, amının onu nasıl kavradığını seviyordu. Etrafında nasıl titreştiğini. Ve ona her tekrar girdiğinde, tutuşu sıkılaştı. Omuzlarını değil, sikini. Amcığı, her itişinde sikini daha sıkı kavıyor, Shen'i olduğundan daha çılgın hale getiriyordu.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti!

Ona ne yaptığını biliyor muydu? Umurunda mıydı? Bunu öğrenmeye zahmet edemeyecek olması çok kötüydü.

Yine de o kadar endişeli değildi. Adam onu ne kadar sert sikerse, kadın da ona o kadar tutunuyordu. Parmaklarını omuzlarından çekti ve ellerini sırtına götürdü. Onu tekrar sıkıca kavradı ve bazı kedilerin aksine pençelerini serbest bırakmadığı için şükretti. Omurgasını seviyordu ve hayatının en iyi seksi sırasında bile olsa parçalara ayrılmasından nefret ederdi.

Ve bu gerçekten de en iyi seksti. Sadece Stevie'nin kalçalarının hareketleri yüzünden değil - Stevie'nin küçük girdapları onu çıldırtıyordu

-Ya da bacaklarının adamın kalçalarına sıkıca tutunması ya da arada bir çıkardığı tıslama sesi. Bunların hepsi harikaydı, ama sadece bunlar değildi. Bu oydu. Her şey oydu.

Shen dizlerinin üzerinde sandalyeden uzaklaşırken onu göğsüne bastırabilmek için bir elini sırtına dayadı. Yolunun üzerindeydi.

Hâlâ derinlere gömülü olan Stevie'yi yere yatırdı, ellerini başının iki yanına koydu ve kendini biraz yukarı kaldırdı. Sonra onu aldı. Onu sertçe ve uzun uzun sikti, her saniyesinden zevk alıyordu. Ellerini Stevie'nin parke zeminde kaymaması için yerleştirdi ve onu vücuduna hapsetti. Ama kadın yine aldırıyor gibiydi. Elleri adamın yanlarını kavradı ve bacaklarını daha yukarı kaldırıp daha geniş açtı. Sırtı kavislendi ve adam onun içinde daha da derine indi.

Çok geçmeden boşalması gerektiğini fark etti. Ama Stevie yakınlarda değildi. Oraya ulaşmak için klitorisinin uyarılmasına ihtiyacı olabileceğini düşünerek, ellerinden birini vücudundan çekti. Elini yukarı kaldırdı ve orta parmağını ağzına alıp birkaç saniye emerek iyice ıslattı. Sonra elini vücutlarının arasına sokarak orta parmağını klitorisine bastırdı. Ona ne yapacağını söyleyemiyordu. Sikişirken pek konuşkan bir adam değildi. Neyse ki söze gerek duymadan anladı ve adam acımasızca içine girmeye devam ederken klitorisine masaj yapmaya başladı.

Sikini kavrayan kaslar etrafını daha da sıkmaya başladı ve kızın yakın olduğunu biliyordu. Sırtını dikleştirene ve bacakları titreyene kadar dayanmaya devam etti. Ve güzelce boşalırken, onu izledi. Sonunda kendini bırakmadan önce onun kıvranışını, inleyişini ve çaresizce nefesini kesişini izledi. Sonunda istediğini elde etmeden önce.

Başını geriye attı, aniden terlediğini fark etti ve bu ter damlacıklarını kız kardeşinin güzel parke zeminine gönderdi. Ama umurunda değildi.

Hiçbir şeyi umursamayacak kadar yorgundu.

Son bir nefes verdi ve zavallı Stevie'nin üzerine düştü. Muhtemelen onu boğuyor olmasını umursamıyordu bile.

Ama onun kıpırdanarak altından çıktığını ve sırtına süründüğünü hissetti. Stevie uzanmış, ondan saniyeler önce uykuya dalmıştı. Hatırladığı son şey, onun sırtının üst kısmına doğru mırıldandığı ve parmaklarını omuzlarına doğru yoğurduğuydu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Yere oturdular, Shen'in sırtı sandalyenin tabanına yaslanmıştı, Stevie de onun kucağındaydı.

Stevie kanepeye doğru yönelmişti ki Shen onu nazikçe yere geri götürdü. Yine de anlamıştı. Stevie'nin çıplak kıcının kız kardeşinin mobilyalarının üzerinde olmasını istemiyordu. Tamamen anlaşılabilir bir durumdu.

Gülümseyerek daha da sokuldu ve gözlerini kapadı. İlk çıtırtıyı duyana kadar tekrar uykuya dalmaya başlamıştı. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Gözlerini açan Stevie biraz geriye yaslandı. Shen yemekte olduğu bambu sapını uzattı.

"Biraz ister misin?" diye sordu.

"Bu şeyden gerçekten bıkmadın mı?"

"Hayır. Daha bebekken dış çıkarmaya başlamıştım. Onsuz bir hayat düşünemiyorum."

"Tamam." Arkasına yaslandı. "Yemeye devam edebilirsin."

O da öyle yaptı, bir eliyle sapları tutarken diğer eliyle kızın omzunu kavradı ve onu kendine doğru sımsıkı tuttu.

Yine de doğru olacağını hiç düşünmediği şey, birkaç dakika sonra . . . çıtırtıların şimdiye kadar duyduğu en sakinleştirici şey olduğuydu. Çünkü sadece sürekli değil, tutarlıydı da. . . ve yatıştırıcıydı. Çok rahatlatıcıydı. Çünkü hiç değişmiyordu. Dişlerini sapın kılıfının bir kısmını koparmak için kullanıyor, sonra sapı ısıırıyordu ... çiğniyordu ... çiğniyordu ... ısıırıyordu . Çiğnemek... Çiğnemek... Kılıfı koparmak.

Bu onu çıldırtmalıydı. Ve bunun olmasını beklemeye devam etti. Yine de sonunda tekrar uykuya daldı.

* * *

Oldukça uzaktaki bir hangarın çatısındaki yerinden geldiklerini gördü. Başlangıçta hepsinin toplantı günü geleceğine inanılıyordu.

ama sonra çoktan havalandıkları ve bu tarafa doğru geldikleri anlaşıldı.

Ve şimdi geldiklerine göre, onlardan çok sayıda olduğunu görebiliyordu. Hepsi erkek. Hepsi silahlıydı. Amerikalılardan daha kısaydılar ama bu bir şey ifade etmiyordu. Şekil değıştirenler için boy ve kilonun her zaman fazla bir önemi yoktu.

Dee-Ann, tüm grup iniş pistlerine en yakın hangarın içinde kaybolana kadar dijital kamerayla fotoğraf çekmeye devam etti.

Son erkek de içeri girdiğinde, kamerayı çantasına yerleştirdi ve hızla hangarın çatısına tırmandı. Tekrar yere indiğinde, etrafta hala birkaç işçi varken koşmaya başladı. Caddenin karşısına geçer geçmez kendisini bekleyen siyah spor arabaya atladı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Git."

Malone arabayı kaldırımından çekip caddeye ıktı. Daha yavaş hareket eden araçların etrafından dolandı ve neredeyse vardiyası geç gelen bir işçiyi eziyordu.

Sonra, lastiklerin dramatik bir dönüşü ve daha küçük bir adamı kusturacak bir dönüşle, kapalı işyerlerinin yakınındaki güvenli bir noktaya indiler.

Malone farları kapattı ve sırtarak Dee-Ann'e baktı.

Dee-Ann bu bakışı biliyordu. Kitty bir iltifat istiyordu, o da ona b i r iltifat etti.

"Buddy Ray Amca'nın parıltısından biraz içmiş babam gibi sürüyorsun."

Bunu takdir etmeyen Malone diğeri ekiplerle temasa geçti. Avlarını takip edebilmek için bu özel havaalanından çıkış yollarını tutmuşlardı. Plana göre Grup, Katzenhaus ve BPC bu ülkede oldukları sürece bu çocukları gözlerinin önünden ayırmayacaklardı.

Ama dakikalar ilerledikçe ve kimse geçmedikçe ... Dee-Ann ve Malone birbirlerine baktılar, doğrudan birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

"Hey, Arnie?" Malone telsizden seslendi. "Yo?"

"Girdikleri hangarı kontrol et." "Evet," diye

cevap verdi ayı.

Sonra tekrar beklediler ama hâlâ hiçbir araç gelmemişti. "Cella?"

Arnie geri seslendi.

"Evet?"

"Uhhh. Gitmişler."

Malone kötü bir hırıltı çıkardı. "Kim kaçırdı lan onları?" diye sordu dinleyen birden fazla ekibe. "Geçmelerine kim izin verdi?"

"Cella?"

"Ne, Arnie?"

"Kimse geçmelerine izin vermedi." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü deliğe bakıyorum."

Malone kaşlarını çatıp başını hafifçe geriye atarak, "Ne?" diye sordu. "Deliğe bakıyorum."

"Ne deliğine?"

"K a z d ı k l a r ı deliğe." Malone bir şey söylemeyince Arnie ekledi: "Buradan dışarı çıktılar. Gerçekten. Yuva yaptılar."

Malone koltuğuna geri *yaslandı* ve Dee-Ann'e şöyle dedi
hangarın dışına ve New Jersey sokaklarının altına."

"Evet," diye yanıtladı Dee-Ann. "I . . . Bununla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

"İlk defa, köpek dostum, aynı fikirdeyiz. Tabii bu aynı zamanda Doğu Yakası'nda başıboş İskoç MacKilliganlar olduğu ve nerede olduklarını bilmediğimiz anlamına da geliyor." "Şey," dedi Dee-Ann, Tennessee Titans şapkasını kaldırarak kafa derisini kaşıdı ve sonra şapkasını geri indirdi, "Eğer başka bir şey yoksa... cenazede olacaklarını biliyoruz. Tek umudumuz ve duamız cenazede olmamaları. fazladan ceset gömmek."

* * *

Sadece yirmi dakika kadar uyudu ama bu, bir torba şeker yemiş üç yaşındaki bir çocuk gibi enerjisinin patlamasına yetti.

Ama kanepeyi arkasına alıp yerde oturan Shen televizyona bakıp Stevie'nin odanın diğer tarafındaki yüksek kitaplığa tünediğini fark ettiğinde işler iyice tuhaflaştı.

Stevie, Shen'in dikkatini çektiğini anlayınca dört ayak üstünde rafın kenarına kadar sürünmeye başladı.

Shen başını salladı. "Stevie, yapma-"

Ama artık çok geçti. Kitaplıktan ona doğru çılgınca bir sıçrayış yaptı, ama karnı sehpanın üzerine düştü. Yaklaşık bir metre kala

İşaretini.

"Neredeyse!" diye sevindi, yüzü hâlâ masadaydı.

"Evet," dedi Shen, onu masadan kaldırarak. "Neredeyse."

Onu kucağına çekti, bacakları iki yanında duruyordu. "Yorgun musun?" diye sordu.

"Hayır."

Stevie ellerini Shen'in saçlarına daldırdı, yüzüne doğru itti ve kafa derisine masaj yaptı. Harika hissettiriyordu.

"Çünkü tekrar becerilmeye ihtiyacım var," dedi. "Ama seni yıpratmak istemiyorum."

Shen gülmekten kendini alamadı. "Evethhhh, bu olmayacak." "Olmayacak mı?

Çünkü oldukça talepkâr olabilirim."

"Ve ben vahşi bir pandayım. Tek ihtiyacım olan bir kutu prezervatif ve boş zaman."

Stevie ellerini onun kafa derisinden omuzlarına götürdü ve yaklaştı. "O zaman ne bekliyorsun?"

Televizyonu işaret etti. "Şu anda *Depo Savaşları* var." Stevie'nin gözleri kocaman açıldı ve dudakları aralandı.

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum," dedi Shen hızla, Stevie kalkıp gitmeden önce onu tekrar kucağına çekti.

"Tamam o zaman."

"Ayrıca, bunu kaydedebilirim."

Shen onu tekrar yakalayıp kollarının arasına almadan ve omzuna atmadan önce odanın yarısını geçmişti. Kızın kahkahaları onu, önümüzdeki birkaç saat boyunca kızın çıplak bedeninin tamamen kendisine ait olması kadar eğlendirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Tamam," dedi Stevie, Shen'e bakabilmek için sandalyede dönerek. "Bir önerim var." Shen sırtı ama gözlerini devirdi. "Seksten bahsetmiyorum." "Ah." Omuz silkti. "Özür dilerim."

"Bu kadar azgın bir maymun olabileceğini hiç bilmiyordum."

"Vahşi panda," diye hatırlattı ona. "Peki senin önerin nedir?"

"Bunun çılgınca olduğunu düşünebilirsiniz. İnandığım *her şeye* aykırı." "Şimdi bilmek zorundayım."

Terapistinin ofisini yöneten resepsiyon görevlisine baktı. Biraz kaşlarını çatarak eğildi ve "Sanırım Max'i de dahil etmemiz gerekiyor" dedi.

Shen başını salladı. "Kız kardeşler benim tarzım değil."

"Demek istediğim bu değil, sapık."

"Bunu sen başlattın," diye mırıldandı. Sonra göz kırptı ve Shen ona yumruk mu atacağını yoksa sikini ağzına mı sokacağını bilemedi.

"Odaklanacak mısın?" diye sordu. "Şey-"

"Konuyla ilgili."

Kıkırdadı. "Özür dilerim. Max'i neyin içine sokacaksın?" Daha da yakına eğildi. "Wells'le uğraşıyorum."

"Kız kardeşlerin öğrenirse-" dediğini sanıyordum.

"Bu çoğunlukla Charlie. Charlie öğrenirse herkesi öldürür. Muhtemelen seni bile. Beni durdurmadığın için." "Bildiğim iyi oldu. Ve biraz da korkutucu." "Ama Max-"

"Akli dengesi yerinde olmayan bir deli. Kız kardeşin olarak saygı duyduğum biri," diye ekledi. "Ama o akli dengesi yerinde olmayan bir kaçık. İşin içinde sen varsın diye onun da çıldırmayacağını nereden biliyorsun?"

"Ona bir görev vereceğiz."

Kulağına fısıldayabilmek için ona yaklaşmasını işaret etti: "Haneye tecavüz."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bir süredir yapmadığını söylüyor ama Buna inandığımdan emin değilim. Her neyse, bisiklete binmek gibi bir şey. Asla kaybetmeyeceğin bir beceri. Ama bu kez, insanların çok pahalı mücevherlerini çalmak yerine, kendi türüne yardım edecek."

"Eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan ..." Omuz silkti. "Ama Charlie öğrenirse beni korusan iyi edersin."

"Deneyebilirim ama... bilirsin. Gitmene izin vermek zorunda kalabilirim." "Bunun için çok teşekkür ederim."

Stevie güldü ama doktorunun partneri Charlie'nin arkasında resepsiyona doğru yürürken sesi boğazında düğümlendi.

"Herhangi bir sorunuz olursa ya da herhangi bir yan etki yaşarsanız," dedi kadın kız kardeşine, "aramanız yeterli. Ama bir sorun çıkmayacaktır."

Charlie, Dr. Lewis'ten gerçek bir reçete alarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Harika. Gelecek hafta görüşürüz."

"Evet." Charlie döndü ve o anda Stevie'yi gördü. Bakışları kilitlendi ve Stevie kız kardeşiyle ne kadar gurur duyduğunu, Charlie'nin kendi akıl sağlığını kendi ellerine almasından ve bunu yönetmesinden ne kadar heyecan duyduğunu, kız kardeşinin ne kadar harika olduğunu, onu hiç bu kadar sevmediğini söylemek için ağzını açtı. Ama bunları söyleyemeden Shen elini kızın ağzına bastırdı. Charlie yere bakıp hızla asansöre doğru yürümeye başladığında Stevie elini çekmeye çalıştı ama Charlie bırakmadı.

Stevie'yi kucağına sürükledi ve asansör kapıları kapanana kadar onunla güreşti.

"Siz ikiniz eğleniyor musunuz?" Dr. Morgan başlarında dikilerek sordu.

Stevie sonunda Shen'in elini ağzından çekebildi. "Kız kardeşim buradaydı!"

"Stevie, bunu seninle ya da başkasıyla tartışamayacağımı en iyi sen biliyorsun."

"Biliyorum. Biliyorum." Shen'in kucağından atladı ve doktorundan uzaklaştı. "*Ama harika değil mi!*"

* * *

Büyük sahnede bale topluluğunu izlemek ilginçti ama tiyatrodaki yanında oturan kadın kadar ilginç değildi.

"Daha önce birinin terapiye gitmesinden bu kadar mutlu olan birini gördüğümü sanmıyorum."

"Kız kardeşim deli değil," diye cevap verdi Stevie, gözleri sahneye odaklanmıştı. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Charlie'nin yaptığını yapıp kafadaki seslerle konuşamazsın ya da uzaylı ışınlarından korunmak için folyo bere takamazsın."

"Bu çok spesifik."

"Bu yüzden kız kardeşimin duygusal bir çöküş yaşamasından endişe etmiyorum. Fiziksel bir çöküntü yaşamasından endişe ediyorum. Stres zihne olduğu kadar bedene de çok zarar verebilir. Üstün DNA'ya sahip olanlarımız için bile. Yirmi yıl sonra kalp sorunları, sırt sorunları, ülserler ve insanı öldürebilecek başka şeyler yaşayan bir kız kardeşle uyanmak istemiyorum. Yani, evet. Eğer birinin terapiye ve ilaca ihtiyacı varsa, ben buna varım."

"Belki de sadece ilaç almaya gitmiştir."

"Bu doğru değil. Terapi olmadan *asla* ilaç verilmemelidir." Birden ona baktı. "Ve eğer size aksini söylemeye çalışan bir doktora giderseniz . . . başka bir doktor bul."

"Ben bir pandayım," dedi ve kaşlarını çatığında, "Biz sadece mutluyuz." "Ne kadar şanslısınız."

Sahnede bir ara verildi ve Stevie ayağa kalkıp koridordan aşağı inmeye başladı. Shen sırt çantasını kaptı ve onu takip etti.

Oriana yönetmenin yanında duruyordu. Onunla konuşurken baş balerin Svetlana Romanov sanki orada değilmiş gibi önünü kesti.

Başkalarının saçmalıklarına karşı yüksek bir toleransı olan Shen, birinin kendisine bunu yapması durumunda kendisinin bile sinirleneceğini düşündü. Tam o sırada Stevie'nin adımlarını hızlandırdığını fark etti.

Orkestra çukurunun dışına ulaştığında durdu. "Oriana!" diye seslendi.

"Hey!"

Oriana durakladı, bakışlarını Svetlana'nın başının arkasından Stevie'yi görece kadar uzun süre ayırdı. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve sahnenin kenarına geldi.

"Burada ne işin var?"

"Ziyarete geldim," diye yanıtladı Stevie. "Yukarı gelebilir miyim?"

Oriana da en az Shen kadar şaşkın görünüyordu ama Stevie'nin çıkabileceği bir dizi merdiveni işaret etti.

Stevie sahneye çıktığında kollarını iki yana açtı ve yüksek sesle, "Oriana! Tatlım! Seni görmek çok güzel!"

O kadar yüksek ve sinir bozucuydu ki diğer dansçılar ve yönetmen ona odaklandı.

Stevie Oriana'ya gerekenden biraz daha uzun süre sarıldı. Zavallı Oriana gözlerini Stevie'nin omzunun üzerinden Shen'e dikmiş, sessizce ona neler olduğunu soruyordu. Sanki o biliyordu!

Stevie sonunda Oriana'yı bıraktığında, hâlâ ellerini tutuyordu. "Senin için çok heyecan verici haberlerim var! Sadece David mi?"

Yönetmenin diğer tarafında duran yaşlı bir adam başını kaldırdı. "David

Connelly mi?" Stevie sordu.

"Evet?"

Stevie Oriana'yı serbest bıraktı ve ellerini göğsünün üstüne koydu. "Benim. Stevie Stasiuk."

Adam kaşlarını çattı ve sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yüce Tanrım! Stevie?"

Sahnenin karşısına geçip adamın açık kollarına atıldı. "Buna inanamıyorum! Yıllar oldu!"

"Stevie, şu haline bak. Aman Tanrım!" Adam bir adım geri çekilip ona baktı. "Seni son gördüğümde sadece bir çocuktun. Şimdi şu haline bak." Dramatik bir şekilde ellerinin arkasını öptü ve Shen gözlerini devirmemek için en iyi "profesyonel koruma yüzünü" kullanmak zorunda kaldı.

"Burada ne işin var senin?" Stevie sordu.

"Ben balenin müzik direktörüyüm." Hâlâ ellerini tutuyordu, onu biraz daha yaklaştırdı. "Peki ya sen? Sen neden buradasın?"

Başının zarif bir ucuyla Oriana'yı işaret etti. "Biz çok eski arkadaşız."

Öyle miydiler?

"Ve ailemle biraz zor zamanlar geçiriyorum."

Evet. Öyle de denebilir. Ailenin bir kısmının seni öldürmeye çalışması "biraz zor bir dönem" sayılırsa. Tabii.

"Oriana onunla biraz zaman geçirmek için New York'a gelmemde ısrar etti ve ... bana çok ilham verdi."

Müzik direktörünün başı hafifçe sallandı. "Müzikten ilham mı alıyorsun?"

Stevie biraz etrafına bakındı ve eğilerek yüksek sesle fısıldadı, "Küçük bir bale üzerinde çalışıyordum..."

Yönetmen Stevie'yi o kadar yakınına çekti ki Shen adamın onu öpeceğinden endişelendi ama hayır. Bu değildi.

"Bir bale mi yazdın?" "Sadece müzik kısmını."

"Sadece ..." Sert bir kahkaha attı. "Sadece müzik kısmı mı?"

"Hı-hı. Oriana'yı yıllardır tanırım." *Adını hiç hatırlamadığını söylemesi dışında.*

"Ve bazı fikirler üzerinde çalışıyorduk. Bir dansçı olarak yapabildikleri hayret verici ve beni onun yeteneklerine uygun bir müzik bulmaya zorluyor. Çünkü bildiğiniz gibi müzik hiçbir zaman dansın önüne geçmemeli ya da ondan daha ağır basmamalı. Sadece onun ve diğer dansçıların yapabildiklerinin güzelliğini tamamlamalı."

"Oh, uh ..." Müzik direktörünün gözleri yakınlarda duran yaşlı bir kadın ve adama kaydı. İkisi de Stevie'ye doğru başlarını sallayarak adama bir şey yapmasını işaret ettiler. Shen sadece ne olduğundan emin değildi. "O müzikten hiç var mı? . uh . . . şu anda üzerinde mi?"

"Ummmm . . ."

Uh-oh.

Stevie kolunu Shen'e doğru uzattı ve parmaklarını oynattı. Shen onun sırt çantasını istediğini düşündü. Çantayı ona doğru götürdü, fermuarını açarken kollarının arasında tuttu.

"Bakalım. Bakalım." Shen'e baktı. "Ah. Özür dilerim. Maestro David Connelly, bu Shen. Benim korumam. 'Merhaba' de, Shen."

"Merhaba Shen," diye tekrarladı, hepsinin onun düşündükleri kadar aptal olduğuna inanmasına izin vererek.

"Ahhh," dedi Stevie. "İşte burada." Birçok defterinden birini çıkardı; sayfaları hızla çevirdi. "Evet. İşte bu."

Döndü ve Connelly'ye uzattı.

Ölmek üzere olan bir adama bir şişe su uzatır gibi eline aldı. Boynuna astığı gözlüğü taktı ve sayfaları hızla taradı. Shen'in söyleyebildiği kadarıyla bu bir müzik defteriydi. Piyano öğrenmeye çalıştığı çocukluk günlerini hatırladı; annesi nihayet bir alıştırma seansı sırasında içeri girip klavyenin kapağını kapatmış, biricik oğluna bakmış ve olabildiğince nazik bir şekilde şöyle demişti

"Hadi sana yapacak başka bir şey bulalım. *Herhangi bir şey.*
yapabileceğin başka bir şey yok."

"Müziğin için . um . . . müziğin için hala bir menajerin var mı?"

"Yıllardır yok. Bilim uzunca bir süredir benim aşkım. Neden sordunuz?"

"Şey, bu müziği kullanmak ve etrafında bir bale yaratmak ilgimizi çekebilir."

"Çok ilgimi çekti," dedi yaşlı kadın. Bir adım daha yaklaştı ve elini uzattı. "Merhaba. Ben Ida. Bale ustasıyım."

"Ida Swan mı?" Stevie kadının elini sıkarak, "Ida Swan mı?" dedi. "Ida Swan mı? Bu büyük bir onur."

"Ve sizinle tanışmak bir onur. Sizi bir kez Madrid'de gördüğümü hatırlıyorum."

"Oh, evet. Hatırlıyorum. Tanrım, çok gençtim."

"Ama yetenekliydiniz. Müziğiniz harika. Beste yapmayı bıraktığınızı duyduğumda üzülmüştüm."

"Akıl sağlığım içindi." Birden uzandı, kolu Oriana'nın boynuna dolandı ve onu kendine çekti. "Ama Oriana ve onun bir dansçı olarak güzelliği beni geri getirdi. Bu devrim niteliğindeydi."

Ida sırtıttı, bilge bakışları bu iki kadını anında ölçüp biçti. Ama onlara seslenmedi. Hem de büyük Stevie Stasiuk-MacKilligan'a bir bale yazdırma şansı varken. En azından Shen öyle tahmin ediyordu. Oyuncuları her zaman çalışırken izlerdi. Özellikle de finansal adamları korurken. Gördüğü en iyi pazarlık buydu. Bu kelime hiç kullanılmamış olsa bile.

"Sevgili Oriana," dedi Ida. "Sır saklıyormuşsun."

Oriana başını salladı. "Stevie burada geçirdiği zamanın gizli kalmasını istedi."

"O ajan hakkında. ." müzik direktörü nazik ama çaresiz bir gülümsemeyle itti.

"Benimkini kullanabilirsin," diye önerdi Oriana. "Dominique Gagnon."

"Marsilya'dan gelen çellist mi?" Stevie tahmin etti.

"Hayır. Uniondale'den bir ajan. Ada dışında. Gerçi Manhattan'da da bir ofisi var. Dansçılar ve müzisyenlerle ilgileniyor."

Stevie sırtıttı. "Mükemmel." Telefonuna baktı. "Ah, gitmem gerek." "Seninle temasa geçeceğiz," diye söz verdi Ida.

"Dört gözle bekliyorum. Belki de dans ederek bu dünyaya geri dönmek her şeyi değiştirir."

Stevie yürümeye başladı, ama durdu, döndü ve müzik defterini Connelly'nin çaresiz ellerinden yavaşça almaya çalıştı.

"Sadece ... yapabilir miyim ... yapabilirsem ..."

Connelly'nin yalvarmalarına aldırmadı ve defteri ondan çekip aldı. Çantasının içine soktu ve fermuarını kapattı.

"Hazır mısın?" diye sordu

Shen'e. "Evet."

Stevie birkaç adım attı ve tam o sırada Oriana'nın en büyük düşmanı önüne çıktı. Klişeleşmiş bir bale dansçısıydı. Uzun ve zayıftı, saçları mükemmel bir topuz yapmıştı, tek bir teli bile yerinde değildi, gözleri iriydi ve herhangi bir tiyatronun arka sırasından rahatlıkla görülebiliyordu. Büyüleyiciydi ama belli ki hesaplıydı. Yıllar boyunca kız kardeşi Kiki'nin etrafında takılan Shen, bu kadın gibi pek çok insanla tanışmıştı. Farklı geçim kaynakları vardı, farklı ırklardan, dinlerden geliyorlardı ama hepsinin bakışları aynıydı.

"Merhaba Stevie. Çok uzun zaman önce tanışmıştık. Çok uzun zaman önce. Ben Svetlana. Burada baş dansçıyım."

Stevie boş gözlerle Svetlana'ya baktı ve sakın, ölü bir sesle, "Özür dilerim. Sizi tanımıyorum."

Ardından, insanların ayaklarına kapanmasına alışkın olan dansçının etrafından dolaştı ve sahneyi terk etti.

* * *

"Özür dilerim, sizi tanımıyorum' mu?" Shen, cipinde otururlarken ona tekrarladı.

Stevie irkildi. "Çok mu fazla?"

Pencereden dışarıyı görebilmek için biraz öne eğildi. "Hiç sanmıyorum."

Stevie yolcu camından dışarı baktı ve Oriana'nın merdivenlerden aşağı koştuğunu gördü. Parmak arası ayakkabılarını çıkarmış ve turuncu bir çift Converse yüksek topuklu ayakkabı giymişti.

Stevie camı indirerek, "Özür dilerim, yapmamalıydım-" diye başladı. Oriana'nın sarılması Stevie'nin cümlesinin geri kalanını kesti.

"Yani, sanırım aramız iyi," diye güldü.

Oriana geri çekildi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi yapmak?"

"Oyuna geri dön. Bir sebepten dolayı çekildiğini biliyorum. Ve bu bir teklif savaşına dönüşecek."

"Teklif savaşı mı?" Stevie başını salladı. "Hayır."

"Neye hayır?"

"Açık artırma savaşı yok. Şirkete vereceğim. Sadece seni solist yapmak zorundalar."

Oriana başını sallayarak uzaklaştı. "Hayır, hayır. Senin ... yok ... yok ... neden sen . Neler oluyor?"

"Bale şirketine müziğimi bedava vereceğim ama hakları bende kalacak ve seni solist yapmak zorundalar. Eğer seni solist yapmak istemezlerse, başka bir bale şirketine gider ve seni solist yapmaları koşuluyla müziğimi onlara veririm. Bu beyin ameliyatı değil."

"Bunu benim için neden yapıyorsun?"

"Çünkü biz arkadaşız." Stevie bir an düşündü. "Değil mi? Yani . . . Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sarılma vardı. Değil mi?"

"Hayır. Arkadaşız ama sırf benim için bir sürü para vermek zorunda değilsin."

"Dostum, her zaman para kazanabilirim. Ve çalışmalarımın hakları bende olduğu sürece ..." Stevie omuz silkti, gerçekten bir sorun görmüyordu. "Ama biliyorsun ki yapabileceğim tek şey onu sana ve şirkete vermek. Ondan sonra ne yapacağın tamamen sana kalmış. Sana solist olma şansını verebilirim ama müdür olmak . . . Başka bir deyişle, sakın işi berbat etme."

"Bunu söylemenin daha kibar bir yolu olmalıydı," dedi Shen. "Daha nazik olmamı mı istiyorsun?" Stevie arkadaşına sordu.

"Eğer daha nazik olursan, bir şeylerin peşinde olduğunu varsayacağım-bekle. Bir şeyler mi çeviriyorsun? Benden bir şey istiyorsun," diye suçladı Oriana. "Benden ne istiyorsun? Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun? Bütün bunlar beni yok etmek için bir komplo mu?"

Stevie ona sıırttı. "Neden iyi olmadığımı anladın mı?"

* * *

"Neredeydin sen?" Kyle, Shen'e ters ters bakarak sordu. "Saatler önce burada olmalıydın!"

"Bir santim daha mı uzadın?" Shen sordu.

Kyle rahatladı, gülümsedi. "Sanırım uzadım. Dün gece. Çakalların bacakları uzun olur."

Kyle'ın annesi elinde deri postacı çantasıyla oğlunun arkasından yaklaştı. "Gidiyor musun, Kyle?"

"Şey-"

"Oh, hayır. Bu kadar erken gitmek zorunda mısın?" Çantayı onun eline tutuşturdu.

"Seni özleyeceğim, tatlım." Onu kapıya doğru itti. "Annenin seni sevdiğini unutma!"

Shen'e baktı. "Neden hâlâ burada dikiliyorsun?" "Stevie'yi bekliyorum. Dr. Conridge ile konuşmaya gitti."

"Harika," diye mırıldandı on bir çocuk annesi. Sonra da "Arabanın anahtarlarını ver" diye emretti.

Shen anahtarları uzattı ve kadın anahtarları oğluna fırlatarak yüzüne çarptı.

"Ah!"

"Neden gidip arabada beklemiyorsun, tatlım. Shen hemen dışarı çıkacak."

"Aslında güvende olmak için burada beklemeli-"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." Kyle'a el salladı. "Seni seviyorum!" "Uzun bir gece miydi?" Shen, Kyle gittikten sonra sordu.

"Onu seviyorum. Onu söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Ama Avrupa'ya geri dönse ağlar mıydım emin değilim. Ya da daha uzağa. Avrupa'dan daha uzağa."

Stevie merdivenlerden indi. "Merhaba Maestro," dedi Kyle'ın annesine. "Merhaba

Stevie. Kyle çoktan arabaya bindi," dedi annesi, yüzündeki gülümsemeye gülünç bir şekilde zorlandı.

Stevie elini Dişi Çakal'ın omzuna koydu. "Bizimle iyi olacak, Jackie. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." İçini çekti ve uzaklaşmaya başladı ama durdu. "Jess Ward sana Perşembe gecesini hatırlatmamı mı istedi?"

"Doğru. Evet. Ona orada olacağımızı söyle." Ama Stevie'nin sesi Perşembe gecesini için pek de hevesli gelmiyordu.

"Tamam. İkinize de iyi günler."

Shen kapıyı Stevie'ye açtı ve arkalarından kapattıktan sonra, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

"Jess Ward ile bir anlaşma yapmak zorunda kaldım," dedi merdivenlerden inerken. "Oturma odasına yaptıklarımın bedelini ödemememin tek yolu buydu."

"Johnny'ye kemanı bunun için verdiğini sanıyordum."

"Hayır. Max'in buna inanmasına izin verdim. Johnny'ye o kemanı gönderdim çünkü babamın yaptıklarından dolayı kendimi çok kötü hissediyordum. Suçluluk duygusuyla ama daha çok hapisane korkusuyla kemanın onda kalmasına izin verdim. O anda fark etsem de etmesem de, kesinlikle babamın suç ortağıydım. Ve o kuduz vahşi köpek bunun peşini bırakmıyordu. Amerika'ya döndüğümde FBI çoktan kız kardeşlerimi ve hatta büyükbabamın sürüsünü sorgulamaya başlamıştı." Başını iki yana salladı. "O haftalarda o kadar çok yalan söyledim ki, sonsuza kadar federal hapishaneye gideceğimden emindim. Ve Jess Ward'ın benden sonra kapıyı kilitlemek için orada olacağından. Ama bir şekilde Johnny, Ward'ı sakinleştirmiş olmalı, çünkü Federaller sonunda geri adım attılar."

"O zaman ne tür bir anlaşmadan bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum. Wild Dog Night diye bir şey. Gerçekten belirsizdi .
. Sen neye gülüyorsun?"

Brownstone merdivenlerinin dibine varmışlardı ve Shen belinden eğilmişti, kahkahası göğsünü acıtacak kadar sert çıkıyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Stevie tekrar sordu.

"Evet demedin, değil mi?" diye zar zor söyleyebildi.

"Mecburdum. Müteahhit balo salonunun altı haneli bir restorasyonundan bahsediyordu. Şu anda bunu karşılayamam."

"Gideceğim mi dedin?"

"Evet."

"Sadece sen mi?"

"Kız kardeşlerimi de getireceğimi söyledim... *Bu kadar komik olan ne?*"

Shen gözlerindeki yaşları sildi, "Öğreneceksin. Bunu senin için mahvetmek istemiyorum."

"Şu anda çok kötü bir erkek arkadaş oluyorsun. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Stevie çoktan arabaya bindikten sonra Shen yüksek sesle, "Yine de buna değer," diye itiraf etti.

* * *

Kyle'ın arka koltukta oturduğu Queens'e dönerlerken Shen usulca, "Conridge ne dedi peki?" diye sordu.

"Max'i dahil etmem fikrinden hoşlanmamış gibi görünüyordu. Kocasının deri kaybetmesiyle ilgili bir şeyler söyledi. Ama o bir kurt, bu yüzden sadece deri dökmeyi mi kastetti bilmiyorum."

"Peki ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim ama bir şeyler bulmam lazım. Well'in laboratuvarında ne olduğunu bulmalıyız. Belki dairesinde bile."

"Siz ikiniz seks mi yapıyorsunuz?" Kyle aniden sordu. Arka koltukta boylu boyunca uzanmış, sırtının üst kısmı postacı çantasına dayanmış, elinde telefon vardı.

"Ne?" Shen tersledi.

"Evet!" Stevie tezahürat

yaptı.

Shen avuçlarını gözlerine bastırmak istedi ama bakışlarını yoldan ayıramıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Shen bunun yerine Stevie'ye sordu.

"Ne hakkında ne yapıyorum?"

"Neden ona cevap veriyorsun?"

"Yalan söylemenin ne anlamı var? O iki yaşında değil." Stevie omzunun üzerinden baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü siz ikiniz çok ... karı-koca gibi davranıyorsunuz. Annemle babama benziyorsunuz. Belli ki ilişkiniz değişmiş."

Stevie elinin tersiyle Shen'e dokundu. "Karı-koca gibiyiz!"

Şimdi endişelenmişti. "Karı koca olmadığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki değiliz." Radyoya uzandı ve onu açtı. "Henüz." Shen radyoyu tekrar kapattı. "Tamam. Bunu sana açıkça söylemem gerek." "Elbette."

"Aramızdaki sadece sıradan bir şey. Sadece arkadaşça-

" Kyle arka koltuktan, "Lanet olsun," diye atıldı.

"Kapa çeneni yoksa ailenin yanında kalmanı sağlarım." Stevie'ye yeniden odaklandı.

"Sadece sıradan bir ilişkimiz var. Değil mi?"

"Hayır, aslında. Çok yanlış. Aşkımız büyük ve hiç bitmeyecek." "Hiç bitmeyecek!" Kyle tekrarladı.

"Sen ölene kadar birlikte olacağız." "Sen

ölene kadar!" Kyle tekrarladı.

"Biliyorsun," dedi Shen havaya, "gerçekten kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

"Ama kendini!"

"*Kapa çeneni!*" Shen sinir bozucu çakala havladı.

"Sorun yok," dedi Stevie ona nazikçe. "Birlikte harika olacağız."

Shen bir an için sakinleşti, ta ki Stevie'nin başını Shen'in koluna sürttüğünü fark edene kadar.

"Beni yine kokunla mı işaretliyorsun?" "Bu senin için bir sorun mu?" diye sordu.

"Şey-"

Kyle'ın çakal kafası aniden aralarındaki koltukta belirdi ve bir an için ileri geri bakarak, "Daha kötüsü de olabilirdi. Anal bezlerini serbest bırakabilirdi."

"Geri çekil, Şeytan!" Shen havladı.

"Biliyor musun," dedi Kyle, "eğer benden daha yüksek bir güç kavramına inansaydım, şu anda hakarete uğramış olurum. Şanslısın ki . . . inanmıyorum."

Koltuğuna geri yaslandı, yine uzunlamasına, bir kolunu başının arkasına koydu. Shen kırmızı ışıktaki durup frene basınca çocuk koltuktan yuvarlanıp sıraların arasındaki ayak boşluğuna düştü.

"Ooopsie!" Shen seslendi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Stevie, çantasını kanepeye atıp kollarını havaya kaldırarak "Eve döndüm!" diye bağırarak Kyle'in arkasından eve girdi.

"Sadece ziyarete geldin!" Charlie mutfaktan bağırdı. "Stevie?" "Evet?"

"Seninle konuşmam gerek."

Stevie başını öne eğdi ve belini kuşandı. "Daha önce olanlar için üzülecek."

"Şart değil," diye yanıtladı Shen. "Belki de artık o da terapiye gittiği için sen ve Max'le başa çıkmanın yepyeni bir yolunu bulmuştur."

Stevie gülümsedi. O gerçekten de ayıların en tatlısıydı. Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana yalan söylediğinde çok tatlı oluyorsun."

"Bu bir hediye."

Stevie, Shen'i Kyle'la birlikte oturma odasında bıraktı ve yemek odasına girdiğinde merdivenlerden inen Max'le karşılaştı. Durdular ve birbirlerine birkaç saniye ters ters baktılar, sonra da birbirlerine çarpıp karşılıklı olarak başlarını kilitlediler.

"Eğer oraya gitmek zorunda kalırsam . . ." Charlie mutfaktan tehdit etti.

Charlie'nin onları almak için dışarı çıkmasını istememekle birlikte, birbirlerini bırakmak da istemediklerinden, hâlâ birbirlerine kenetlenmiş halde mutfığa doğru ilerlediler.

Charlie az önce fırına bir şeyler koymuştu ve onları görünce ters ters bakarak arkasını döndü.

"Sizin neyiniz var böyle?" Charlie sordu. "Gerçekten bilmek istiyorum. Zihinsel bir sorun mu yoksa genel bir aptallık mı?"

Birbirlerinin kafalarını buzdolabına çarpmaya başladıklarında Charlie, "Evet. Genel aptallık," diye iç geçirdi.

* * *

Shen buzdolabından bir soda almak için mutfığa girdi ama Stevie'yi yemek odasına fırlatılmadan önce yakaladı. Stevie

Yine de şanslıydı çünkü Charlie onu sadece bir kenara fırlatmıştı. Max'i saçlarından yakalamış ve bir sandalyeye itiyordu.

Charlie boş bir sandalyeyi işaret ederek "Onu oraya oturtun" diye emretti.

Shen de Charlie'nin emrettiği şeyi yaptı çünkü Charlie'nin yüzündeki ifade şu anda ona karşı çıkmaması gerektiğini gösteriyordu.

Stevie'yi odaya taşıdı ve ani hareketler yapmamaya dikkat ederek onu Max'in karşısındaki sandalyeye yavaşça yerleştirdi. İş bittiğinde doğruldu ve kız kardeşlere baktı. Tek yaptıkları ona bakmak olunca, Shen yavaşça odadan çıkmaya başladı. Yine hareketlerini tehditkâr olmaktan uzak tutuyordu.

Bakkaldan bir soda alabilirdi. Ya da sadece susayabilirdi. Hangisi işe yararsa. Yeter ki buradan hayatı ve akıl sağlığı bozulmadan çıkabilsin.

* * *

Shen odadan ve sonra da evden çıktıktan sonra -Stevie ön kapının kapandığını duyabiliyordu- Charlie, "Dün gece onunla yattın mı?" diye sordu.

Stevie sırtıttı. "Yattım. Muhteşemdi." "Awww.

Çok tatlı biri."

"Ve Tanrı biliyor ya," diye alay etti Max, "sevişmeye ihtiyacın vardı! Bu ne içindi?" diye sordu, Charlie'nin tokat attığı başının arkasını ovuşturarak.

"Çünkü ikinizin didişip durması için vaktimiz yok. Dün gece Bernice Teyze'yle konuştum."

"Evet, ne olmuş?"

"Cenazeye gelmemizi istiyorlar." Max kaşlarını çatı. "Kim öldü?"

"Büyük Pete Amca. Hatırladın mı?"

"Sayılır."

"Neden gitmek zorundayız?" Stevie bilmek istiyordu. Mecbur kalmadıkça cenazeye gitmek istemiyordu. Ve hiç tanımadığı bir adamın cenazesine gitmek zorunda olduğunu da düşünmüyordu.

"İşte bu noktada işler karışıyor."

Stevie ve Max, Charlie'ye dönmeden önce bakiştılar. "Karmaşık olan ne?"

Max sordu. "Bir cenaze töreni."

"Karmaşık çünkü katılmamızı isteyen Will Amca."

Stevie sandalyesinde büzüldü. "Dostum, hepimizi öldürecek, değil mi?"

"Şart değil."

Stevie tekrar dik oturdu. "Bu ne biçim bir cevap böyle?"

Charlie başparmağıyla alnını ovuşturdu ve "Dürüst biriydi," diye itiraf etti.

* * *

Shen cep telefonunu bulmak için ceplerini tekrar kontrol etti. Bulamayınca içeride unuttuğunu düşündü. Tekrar ön kapıya baktı ama "Eh, sonra alırım" diye mırıldandı.

Ön merdivenlerden inmeye başladı ama aracının arkasındaki boşluğa mavi bir cip yanaşınca durdu. Livy Kowalski yolcu tarafından, arkadaşı -ve Shen'in iş ortağı- da sürücü tarafından inince sırttı.

"Livy!" Shen haykırdı, ona doğru yürüdü ve kocaman sarıldı. Geri çekildi ve sırttı. "Saçına bayıldım."

Bu onların eski bir şakasıydı ama Shen buna bayılırdı. Livy bir bal porsuğuydu. Shen bir pandaydı. İkisinin de siyah ve beyaz saçlarında her iki rengin de izleri vardı. MacKilligan kardeşlerin aksine, saçlarını tek bir renge boyamakla uğraşmamışlardı.

"İyi misin?" Livy sordu.

"Ben iyiyim. Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Annemin emirleri," diye yakındı Livy. "Teyzeler Max'e ulaşamadılar. Annesi de onunla iletişim kurmaya çalışıyor."

"Annesi mi? Bir-"

"Belçika'da bir hapisanede olan mı? Evet."

Livy ve Max kuzenlerdi, aileleri anne tarafından akrabaydı. Yanglar. Çin'den gelen ve sanat hırsızlığı yetenekleriyle tanınan güçlü bir bal porsuğu klanı. Livy'nin annesi bir Kowalski'yle ilişkiye girdikten sonra Yang'ların anaerkillerinden biri olmuştu. Ancak Max'in annesinin Freddy MacKilligan'la olan bağlantısı ona hiçbir şey kazandırmamıştı. Bu yüzden hâlâ hapisteydi. Kimse onu kurtarmaya çalışmamıştı.

"Her şey yolunda mı?"

"Şüpheli. Ama kimse ölmedi, eğer sorduğun buysa."

Shen, Livy'nin düz, ilgisiz ses tonunu her zaman sevmiştir. "Piyangoyu kazandınız!" cümlesini bir insanın başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi söyleyebiliyordu.

Vic Barinov şimdi Shen'in yanında durmuş, ona o garip boz Sibiryalı kaplanı bakışıyla bakıyor ve Shen sonunda "Ne var Vic?" diye sorana kadar hiçbir şey söylemiyordu.

"Nişanlandın mı?" "Ne?"

Hayır!"

"Nişanlandığını duydum."

"Kiminle nişanlıymışım?" Livy sordu. "Oh, Tanrım ... Max olmaz. Bana nişanlı olmadığımı söyle-"

"Hayır! Ben kimseyle nişanlı değilim."

"Ama . . . ?"

"Ama diye bir şey yok."

"Shen," diye itti Livy. "Neler oluyor?" "İyiyim.

Stevie'yle yattım."

"Küçük olanla mı?" Vic sordu. "O çok küçük. Bu çok acımasızca değil mi?"

"Hayır."

"Gerçekten mi? Çünkü sen biraz genişsin. Duvar gibi."

"Ben duvar gibi değilim-" Shen durdu ve bir nefes verdi. "Artık bu konuşmayı yapamam."

"Çünkü diğer herkes de senin onun için çok büyük olduğunu düşünüyor?"

"Bu saçmalığa değinmiyorum bile. Yani, kimseyle nişanlı değilim. Sadece takılıyoruz. Hepsi bu."

"Gerçekten mi?" Livy ondan uzaklaşarak sordu, dudağı hafifçe kıvrılmıştı. "Çünkü onun kokusu her tarafını sarmış."

"Yok bir şey. Sadece arabadayken kokusunu üzerime sürdüm." "Ah, tatlım," dedi

Livy onun omzunu sıvazlayarak. "Anlamıyorsun." "Neyi anlamıyorum?"

"O küçük kedi melezi artık senin sahibin."

"Haklı," diye onayladı Vic. "Livy'ye her sürtüdüğümde bunu kastediyorum ama bunu yüksek sesle söylemiyorum çünkü o bir bal porsuğu ve yüzüme vurulmasını istemiyorum."

Livy, Shen'in sorgulayan bakışları karşısında başını salladı. "Eğer bunu yüksek sesle söyleseydi ben de aynen böyle yapardım."

* * *

"Gidecek miyiz?" Stevie sordu. "*Ben gidiyorum*," diye açıkladı Max. "Ve ne yapacaksın?" Charlie sordu. "Hepsini öldüreceğim."

"Hayır."

"Bunu yapmayacağımı mı düşünüyorsun?"

Stevie, "Bence bunu yapabilecek kadar çılgın olduğunu düşünüyorsun," diye açıkladı. "Ama değilsin."

"Olabilirim."

"Değilsin."

"*Biz değiliz*," diye ekledi Charlie. "Bizi aktif olarak öldürmeye çalışan insanlara - yabancılar ya da ailemiz- karşılık veririz. Her zaman karşılık veririz ve ortalığı yakıp yıkarız. Ama sebepsiz yere ailemizi öldürmeyiz."

"Hayır, hayır," diye araya girdi Stevie. "Biz *kimseyi* sebepsiz yere öldürmeyiz."

Kız kardeşleri Stevie'nin çok uzun bulduğu bir süre ona baktılar, ta ki Charlie gözlerini kırptırıp "Doğru. Doğru, doğru. Biz kimseyi sebepsiz yere öldürmeyiz. Kesinlikle doğru."

Stevie parmağını kız kardeşlerinin arasında salladı. "Bunu sizin için açıklığa kavuşturmak zorunda olmam beni rahatsız ediyor. Yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesini anlamanız için."

Shen mutfığa döndü ve içeri girer girmez Charlie ve Max "Awww" .diye bir ses çıkardılar

"Hayır," dedi hızla. "Hayır, hayır. Bunların hiçbirini yapmayacağız, çok teşekkür ederim." Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Livy burada."

Stevie kimsenin "hızlı" diyebileceği reflekslere sahip olduğunu bilmiyordu ama masanın üzerinden kalkıp kız kardeşini yere indirdi ve bıçaklarından birini odanın öbür ucuna, ailenin Yang tarafında kendisiyle konuşan tek kuzenine fırlattı.

"*Gerçekten mi?*" Stevie, histerik kahkahalar atan kız kardeşini hâlâ yere yatırmış halde, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Charlie başını sallayarak yaklaştı ve Livy'nin elinden bıçağı kaptı.

"O aileden, göt herif!"

Stevie yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı ve sonra Max'in de bunu yaptığını gördü.

"Sanırım *aptal* demek istedin," diye önerdi Max.

"Muhtemelen. Bırakalım öyle kalsın."

"Evet, ama neden böyle bir şey?"

"Bırakın öyle kalsın!" Charlie bıçağı mutfak masasının üzerine fırlattı. "Ne oldu Livy?"

Kuzeninden hiç etkilenmeyen Livy, Max'e, "Anneni ara," dedi. Masanın üzerine bir kâğıt parçası bıraktı ve başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

"Anneni aramadın mı?" Charlie sordu.

"Şey, olan biten onca şey yüzünden ... ve ona yeni numaramı vermeyi unuttum." Stevie'yi itti. "Bırak beni."

Stevie'nin aksine Max annesine hayrandı ve onu hapisten çıkarmak için Belçika'da avukatları vardı. Mektuplar, e-postalar ve ara sıra parmaklıklar arkasından kaçırılan telefonlar aracılığıyla iletişim halindeydiler.

Stevie, Max'in kuzeninin bıraktığı kâğıt parçasını alıp hemen annesini arayabilmesi için kız kardeşinin üzerinden atladı. Charlie fırına ne koyduğunu kontrol etmekle meşguldü, bu yüzden Stevie, Shen ile mutfak kapısını kapatan devasa melezin arasına sıkıştı ve adamı görünce panik çılgılığını bastırdı. Onunla daha önce tanışmıştı ama hayatını kurtarmak için adını hatırlayamıyordu.

Yemek odası ve oturma odasından geçerek verandada Livy'ye yetişti.

"Hey!" dedi gülümsemeye zorlayarak.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Livy. "Yüzünle ne yapıyorsun?"

"Gülümsemeye

çalışıyorum." "Kes

şunu."

"Seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Max'in bana bıçakla saldırdığı gerçeği hakkında konuşmak istemiyorum... yine."

"Bunun Max'le bir ilgisi yok."

"Ah." Livy omuz silkti. "Evet, tamam. Ne oldu?"

Stevie Livy'nin kolunu tuttu ve onu evden uzaklaştırdı.

Birlikte sokakta ilerlerken Stevie, "Bu garip bir istek olabilir-" dedi ve Livy hemen kıkırdamaya başladı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Eğer ailemi tanısaydın, bu ifadenin neden komik olduğunu bilirdin."

Stevie durdu, eve bir göz attı. Yalnız görünüyorlardı. "Bir laboratuvara girmeni istiyorum."

Livy tepki vermedi. Sadece ona bakmaya devam etti ve sözünü bitirmesini bekledi.

"Bence orayı yöneten bilim adamı melezlerle ilgili çok kötü şeyler peşinde. O şeyleri orada yaptığını sanmıyorum. O laboratuarda. New York'un tam göbeğinde ve bu aptalca olurdu. Ama bence ilk laboratuvarına girerek ikinci laboratuvarını bulabiliriz."

Daha çok bakıyor.

"Ben böyle bir şey yapmak için hiç eğitilmedim. Max'e soracaktım ama Charlie'ye söylerse ..."

"Bu çok kötü şeyler yapıldığı için insanların öldüğünü mü söylüyorsun?"

"Muhtemelen. Evet." Stevie bunu söylerken sesinin çatallaşmasından nefret ediyordu.

"Ben artık bu tür işler yapmıyorum."

"Biliyorum. Biliyorum. Fotoğraflarını gördüm. Çok güçlü. Bu da artık bu işi yapmanıza *gerek* olmadığı anlamına geliyor. Sadece-"

"Bitirmeme izin verin. Artık bu tür işler yapmıyorum ama sevdiğim adam bir melez. Ve aptal kuzenimin kız kardeşleri de melez. Ve siz ikiniz . . . Hoşlanıyorum. Yani, evet. Yapacağım."

Stevie kollarını açtı ama Livy'nin elleri hemen havaya kalkarak onu engelledi.

"Ben pek sarılmam. Sarılmayı sevmem."

"Doğru. Özür dilerim. Unutmuşum."

"Peki bunu ne zaman yapmamı istiyorsun?"

"Mümkün olduğunca çabuk."

"Peki ya sen?"

Stevie sırtıttı. "Benim de gelmemi mi istiyorsun? Ne kadar heyecanlı-" "*Hayır*. Bir mazeretin olmasını istiyorum."

"Oh." Elinde olmadan biraz somurttu. "Yeterince adil." Bir an düşündü. "Yarın sabah bir cenazeye gitmem gerekiyor."

"Bu biraz erken olabilir. Hâlâ orayı araştırmam gerekiyor."

"Doğru, doğru. Yarın gece kız kardeşlerimi bir şekilde Jess Ward ve sürüsüyle birlikte Vahşi Köpek Gecesi denen bir şeye sürüklemem gerekiyor."

Livy gülmeye başladı. Kıkırdama değil. Stevie'yi fazlasıyla endişelendiren bir kahkaha.

"Ne?" diye sordu, son derece endişelenmişti. "Bu kadar komik olan ne?"

* * *

Telefon çaldı ve Max yatağında uzanırken bulduğu kediye yere yatırıp boştaki eliyle cevap verdi.

"Ne?"

Kedi pençelerini Max'in koluna geçirerek onu hayvanı serbest bırakmaya zorladı. Küçük pislik!

"Hey, bebeğim."

Acıya rağmen Max gülümsedi, çünkü aynı gün içinde bir adamın gözlerini kör edebilecek, ışıklarını söndürebilecek ve kız arkadaşını çalabilecek 1.80 boyunda, 1.80 santimlik Çinli bir ateşliye aitmiş gibi görünmeyen çakıllı sesi tanıdı.

"Hey, anne. İyi misin?"

Max kuzeninin verdiği numaradan annesini birkaç kez aramıştı ama cevap veren olmamıştı. Hapishanede, herhangi bir ülkede, cep telefonları gelip gidebiliyordu, bu yüzden mesaj bırakmamıştı ama annesinin yeni telefon numarasını almayı başaracağını ummuştu. Öyle görünüyordu ama annesinin onu bulmak için bu kadar zahmete girmiş olması garipti.

"Ben iyiyim bebeğim. Endişelendiğim sensin." "*Ben mi?*" Kimse Max için endişelenmezdi.

"Devon dışarıda, bebeğim. Dışarıda. Ve malını istiyor." "Devon'a bende olduğunu düşündüren ne?"

Annesi cevap vermeyince Max patladı, "*Orospu çocuğu!*" Max volta atmaya başladı. "Neden, anne? Neden mi? Herhangi biriyle birlikte olabilirdin. Herhangi birini. Ben hala bir Yang olurum. Hala bir bal porsuğu olurum. Ama sen *onu* seçtin."

"Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim. Babanla birlikte olmak bir hata olabilirdi ama sen, benim güzeller güzeli kızım, asla olmadın. Anladın mı?"

Max gözlerini kapattı. "Anlıyorum."

"Güzel."

"Ve seni özlüyorum."

"Ben de seni özledim anne. Eğer Devon'dan ya da onun uşaklarından birinden bir daha haber alırsan... onlara söyle, şu anda üzerine gitmeleri gereken son kişi benim. Burada bir sürü pislik dönüyor ve eğer yoluma çıkarlarsa onları pişman ederim."

Renny Yang'ın acımasız kıkırdaması bağlantıları boyunca homurdandı. "İşte benim kızım."

"Her zaman, anne. Her zaman."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dunn üçüzlerini en çok üzen üçüncü *Exorcist* filmiydi. Onlar zıplayıp hırlarken ve kanepenin köşesinde kıvrılıp otururken Shen yanlarında oturmuş, biraz yeşil görünüyordu. Bu özellikle Dag'dı.

Shen paniklemiş üç boz ayının bu kadar yakın olmasının Stevie'yi korkutacağından endişe ediyordu ama o yerde Charlie'nin ayaklarının dibinde oturmuş patlamış mısır ve bitter çikolatalı M&M'ler yiyor ve gülüyordu. Üç kız kardeş de katıla katıla gülüyor, önlerindeki büyük ekran televizyonda yaşanan dehşetin tadını çıkarıyorlardı.

Korku filmlerini gerçekten sevdikleri anlaşıyordu. Hem de hepsinin. Tezahürat yapıyorlardı. Birbirlerini korkutmaya çalışıyorlardı. Özellikle gülmeyi çok seviyorlardı. Sıradan bir kahkaha da değil. Her birinin "şeytani kahkaha" olarak adlandırdıkları kendi versiyonları vardı ve hepsi de rahatsız ediciydi.

Son film bittiğinde Charlie "Şimdi ne izlemek istersiniz?" diye sordu.

Saat gece yarısını geçmişti ama hiçbir yorgun görünmüyordu. Yine de . .

. "Suspiria'ya ne dersiniz?" Stevie önerdi.

Shen hemen "Hayır," dedi. "Neden olmasın?"

"On yaşımdayken kız kardeşlerim bana bunu izletmişti. O saçmalığı bir daha izlemeyeceğim."

Max sırttı. "Kurtçuklar yüzünden mi?"

"O hatun spiral tellere düştüğünde mi?" Charlie sordu. Stevie burnunu kırıstırdı. "Müzik mi?"

"Kör adama ne oldu?" Max devam etti. "Hepsine!" Shen havladı.

"Korkunç *olmayan* bir şey izleyebilir miyiz?" Berg yalvardı. "Ne gibi?"

"Herhangi bir şey," dedi odadaki tüm ayılar aynı anda. Charlie güldü.

"Tamam, tamam. *John Wick*'e ne dersin?"

"Evethhh!" diye tezahürat yaptı ayılar. Kusma ve baş dönmesi olmadan sıradan bir şiddet ve intikam için mutluydular.

Charlie filmi bulmak için film koleksiyonunu karıştırırken, diğerleri tuvalet molası verdi, daha fazla abur cubur ve içecek aldı ya da sadece gerindi.

Kyle bir gergedanı boğacak kadar büyük bir sandviçle oturma odasına geri döndü. Boz ayılar bunu gördüler ve kendi sandviçlerini yapmak için hızla mutfağa doğru ilerlediler.

"Telefonunu buldum," dedi Kyle ısırmalar arasında, cihazı masaya fırlatarak.

"Nerede bırakmıştım?"

"Banyoda."

Shen telefonu masadan aldı ve yere oturup sırtını kanepeye yaslayarak mesajlarını kontrol etti. Kız kardeşlerinden gelen birkaç mesaj en son saçma videoyu ya da her zaman cinayet ve Florida'yla ilgili gibi görünen korkunç haberleri iletliyordu ama hepsi bu kadardı.

Stevie odaya geri döndü ama kız kardeşinin yanındaki yerine dönmek yerine sehpanın etrafından dolanıp Shen'in önüne oturdu. Shen bacaklarını ayırdı, böylece Shen bacaklarının arasına yerleşebildi ve başını Shen'in omzuna yaslayarak çenesini şakağına dayadı.

Yine de asıl takdir ettiği şey, kimsenin bu konuda bir şey söylememesiydi. Kimse onlara bakmamıştı bile.

Sonra o dev köpekler içeri girdi. Erkek köpek masanın bir tarafından, dişi köpek de diğer tarafından dolaştı. Shen'in yanına oturdular ve erkek devasa başını Shen'in sol omzuna, dişi ise sağ omzuna koydu.

"Bunu endişe verici bulmalı mıyım?" diye sordu Stevie'ye.

"Sadece beni koruyorlar," dedi. "Ve seni henüz tam olarak anlayamadılar."

Shen arkasındaki kanepede oturan üçüzlere baktı. "Üçünüzün bunlar üzerinde herhangi bir kontrolü var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Berg.

"Siz ikiniz dışarı," diye sakince emretti Charlie, uzanıp Berg'in ona uzattığı sandviçin yarısını alırken.

Ve böylece köpekler oturma odasından çıkıp ön odaya doğru yürüdüler. Ön kapı kapalıydı ve köpeklerin eve dönmesini engelliyordu.

Dunn'ların evinde. Shen yerde ya da kanepelerden birinde uyuyacaklarını düşünmüştü ki bu onun için sorun değildi. Çünkü köpekler tarafından tehdit edilmekten hoşlanmıyordu. Boyutları ne olursa olsun.

* * *

Ruslara ait kulüpteki silahlı çatışma sahnesine birkaç dakika kalmıştı ki Max yine üst kattan gelen cızırtıyı duydu. İşaret parmağıyla kaşlarının arasındaki bir noktayı ovuşturdu ve bu sayede fark ettirmeden kız kardeşlerine bakabildi.

Bir rakun ya da sincabın eve girmiş olmasından endişelenen Max ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Stevie sordu, panda ayısına bu şekilde sarılmışken son derece rahat görünüyordu. Shen de ne kadar mızmızlanırsa mızmızlansın aldırıyor gibiydi. "Kulüpte silahlı çatışma var."

"Geri döneceğim. Sanki on bin kere görmedim." Max, Charlie'nin bacaklarının üzerinden geçti.

Eğer eve bir sincap girmişse, kız kardeşlerinden biri farkına varmadan ondan kurtulmak istiyordu. Stevie, ona göre "sıçrayan" her şey karşısında paniğe kapılmasıyla yeterince kötüydü. Ama Charlie daha da kötüydü. Haşaratlardan *nefret* ederdi. Ve hepsine böyle seslenirdi. İster sıçan, ister rakun, ister sincap, ister keseli sıçan olsun, onun için hepsi haşereydi ve evinde bir tane bile bulursa çılgına dönerdi. MacKilligan'ın en büyük kız kardeşi için sıradan bir yok ediciyi çağırmak yeterli olmazdı. İlaçlamacıdan sonra profesyonel temizlikçiler gelirdi. Zehirli maddeleri temizleyen uzmanlar. Ve tabii ki tüm mobilyalardan kurtulmak çünkü Charlie "haşarattan" birinin "iğrenç yavrularını" bir yerlerde bırakmış olmasından endişelenecekti.

Max elinden gelse bütün bunları yapmayacaktı. Bu yüzden o küçük pisliğin izini bulacak ve kız kardeşlerinin haberi olmadan onu evden çıkaracaktı.

Sessizce merdivenlerden yukarı çıkan Max, ara sıra durup daha fazla ses duymak için dinliyordu. Stevie'nin odasına yaklaşıp kadar gittikçe yaklaştı. İşte o zaman duvarları tırmalayanın kemirgen haşarat olmadığından endişelenmeye başladı. Ama daha kötü bir şeydi.

Baba haşarat.

Hafifçe hırlayarak, kız kardeşinin odasına ulaşana kadar koridorda ilerledi. Kapı kısmen açıktı ve dokunmadan içeri girdi.

"Baba?" diye seslendi usulca. "Baba, burada mısın?"

Havayı koklayarak onun kokusunu bulmaya çalıştı. Umarım bu sefer, onu küçük kız kardeşinin yatak odasında gizlenirken ve kendisine ait olmayan bir şeyi çalmaya çalışırken bulduğu son seferki gibi ucuz bir kolonya sürmemiştir.

"Eğer seni takip etmem gerekirse, seni orospu çocuğu, yaparım-"

Deri kayış boğazına dolandı ve o tepki bile veremedi sığıldı.

Geri uzandı ama kafası sert metal karyola direğine iki kez sertçe çarptı ve yere sürüklendi.

İşte o zaman bacaklar omuzlarına geldi ve deri kayış daha da sıkılırken kollarını yakaladı.

Pürüzsüz ten yanağına değdi ve İskoç aksanlı yumuşak bir ses tısladı: "Merhaba kuzen. Teyzelerimiz en iyi dileklerini yolladı."

* * *

Televizyondaki silahlı çatışma devam ederken aniden bir sessizlik oldu. Kahraman balkondan atlayıp yere düşmüştü ve aynı anda Stevie üst kattan gelen bir gümbürtü duydu. Max'in daha önce oturduğu yere doğru baktı. Yukarı çıkmıştı ama geri dönmemişti.

Bir gümbürtü daha duyuldu ve Stevie bakışlarını Charlie'ye çevirdi. Gözleri bir anlığına kilitlendi. Sonra köpekler koşarak içeri girdi ve Charlie sıçrayarak onları takip etti. Stevie hemen arkasındaydı.

"Hey!" ayıların arkalarından seslendiğini duyabiliyordu. "Neler oluyor?"

Ama beklemediler. Sadece koştular. Charlie ikinci katın sahanlığına ulaştığında, köpekler yatak odasının kapısını tırmalayıp geçmeye çalışırken hırıltılar ve havlamalar duydular.

"Çekilin!" Charlie emretti ve köpekler Stevie'nin arkasına koştu.

Charlie kapıyı tekmeleyerek içeri girdi ve Stevie kız kardeşinin diğer tarafında durdu. Max pencere kenarındaydı, boğazında deri bir kayış vardı. Kuzenleri Mairi onun arkasındaydı, kaslı bacakları Max'in omuzlarının üzerindeydi. Kadın

arkasına yaslanmış, Max'in boğazındaki kayışa daha fazla baskı uygularken Max'in kollarını sabit tutuyordu.

"Merhaba kuzenler!" Mairi onları görünce seslendi.

Charlie'nin elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve boğazının derinliklerinden hırlayarak, "Stevie!" diye bağırdı.

Stevie Charlie'nin yanından geçip yatak odasına daldı. Kendini tuvalet masasından fırlattı, ayakları duvara çarptı ve onu uzun şifonyerin üzerine gönderdi. Oradan da sıçrayıp yukarı çıktı, pençeleriyle kendini tavana tutturdu ve kız kardeşiyle Mairi'nin olduğu yere doğru koşmaya başladı.

O hareket ettikçe Charlie de hareket etti, kendi pençelerini ve dişlerini serbest bırakarak odanın öbür ucuna fırladı, saldıran bal porsuğuna çarptı ve onu pencere koltuğunun tabanına sabitledi. Pençelerini Mairi'nin iki yanına geçirmiş, dişlerini yüzüne geçirmişti.

Dikkati dağılan Mairi, Stevie'nin aşağı indiğini ve pençelerini deri kayışlara geçirdiğini fark etmedi.

Öksüren ve nefes nefese kalan Max öne, Stevie'nin kollarına düştü. Köpekler kuzenlerine acımasızca saldırırken Stevie kız kardeşini sürükleyerek uzaklaştırdı ve ona Charlie kadar sert bir şekilde saldırdı.

Stevie Max'i güvenli bir mesafeye götürdükten sonra kavgaya doğru geri dönmeye başladı ama daha birkaç adım atmıştı ki Britta'nın kapı aralığından "*Silah!*" diye bağırdığını duyduğunda kolları etrafına dolandı ve onu yere çekti.

Üç el silah sesi duyuldu ve ardından şaşkın bir çığlık geldi. Ama Stevie'nin kız kardeşlerinden değil. Ya da aylardan. Hatta Kyle'dan bile değil.

Stevie, Shen'in kollarını üzerinden iterek, "Hayır," diye haykırdı. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye yalvardı odanın içinde koşarken, Benny'nin yanında durana kadar son birkaç metreyi dizlerinin üzerinde kayarak geçti. Nefes nefese kalmıştı, yan tarafından kan geliyordu.

Stevie yavaşça başını köpekten kaldırıp kuzeninin soğuk gözlerine baktı. Mairi yüzünde bir gülümsemeyle, "Sanırım ıskaladım," dedi.

* * *

Shen köpeğin vurulduğunu fark eder etmez odanın içinde hızla ilerleyerek Stevie'ye ulaşmaya çalıştı. Ama çok yavaştı.

Stevie ayağa fırladı ve Mairi'nin üzerine atladı, ikili ön pencereyi kırarak evin dışına çıktı.

Hemen döndü ve odadan çıkıp koridora ve merdivenlere saldırdı. Oturma odasından geçerken Kyle'ın arkasından "*Neler oluyor?*" diye bağırdığını duydu.

Kendi başının çaresine bakabileceğini düşünerek çocuğu görmezden geldi ve ön kapıya doğru koştu.

Geç olmuştu ama yerel ayılar geceleri ayı formlarında mahallede dolaşmaya, bal yemeye ve gece hayvanlarını kovalamaya bayılırlardı. Dışarıda olmayanlar, mışıl mışıl uyuyanlar yine de o silah seslerini duyarlardı. Ve hepsi hareket ederdi, hepsi dışarıda olurdu.

Her şeyi göreceklerdi.

Shen evden çıkmayı, merdivenlerden inmeyi ve bahçeyi çevreleyen çitin üzerinden atlamayı başardı.

Stevie dışı porsuğun tepesindeydi, elleri boğazındaydı ve onu boğmaya çalışıyordu. Ama hiçbir şey yapmıyordu. Bu bir porsuktu ve gülümsüyordu. Bu yüzden ikinci kattaki pencereden aşağı yuvarlandıktan sonra ikisi de hâlâ hayatta ve bilinçliydi.

Shen ona yaklaşırken, Stevie'nin yer değiştirmeden hemen önce çıkardığı garip kedi sesini duydu ve kafası yukarı kalktı, gözleri parlak ve öfkeli bir altın rengiydi.

"Stevie, hayır!" diye seslendi, yerel ayıların giderek yaklaştığını hissediyordu. "Yapma, bebeğim! Sakın yapma!"

Sözlerinin ayılara nasıl geldiğini biliyordu. Sanki ona porsuğu öldürmemesini söylüyormuş gibi. Ama o porsuk umurunda bile değildi. Porsuk onu ilgilendirmiyordu.

"Geri çek bebeğim. Geri çek."

Stevie'nin başı döndü ve doğrudan ona baktı, dişleri tam olarak çıkmamıştı ama alt dudağını çoktan geçmişti, nefes alış veriş o kadar sertti ki salyaları akıyordu. Birden bakışları Stevie'nin arkasına kaydı ve Stevie onun ayıları görebildiğini anladı. Ayıların bir şeylerle yavaş yavaş tanıştırılması gerekirdi. Özellikle de iki tonluk, kaplan çizgili bal porsukları gibi şeyler. Stevie'nin şekil değiştiren halini kabul edebileceklerini düşünüyordu ama birdenbire bir ayıya dönüşürse iyi tepki vermeyeceklerini de biliyordu.

o forma dönüştü ve sonra kuzenini yedi.

Bunu asla atlatamayacaklardı.

"Geri çekil Stevie," diye yalvardı. "Lütfen."

Stevie hâlâ sırttan kuzenine baktı. Birden sağ elini bıraktı ve Shen'in göremeyeceği şekilde indirdi. Elini tekrar kaldırıp bir bıçak tutana kadar ne yaptığını anlamadı. O gece üzerinde küçük bir şort ve tişört vardı, bu yüzden bıçağın porsuğun üzerinde olduğundan emindi.

Silahı başının üzerine kaldıran Stevie, acımasız bir hareketle dişi porsuğun göğsüne indirdi.

Stevie bunu altı kez daha yaptığında Shen, "Kahretsin," diye soludu, homurdanan kükremesi acı dolu ama insani bir çığlığa dönüştü.

Yedinci vuruşta bıçağı porsuğun göğsünde bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı, ani güçsüzlükten tökezleyerek geri çekildi.

Shen koşup onu kollarından yakaladı ve cesetten uzaklaştırdı.

Onu birkaç adım geriye götürdüğünde, etraflarını aniden çıplak kalan bir grup ayı sarmıştı - ayı formlarının Stevie'yi çok üzdüğünü bildikleri için hepsi insan formlarına geri dönmüşlerdi - ceset aniden ayağa fırladı, bıçak hala çılgın sürtüğün göğsünden dışarı çıkıyordu.

Ayılar irkilerek kükredi, birkaçı hayvan formlarına geri döndü.

Porsuk caddeyi koşarak geçti ve diğer tarafa geçtiğinde arkasını dönüp Stevie'ye bağırdı, "Kalbimi ıskaladın, seni aptal amcık!"

Stevie öfkeyle çığlık attı ve porsuğun peşinden koşmaya çalıştı ama Shen onun gitmesine izin vermedi ve birkaç yaşlı dişi ayı kollarından tutarak ona yardım etti.

Porsuk gözden kaybolduğunda, Stevie çaresiz bir nefes verdi.

"Benny!" diye bağırdı ve herkesi iterek eve döndü.

* * *

Mairi birkaç sokak ötede durdu ve bıçağı göğsünden çıkarmak için zaman ayırdı. Bıçak kalbine isabet etmemişti ama kalbinde aort gibi *önemli bir* yere de isabet etmemişti.

Eğer bir şekil değiştiren olmasaydı, bir acil servise gidip acil ameliyat olması gerekirdi. Kesinlikle koşmaya devam edemez ya da bıçağı göğsünden çıkaramazdı. Ama o kutsanmıştı. Çünkü o bir şekil değiştiren olarak doğmuştu.

en sert, en dayanıklı şekil değiştirenlerdi. Ve o çılgın kız da solcu olmalıydı.

Tanrı'nın onu gözetmesi çok güzeldi.

İkiz teyzeleri kuzen Max'in işini bitirmediği için hayal kırıklığına uğrayacaktı ama mesaj gönderilmişti. Şimdi yapması gereken başka şeyler vardı. Ve bu mahalleye tekrar gizlice girebilecek gibi değildi. O lanet ayılar bundan sonra onun peşinde olacaktı.

* * *

"Ağlamayı kesmen gerek," diye hırladı Max Stevie'ye.

Max sadece kızgın olduğu için hırlamıyordu. Hırlıyordu çünkü boğazı, birinin onu boğarak öldürmeye çalışması yüzünden hâlâ iyileşmeye çalışıyordu.

Ancak Stevie'nin umurunda bile değildi bu. "İstersem ağlarım!"

"Bu senin partin olduğu için mi?" Kyle sordu ve herkes ona bakınca bir iç çekti ve "Unut gitsin" dedi.

Shen yanındaki masadan bir kutu mendil aldı ve Stevie'nin gözlerini silip burnunu silmesi için uzattı. Birkaç saattir acil durum veterinerinin ofisindeydiler ama hâlâ kesin bir şey duymamışlardı.

"Sana su ya da başka bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu.

"Hadi," dedi Charlie, ayağa kalkıp gerinerek. "Herkese makineden biraz soda alalım."

Yürüdü ve Shen de onu takip etti.

Otomatlar koridorun sonunda, tuvaletlerin yakınındaki bir köşedeydi. Charlie birkaç kola ve birkaç şişe su almak için çantasından tekliler çıkarmaya başladı.

Shen de abur cubur almaya gitti.

İkisi de para koyarken Charlie "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. "Neyi nasıl yaptım?"

"Stevie, Mairi ile dışarıdayken. Yer değiştirmek üzereydi. Ama sen onu geri çektin. Nasıl?"

"Kızgındı, korkmamıştı. Ben de denemeye değer diye düşündüm. Yani, Max'e her zaman kızıyor ve kendini kontrol etmeyi başarıyor. Kuzenine duyduğu öfke daha kötüydü elbette ama ben de buradan yola ıktım. Artı,

Jean-Louis Parker'ın evindeki olaydan beri yer değiştirmesini kontrol etmek için gerçekten çok uğraşıyor, bu yüzden ben-

Shen, Charlie'nin tam önünde durduğunu fark edince konuşmayı kesti. Hem de çok yakınında. Bu onu tedirgin ediyordu.

"Ne?" diye sordu. "Ne yaptım ben? Ne mi yaptım?"

Birden Charlie MacKilligan tarafından kucaklandı. Sarılmaktan pek hoşlanmıyor gibi görünen bir kadın.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "ok teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi Shen, göğsündeki tuhaf duyguyu görmezden gelerek.

Charlie uzaklaştı ve Shen makineye dolar at m a y a ve daha fazla abur cubur almaya geri döndü.

"Stevie yine vites değiştirmesini kontrol etmeye mi alışıyor?" Charlie sordu.

"Pardon?"

Kadın küçük bir kakhaha attı. "Oh? O oyunu mu oynuyoruz?"

"Anladığımı sanmıyorum-"

"Sana ne dediğini tahmin edeyim. DNA'sıyla oynamak istiyor, böylece bir daha asla yer değiştiremeyecek. Sevdığı kimseyi tehlikeye atmamak. Ve dünyayı kedi oyuncaklarına olan gizli aşkı olan dehşetten kurtarmak. Değil mi?"

"Ne ... hayır. Bu saçmalık. Bunu neden tartışıyoruz ki?"

"Max'e neden bu konuda bir şey söylemediğini merak ediyordum. şimdi anlıyorum ki ilk sana gitmiş. Onu durdurmak için ne söyledin? Çünkü genelde bu tür şeyler günlerce sürer. Bir sürü takıntı. Ve araştırma."

Shen itiraf etmeden önce koridora şöyle bir baktı: "Ona sana söyleyeceğimi söyledim."

"Mükemmel. Kendine zarar veren fikirlere kapılmaya başladığında ve bunu durdurmasını istediklerinde herkes beni kullanıyor. Onu bu kadar korkutmam beni rahatsız etmeli ama yardımı dokunacaksa etmem."

Ellerinde abur cubur ve içeceklerle bekleme odasına döndüklerinde veterinerin orada durmuş Berg'le konuştuğunu gördüler.

"Neler oluyor?" Charlie tüm gazlı içecekleri ve suyu yakındaki bir masaya bırakarak sordu.

"Ben de tam Bay Dunn'a Benny'nin iyileşeceğini söylüyordum," dedi veteriner. Kurşun bir kaburgaya isabet etmiş ama onu geçmemiş. Yine de kaburga kırılmış. Neyse ki büyük bir hasar yok ve kaburga akciğeri delmemiş."

"Bir köpeğin kırık kaburgasını nasıl tedavi edersiniz?" Stevie sordu.

"Kendi kendine iyileşmesini bekleriz. Kurşunu çıkardık, yarayı temizledik ve diktik. Şimdi enfeksiyon kapmadığından emin olmak için yarayı birkaç gün izlememiz gerekecek ve birkaç hafta içinde kaburgaların röntgenini tekrar çekmeliyiz. Düzgün iyileştiklerinden emin olalım. Onu eve götürdüğünüzde, asıl mesele egzersizini ve genel hareketini kısıtlamaktır. Sadece tuvalet molaları. Yine de size ağrı kesici vereceğiz. Bu yardımcı olacaktır. Ve antibiyotik."

"Onu bu gece eve götürebilir miyiz?"

"Birkaç gün burada kalması daha iyi olur. Böylece gerekirse yarayı boşaltabilir ve her şeyin düzgün bir şekilde iyileştiğinden emin olmak için ona göz kulak olabiliriz."

"Tamam." Charlie başını salladı. "Teşekkür ederim, Doktor."

"Sorun değil. Oh. Polis için bir rapora ihtiyacınız var mı?"

Hepsi sessizleşti, Max gözlerini devirip "Bu harika olur doktor." demeden önce doktora boş boş bakıyorlardı. Teşekkürler."

Tam insan, teknisyenlerden birine işaret etmeden önce, "Bazı insanların hayvanlara yaptıkları çok korkunç," dedi. "İnanılır gibi değil."

"Evet," dediler hep bir ağızdan, ki bu kulağa tuhaf geliyordu.

* * *

Stevie odasına girdi. İyi kalpli komşularından biri ya da ikisi kırık pencerenin üzerine bir tahta koymuş ve zavallı Benny'nin kanıyla lekelenmiş halıyı kaldırmıştı.

Ama barut ve kan kokusu hâlâ havadaydı.

Zavallı Benny'yi düşünmek bile onu yeniden ağlatmıştı, bu da Max'in yatak odasından çılgılık atmasına neden oldu, "*Ağlamayı kes!* Neredeyse ölecek olan bendim, biliyorsun!"

Kız kardeşinin kendisine emirler yağdırmasından bıkan Stevie kapıya doğru geri dönmeye başladı ama Shen onu tam koridora adım atarken yakaladı. Elini tuttu ve onu kendi odasına çekti. Onu içeri çekti ve kapıyı kapattı.

Hâlâ ağlıyordu ama artık aptal Max'le ve onun aptalca davranışlarıyla kavga edecek durumda değildi, Stevie Shen'in yatağına tırmandı, yan tarafına kıvrıldı ve kendini istediği kadar ağlamaya bıraktı.

Bir saat kadar sonra uyandı. Gözyaşları yüzünden gözleri şişmişti ama yalnız değildi. Shen de tamamen giyinik bir şekilde arkasındaydı ve ona iyice sokulmuştu. Kolu beline dolanmış, yüzü boynunun arkasına gömülmüştü.

Ve ayaklarının üzerinde uyuyan Artemis'ti. Stevie horlamanın adamdan değil de köpekten geliyor olmasıyla rahatlamıştı.

Artemis'in zavallı ayaklarının üzerinde beton bir ağırlık gibi duran kafasına rağmen kendini güvende ve rahat hisseden Stevie uyumaya devam etmeden önce biraz gülümsedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Stevie yulaf ezmesinden başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Ne giyiyorsun?" diye sordu.

Max kapı aralığında durakladı. "Nesi var bunun?" "Her şey."

Charlie bir çift alçak topuklu siyah ayakkabıyı çekiştirerek odaya daldı. "Ne giydiğinizizi okudunuz mu?"

"Nesi varmış bunun?"

"Bu kırmızı!" Stevie ve Charlie birlikte söylediler.

"Ve bir mini elbise," diye ekledi Stevie. "Bir kulübe gidecekmişsin gibi görünüyorsun." "Ya da fahişelik."

"Artık fahişelik yapmıyorum."

Charlie çantasını mutfak masasına vurdu. "Bu *hiç* komik değil." "Sadece şaka yapıyordum," diye güldü Max. "Siz çok ciddisiniz. Şimdiden Benny'yi kontrol etmek için veterineri aradım. Durumu gayet iyiymiş. Boğazımdaki hasarın en kötüsü iyileşti, kimse beni sormadı."

"Biz daha çok köpek için endişeleniyorduk," diye mırıldandı Stevie.

"Teşekkür ederim," diye alay etti kız kardeşi. "Bu elbisede bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum."

"Bu bir cenaze töreni!" Charlie havladı.

"Ne olmuş yani?"

"Cenazede kırmızı giyemezsin!"

"Sevmediğimiz insanlar için bile mi?"

"Evet! Sevmediğimiz insanlar için bile! Bu çok rüküş."

"Ama babamın cenazesinde kırmızı giymeyi planlıyorsun."

Charlie ellerini havaya kaldırdı. "Bu farklı bir şey. Ayrıca, Bob Amca'yı tanı mı yordun bile."

"Büyük Pete Amca," diye düzeltti Stevie.

"Her neyse. Git ve üstünü değiştir," diye emretti Charlie Max'e. "Hemen şimdi. Geç kalıyoruz."

Max dışarı çıktı ve Charlie elinde büyük bir fincan kahveyle oturdu.

"Sen iyi misin?" Charlie Stevie'ye sordu.

"Onu göğsünden yedi kez bıçakladım."

"Tatlım, kızgındın."

"Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, onu bıçaklamış olmam gerçekten umurumda değil." "Oh."

"Köpeğimize zarar verdi. Başına geleni hak etti. Umursadığım tek şey Mairi'nin ölmemiş olması."

"Ne bekliyordun ki? Onu ya kafasının arkasından vurman ya da o kalbi kaltağın göğsünden söküp çıkarman gerektiğini biliyorsun. Aksi takdirde tek yaptığın bir porsuğu kızdırmak olur."

"Sence geri dönecek mi?"

"Hayır. O aptal değil. Bu bloktaki tüm ayıların yüksek alarında olduğunu biliyor. Riske girmeyecektir. Ama bu, o ikiz sürtüklerin ona başka bir şey denetmeyeceği anlamına gelmez."

Stevie gülümsemekten kendini alamadı. "Bana 'dışarıda dikkatli olmalısın' konuşmasını burada mı yapacaksın?"

"Hayır. Bunu zaten ezbere biliyorsun. Ve onu öldürmemiş olabilirsin ama bunun denemediğin için olmadığının o da farkında. Yakın zamanda seninle tekrar kafa kafaya gelmek istemeyecektir."

Dunn üçüzleri mutfağa girerken Stevie ağzına bir kaşık yulaf ezmesi daha attı. Üçü de lacivert takım elbise giymişti; Berg ve Dag kravat takmış, Britta ise kravatsızdı. Onun yerine topuklu ayakkabı giymişti ki bu da onu boz ayı kardeşlerinden daha uzun yaptığı için oldukça cesurcaydı.

Kyle üçüzleri iterek odaya girdi ve Stevie'nin koltuğuna geçerek kollarını onun omuzlarına doladı.

"Lütfen bugün gelmeme izin ver," diye yalvardı.

"Ne için?"

"Cenazeye. İyi olacağıma söz veriyorum."

"Kim cenazeye gitmek *ister* ki?" Charlie bilmek istedi. "Ben isterim," diye ısrar etti. "Büyülendim."

Charlie irkildi. "Ölümünden mi?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Kyle. "Ölmeyeceğime çoktan karar verdim, o halde neden bunu bilmem gereksin ki?"

"Haklı bir noktaya değindi," diye güldü Berg.

"Kiliseye gitmek istiyorum. Ayinleri görmek için."

"Bir keresinde bana dinin kitlelerin metası olduğuna dair o Nazi sözünü atmamış mıydın?"

Kyle Stevie'ye gözlerini devirerek tüm bu "normallerle" uğraşmak zorunda kalmaktan ne kadar rahatsız olduğunu belli ettikten sonra Charlie'nin sorusuna cevap verdi: "Bu afyon ve Nazi değil, Komünist. Tam olarak Karl Marx'tan bir alıntı."

"Bu T-Dünya Savaşı'ndaki adam mı?"

Tekrar Stevie'ye odaklanmadan önce, "Bu *Stalin*," diye havladı. "Akrabalarından hiçbirine bulaşmayacağıma söz veriyorum."

"Tehlikeli olabilir."

"Tarikat benzeri faaliyetlerden ve yüce bir güce olan inançtan mı bahsediyorsun?"

"Hayır. Ailem. Cenazelerdeki porsukların ne yapacağı belli olmaz. Başka bir deyişle, ne yapacaklarını bilmiyorum."

"İri yarı hizmetçiyi getireceğim."

Britta Kyle'la alay etti. "Shen'i mi kastediyorsun? O senin hizmetkârın *değil*. O senin gülünç küçük kıçınla kötü adamlar arasında duran tek şey."

"Başka bir deyişle benim için mi çalışıyor? Bir *hizmetçi* gibi mi?"

Britta öne doğru bir adım attı ama Berg bağırmaya başlayamadan hemen ağzına bir elma koydu ve Charlie, "Shen?" diye seslendi.

"Yo?" diye cevap verdi ikinci kattan. "Bizimle cenazeye gelir misin?"

"Gelmeyi planlıyordum. Çocuğu senin karanlık, küflü bodrumuna kilitleyebileceğimizi düşündüm. Onun güvenliği için."

Charlie sırttı. "Takım elbisen var mı?"

"Çoktan giydim bile!"

"Harika. On dakika içinde gidiyoruz." "Hazır olacağım."

Max mutfağa geri döndü. Artık siyah giyiyordu. Ama hâlâ mini bir elbiseydi ve parlıyordu. Güneş gibi.

"Ciddi misin?" Charlie tersledi. "Ne?"

Siyah işte."

"Güzel görünüyor," diye belirtme ihtiyacı hissetti Stevie.

"Evet. Yüksek fiyatlı bir fahişeye gibi."

Max onu işaret etti. "Ama yüksek fiyatlı."

"Ürkütücü Roy'un dikkatini çekmeye mi *çalışıyorsun*?"

"Ürkütücü Roy kim?" diye sordu Berg.

"Doğuştan kusurlu olma ihtimalinin kendi kuzenlerinize asılmanıza engel olmaması gerektiğini düşünen evli ve dört çocuk babası biri."

Max'in dudağı kıvrıldı. "Ürkütücü Roy'u unutmuşum," dedi usulca.

"Kesinlikle orada olacak. Muhtemelen vasiyetten bir şeyler almayı umuyordur."

"Ve kıyafetinizi kesinlikle yanlış yorumlayacaktır," diye ekledi Stevie.

Max başını salladı. "Evet. Gidip üstümü değiştireyim."

Tekrar dışarı çıktı ve Dag başını salladı. "Max'in hiçbir şeyden geri adım attığını gördüğümü sanmıyorum."

"Ürkütücü Roy'la hiç tanışmadın."

Stevie Kyle'ı sandalyesinden itti. "Büyük amcamızın cenazesine eşofmanla mı gitmeyi planlıyorsun?"

"Ben bir sanatçıyım, o yüzden-"

"Sadece git. Bir takım elbise bulup kendine çeki düzen vermek için beş dakikan var."

Kyle çıktı ve Britta gülümsedi. "Onu iyi

idare ediyorsun Stevie."

"Saygı duyduğu tek kişi benim. Ve siz sormadan söyleyeyim, hiçbirinize saygı duymuyor." Kız kardeşini işaret etti. "Ama Charlie'den korkuyor."

Charlie omuz silkti. "Bu benim için hâlâ geçerli."

* * *

Manhattan'ın merkezindeki büyük Katolik kilisesindeki cenaze töreni, grupları geldiğinde çoktan başlamıştı. Shen org sesini duyabiliyordu. Ama insanlar hâlâ içeriye doğru ilerliyordu.

Merdivenlere ulaştıklarında arkalarından bir erkek sesi "Küçük Charlie ve kız kardeşleri" diye seslendi.

Üç kız kardeş durdu ve sola baktı. Shen birkaç metre ötede bir grup erkek bal porsuğu gördü.

Berg, Shen'e sessizce, "Bu Will MacKilligan," dedi. "Kız kardeşlerin amcası."

Ve bir suç örgütünün başıydı, MacKilligan kardeşlerin babası ondan çaldığı için bu bir sorundu.

Kısa kesilmiş siyah-beyaz saçlar; güven vermeyen koyu kahverengi gözler; ve dostça olmayan bir alay. Will MacKilligan yeğenlerine sanki bir iş anlaşması yapmak için Al Capone ile buluşuyormuş gibi bakıyordu. Sanki onlarla çalışmak zorunda olmasına rağmen onlara güvenmek zorunda olmadığını hissediyordu.

Dunn ve kardeşleri kız kardeşlerin arkasına geçti ve Shen Kyle'ı arkasına itti. Ama çocuk artık beş santim daha uzundu, bu yüzden Shen'in başının üzerinden olan biteni izliyor, burnunu ilginç görünen herhangi bir şeyden uzak tutamıyordu.

"Eğer bir silah görürsen," diye uyardı Shen onu, "kiliseye doğru koş." "Senin dev, yuvarlak, panda kafanın arkasına saklanamaz mıyım?"

Shen kısa bir süre çocuğu akan trafiğin içine atmayı düşündü ama Max aniden öne doğru sarsıldı - görünürde hiçbir neden yokken - ve sonra tüm bu insanlar silahlarına uzandılar. Bir kilisenin önünde. Manhattan'ın ortasında. Günün ortasında.

Shen onu yakalayamadan Stevie kollarını açarak iki grubun arasına atladı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!" diye yalvardı. "Lütfen. Herkes sakin olsun. Sadece sakin olun. Charlie?" diye sordu. "Max?"

Charlie Sig Sauer'ını arkasından kavradı, parmağı tetikteydi. Max'in iki elinde de bıçaklar vardı, kollarını yanlarına dayamıştı. Sıradandı ama kimse kanmamıştı. Max tarafından değil.

"Stevie," dedi Charlie dişlerini sıkarak, "hemen buraya gel."

"Herkes sakinleşene kadar olmaz." Kimse kıpırdamayınca ... "Çok *sinirleniyorum*."

"Baba," diye uyardı erkek porsuklardan biri.

Will, elini yavaşça silahından çekerken Charlie'ye, "Sadece bir cenaze töreni için buradayız," dedi.

Diğer erkek porsuklar da onu izledi ve hepsi yere yattı.

Ne yazık ki Charlie ve Max aynı yolu izleyecek durumda değildi.

Stevie kız kardeşleriyle yüzleşti. "Kaldırın onları." İki kardeş de kıpırdamadı ama Charlie'nin bakışları hâlâ erkek porsuklara, Max'in bakışları ise Stevie'ye kilitlenmişti. "Size söylediğimi yapın."

"Yoksa ne olur?" Max küçük bir kahkahayla sordu.

Stevie'nin ağzı yana doğru kıvrıldı, kızgınlığı açıktı. "*Her yere* saç yumakları kusmaya başlarım!"

Charlie şimdi küçük kız kardeşine bakıyordu. "Bunu bir daha asla yapmayacağına söz vermiştin."

"Çünkü iğrenç bir şey," diye ekledi Max.

"En azından ben etrafta dolaşıp insanları anal bezlerimle tehdit etmiyorum."

"En azından bu normal. Bilirsin, benim için. Ama sen bir ev kedisi değilsin."

Stevie'nin yanıtı belinden eğilip hıçkırmaya başlamak oldu.

"Tamam, tamam!" Charlie ellerini havaya kaldırarak Sig Sauer'ını artık tutmadığını gösterdi. Açık siyah kazağının altındaki kılıfına geri sokmuştu.

"Gördün mü?" Charlie sordu. "Herkes bırakıyor."

Stevie dikkatle Max'e baktı, ortanca kardeşin hiçbir şeyi bırakmadığını biliyordu.

Bıçakları hâlâ elinde tutan Max, "Ne?" diye sordu. "Kaldır

onları," dedi Charlie. "Yani şimdi."

Max siyah eteğini yukarı sıyırdı ve silahları bacaklarına asılı kılıflarına geri koydu.

Stevie erkek porsuklarla yüzleşti. "Merhaba Will Amca."

"Küçük Stevie. Seni tekrar görmek güzel. Koşullara rağmen."

Yaşlı porsuk yanlarından geçerken şapka devirir gibi elini alnına götürdü ve Max'in buna yanıtı orta parmağını kaldırmak oldu.

Stevie Max'in kafasının arkasına bir tokat attı, bu da Stevie'nin ciyaklamasına ve Max'in ona "Uyu hadi. Sadece uyu."

Charlie kız kardeşlerinin saçlarından tutmuş ve onları tam ters yöne doğru çekiyordu ki kilisenin merdivenlerinin tepesinden bir kadın sesi geldi. "Charlie MacKilligan. Sen, kız kardeşlerin ve aşırı iri arkadaşların için bir sıra var. Ama orayı sonsuza kadar tutamayız. O yüzden buraya gelsen iyi olur."

"Geliyorum Bernice Teyze," diye karşılık verdi Charlie, kardeşlerini merdivenlere doğru iterek. "İçeri!" diye emretti kardeşlerine.

Max hırlayarak merdivenleri çıktı; Charlie ve Dunn'lar da hemen arkasından onu takip ettiler. Stevie gelip Shen ve Kyle'ın yanında durdu, bir yandan da sarı saçlarını daha az saldırgan bir şekle sokmaya çalışıyordu.

Kyle gülerek, "Çok iyi bir ailen var," dedi. Ama Stevie ona bakmayınca Shen onun MacKilliganlar hakkında şaka yapacak havada olmadığını anladı.

"İçeri gir," dedi çocuğa.

"Benimle gelmen gerekmiyor mu? Benim büyük koruyucum değil misin?"

Sinirlenen Shen, "Kimse senin peşinde değil. Gir şu lanet kiliseye."

"Tamam, tamam."

Shen, Stevie'ye "İyi misin?" diye sormadan önce Kyle'ın içeride kaybolmasını bekledi.

"İyiyim."

"Yalan söylüyorsun, değil mi?"

Ona o şekilde baktı. "Evet. Birazcık." "Neden? Max seni kafandan kilitlediği için mi?"

Stevie bunu elinin tersiyle itti. "Beni her zaman kafama kilitler. Sonunda kurtulmayı öğrenene kadar beni de boğardı."

"Seni öldürmemeyi nasıl başardı?" diye sordu, tutması için kolunu uzatarak.

"Charlie," diye cevap verdi, başını kısa bir süreliğine onun omzuna yaslayarak. "Böyle bir sorunun cevabı, özellikle de Max ve ben söz konusu olduğunda, her zaman Charlie olacaktır."

* * *

Charlie, Bernice teyzesinin ona bahsettiği sıranın arka tarafta bir yerde olduğunu düşünmüştü. MacKilligan ailesinin geri kalanının iğrenen gözlerinden saklanmıştı. Ama arkada değildi. Önden üçüncü sıradaydı, bu da ana aileye yakın oturmak zorunda oldukları anlamına geliyordu. Bu Charlie'nin kafasını karıştıran bir şeydi.

"Kes şunu," diye fısıldadı Max onun yanında.

Tahta sıranın üzerinde rahat etmeye çalışan Charlie, "Neyi keseyim?" diye sordu.

"Kaşlarını çatmayı. Ateş açacakmış gibi görünüyorsun."

Charlie içini çekti ama yine de sormak zorundaydı: "Sence bizi neden bu kadar yakın tutuyorlar?"

"Cesede mi?" Max omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Belki de hayata döneceğinden endişeleniyorlar ve önce bizim peşimize düşmesini umuyorlar."

"Bu çok aptalca, Max," diye tersledi Charlie. "Eğer bir zombi olarak geri gelirse, ön sıradaki küçük çocuklardan başlayacaktır. Bilirsin işte, genç beyinler. *Çok* daha lezzetli."

"Meze gibi."

"Aynen öyle. Ve eğer bir tanrı olarak yeniden doğarsa, zaten bizimle ilgilenmeyecektir."

Max'in diğer tarafında oturan Berg öne doğru eğildi ve "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu.

"Zombi saldırıları," dediler hep bir ağızdan.

Berg'in ağzı cevap verecekmiş gibi açıldı ama sonra başını salladı ve tekrar arkasına yaslandı.

Birkaç dakika sonra Charlie saatine baktı ve bu ayının ne kadar süreceğini merak etti. Zaten sıkılmıştı ve daha yeni gelmişlerdi. Ve ne yazık ki yüz ifadesini saklamakta pek iyi değildi. Sıkıldığı zaman yüzünden belli oluyordu. Kızgın olduğunda da... aynısı. Mutlu ... aynı. Bu, neyse ki ihtiyaç duyduğunda pek çok insanın ona güvenmesini sağlayan ama aynı zamanda birinden gerçekten hoşlanmadığında da ortaya çıkan bir kusurdu.

Bunu saklayamıyordu. Berbat bir dolandırıcı olacağını hayatının erken dönemlerinde öğrenmişti.

"Psssst. Psssst."

Charlie bir yerlerde gaz sızıntısı görmeyi umarak etrafı inceledi. Ama kuzeni Kenzie MacKilligan'ın ön sıralardan dikkatini çekmeye çalıştığını hemen fark etti.

Kaşlarını çattı ve "*Ne? Arkanda mı?*"

diye seslendi, Kenzie *de ona* karşılık verdi.

Charlie omzunun üzerinden baktı ve kalbinin durduğundan emindi.

Charlie, ayine yeni başlamış olan rahibi umursamadan, "*Aman Tanrım!*" diye bağırdı.

Max ceketinin altından siyah eteğinin arkasına kılıfladığı Glock'a uzanıyordu ama o da donup kaldı ve aval aval baktı.

"Burada ne halt ediyor bu?" diye sordu sonunda öfkeli bir fısıltıyla.

"Buna inanamıyorum." Charlie, kürsüden kendisine bakan rahibi görmezden gelerek kendini öne doğru bakmaya zorladı. "O kadar aptal olamaz," diye mırıldandı.

"O kadar aptal olamaz. O kadar aptal olamaz." "O kadar aptal olduğunu ikimiz de biliyoruz," diye hırladı Max.

Ve Max haklıydı. İkisi de onun o *kadar* aptal olduğunu biliyordu.

Berg, Charlie'nin yüzünü görebilmek için öne doğru eğildi. "Neler oluyor?"

"*Babam*," diye sıkılmış dişlerinin arasından tükürdü, endişesi o kadar artmıştı ki Charlie onun bir tansiyon aletini patlatacağından emindi. "Oh . . . *hayır*."

"Ne yapacağız şimdi?" Max sordu, sesi şok edici derecede paniklemiş geliyordu.

"Ne yapacağız?"

Charlie keskin bir nefes sesi duydu ve küçük kız kardeşinin sonunda babalarını gördüğünü fark etti.

"Oh, kahretsin."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Max.

Stevie öne doğru eğildi ve "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Freddy MacKilligan onların sırasına ulaştı ve durdu. Stevie'ye baktı ve Charlie onun şu anda ne söyleyebileceğini merak etti.

"Çekil."

Charlie gözlerini kırıştırdı ve Max'in yanında

gerildiğini hissetti. "Ne?" diye sormak zorunda kaldı.

"Çekil," dedi Max tekrar. Sanki onun emirlerini yorum yapmadan yerine getirmesi gerekiyormuş gibi.

Charlie aklına gelen tek yolla tepki vermeden önce bunun kafasına dank etmesi için bir an bekledi. Dişlerini serbest bıraktı ve babasına sanki Afrika'daki bir sulama deliğindeki saldırgan bir erkek aslanmış gibi tısladı.

"Oh, hadi ama!" diye tersledi.

Max de ona katıldı, ikili aynı anda tısladı.

Freddy, sanki söz konusu kızları olduğunda gerçek bir gücü varmış gibi, "Çekil," diye emretti. "Ben gitmiyorum. O yüzden siz de siktir olup gidebilirsiniz."

İşte o zaman Berg yavaşça ayağa kalktı, Freddy MacKilligan'a baktı, Berg yükseldikçe Freddy'nin bakışları da yükseliyordu.

Sonunda tam boyuna ulaştığında Berg, Freddy ile göz göze gelene kadar kolayca eğildi.

Boz ayı nefes nefese kaldı. Büyük hava kabarcıkları yaşlı porsuğun tam yüzüne çarptı. Sonra birkaç kısa uyarı hırıltısı çıkardı ama Freddy yine de uzaklaşıp başka bir yer bulamayacak kadar dik kafalıydı.

İşte o zaman Berg'in boz kamburu ceketinin altında aniden büyüdü ve kilisenin vitraylarını titretecek kadar yüksek bir kükreme çıkardı.

"Pekâlâ şimdi. Bu kadar yeter!" diye bağırdı İrlandalı rahip kilisenin önünden. "Tanrımın bu kutsal evinde bu boz ayı saçmalıklarına yer yok. Ve sen, porsuk, kendine başka bir yer bul." Freddy kıpırdamayınca kaplan rahip uyardı: "O cılız kafanı omuzlarından ayırmak zorunda bırakma beni iyi çocuk. Çünkü ikimiz de bunu yapacağımızı biliyoruz, değil mi?"

"Nankör," diye çıkıştı Freddy kızlarına. "Lanet olası nankörler!"

Charlie o anda babasını burada ve şimdi öldürmesinin herkesin yararına olacağına karar verdi. Elbette, birkaç on yıl hapis yatacağı ama Freddy MacKilligan'ın hayatlarından sonsuza dek çıkması bu fedakârlığa değmez miydi?

Charlie öyle düşünüyordu, bu yüzden pençelerini serbest bıraktı. Ama Tanrı'nın ve MacKilligan'ların önünde piçin bağırsaklarını deşmeden önce, başka bir porsuk Freddy'ye yandan çarptı ve büyük kollarını göğsüne doladı. Gerçek bir porsuktan çok porsuk ailesinin bir parçasıydı. Çünkü o bir Wolverine'di.

"Freddy!" diye bağırdı Dutch. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

Dutch Freddy'yi yerden kaldırdı ve babaları yüksek sesle itiraz ederken, Dutch aptalı Bernice Teyze ve ailesiyle birlikte ön sıraya taşdı.

"Onu istemiyoruz!" Bernice tersledi.

"Ah, hadi ama. Kardeşinizi görmek harika değil mi? Eminim onu çok özlemiştinizdir!"

Dutch Freddy'yi bıraktı ve Bernice'in kızlarından biri yoldan çekilince açılan bir yere itti.

Freddy tekrar ayağa kalkmaya başladığında, Dutch onu geri itti ve uyardı, "Bu noktadan hareket etmeye çalışırsan kollarını koparıp yerim."

Dutch öne doğru eğildi ve güçlü porsuk dişleri birbirine çarparak çenesini kapattı. Freddy'nin kafası temastan kaçınmak için geriye doğru sallandı.

Ama Freddy bundan sonra yerini korudu, bu yüzden Dutch rahibe başını sallayarak "Özür dilerim Peder," dedi ve kız kardeşlerin sırasına dönüp Charlie'yi kenara çekilmeye zorlayarak içeri girdi.

Rahip ayine devam etti ve Dutch Charlie'ye fısıldadı, "Hayatına neşe katmak için burada olduğuma memnun değil misin?"

Max, hala serbest olan pençelerini Dutch'ın karnına saplamadan önce Charlie'nin kolunu zorlukla yakaladı ve onun hayatındaki varlığını da tamamen sona erdirdi.

Tekrar söylüyorum, onlarca yıl hapis yatmak her şeye değebilir.

* * *

Berg aniden kükrediğinde Stevie Shen'in elini tuttu ve sıkıca kavradı. Ona baktığında nefes nefese olduğunu ve önlerindeki sıranın arkasına sıkıştırılmış ilahi kitaplarına baktığını gördü.

Hiç düşünmeden kızın elini bıraktı ve onu kaldırdı, Berg'le arasında biraz mesafe kalması için Kyle'la kendisinin arasına yerleştirdi.

"Sadece nefes al," dedi. "Her şey yolunda. Sadece nefes al."

Kadın başını salladı ama ellerini birbirine kenetlemiş, sertçe büküyordu.

Yine de Stevie'yi korkutan sadece Berg ve onun sert tavırları değildi. Her şeydi. Babası. Will Amcası. Kuzeni Mairi. Kız kardeşinin boynunda hâlâ duran morluklar bile Stevie'yi germiş ve paniğe sürüklemişti. Kız kardeşleri olmadan kiliseden ayrılmayacağını bilen Shen, onun yerine sol elini tuttu ve iki elinin arasına aldı.

"Harika gidiyorsun," dedi ona. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bu onu biraz güldürdü ve Stevie hemen daha az endişe duymaya başladı. Stevie gerçekten çıldırdığı zaman asla gülmezdi.

"Bir şey yapmamı ister misin?" diye sordu. "Bir şeyler ye."

"Ha?"

"Karnından gelen sesler ailemi korkutmaya başladı ... ve bal porsukları *korkmaz*, Shen. Bir şeyler ye."

Shen etrafına bakındı ama Stevie'nin neden bahsettiğini göremedi, ta ki midesi tekrar guruldayana ve önlerindeki iki sıradaki porsuklar dönüp bakana kadar.

Shen ceketinin iç cebine uzandı ve bir çanta çıkardı. Tam bir insan için bu bir paket sigara gibi görünebilirdi. Ama Shen sigara içmiyordu.

Stevie'nin elini bıraktı, böylece paketin selofanını çıkarabildi, üstteki folyoyu arkaya katladı ve alttakini eline vurarak

bambu saplarından biri fırladı. Kısaltılmış sapı dudaklarının arasına aldı ve dışarı çıkardı. Sonra, rahip Latince konuşurken, Shen bir ısırik aldı . . ve ses kilisede çatırdadı, duvarlarda yankılandı.

Çiğnemeye çalıştı ama her çatlama sesinde durdu. Bunu üç ya da dört kez yaptı ve her ses çıkardığında irkildi. Sonunda, hemen önlerindeki sırada oturan yaşlı bir İskoç Dişi Porsuk omzunun üzerinden ona baktı ve hırladı, "Şu lanet şeyleri ye, olur mu? Her şey midenin sesini duymaktan iyidir!"

Shen hızla hareket ederek, midesini en azından önümüzdeki on ila yirmi dakika boyunca sakinleştirdiğini bilene kadar birkaç sapı birbiri ardına yedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Stevie.

"Bir şey değil." Stevie'nin elini tekrar kendi elinin içine aldı.

Stevie gülümseyerek ona yaklaştı ve başını onun koluna yasladı.

"Elimi tutmaya devam ediyorsun," diye fısıldadı. "Bunu hâlâ çıldıracağımdan endişe ettiğin için mi yapıyorsun?"

"Korkuyordum," diye itiraf etti. "Ama şimdi hoşuma gidiyor."

* * *

Tören sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama Stevie buna aldırmadı. Çünkü Shen'in elini tutuyordu ve bu çok güzel bir şeydi. Eli sıcak, kuru ve rahatlatıcıydı.

Boştaki elini kullanarak sırada ne olduğunu öğrenmek için programı açtı. Günün son konuşmacısında olduklarını görünce rahatladı. Bundan sonra büyük amcasının oğulları ve büyük torunları tabutunu cenaze arabasına taşıyacaktı.

Büyük Pete Amca'nın en büyük oğlu konuşmasını bitirdi ve herkese geldikleri için teşekkür ederken, babası hakkında başka bir şey söylemek isteyen olup olmadığını sordu. Birkaç kişi ayağa kalktı ve bir şeyler ekledi. Pete'i ne kadar özleyeceklerini ifade etmek isteyen eski dostlar. Kardeşlerinden biri, Pete'in yetişkin oğullarına ve torunlarına, herhangi birinin "yaşlı bir adamın tavsiyesine" ihtiyaç duyması halinde yanlarında olduğunu söyleyerek gülüşmelere neden oldu. Daha sonra en büyük oğlu herkese

Aile, babalarının şerefine son bir içki içmek için New Jersey'de bir bara gidecekti.

Stevie her şeyin bittiğini düşünerek, sadece bu durum için çıkardığı siyah deri sırt çantasına uzanmaya başladı. Süslü görünen, birkaç defterini ve cüzdanını alabilecek ama umarım kimsenin "Sırt çantası getirdiğine inanamıyorum" diye mırıldanmasına yol açmayacak bir Gucci çanta. Bu bir cenaze töreni, yürüyüş değil."

Yine de çantayı yerden alamadan, "Söyleyeceklerim var," sesini duydu.

Stevie dondu kaldı. *Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.*

Dik oturarak babasının ayağa kalkışını dehşet içinde izledi.

Babası bir şey söylemek istiyordu. Bir şey söylemek istiyordu!

Oh, Tanrım.

Kız kardeşlerini kontrol etmek için öne doğru eğildi. Max çoktan yüzünü iki elinin arasına gömmüştü, Charlie ise o kadar dik ve hareketsiz oturuyordu ki Stevie en büyük kız kardeşinin ne yapabileceğinden korktu. Çünkü Charlie sizi gözüne kestirdiğinde kaçış yoktu. Kaçmak yok. Canlı çıkmak yoktu.

Freddy geniş ailesinin şok olmuş yüzlerine baktı, odadaki neredeyse herkesin ondan nefret etmesini aptalca bir şekilde umursamıyordu. Büyük bir kısmının şu anda nakit sıkıntısı çekmesinin sebebi oydu. Ve o paradan faydalanmamış olması bile onları daha da kızdırıyordu. Çünkü o çok aptaldı. Ve yine de ... konuşuyordu.

Freddy elini kalbinin üzerine koydu ve çenesini göğsüne indirdi. "Neler oluyor?"

Shen sordu.

Stevie Shen'in koluna dokunarak onu yaklaştırdı. Shen biraz eğildi ve Stevie ağzını Shen'in kulağına yaklaştırdı. "Sen ve Dunn'lar hazır olmalısınız."

"Babanı alt etmek için mi?"

"Hayır. Charlie. Onu tanıkların önünde öldürmekten çekinmeyecektir. Aile için çok endişelenmiyorum ama kilisedekiler sorun olabilir."

Shen başını salladı ve Britta'nın kulağına fısıldamak için eğildi, Stevie'nin -ne yazık ki- babasının ağzından çıkan saçmalıkları dinlemesine izin verdi.

Oh, ve bu saçmalıktı.

"Böylesine büyük bir adamı kaybettiğimiz için kalbim parçalanıyor," dedi gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlarken. Kudretli Peter MacKilligan. Sadık. İnanılmaz. Ailesine karşı iyi. Her zaman çok cömertti."

Stevie gözlerini devirdi. Babası para peşinde koşuyordu. Çaldığı insanlardan.

Freddy derin bir nefes aldı ve yüzündeki ıslaklığın bir kısmını sildi. "Ama Pete MacKilligan'ı gerçekten zengin yapan neydi biliyor musun? Parası değildi. Evleri, arabaları ve Karayipler'deki mülkleri değildi. Hayır. Bıraktığı mirastı. Oğullarının mirası. Bu dünyada bir adamın oğulları olmasından daha büyük bir şey yoktur. Sadık, koruyucu oğullar. Babaları için her şeyi yapmaya ve aile adını sürdürmeye istekli. Oğullar dünyadaki en önemli şeydir. Başka hiçbir şey onunla yarışamaz."

Stevie o anda sıralarda dönen bedenleri duydu, gözlerin onun ve kız kardeşlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Artık herkes onlara bakıyordu, çünkü hepsi biliyordu ki... aptal, kızları olduğunu unutmuştu.

Erkek hakları benzeri konuşmasını yaptığı odada oturan kızları.

Utanmış, mahcup olmuş ve İsviçre'ye dönüp bilim, matematik ve evrenin geleceğiyle ilgilenmeyi dileyen Stevie başını kaldırdı. Ailenin geri kalanının Freddy'nin zavallı kızlarına güldüğünü görmeyi bekliyordu. Ama gülmüyorlardı. Hepsi Stevie ve kız kardeşleri için üzülyordu. Bunu yüzlerinde görebiliyordu. Odada hissedebiliyordu. Bal porsukları bir kez olsun acımişti.

"Sizin odada olduğunuzu hatırlıyor mu?" Shen ona sordu.

"Vay canına," dedi Kyle diğer tarafından. "Anaokulu öğretmenime tek çocuk ve yetim olduğumu söylemenin kötü olduğunu sanırdım. . . Yanılmışım."

Stevie iç çekti. "Ama sen anaokulundaydın, Kyle. Yetişkin bir adam değilsin." "Hâlâ neler olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı Shen. "Ama şunu istiyorum ki babamı ara ve onu sevdiğimi söyle."

"Ayrıca ona bir pislik olmadığı için de teşekkür etmelisin."

"Edeceğim."

"Oğullarım," diye devam etti babası, "bir erkeğe hiçbir *kadının* veremeyeceği bir şey verin. Bir imparatorluk."

Stevie başını sallayarak, "Sanırım ortaçağda iktidarı sağlamlaştırmak için evlenen tüm o kraliyet kızları anlamsızdı," dedi.

Freddy, onu durdurmaya ya da en azından odada oturan kızları olduğunu hatırlatmaya çalışan Bernice'e aldırmandan devam etti: "Pete bu kadar çok oğlu olduğu için gerçekten kutsanmış." "Çünkü oğullar çok önemlidir. Onlar bir erkeğin hayatında sahip olabileceği en önemli şeydir. Oğullar *her şeydir*. Bunu biliyorum çünkü Pete Amca'nın aksine benim hiç oğlum o l m a d ı . Hayatı çocuksuz geçirdiğinizi düşünün."

"Oh!" Stevie şaşkınlıkla, "Kızları olduğunu tamamen unutmuş. Onun için ne güzel."

Freddy gözlerini Pete MacKilligan'ın oğullarına ve torunlarına dikti. Şaşkın erkekler ve oğlanlar aval aval baktılar... kız kardeşleri, eşleri ve kızları da yanlarındaydı.

Sessizlik çok rahatsız edici bir süre devam etti ... ta ki kilisede kahkahalar yükselene kadar. Histerik, durdurulamaz kahkahalar.

Stevie gözlerin yine üzerinde olduğunu hissetti ama aile kısa süre sonra bunun o olmadığını anladı. Deli olan. Hayır. Stevie değildi. Charlie'ydi.

Charlie o kadar çok gülüyordu ki, şimdi ağlayan oydu. Kollarını karnına dolamıştı ve ne kadar çabalarsa çabalasın duramıyordu. O kadar kötüleşmişti ki sonunda ayağa kalktı ve rahibe el salladı.

"Özür dilerim. ." diye hırıltılarının arasında konuşmayı başardı. "Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım, hoşça kalın!"

Charlie şimdi öksürüyor, hırıltılı soluyor ve gülüyordu, kilisenin koridorundan çıkışa doğru uzun bir yürüyüş yaptı.

"Ben ... uh Onunla gideceğim," dedi Max ayağa fırlayıp peşinden koşmadan önce.

İkili büyük çift kapıdan çıkıp gözden kaybolduktan sonra Freddy tiksintiyle başını salladı ve "Bu çok uygunsuzdu" dedi.

Stevie de o anda kendini kaybetti. Kahkahasını durdurmak için elini ağzına götürdü ama işe yaramadı.

Gözleri yaşla dolmuş bir halde ayağa kalktı ve kız kardeşlerini takip etti. Dışarı çıkmak için çaresizdi. Cenazede gülen kişi olmamak için çaresizdi.

Ama hadi ama! Başka ne bekliyordunuz ki?

* * *

Çok iyi tanıdığı kız kardeşlerinin bazen onu şaşırtmayı başarması Max'i hayrete düşürüyordu. Şimdiye kadar çoktan

babasının kalıntıları kilise sunağından çıkarmak, Charlie için ülkeden bir çıkış stratejisi bulmak ve histerik bir şekilde ağlayan Stevie'yi sakinleştirmek zorundaydı.

Ama bu olmadı. Babaları onları aşağıladıktan ve var olduklarını unutmuş gibi göründükten sonra bile, Charlie geçmişte çok daha küçük suçlar için yaptığı gibi onun peşinden gitmedi.

Bunun yerine, Charlie ve Stevie siyah bir Escalade'e yaslanmış, hâlâ gülüyorlardı.

Birkaç dakika sonra kahkahalar kesilmeyip Max cenazenin sona erdiğini anlayınca, "Neden eve gitmiyoruz? Ya da yiyecek bir şeyler alalım."

Charlie doğruldu ve ellerinin tersiyle gözlerini silerek, "Olmaz," dedi. "Biz gidiyoruz."

"Neden?" Max sormak zorundaydı çünkü ... cidden ... *neden?*

"Çünkü yaptıklarıyla yüzleşmek zorundalar." "Babamı doğar doğmaz öldürmemekten mi bahsediyorsun?"

"Evet. Tam olarak bunu kastediyorum."

Tabutun cenaze arabasına götürülme töreninin başladığını müjdeleyen org müziği çaldı ve Max kız kardeşlerini hızla cipten uzaklaştırıp merdivenlere doğru çekti.

"Şimdi gülmeyi kesin," diye emretti.

Sessizlik içinde tabut merdivenlerden inmeye başladı ve önlerine geldiğinde Stevie homurdandı, sonra üçü birden öyle bir gülmeye başladılar ki Max hırıltılı nefes almaya başladı.

Sonra hareket ettiler; biri onları enselerinden yakalamış ve aile limuzinlerinden birine doğru çekiyordu. Zorla içeri sokuldular ve kapı kapatıldı. Max gözlerindeki yaşların arasından görebildiğinde, onlara bakan Bernice teyzeleriydi. Yanında oturan kızı Kenzie de gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Siz üçünüz," dedi Bernice. "Bir cenazede gülüyorsunuz."

"Babamın hatası," diye cevap verdi Charlie. "Hepsi babamın suçuydu."

Bernice elini sallayarak yorgun bir ifadeyle, "*Biliyorum*," diye onayladı. "Baban-"

"Kardeşin," diye düzeltti Max, aileden kimsenin *kendi* yarattıkları sorunu görmezden gelmesine izin vermek istemiyordu.

"O doğuştan bir pislikti," diye devam etti Bernice. "Kız kardeşim haklıydı. Beşiğindeki o küçük yastığı alıp yüzüne koymalıydık ve-"

"*Anne!*" Kenzie kıkırdarak patladı ve aynı anda başını salladı. "Bunu duymak istemiyorum!"

Bernice yanındaki küçük kapıyı kaldırdı ve bir dizi içki şişesi ortaya çıktı. Viskiye kaptı ve kristal bir bardağa bir yudum viski doldurdu. "Bunu yapmış olsaydık bu kızların daha iyi durumda olmayacağını söyleyemezsin."

"Eğer bunu yapsaydınız, burada olmazlardı."

Stevie pencereden dışarı bakarak, "Burada olurdum," dedi. "Burada olmam gerekiyordu. Benimki gibi bir deha her gün karşıma çıkmaz."

Bernice başını salladı. "Babanın yüzünü burada göstereceği gerçeği . . . Will Amcan şehirdeyken."

"Neden burada?" Max sordu.

"Emin değilim." Bernice viskisini bir yudumda yuttu ve bir tane daha doldurmaya başladı. Büyük, bal porsuğu omuzlarını silktilti. "Belki para alabileceğini düşünüyordur."

"Hangi dünyada ... ?"

"Kesinlikle para istiyor," dedi Stevie kesin ve şüphe duymadan. "Gerçekten inanıyor olamaz-" Charlie başladı.

"Bekle." Bernice acı bir kahkaha attı. "Tüm aile üyelerinin hesapları hacklenip paraları çalındığında ... kimse Pete Amca'nın ya da oğullarının kine dokunmadı."

"Sence gerçekten yeterince aptal mı-" "Evet."

"-Pete Amca'dan çalmadığı için-" "Evet."

"-Pete Amca'nın oğullarının ona para vereceğini mi?"

Bernice boş viski bardağının üzerinden Charlie'ye baktı. "Evladım, *evet*'in neresini anlamıyorsun?"

* * *

Kız kardeşlerin içinde bulunduğu limuzini bulmak biraz zaman aldı. Limuzinle gelmemişlerdi ve Shen de limuzinle bir yere gideceklerini sanmıyordu. Ona limuzinlerin "sadece aile" için olduğu söylenmişti.

Ama anlaşılan MacKilliganlar Stevie, Charlie ve Max'i aileden biri olarak görmeye başlamışlardı çünkü limuzinlerden birinde bir teyze ve bir kuzenle birlikteydiler.

Shen cama vurdu ve kapı açıldı. Stevie eğilerek dışarı çıktı. "Kyle nerede?"

Shen çocuğun hemen arkasında olduğunu sanmıştı. İç çekerek etrafına bakındı. Zor olmadı, çünkü bal porsukları çok uzun boylu değildi. Ama şu anda onlardan çok vardı.

Dunn'lar hâlâ kilisenin merdivenlerinde duruyordu. "Hey!" diye seslendi onlara. "Kyle'ı görüyor musunuz?"

Dag işaret etti. "Tabutun yanında."

Shen kısa süreliğine gözlerini kapadı. "Bu çocuğun nesi var böyle?"

"Ölüm ve ritüeller onu büyülüyor," diye açıkladı Stevie. "Bu pek çok sanatçının geçtiği bir evre."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

Shen onu almadan Kyle geldi. Britta'nın eli kolunda, onu limuzine itti ve peşinden içeri girdi.

Yerine yerleşirken Kyle'a "Tuhaf davranma," dedi.

Shen limuzine girdi ve Dunn kardeşler geldiğinde tam oturuyordu. Berg içeri adım atmaya başladı ama aptal bir porsuk onu iterek Max'in yanındaki yere daldı.

"Beni özledin mi?" diye sordu

sırıtarak. "Elbette, tatlı aşkım!"

"Seni özlemedim," dedi Charlie soğuk bir ifadeyle. "Sen yokken hoşuma gitti."

"Lanet olsun, Charlie," Hollandaca güldü. "I Yapma.

Hatta olsun sahne için
senin için babanı mı tartaklıyor? Hem de bir rahibin önünde." "Bunun için ona puan vermelisin," diye ısrar etti Max.

"Hayır, vermemeli," dedi Berg, Charlie'nin yanındaki yerine yerleşerek. "Ona bir bok vermek zorunda değil."

"Neden?" Dutch sordu. "Sen öyle diyorsun diye mi?"

Ayı, koca kafasını çevirmek için acele etmedi. Sonunda Dutch'la yüzleştğinde, boz ayı hufflarından birini çıkardı ve porsuk içgüdüsel olarak koltuğunda geriye doğru sarsıldı. Sonra kıpkırmızı oldu çünkü Berg'in bu cenaze limuzininin ortasında bir ayıya dönüşüp ona saldırmayacağı mantığıyla değil, içgüdüyle hareket etmişti.

Ama Wolverine'in yüzündeki korku ifadesi Charlie'nin küçük bir kız çocuğu gibi sırtmasına yeterken, Max en iyi arkadaşının yüzüne güldü.

"Onu neden sevdiğimi anladın mı?" Charlie Berg'in kolunu okşayarak sordu.

Limuzinin kapısı kapandı ve alay hareket etmeye başladı. Şoför kaldırımı yanaşmak üzereydi ki kapı çalındı ve hepsi irkildi. Freddy'nin pencereden onlara el salladığını gördüler. Kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. Tekrar kapıyı çaldı ve kapının kolunu işaret ederek kızından kendisini içeri almasını istedi.

Bernice hayretle, "Şaka yapıyor olmalı," dedi.

Charlie ve babası uzun süre birbirlerine baktılar.

Sonra Charlie yumruğunu ve ardından da sadece orta parmağını kaldırdı.

Freddy hırlayarak ve dişlerini göstererek geri çekildi, bacağını kaldırdı ve kapıyı tekmeledi.

Bernice başını tiksintiyle sallayarak, "Merak etme," dedi. "Limuzinler kurşun geçirmez. İçeri giremez."

Stevie kaşlarını çatı. "Şey... belki de onu bırakmalıyız-" "*Stevie!*"

diye bağırdı kız kardeşleri.

Stevie başını salladı. "Söylediklerimi unut."

Babaları kapıyı tekmelemeye devam etti. Tekrar ve tekrar, her seferinde daha da sinirlenerek.

"Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdı.

Charlie önce diğer yumruğunu, sonra da orta parmağını kaldırdı. Artık babasına iki orta parmağını kaldırmıştı.

Limuzin trafiğe çıkmaya başlamıştı ve Freddy şansının tükenmekte olduğunu biliyor gibiydi. Birkaç dev adım geri çekildiğinde, Shen elindeki her şeyi limuzine fırlatacağını düşündü-

"Oh!" diye soluk soluğa kaldılar, çünkü bir kamyonet hızla geçip ters yöne doğru gidiyordu.

Freddy ızgaraya çarpıp yere düştü ve yavaşlamayan aracın altında kayboldu.

Stevie döndü, dizleri koltuğun üzerinde, kolları koltuk başlığının üzerindeydi. "O geri döndü," diye duyurdu ve Shen bunu duyunca neredeyse gülecekti herkes üzgün bir şekilde iç çekti.

Kolektif seste büyük bir hayal kırıklığı vardı. "Evet, o iyi," dedi Stevie, koltuğuna geri yerleşirken.

"Nasıl iyi?" Britta sordu. "Adama bir tır çarptı." "Babam pek zeki değildir," diye itiraf etti Stevie. "Ama dirençlidir."

Pencereden dışarı bakan Charlie'nin sesi gözyaşlarının eşiğindeydi. "Orospu çocuğu ölmeyecek."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kapıyı çaldıktan sonra kapı açıldı ve Cella Malone kollarını kapıyı açan rahibe doladı.

"Jimmy Amca!"

"Benim tatlı Cella'm. Nasılsın?" "İyiyim.

İyiyim."

"İçeri gel, içeri gel," dedi, geri adım atarak.

Cella ofise girdi. Jimmy Amca, Malone klanı içindeki tek rahip değildi ama Manhattan'daki bir kilisede görev yapıyordu, diğer ilçelerden birinde ya da İrlanda'da değil. Jimmy dokuz yıldır bu kiliseyi yönetiyordu ve çok şükür ki hiçbir zaman disiplin cezası almak üzere Vatikan'a çağırılmamıştı. Hayatlarını Kilise'de geçirmiş olan diğer bazı Malone'ların aksine, aralarında *kelimenin tam anlamıyla* Sibiry'a gönderilmiş olan birkaç teyze ve kuzen de vardı. Başka kadınları mahvedecek bir ceza, ama Malone'lar Sibiry'a kaplanlarıydı ... rahibe manastırının etrafındaki kasabaları ele geçirebilmek için Kazak kutup aylarıyla savaşmaya başladılar. Ve tipik Malone tarzı, teyzeler ve kuzenler kontrolü ele geçirdikten sonra, çok başarılı dolandırıcılıklar yapmaya ve kasabalara acımasız bir koruma sağlamaya başladılar. Gangsterler kısa sürede yerel rahibelere bulaşılmaması gerektiğini öğrendi.

Jimmy Amca ise annesine göre "iyi bir delikanlıydı", yani kilisede başkalarına yardım etmek ve Tanrı'ya ibadet etmek dışında bir şey yapmaktan hoşlanmıyordu. Cella'nın kendisinin asla giremeyeceği bir hayattı ama aileyle uğraşmak zorunda olmamanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlıyordu. Vatikan'la uğraşmanın Malone'larla uğraşmaktan daha kolay olduğunu biliyordu.

"Cenaze nasıl geçti?" diye sordu, ayaklarını sarkıtacak şekilde masasının üzerine kayarak. Kendini bildi bileli Jimmy Amca'nın masasına bu şekilde otururdu ve bir kez olsun patisiyle onu tokatlamamıştı. Ne yazık ki aynı şeyi diğer birkaç büyük kuzeni için söyleyemiyordu.

"Bal porsuklarıyla dolu bir kilise mi?" Omuz silkti. "Kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi."

"Video sende mi?"

"İndirmeyi yeni bitirdim." Dizüstü bilgisayarından bir USB bellek çıkardı ama Cella'yla karşılaştığında hemen ona vermedi. "Şimdi buna neden ihtiyacın var?"

"Kötü bir şey değil."

"Marcella *Malone*."

"Değil! Sadece burada kimin olduğunu görmemiz gerekiyor. İskoç çetesi üyeleri kilisenizdeydi Jimmy Amca. İşleri bozacak bir şey yapmadıklarından emin olmak için buradayım."

"Yaşamak için ne yaptığını biliyorum," diye hatırlattı ona. "Ve bundan hoşlanmıyorum." "Sen ve kızım. Ama ikimiz de yaptığım işin önemli olduğunu biliyoruz. Ancak bunu pervasızca yapmıyorum. İşlerim benim için çok önemli. ikisiyle de."

Sürücüyü ona uzattı. "Neden sadece koçluk yapamadığını anlamıyorum. Takım harika gidiyor."

"Biliyorum," diye cevap verdi gülümseyerek. "Büyük ihtimalle bu yıl İsveçlilere karşı oynayacağız. Onların çoğunlukla boz ayı Vikinglerin soyundan geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ve sizin forvetiniz Cengiz Han'ın soyundan geliyor." "Evet, biliyorum." Cella sırtıtmaktan kendini alamadı. "Ve Novikov, Cengiz Han'ın onları yok et."

Jimmy Amca'nın gülümsemesi soldu ve kaşları çatılırken elini kızın omzuna koydu. "Will MacKilligan buradaydı," dedi. "Oğullarıyla birlikte."

Cella başını salladı. "Geleceğini biliyorduk."

"Üç kız da buradaydı. Göz kulak olmamı istediklerin."

"Emin misin?"

"Burada başka Afro-Amerikan ya da Çinli kız görmedim. Bu yüzden bir tahminde bulunacağım-"

"Anladım. Anladım," dedi Cella gülerek. "Bu kesinlikle onlardı."

Amcası yine ciddi bir ifadeyle, "Dikkatli olmanı istiyorum, Cella. Will MacKilligan ... o-"

"Biliyorum." Cella amcasını rahatlatmak için elini tuttu. "Ama benim için endişelenme. Benim desteğim var."

Nazik, Tanrı aşığı amcası dramatik bir şekilde alay etti. "Bunu mu demek istiyorsun? *Köpek* mi?"

Cella kıkırdadı. "Jimmy Amca, nazik ol. Ben o köpeğin çocuğunun vaftiz annesiyim."

"Bunun farkındayım ve aile adına konuşacak olursam, hepimiz bu gerçekten tiksiniyoruz."

* * *

Dee-Ann Smith anıt mezarın tepesine yerleşti ve yanında getirdiği İsrail yapımı keskin nişancı tüfeğini monte etmek için acele etmedi.

Dürbünü sıktı, silahı doldurdu ve binanın en uç noktasına yakın bir yerde karnı aşağıda uzandı. Sol gözünü dürbüne dayayarak hedefini aradı. Pete MacKilligan'ın tabutunun bir tarafında duruyordu, oğulları ve amcasının oğulları yanında ve arkasındaydı. Karşı tarafta ise Freddy MacKilligan'ın üç kızı da dahil olmak üzere Amerikalı MacKilligan'ların geri kalanı duruyordu. Ve bu üç küçük hanım bu grubun arasında göze çarpıyordu.

Yersiz ve sıkılmış görünüyorlardı.

Max esnedi. Stevie ayaklarının dibindeki toprağa bakıyor ve ayakkabısının ucuyla şekiller yapıyordu. Charlie bariz bir şekilde telefonuna odaklanmıştı.

"Smith? Orada mısın?" Malone'un sesi kulağına geldi.

"Buradayım," dedi usulca.

"Will MacKilligan'ı vurma."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Bana yalan söyleme, Marmaduke."

"O rahip amcanı gördükten sonra hep çok moralli oluyorsun." "Şimdi, şimdi, Smith. Güneyli Baptistliğin ortaya çıkıyor."

"Bak, temiz bir atışım var. Onlar daha anlamadan gitmiş olacağım-" "*Hayır*. Sadece izle ve rapor ver. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Tamam."

"Teşekkür ederim. Kız kardeşler de orada, değil mi?" Malone sordu. "Evet."

"Seni gördüler mi?"

"Hayır. Ve ses tonunuzdan hiç hoşlanmadım."

"Kabul et artık, Smith. Görünmez olma konusunda asla benim kadar iyi olamayacaksın."

"Lütfen. O koca kışla mı? O şey bir neon tabela gibi." Tabut yavaşça mezara indirilirken Dee-Ann dürbünden cenazeyi incelemeye devam etti ama parmağını tetikten çekti. Gerçekten utanç vericiydi. Kolay bir atıştı.

Ama tam Malone'un Will MacKilligan'ı hayatta tutma kararını sorgularken, üç MacKilligan kardeş aniden Dee-Ann'e baktı. Kendisini görmeleri için çok uzakta olduğunu biliyordu.

Ama yine de... üçü de ona bakıyordu, başları aynı yöne doğru eğilmiş, biraz sola yatmış, bakışları kısılmıştı.

Dee-Ann'i *göremiyor* olabilirlerdi ama hepsi onun burada olduğunu biliyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Ne oldu?"

"Bu kızları yanlış buluyorum, Malone. Gerçekten yanlış."

"Paranoyaklaşıyorsun. Yine paranoyaklaşıyorsun."

"Sen öyle diyorsan ..."

* * *

"Onu öldürmemi ister misin?" Max sordu.

"Henüz değil," dedi Charlie, tekrar telefonuna bakarak.

"Hayır," diye düzeltti Stevie. "*Hayır* demek istiyor, onu öldürme."

"O kadın sana bakar bakmaz seni öldürür," dedi Max ona. "O kaltağın gözlerinin içine baktım. Büyükbabamın tüm Smith'lerin kuduz köpek sürüsü olduğunu söylediği gibi biri. Seni öldürdükten sonra değil, şimdi onu yeryüzünden silmemiz daha iyi olur."

Stevie bir adım geri çekildi. "*Beni mi?* Beni neden öldürsün ki? Ben s e v i m l i y i m . Psikopat olan sensin." "Çok

teşekkür ederim." "Sadece

dürüst davranıyorum."

"Kesinlikle öyle," dedi Charlie kıkırdayarak.

Biri Stevie'nin kalçasına vurdu ve Stevie omzunun üzerinden, yaşlı MacKilliganlar oturabilsin diye mezarın yanına kurulan siyah çadırda katlanır bir sandalyede oturan yaşlı kadına baktı.

"Çekilin ki görebileyim," diye emretti kadın. "Yaşlı herifin gömüldüğünden emin olmak istiyorum."

Pete Amca'nın kardeşlerinden biri, "Neden burada olduğundan emin değilim, Daphne," diye yakındı. "Peter seni uzun zaman önce boşadı."

"Hâlâ önemli olan tek kişi benim!" diye bağırdı Pete'in daha genç ve yeni karısına, zavallı kadını ağlamaya ve mezardan koşarak uzaklaşmaya zorladı. Stevie onu kilisede ilk gördüğünden beri histerik bir karmaşa içindeydi.

"Bunu atlatabilir miyiz?" Bernice havladı.

Tabut mezara indirildi, törenler neredeyse sona ermek üzereydi. Yakın akrabalar birkaç dakika içinde tabutun üzerine toprak atacaklardı. Stevie'nin hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı bir adımdı bu. Şu "tozdan toza" olayı mıydı? Belki de bunu araştırmalıydı. Öte yandan Stevie, Charlie ve Max ne zaman ve nasıl ölürlerse ölsünler yakılmak istediklerine çoktan karar vermişlerdi. Babalarının kalıntılarını kolay para için satmayacağından emin olmalarının tek yolu buydu.

Stevie arkasından Kenzie'nin "Olamaz," dediğini duydu.

Stevie soluna baktı ve babasının onlara doğru tökezlediğini gördü. Sarhoş olduğu için değil, ayağı bir mezar taşına takılıp onu devirdiği ve bunu umursamadığı için.

"Oh, Tanrım." Shen, Kyle ve Dunn'larla birlikte limuzinde kalmayı dileyerek arkasını döndü. Kyle, Pete'in cenazesinin mezar başı kısmına gelmek istemişti ama Shen, etrafında bir sürü bal porsuğu olan açık bir çukurdan uzak durması konusunda ısrar etmişti. Charlie de Dunn'ların geride kalmasında ısrar etmişti çünkü "Sizler hantallığa meyillisiniz ve bu iş bittiğinde buradan siktir olup gideceğiz."

Berg bundan hiç hoşlanmamıştı, mekânın ne kadar "açık" olduğu konusunda endişeliydi ama Charlie bir şeyde ısrar ettiğinde ona uymamak zordu. Bu Max ve Stevie'nin zaten bildiği bir şeydi ama Berg hâlâ öğreniyordu.

"Beni öylece bırakıp gittin," diye yakındı Freddy, önceki ayindeki yaşlı rahibin yerine gelen rahibe seslenerek. "Bana bir kamyon çarptı ve sen durup yardım bile etmedin!"

Charlie gözlerini babalarından kaçırmak zorundaydı, çünkü Stevie biliyordu ki kız kardeşinin onu tanıkların önünde öldüresiye dövmesini engelleyen tek şey buydu.

"Ben hallederim," dedi Dutch, Charlie ve Max'i iterek, ama Freddy elini kaldırdı.

"Geri çekil, köpek."

Stevie irkildi, Max homurdandı ve Charlie alnında Stevie'ye kardeşinin migreninin tuttuğunu söyleyen o noktayı ovuşturmaya başladı.

"Aslında," diye düzeltti Dutch, "ben bir wolverine'im, onlar köpek değil. Biz kurt değiliz. Kurtlar porsuktur." Dutch birden sırttı ve sanki kitlelere yalvarıyormuş gibi kollarını kaldırdı. "Ve hepimiz birlikte porsuk değil miyiz?" diye ciddiyetle mırıldandı.

Bu Max'in daha yüksek sesle homurdanmasına neden oldu, omuzları titriyordu. Ama Freddy Dutch'ı başından savmaya çalıştı.

"Sakıncası var mı? İşe yaramaz kızlarımla konuşuyorum. Seninle değil."

Stevie babasının duyarsızlığına alışkındı. Bununla büyümüştü ama amcaları ve halaları onun kendi çocuklarına nasıl davrandığını hiç görmemişlerdi.

... şimdiye kadar değil. Hem Bernice hem de Will onun sözleri karşısında yüzlerini buruşturduklarında bunu tamamen anlamıştı.

"Senin çocuksuz olduğunu sanıyordum," dedi Charlie, ona doğru düzgün bakabilmek için telefonundan gözlerini ayırma zahmetine bile girmeden.

"Yoksa çocuksuz olmayı mı tercih edersin?"

Max sordu. "O bir kazaydı," diye yalan söyledi babaları.

"Öyle olmadığına eminim. Ama anlıyoruz. Biz de seni unutmak istiyoruz." "Bak," dedi ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırarak. Bu onun "yatıştırma" manevrasıydı. "Bunu daha sonra konuşalım. Evinizde. Şu anda buraya

Amca . . . Amca . . ."

"Pete," dedi Stevie.

"Doğru. Pete Amca."

"*Bizim* evimiz mi?" Charlie sonunda inanmaz bir ifadeyle telefonundan başını kaldırarak sordu.

"Şey Şu anda gerçekten kalacak bir yerim yok ve biliyorum ki sizinle gelirim, o ayılar bu sefer orada olmam konusunda o kadar da şirret davranmayacaklar."

Max sırttı. "*Bizim* evde kalmayı mı düşünüyorsun? Ciddi misin?"

"Ben sizin babanızım. Benim için en *azından* bunu yapabilirsin."

Stevie başını salladı ve usulca, "Ah, baba," diye iç geçirdi.

Max Charlie'ye döndü. "Senin için sorun olur mu?" diye sordu. "Babam bizimle mi kalacak?"

Charlie'nin bakışları babalarına kaydı. İlk başta bir şey söylemedi ama silahlarından herhangi birine de uzanmadı. Yine de uzanabilirdi.

Bir süre sonra Charlie sonunda, "Bunu daha sonra konuşalım," dedi. Max ile aralarında bir yeri işaret etti. "Buraya gel baba. Şunu bir atlatalım."

Freddy sırtarak neredeyse dans edercesine kızlarının yanına gitti. Stevie babasının ne düşündüğünü biliyordu: kızlarından gelecek en ufak bir iyilik, evlerine girip onları etkileyebildiğinde istediği her şeyi elde edeceği anlamına geliyordu. Yalnızca bir sorun vardı... Babası kendisinin sandığı kadar çekici değildi.

Stevie açık mezara bakarak Will ve oğullarının Freddy'ye ters ters bakmaya devam ettiklerini gördü ama şu ana kadar hiçbir Pete'in hareket halindeki tabutuna tırmanıp onun canını almaya kalkışmamıştı. Bu bile tek başına etkileyiciydi.

Charlie, Peder Malone'un yerini alan rahibe, "Bunun için üzgünüm Peder Jones," dedi. "Devam edebilirsiniz."

Rahip devam etti, Freddy yüzüstü Pete'in tabutunun üzerine düştüğünde kısa bir süre durakladı, Charlie ve Max arkasında dururken onlar tarafından oraya itilmişti.

Will de dahil olmak üzere ailenin çoğu gülerken ve Freddy mezardan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışırken şiddetle küfrederken rahip devam etti. Kimse yardım etmedi. Stevie bile.

Yapamadı işte. Bugün tam bir göt gibi davranıyordu.

* * *

Dee-Ann kıkırdadı, akşamdan kalma Sissy Mae'nin kuzeni Polly Mae'ye yumruk attığı ve Sissy'nin annesinin doğrudan bakanın suratına tokat atmasına yol açan, hepsine "küstah orospular!" diyen bakanın önünde kıyamet koptuğu zaman, bu cenazeden büyük büyükbabasınınkinden çok daha fazla zevk aldığını fark etti. Doğru, Janie Mae kızına ve Sissy'nin en yakın arkadaşı Ronnie Lee'ye daha önce de "küstah orospular" demişti ama bunu akrabası olmayan bir adamın söylemesi bambaşka bir şeydi.

"Ne diye kıkırdıyorsun?" Malone sordu. "Sadece cenazenin tadını çıkarıyorum."

"Sana hasta herif derdim Smith ama Malone'lar harika cenazelerimizle tanınır. Viski akar, göğüs eti yumuşacıktır-"

"Patates var mı? Eminim patates vardır." "Tam bir yobaz, Smith."

Dee-Ann kulağı hafifçe seğirene kadar sırtıttı. Kurt kulakları birkaç yüz metre öteden bir ses duymuştu. Başını eğdi ve kokladı.

"Malone?" diye sordu, başını yavaşça hareket ettirerek sağına baktı. "Evet?"

"Doğru görünmeyen bir şey görüyorum." "Birazdan orada oluruz."

* * *

Max havayı tekrar kokladı.

"Burada biri var," dedi Charlie'ye, Stevie'nin duymaması için sesini alçak tutarak.

Charlie orta parmağını hâlâ mezarda olan ve bağırان babalarına doğru kaldırarak usulca cevap verdi: "Arabalara dönmeye başladığımızda... kontrol edin."

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Stevie sordu. "Neler oluyor? İkinizin bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyorum - Baba, lütfen çeneni *kapatır* mısın!"

"Beni diri diri gömmeye çalışıyorlar!" diye yakındı babaları.

Haklıydı da. Will, toprağı mezara geri itmek için bekleyen adamlara birkaç dolar vermişti. Genelde böyle bir şey için ailenin gitmesini beklerlerdi ama herkes bunun şimdi olmasını istiyordu ve Will de bunu sağlamak için bir tomar para çıkardı.

Ama hiçbiri çok endişeli ya da çok umutlu değildi çünkü Freddy en iyileriyle birlikte mezarı kazabilirdi.

"Bu senin yeni ilacın mı?" Max, bu sorunun küçük kardeşini kızdıracağını bilerek sordu. "Seni bu kadar paranoyak yapan şey bu mu?"

Stevie ona tokat atmaya başladı ama Charlie hemen kolunu küçük kardeşinin omuzlarına doladı ve onu Bernice'e ve onları bekleyen limuzinlere doğru yönlendirdi.

"İlaçlarımda hiçbir sorun yok, seni göt!" Stevie, Max'e geri dönüp onu tokatlayabilmek için Charlie'nin tutuşuna karşı mücadele ederek bağırdı. "İşe yaradığı için şanslısın!"

Neyse ki Charlie Stevie'yi iyi ve sıkı bir şekilde tutuyordu.

Yeterince uzaklaştıklarında, Max binalardan birinin arkasına geçerek onu gözetleyenlerin görüş alanından çıktı. Hızla kıyafetlerini çıkardı, hem ellerindeki hem de ayaklarındaki pençeleri serbest bıraktı ve kazmaya başladı.

* * *

Shen bal porsuklarının limuzinlere geri döndüğünü görünce rahatladı. Dul kadın çoktan ayrılmış, bekleyen taksiye binmek için aile arabalarını atlarken histerik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. İçinden bir ses Shen'e onun bu etkinliğin bir sonraki durağı olan ve Pete MacKilligan'ın şerefine içki kaldıracabilecekleri bara gitmediğini söylüyordu.

Birinin can havliyle kaçtığını gördüğünde anladı.

Kollarını öfkeyle göğsünün üzerinde kavuşturmuş, mavi gözleri parlayan Stevie kendini neredeyse adamın yaslandığı limuzine atacaktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Kız kardeşim pisliğin teki."

"Hadi," dedi Charlie arka kapıyı açarak. "Bara gidelim. Bir içkiye ihtiyacım var."

"Max nerede?" Stevie sordu.

"Bizimle orada buluşacak."

Stevie Charlie'nin kolunu tuttu ve onu sertçe çekerek sadece Shen'i değil Charlie'yi bile şaşırttı.

"Max'e babamı öldürmesini sen mi söyledin?" diye sordu, sesinin oldukça yüksek çıkmasını umursamıyor gibiydi.

"Tabii ki hayır!"

"Bana yalan söyleme, Charlie MacKilligan!"

"Söylemiyorum! Ona babamı öldürmesini ben söylemedim. O da söylemeyecek. Senden bir bok duymak istemiyor." Küçük kız kardeşi ters ters bakmaya devam edince, "Söz veriyorum."

Stevie Charlie'yi bırakıp limuzine bindi ve Charlie de onu takip etti. Shen ilk kez, Charlie'nin bile duymak istemediği bazı cümleler olduğunu fark etti.

MacKilligan geçmeyecekti.

Yine de Freddy'nin ölmemesinin tek nedeninin Stevie olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Shen'in adamı gördüğü kadarıyla, bundan şüpheliydi. Çok yazık. Çünkü Stevie babasının yaşamasını ya da ölmesini umursamayı bıraktığında, onun için her şey bitmiş olacaktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cella, Dee-Ann'i barakaya benzeyen bir yerin arkasında ayakta dururken buldu.

Yine de hiçbir şey yapmıyordu. Sadece orada duruyordu. Bakıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu. Ekibin geri kalanı Cella'nın arkasında duruyordu, hepsi silahlı ve hazırды.

"Biliyor musun," dedi Smith, bakışları hâlâ ormana kilitlenmişti, "gerçekten bilmiyorum."

"Birini gördün mü, görmedin mi?"

"Adamlar. Askeri eğitilmişler. Yaklaşık altı kişilerdi. Bir hamle yapacaklarını sandım ama hayır. Birkaç fotoğraf çekip gittiler."

"Will MacKilligan'ın fotoğraflarını mı çektiler?" Smith başını salladı. "Hiç sanmıyorum." "Üç kız kardeşin mi?"

"Evet."

Ekipten biri yeri işaret etti. "O nedir?" Smith başıyla onayladı.

"İşte o zaman işler tuhaflaştı."

"Nasıl yani?" Cella, Smith'in bu kadar korkmuş olmasından keyif alarak sordu. Kurt her zaman o kadar rahat ve sakindi ki onun kafasının karıştığını ve bunu saklayamadığını görmek durumu olması gerekenden çok daha eğlenceli hale getiriyordu.

"Tuhaf küçük olan."

"Hepsi ürkütücü ve en az ikisi küçük." "'Çinli olan' dediğimde hepiniz sinirleniyorsunuz!"

Cella uzanarak Güney Çin Dişi Kaplanı'nın vücut zırhının boynunu yakaladı ve kendini Dişi Kurt'a fırlatmasını engelledi.

"Sadece 'Max' de," diye hatırlattı Cella Smith'e. "İsimlerini bildiğimize göre."

"Tamam. Max buraya geldi ve soyundu. Ben orada sizi bekliyordum, o yüzden beni görmedi."

"Soyundu ve sonra ne oldu?" Cella sordu. "Yuva yaptı." Smith işaret etti.

"Ormanın içine mi?"

"Evet."

"Kamyondan sonra mı?" "Sanırım öyle."

"Kamyonu etiketledin mi?"

"Evet."

"Güzel." Cella ekibin geri kalanına baktı. "Hareket etmedikleri sürece onları takip edecektik. Nereye gittiklerine bakalım, ama onları şimdi yakalayalım-"

"Tüm bunlar için çok geç olduğunu düşünüyorum." Cella Smith'le yüzleşti.

"Neden çok geç?"

Smith omuz silkti ve tekrar ormana doğru baktı. "Keşif yapabiliriz. Bir şeyler düşünebiliriz. Büyük planlar düzenleyebiliriz. Ama o küçük bal porsuğu... tüm bunları yaparak zamanını boşa harcayacak değil."

* * *

Ormandaki yol dışı rotalarında ilerlemeye devam ettiler. Cenaze sadece keşif içindi. Çünkü kızı öylece yakalayamazlardı. Müşteri açıkça belirtmişti. Onu canlı ve zarar görmemiş olarak istiyordu. Bu yüzden bunu sağlamak için sağlam bir plan yapmaları gerekiyordu.

Yine de kolay olmayacaktı. Sürekli başkalarının yanındaymış gibi görünüyordu. Ve onun "arkadaşlarından" en az üçünü tanıyordu. Sanatçılar, aktörler ve politikacılar için çalışan tanınmış bir koruma ekibiydiler. İri yarı olan kadın bir zamanlar bir diktatörü korumuş ve bu işi bıraktığında diktatör düşmanları tarafından öldürülmüştü. Yani sadece kızı kapmak bile zor olacaktı. Ama o her zaman bir-

"*Kahretsin!*" diye küfretti sürücü, SUV bir tür çukura ya da çukura çarpıp onu ve adamlarını ileri fırlatmadan hemen önce. Ön tarafı çukura düşmüş, arka tarafı ise ters dönmüştü.

Ne olduğunu anlaması ve adamlarını tekrar harekete geçirmesi birkaç saniye sürdü.

"Dışarı!" diye emretti. "Herkes dışarı!"

Yolcu tarafındaki kapılar toprakla kapatılmıştı, bu yüzden diğer taraftan çıkmak zorunda kaldılar.

Adamlar yavaş hareket ediyordu, kafaları karışmıştı, bazılarının başlarındaki yaralar kanıyordu. Ekibini dışarı çıkardıktan sonra, cipin üzerinden tırmanarak

çukur.

Zemini inceledi, cipe ve içinde bulunduğu çukura baktı. Cenazeye gitmek için o yoldan geçtiklerinde orada olmayan bir çukurdu bu.

"Ne oluyor lan? . . ?" diye fısıldadı.

"Efendim?" diye seslendi ikinci komutanı. "Efendim!"

Döndü, yaralı ve şaşkın adamlarının neye baktığını gördü.

Bir ağaca yaslanmış, sessizce onları izliyordu. Bakışları inceliyordu ama ifadesi garip bir şekilde boştu. Korkmuş ya da endişeli görünmüyordu... sadece biraz meraklıydı.

"Neden çıplaksın?" diye sordu, kendini tutamayarak.

"Kıyafetlerinle kuyu kazamazsın," diye cevap verdi biraz gülerek. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bilmek de istemiyordu. Tuhaf bir kızdı. Başlangıçta düşündüklerinden daha garip.

Yine de ona dikkat etmesi konusunda uyarılmıştı. Görüldüğü gibi biri değil. Eğer annesi gibiyse, değil." Göz ardı edemeyeceği bir uyarıydı bu.

Adamlarına kısa bir baş sallama hareketi yaptı. İki adam ayrılıp ağacın etrafından dolaştı ama acele etmediler. Onun uzaklaşmasını bekliyorlardı. Onlara bir fırsat vermek için.

"Ne istediğinizi biliyorum," dedi. "Ve ona sahip olamazsınız. Şimdiye kadar bunu anlamışsınızdır diye düşünmüştüm."

"Kime sahip olamayız?" diye sordu, tüm bunlardan garip bir şekilde büyülenmişti. Bir grup ağır silahlı adamla birlikte çırılçıplaktı ama umursamıyor ya da fark etmiyor gibiydi.

"Kim olduğunu biliyorsun," diye ısrar etti. "Dürüst olmak gerekirse hiç-"

"Eğer onun için gelmeye devam edersen, seni pişman ederim. Bak, burada iyi davranmaya çalışıyorum. Bir kez olsun."

"Kibar olmaya çalışmanı takdir ettiğimi söylemeliyim. Gerçekten takdir ediyorum. Ama bu bir fark yaratmıyor."

"Etmeli."

"Etmez. Çünkü buraya sizden başka kimse için gelmedik. Aslında, bunu bizim için çok daha kolay hale getirdin. Seni korumandan uzaklaştırmak zorunda kalacağımızı düşünmüştük. Ama işte buradasın. Yapayalnız."

"Bir dakika," dedi sonunda ağaçtan uzaklaşarak, "benim için mi buradasınız?"

"Evet. Seni buraya getirmemiz için bize çok para ödendi. Ve eğer kartlarını doğru oynarsan, sana zarar gelmemesini sağlayabiliriz. Ama sadece aptalca bir şey yapmazsan."

Yürümeyi bıraktı, elini göğsüne bastırdı. "Ben mi? Emin misin?
Beni mi istiyorsun?"

Şimdi biraz sinirlenmeye başlamıştı. "Evet.

Eminim."

"Seni Guerra ikizleri mi gönderdi?"

"Kim?"

Yüzünü buruşturdu, kısa bir süre gözlerini kapadı. "Devon sana ödeme yapıyor, değil mi?" "Fark eder mi?"

"Sanırım yok."

Adamları şimdi onun arkasındaydı, içlerinden biri 45'liğinin namlusunu başının arkasına dayamıştı. Ama parmağı tetikte değildi. Ancak hedefleri bunu bilmiyordu.

Ona doğru yaklaştı. "Bunu kendin için zorlaştırmana gerek yok.

Bizimle gel; sana giyecek ve yiyecek bir şeyler getirelim." "Bana ne yapmayı planladığı umurunda mı?"

"Tatlım, seni buraya getirmek için tutuldum. Hepsi bu."

"Yani bu hayır demek. Tamam." Arkasındaki adamdan uzaklaşmaya çalıştı ama adam kolunu tuttu ve silahı ensesine dayadı.

Devon başının arkasını tehdit etmeleri gerektiğini açıkça belirtmişti.

Önden ya da yandan değil. Arkadan olmalı. Çok ısrarcıydı. "O silahı üzerimden çekecek misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kendinizden başka suçlayacak kimseniz yok."

Adam eğlenerek, "Ne için?" diye sordu.

Kadın cevap vermedi. Sadece uzaklara baktı. Ama adamlarını fark etti. Her şey yüzlerinde başlamıştı. Burunları seğiriyor, gözleri sulanıyordu. Nefes almaya başladılar, elleri boğazlarına gitti. Birkaçı öksürdü, diğerleri sadece öğürdü.

Adam ona tekrar baktığında, "Sizden başka kimse ..." diye tekrarladı.

* * *

Barın hiçbir tabelası yoktu ve Stevie'nin kesinlikle Jersey'nin derinliklerine gömülmüş bir "duvardaki delik" olarak adlandıracağı bir yerdi. Böyle bir bara gelen hiç kimse buraya görmek ve görülmek için gelmezdi. Buraya polisin eline geçebilecek her şeyden saklanmak için gelirlerdi.

MacKilliganlar'ın cenaze sonrası içkileri için buraya gelmelerine şaşmamalı. Çok tipik bir MacKilligan barıydı.

Stevie içeri girer girmez kapıda durakladı, gözleri sulanıyor, derisi kaşınıyor ve sinirleri aniden çılgınca canlanıyordu.

Panikleyecekti. Çıldıracaktı. Çünkü ayı kokusu alıyordu. Boz ayıların. Tanımadığı boz ayılar.

Yabancı boz ayılar onu yiyebilirdi! Bunu biliyordu! Onlar da biliyordu! Dünya bunu biliyordu! *Herkes* yabancı boz ayıların onun kemiklerini diş gibi kullanacağını biliyordu-

"Bira ister misin?" Shen elini onun omzuna koyarak sordu. "Bira istiyorum," dedi Kyle, Shen'in arkasından gelerek.

"Bir Shirley Temple alabilirsin ve bundan keyif alacaksın, *çocuğum*." Shen ona gülümsedi. "Ya da daha sert bir şey?" Shen'e doğru eğildi ve fısıldadı: "Daha sert bir şeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Burada ayılar var."

"Üçüzleri mi kastediyorsun?"

"Tabii ki üçüzleri kastetmiyorum." Barın arka tarafını işaret etti. "Onları kastediyorum."

"Şu yaşlı ayılar mı?" diye sordu. "Yaşlı ayılar için mi endişeleniyorsun?"

"Yaşlı ayılar da aynı derecede tehlikelidir-"

"Sence hâlâ dişleri var mıdır? Yoksa arı kovanlarının altında oturup açık ağızlarına bal damlamasını mı bekliyorlar?"

"Hepimizi öldürecekler. Çoğumuz bal porsuğuyuz. Bu odadaki neredeyse herkes son birkaç gün içinde büyük miktarda bal tüketti. Hepsi delinmeyi bekleyen bal çuvalları gibi."

"Uh-oh," dedi Kyle ona bakarak. "Sarmal çiziyor."

"Spiral *yapmıyorum*. Gerçeği söylüyorum ve başka bir şey daha-"

"Max nerede?" Shen sordu ve Stevie birden onun haklı olduğunu fark etti. Max *nerede*ydi?

"Onu görmediniz mi?" diye sordu.

"Onu mezarlıkta bıraktık... babanla birlikte."

Etrafında döndü, bakışları Charlie'yi arıyordu. "Onu öldürdüklerini biliyorum. Yani, onu öldürmek istedim. Sadece kendimi tuttum. Max'in dizginleri *yok!*"

* * *

Shen, Stevie'nin en büyük kız kardeşini bulmak için akrabalarının arasında ilerleyişini izledi.

"Bunu ustalıkla hallettin," dedi Kyle onun yanında. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Köpeklerin arasında yaşarken öğrendiğim şey -" "Ailen mi demek istiyorsun?"

"-vahşi bir hayvanı sırtından atmanın en iyi yolunun dikkatini dağıtmak olduğudur. Onunla bir yol denedin ve bu işe yaramayınca başka bir yol denedin. Zekice." Çocuk Shen'in omzunu sıvazladı. "Şu haline bak. Bu meseleler üzerine düşünüyorsun."

"Bu yüzden mi normal çocuklar gibi liseye gitmedin?"

"Elbette öyle. Anaokulu istismar kabusuydu. Sanki *benim* Ben Chekov'u okurken onlar hâlâ ABC'lerini öğreniyorlardı." "Kim?"

Çocuk irkildi. "Yüce Tanrım," diye mırıldandı bara doğru ilerlerken. "Seninle birlikte gerçekten bir adım aşağı gidiyor, değil mi?"

"Bir dakika önce harikaydım."

* * *

"Max nerede?"

Charlie kız kardeşiyle yüzleşti. "Hiçbir fikrim yok." "Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum." Charlie kolunu yarım daire şeklinde salladı. "Vahşi doğada. Ve onu etiketlemeyi unuttum."

"Eğlenceli." "O burada olacak."

"Ne zaman? Babam hâlâ hayatta olacak mı?"

Charlie gözlerini kırıştırdı. "Babamın bununla ne ilgisi var?" "Onu içi doldurulmuş bir mezara bıraktık."

"Ve ikimiz de onun iyi olacağını biliyoruz."

"Peşinden Max'i gönderdiysen değil."

"Max'i onun peşinden göndermedim. Bunu sana zaten söyledim."

Ama kız kardeşinin büzülmüş dudakları Charlie'ye inanmadığını gösteriyordu ve Charlie bunu biraz aşağılayıcı buldu.

"Eğer Max'i onun işini bitirmesi için gönderecek noktaya gelirim, bunu sadece sana söylemekle kalmam, seni güvenli bir odaya kapattırır ve her şey bitene kadar titanyum bir kafese tiktiririm çünkü ikimiz de biliyoruz ki o değersiz orospu çocuğunu kurtarmak için binayı yerle bir edersin, sırf *menisini annelerimize bulaştırdığı için!*"

* * *

Charlie bağırmaya başlar başlamaz Stevie bir hata yaptığını anladı. Kız kardeşinin bağırmasına neden olduğu için değil. Charlie doğası gereği bağırır biriydi. Babalarının kilisedeki ve mezar başındaki performansının ablasını ne kadar utandırdığını ve mahcup ettiğini anlamasına rağmen, babalarının Charlie'yi ne kadar incitmeyi başardığını görememişti. Babanızdan nefret etseniz bile, aslında onun sizi hiç umursamadığını *bilmek* istemezsiniz. Hem de hiç. Sahip olacak kadar şanslı olduğu muhteşem kızları değil de sadece oğulları olsun istemişti.

Diğer insanların sahip olmaktan gurur duyacağı kızları.

Stevie etrafına baktı ve herkesin onları izlediğini gördü. Tüm bu meraklı porsukların işlerine burnunu sokmasını istemeyen kız kardeşinin elinden tutarak onu işletmenin diğer tarafına sürükledi ve dört yaşlı boz ayının durduğu koridora doğru ilerledi.

Aylara yaklaştığında, biri onu işaret etti ve "Bu bölge
."

"*Aylar!*" diye bağırarak dört erkeği ürküttü ve onları farklı yönlere gönderdi. Stevie neden böyle bağırdığını bilmiyordu ama o anki paniğini hafifletmek için aklına gelen tek yol buydu. Kendisi ve kız kardeşinin, tüm akrabaları dinlemeden konuşabilecekleri sessiz bir yer istiyordu. Ama bu, korktuğu ayları atlatması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu yüzden çılgık attı. "Aylar!" diye bağırdı. Ve işe yaramıştı! Bu çok güzeldi. Bir ara tekrar denemek zorunda kalacaktı.

Stevie koridorda ilerledi ve önüne çıkan ilk kapıyı açtı. İşte orada Charlie'yle birlikte donup kaldılar ve karşılarındaki iki kadına baktılar. Biri bir kart masasının üzerinde oturuyordu. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama Stevie'nin ileride onu hatırlayacağından emin olmasını gerektirecek kadar önemli olmadığı açıktı. Ama diğer kadın ... kart masasının yanında duran .

..

Stevie'nin Jean-Louis Parker'ın kiralık evinde kazara hırpaladığı kadındı.

Gözlerini kocaman açmış, avı ... şey ... zavallı *kadın* Stevie'nin tekrar peşine düşeceğinden korkuyormuş gibi bakıyordu. Stevie'nin ona verdiği zarar düşünüldüğünde korkusu şaşırtıcı değildi.

Çürükler yüzünü kaplamış ve vücuduna yayılmıştı. Atlet ve şort giydiği için görmek kolaydı. Açıkta kalan her şeyde bir çürük ya da kesik var gibiydi.

Stevie kendini korkunç hissediyordu. Kimseyi bu şekilde incitmek istememişti. Kuzeni Mairi de sayılmazdı çünkü köpeklerine zarar vermişti!

Stevie ve kurbanı birbirlerine bakarken, arkadaşının şaşkın bakışları aralarında gidip gelmeye devam etti.

Charlie, "Hey! Sen kız kardeşime sarılan salak değil misin?" diyene kadar çok uzun birkaç saniye boyunca sessiz kaldılar.

İşte o zaman Stevie Charlie'yi odadan çekerek kapıyı arkalarından çarptı.

* "Kıçına

tekmeyi basan kadın *bu* mu?"

Blayne dünyadaki en iyi arkadaşıyla yüzleşti. "Onu görmedin, Gwenie! *Kocaman* bir şeydi!"

"Sırılsıklam halde yüz kilo bile değil. Bal porsukları da-" "O da yarı kaplan."

"Ben de öyleyim. Vites değiştirdiğimde üç yüz pound oluyorum. Pop-A-Cherry," diye devam etti, bir zamanlar takım kaptanlarının derbi ismini kullanarak, "vites değiştirdiğinde yaklaşık bin pound-"

"Umurumda değil. Sana söylüyorum, o kız bir milyar pound gibiydi."

Gwen sırtıttı. "Sadece küçük bir kız tarafından dövüldüğünü kabul et."

"Değildim!"

* * *

Stevie kız kardeşini boş bir odaya itti, kapıyı kapattı ve sonra kilitledi. Başını tahtaya yasladı ve ağlamamaya çalıştı.

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

Charlie'yle yüzleşti. "Şaka mı yapıyorsun? O zavallı kadını gördün mü?"

"Evet, onu gördüm. Ve seni tutmamalıydı. Biri beni tutarsa, ağzını burnunu dağıtırım."

Stevie kollarını göğsünde kavuşturdu ve odada volta atmaya başladı. "İşte bu yüzden araştırmalıyım-"

"Eğer mesele yine DNA'nızla oynamaksa... unutun gitsin. **C i d d i y i m .**"

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben bir yetişkinim. Ve eğer istersem-" "Doğal olmayan ve senin için adil olmayan bir şey mi?"

"O kadını cehenneme kadar dövmem adil miydi?"

"Sana dokunmamalıydı. Hapşırdın ve yanlışlıkla yer değiştirdin gibi değil. Panik bozukluğunu da kontrol altına alacağız. Buna inancım var."

"En azından *o* parçam hakkında endişelenmeyi bırakmak istemez misin?" "O parçan sensin. Seni olduğun gibi istiyorum. Kontrolünü kazanmak bir şeyi sonsuza dek ortadan kaldırmakla aynı şey değildir."

"Ameliyatla bir şey aldırarak değilim ya. Buna neden bu kadar karşı olduğunu anlamıyorum, vardiya değiştirmiyorsun."

"Doğru. Ama ben bu şekilde doğdum. Sen de kendi tarzında doğdun. Sırf küçük bir sürük sana sarılmaya karar verdi diye olduğun şeyden utanmana izin vermeyeceğim. Max değil de sen olduğun için şanslı."

"Max'e sarıldı. Max'in Livy olduğunu sandı." Charlie sırtıttı. "Peki Max ne yaptı?"

Stevie iç çekti. "Onu öldürmeye çalıştı. Ama kadının hokey oyuncusu kocası onu durdurdu. En azından Max bana öyle söyledi."

"Uh-huh. Ve sen Max'ten daha kötü olduğunu mu düşünüyorsun? *Benden* daha kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu daha iyi ya da daha kötü olmakla ilgili değil. İnsanları güvende tutmakla ilgili."

"Ah, tatlım," dedi Charlie, avucunu Stevie'nin yanağına hafifçe bastırarak. "*Hiç* kimse bir bal porsuğunun etrafında güvende değildir."

* * *

Cella Jersey ormanının ortasında duruyordu. Ekipmanı ona Smith'in etiketlediği aracın burada olduğunu söylüyordu ama hiçbir şey görmüyordu.

Yine de bir şeyin kokusunu alabiliyordu. Korkunç bir şey.

"Bu da *ne*?" diye sordu sonunda, daha fazla dayanamayıp eliyle burnunu ve ağzını kapatarak.

"Biri anal bezlerini serbest bırakmış," dedi erkek aslan, ağzını ve burnunu bandana ile sarmış bir halde. Bunun kokunun gücünü azaltmaya yardımcı olacağını düşündüğünden değil.

Dişi bir kar leoparı, "Böyle kokabilen her şey doğar doğmaz yok edilmeli," diye yakındı.

"Sanırım buna katılmak zorundayım." Cella tükürdü, çünkü koku boğazının arkasına yerleşmişti.

Erkek aslan en az sevdiği dişi kurdu işaret etti. Gözleri sulanan

Cella, "Hey, Smith." diye seslendi.

"Evet?"

"Neredeler?"

Dişi kurt grubun geri kalanıyla yüzleşti ve Cella o koku her neyse Smith'i hiç rahatsız etmemiş gibi görünmesinden rahatsız oldu.

"Eee?" Smith orada öylece durup Cella'nın annesinin deyiimiyle "ölü köpek gözleriyle" onlara bakınca Cella zorladı.

Smith ayağını yere vurdu ve Cella itiraf etmekten utandı, kurdun onlara ne gösterdiğini anlaması biraz zaman aldı.

Ayağını vurduğu yerin altında metal vardı. Cella, "Cip gömülü mü?" diye sordu.

Smith, kar leoparının kokudan aniden bayıldığı gerçeğini görmezden gelerek sırttı.

"İtiraf etmeliyim ki, her ne kadar beni kızdırsa da ... Sanırım şu MacKilligan kızları beni etkilemeye başladı. Çünkü bu sizi öldürmeye ya da kaçırmaya çalışan erkeklerden kurtulmanın yaratıcı bir yolu."

Bu noktada Cella zar zor görebiliyordu çünkü gözleri çok sulanıyor ve çok acıyordu. Ayrıca nefes almakta da zorlanıyordu. Her an kar leoparı gibi bayılabilirdi. Ama yine de söylemek zorundaydı.

"Smith ... bu kokuyu çıkarabilen birine ancak bir *köpek* tahammül edebilir."

* * *

Stevie ve Charlie aynı anda burunlarını kaldırıp havayı kokladılar.

"Aman Tanrım!" Stevie nefesini tuttu, eliyle ağzını ve burnunu kapattı. "Ne oluyor lan?"

Charlie boğulurcasına, "Max olmalı," dedi. Odanın arka kapısına gitti ve kapıyı açtı. Kız kardeşleri dışarıda duruyordu. Çıplak, üstü başı kir içinde ve sırtarak kız kardeşlerine el sallıyordu. Ama odaya girmeye çalışır çalışmaz Charlie boştaki elini uzattı -diğeri burnunu ve ağzını kapatıyordu- ve işaret parmağıyla uzaklaşmasını işaret etti.

"Ama-"

Charlie ayağını yere vurdu ve tekrar eliyle işaret etti.

"Tamam!"

Max yürüdü ve Charlie de onu takip etti. Stevie onların peşinden gitmeyi düşündü, gitmemeye karar verdi ama sonra hemen fikrini değiştirdi. Kız kardeşlerini barın arkasında buldu, neyse ki barın etrafı yüksek ahşap bir çitle çevriliydi. Muhtemelen yerel halkı bar sahiplerinin yasadışı işlerinden uzak tutmak için.

Max çitin önünde dururken, Charlie yakındaki bir su hortumunu kaptı. Hortumu açtı, Max'in bulunduğu yere doğru yürüdü ve hiç tereddüt etmeden kız kardeşine güçlü bir su fışkırttı.

Charlie Max'i bir at gibi hortumla yıkadı, acele etmedi, Max'in sadece kirden ve pislikten değil, daha da önemlisi kokudan da arındığından emin olana kadar her yerine vurdu.

Ama Stevie suyun tek başına bu işi yapabileceğinden emin değildi. İçeride bir yerde sabun olması gerektiğini bilerek binaya geri koştu.

* * *

Lachlan "Lock" MacRyrie amcalarının barındaki çamaşır makinesine yaslanmış, bal kaplı kajuları ağzına atarken, amcası Duff "barım gelincikler tarafından ele geçirildi!" diye söyleniyordu.

"Bunun için para ödemediler mi?" Lock sordu. "Barı cenaze sonrası bir etkinlik için kullanmak için mi?"

"Onlardan hoşlanmıyorum. Ve şu anda senden de hoşlanmıyorum." "Teşekkürler, Duff Amca."

Hamish Amca içeri girdi. "Daha ne kadar burada kalacaklar?"

"Bu etkinliğin sevdiğiniz birinin yasını tutmak için olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Bu insanlar kimseyi sevmiyor. Ve ballı fıstık stoğumuzu temizliyorlar."

Lock alaycı bir şekilde soluk soluğa kaldı. "Fıstıkları değil!"

Duff, Lock'un elindeki plastik kaju fıstığı kavanozunu tokatladı. "Bu hiç olgunca *değildi*."

Kapı aralığında küçük, zayıf bir kadın belirdi. Koridordan aşağı bakıyordu ama onlara döndüğünde hemen "*Ayılar!*" diye bağırdı.

Hamish geri sıçradı, ellerini kadını savuşturmaya çalışır gibi kaldırdı. "Ayılar!

Ayılar! Ayılar!" diye yüksek sesle bağırarak odaya koştu,

bar bezlerini temizlemek için kullandıkları çamaşır makinesinin yanındaki el arabasından sıvı deterjanı aldılar. Sonra, hâlâ "Ayılar! Ayılar! Ayılar! Ayılar!" diye bağırarak geri koştu ve köşede kaybolurken son bir kez "Teşekkürler!" diye bağırdı.

"Bu da neydi böyle?" Duff sordu.

Ama dürüst olmak gerekirse Lock'un hiçbir fikri yoktu.

* * *

Stevie kız kardeşlerinin yanına döndü. "Deterjan aldım!" Nefesini tutarak Max'in yanına koştu ve yarısı dolu şişede kalanları doğrudan kız kardeşinin başına ve omuzlarına boşalttı.

"Ovalayın şu pisliği!" Charlie emretti. "Bu Tide mı?"

"Muhtemelen," diye itiraf etti Stevie, şimdi Charlie'nin yanında duruyordu.

Max evdeki deterjanı birkaç dakika boyunca Stevie'nin vücuduna sürdükten sonra Charlie hortumla ona biraz daha su tuttu.

Stevie hâlâ kız kardeşinin neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama emin olduğu bir şey vardı. Max babalarının yanına gitmemiştir. Anal bezlerini serbest bırakmak, diğer porsuklar hariç hemen hemen herkes üzerinde bir silah olarak işe yarayacaktı. Charlie ve Stevie melez oldukları için kokuyu iğrenç ve sinir bozucu buluyorlardı ama bu onları bayıltmazdı. Ya da onları boğmazdı.

Yine de Stevie, en azından kendi kendine, Max'i bu özel savaş rotasına girmeye zorlayan kişi için biraz kötü hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. Bu tatsızlığın doruk noktasıydı.

Max Charlie'ye doğru yürüdü ve boynunu açtı. "Eee?"

Ablası isteksizce eğildi ve birkaç nefes çekti. Başını salladı. "Sanırım hepsini aldık."

"Şimdi içeri girebilir miyim?"

Charlie, Stevie'ye gözlerini devirmeden önce ona el salladı ve Max'i takip etti.

İçeri girdiklerinde, kapı arkalarından kapanıp sürgülendiğinde, Charlie kollarını iki yana açarak Max'e, "Sana ne olduğunu sormalı mıyım?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizimle burada bir taksiyle buluşmanı bekliyordum. Belki üzerinde biraz kan vardı, eğer başka seçeneğin yoksa. Ama biyokimyasal savaşa katılmış gibi kokarak ve o kadar çok kire bulanmış olarak geri döndün ki, sadece kazı yaptığını varsayabilirim."

"İşlerin biraz kontrolden çıktığı kesinlikle söylenebilir."

Max, Charlie'nin gözlerini devirmesine ve Stevie'nin aklına gelen tek şeyi yaparak gülmesine neden olan bir omuz silkme hareketiyle sözlerini bitirdi.

* * *

"Peki ne yapmam gerekiyor?"

Dikkatini müşterisinden ziyade huysuz, içkiyi fazla kaçırın bal porsuklarına vermiş olan Shen, şimdi Kyle'a bakıyordu.

"Ne hakkında ne yapman gerekiyor?"

"Bana kız kardeşin Kiki'yi ayarlayan konusunda mı?"

"Sen bir çocuksun. Onun için çok gençsin. Ve onun bir karısı var." Kyle

kısa bir süre gözlerini kapadı. "Bak, siz avamların-" "Cidden mi, dostum?"

"-her şeyin seksten ibaret olduğunu sanıyorsunuz. Ama burada bahsettiğim şey bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Kız kardeşinin gücü var. Gerçek güç. Çalışmalarımı geleceğe taşıyacak kapıları bana açabilir. Dehamın görülmesi, sevilmesi ve gelecek binlerce nesil boyunca konuşulması gerekiyor. Kız kardeşin bunu gerçekleştirebilir."

"Söylediğin sözlere *gerçekten* inanıyorsun, değil mi?" "Neden inanmayayım ki?"

Shen çocuğa söylediği hiçbir şeye neden inanmaması gerektiğini anlatmaya başlamıştı ki biri elinden tutup onu bardan uzaklaştırmaya başladı. Döndü ve onun Blayne olduğunu gördü. Zavallı, hırpalanmış Blayne.

Kadın onu kalabalığın arasından sürükleyerek bir arka koridordan geçirdi ve bir odaya ulaştılar. Onu içeri itti ve Gwen O'Neill'ı bir masanın üzerinde oturmuş, ona sırtırken buldu.

Gwen Philadelphia'dan yarı Çinli, yarı İrlandalı güzel bir tigondur. Shen, Gwen'i her zaman büyüleyici bulmuştu çünkü yıllardır yerel roller derby takımındaydı ama cidden uzun tırnakları tertemizdi! Tırnaklarını nasıl böyle tutabiliyordu? Üstelik gerçektiler, akrilik değil. O sormuştu!

"Tırnaklarına bayıldım, Gwenie."

İki elini havaya kaldırdı, parmaklarını oynattı; tırnakları kırmızı ve beyazdı, üzerlerinde mavi parıltılar vardı. "Teşekkürler!"

"Bu renk ... onuruna."

"Geçen hafta Phillies maçına gitmiştik."

"Ahhh."

"Söyle ona," diye emretti Blayne. "Gwenie'ye gerçeği söyle."

Shen kaşlarını çatı. "Ne hakkındaki gerçeği?"

Blayne ona doğru adım atarak bir parmağıyla yüzünü işaret etti. "Ne var biliyor musun, panda? Söyle ona!"

* * *

Charlie kapının çalındığını duydu ve kapıyı açtı. Bernice teyzesi ona başıyla selam verdi. "Siz kızlar yakında gidiyor musunuz?" diye sordu.

"Hemen gitmeli miyiz?" Charlie bilmek istiyordu. "Arka yoldan gitmemizi mi tercih ederler? Yoksa yüzümüzü görmemeleri için binanın altına mı girelim?"

Bernice şaşkınlıkla gözlerini kısı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gitmemizi istiyorlar, değil mi? Aile mi?"

"Hayır. Yarım saat önce ortadan kaybolduğunuz ve o zamandan beri sizi görmediğimiz için gittiğinizi düşündüm. Artı, Ürkütücü Roy ürkütücü olmaya başladı. Ve yakışıklı."

"Ben hallederim!" Max, bar gereçleriyle dolu metal bir dolapta buldukları ayı boyundaki tişörtten başka bir şey giymeden koşarak dışarı çıktı.

"Stevie, ona izin verme-"

"Hallediyorum!" Stevie, Max'in peşinden koştu.

Bernice başını hafifçe sallayarak, "Her neyse," dedi, "Will Amcan gitmeden önce seni görmek istiyor."

"Beni öldürmek için mi?"

"Oh, hayır. Eğer seni öldürmek isteseydi, buraya gelir ve seni öldürürdü. Ayrıca, öldürmek istediği biri varsa, o da babandır."

"O senin gerçek kardeşin olduğu halde neden ona hep babam diyorsun?" "Bu tartışmayı tekrar yapacak mıyız? O artık senin sorunun. I Zamanımı harcadım. Zor zamanlar. Onu liseden sağ salim kurtardım. Benim işim bitti." Charlie başını salladı. "Yeterince adil."

Bernice başını sallayarak, "Hadi bakalım," dedi.

Teyzesi yürüdü ve Charlie de onu takip etti ama odalardan birinin kısmen açık kapısının önünde durdu. Charlie ve Stevie'nin daha önce tesadüfen girdikleri odanın. Ancak bu kez Shen içeride iki kadınla birlikteydi.

Uzun boylu siyah kadın -nedendir bilinmez paten giyiyordu- parmağını Shen'in yüzüne doğrultmuş, Asyalı arkadaşı ise sırtıyor ama sessiz kalıyordu.

"Anlat ona, Shen. Vites değiştirdiğinde o kadının ne kadar korkunç boyutlara ulaştığını anlat ona!"

Charlie'nin başı eğildi ama gözleri iki kadına kilitlenmişti. Shen, Charlie'yi şaşırtarak, "Çok büyüktü," diye itiraf etti. Charlie onun Hollandaca'dan daha güvenilir. "Dev."

"Evet!" Stevie'nin çiğneme oyuncağı da katıldı. "Dev! Dev gibiydi."

"Godzilla gibi."

"Evet! Şey, bekle . . . hayır," diye düzeltti Stevie'nin çiğneme oyuncağı. "Godzilla k a d a r büyük değil. Ama kesinlikle büyüktü. Alışılmadık, anormal derecede büyük. Değil mi Shen?"

"Doğru. Kesinlikle."

"Sana söylemiştim, Gwenie!" dedi arkadaşına dönerek.

Ama Shen'e sırtını döner dönmez, Shen iki elini de kaldırdı ve onları bir iki adım arayla tuttu.

Gwenie bir kahkaha attı ve başını eğdi. Çiğneme oyuncacı etrafında döndü ama Shen ellerini çoktan indirmişti.

"Ne?" diye sordu Gwenie ona ters ters baktığında.

"Ona gerçeğı söyle!"

"Söyledim," diye ısrar etti Shen. "O dev gibiydi. Godzilla gibi."

"Hayır! Godzilla gibi değil!"

"Mothra gibi."

"Yani kanatları vardı," diye araya girdi Gwenie.

"Evet!" Shen hemen kabul etti. "Kanatları vardı! Ve ona hayat veren iki küçük Malezyalı kadın!"

"Böyle bir şey olmadı!" Chew Toy ısrar etti.

Kaşlarını çattı. "Öyle değil mi? Bir dakika. Kadınlar Filipinli miydi?"

"Shen!"

Charlie artık kız kardeşinin gerçek şekil değıştiren benliğinin yürüyen bir çiğneme oyuncacı tarafından ortaya çıkarılmasından endişe etmiyordu ve tek önemsedığı de buydu. Küçük kız kardeşinin güvende olması. Bunu hak etmeyenleri ortadan kaldırmak anlamına gelse bile.

Akşam için ölümcül planlar yapmak zorunda kalmadığı için rahatlayan Charlie, Will amcasını aramaya çıktı.

* * *

Will MacKilligan sigarasını henüz yakmıştı ki, iki küçük oğlu -Will'in üvey kardeşini sokaktan alıp ayıların işlettiğı barın yanındaki ara sokağı sürükledi.

"Param nerede Freddy?" diye sordu hemen, "Aptal" dediğı adamla daha fazla vakit geçirmek istemiyordu.

"Sana artık param olmadığını söyledim."

"Bu yeterince iyi değil. Onu benim için geri alsan iyi olur. Ve bunu bir an önce yapsan iyi olur."

"Yoksa ne olur?"

Will'in diğeri iki oğlu Freddy'nin üzerinde çalışmaya başladı. Karnına, böbreklerine ve dalağına darbeler indirdiler. Bir bal porsuğunu yere sermeyecek ama canını yakacak darbeler.

Will elini salladı ve oğulları hemen durdu.

"Tekrar söylüyorum. Bana para getirin. Yoksa kızlarına her zaman istedikleri şeyi veririm. Seni öldürürüm."

"Paranın kimde olduğunu biliyorsun."

"Onlara sen verdin!" Will havlayarak karşılık verdi. "O iki yarık benimle birlikte yüz milyonla dolaşıyor ve sen Pete Amca'nın cenazesinde yüzünü gösterecek cesarete sahipsin. Sanki ölmek istiyorsun."

"Çünkü bu benim suçum değil!"

Will hırladı ve işte o zaman en büyük oğlu devreye girdi.

Dougie, Will'in oğulları arasında en akıllı olanıydı. Oyunu nasıl oynayacağını iyi biliyordu ama her zaman yumuşaktı. Cazibesini kullanırdı. Freddy'ye karşı bile. Will'in istediği gibi ona patlamadı. Sadece yaklaştı, sigarası orta ve işaret parmaklarının arasındaydı, boştaki eli İtalyan takım elbisesinin ceketinin cebindeydi.

Freddy'nin gözlerinin içine bakabilmek için ona doğru eğildi.

"Bunu seninle tartışmayacağız *amca*," dedi Dougie sakince. O her zaman sakindi. "Sana ne yapman gerektiğini söylüyoruz. Yoksa New York polisleri Doğu sahilinde senden parçalar bulacaklar. Nefes almaya devam etmek istiyorsan, babamızın parasını bize geri ver. Anladın mı? . . Amca?"

Yan kapı açıldı ve Freddy'nin en büyük kızı dışarı çıktı. Will'in iri yarı iki oğlunun arasında tutulan, yüzünde kan ve çürükler olan babasına doğru baktı.

Freddy onu görünce sırtıttı... ta ki kız ondan uzaklaşıp Will'le yüzleşene kadar.

"Kız kardeşlerim ve ben gitmek üzereydik ama Bernice Teyze benimle konuşmak istediğini söyledi?"

"Evet, istiyorum." Will içeri yöneldi, Charlie de onu takip etti, hırpalanmış yaşlı adama bir daha bakmadı bile.

Onu içinde çamaşır makinesi ve birkaç boz ayının bulunduğu bir odaya götürdü. Will, "Çık dışarı," diye emretti.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun-"

Will dişlerini gösterip tıslarken, boz ayılar da ona homurdanarak karşılık verdi ve dişlerini gösterdiler.

Charlie elini Will'in göğsüne bastırdı. Ayılara, "Affedersiniz beyler," dedi. "Bize birkaç dakika izin verir misiniz? Amcamla konuşmam gerekiyor ve özel bir yere ihtiyacımız var. Eğer sorun olmazsa."

"Madem bu kadar *naziksiniz*," diye cevap verdi yaşlı ayılardan biri, "sizi birkaç dakika yalnız bırakalım."

"Çok teşekkür ederim," dedi o büyüleyici gülümsemesiyle.

Ayılar dışarı çıkmaya başladılar ama en genç olanı durdu ve Charlie'ye şöyle dedi: "Etrafta koşturan bir kız var ve bizden birini her gördüğünde 'Ayı!' diye bağırıyor. Amcalarımı üzmeye başladı."

"Evet, o benim küçük kız kardeşim. Ayı sorunu var. Ama burada işim biter bitmez gidiyoruz."

"Tamam. Harika."

"Ve eğer birine hakaret ettiyse çok özür dilerim. Sadece korkusuyla başa çıkmaya çalışıyordu."

"Önemli bir şey değil," diye ısrar etti boz ayı. "Gerçekten."

Charlie kapıyı kapattı. "Kibarlığın sana ne kazandırdığını gördün mü?" "Ama ben kaba ve şiddeti tercih ederim."

* * *

"Kız kardeşin neden ıslak ve üzerinde bir tişört var?"

Stevie Shen'in sorusu karşısında omuz silkti. "Karışık bir durum." "Başka bir deyişle, bilmek istemiyor muyum?"

"Aynen öyle."

Stevie kollarını barın üzerine koydu. "Bir içki ister misin?" Shen ona sordu.

"Hayır." Bara şöyle bir baktı ve herkesin onu fark etmemekle meşgul olduğundan emin olduktan sonra Shen'e doğru eğilip fısıldadı, "Kız kardeşlerimi o lanet olası vahşi köpek şeyine nasıl götüreceğimi bulmalıyım."

"Buradaki tek seçeneğin bu mu gerçekten?"

"Zarar verdiğim oturma odasını onarmamız için bize borç verecek altı haneli rakamlarınız var mı?"

"Hayır."

"O zaman evet, bu benim tek seçeneğim."

"Tek seçeneğin ne?" Max sordu.

Stevie'nin hemen yanında duruyordu ama birkaç saniye önce odanın öbür ucundaydı.

Stevie gülümseyerek, "Hiçbir şey," diye yalan söyledi.

Max ona doğru eğildi ve "Shen, onun tek seçeneği ne?" diye sordu.

"Ne yapmayacağımı biliyor musun?" Shen açıkladı. "Kız kardeşlerin arasına girmek. Benim iki tane var. Bir keresinde aralarına girdim ve komadan uyandığımda bunu bir daha asla yapmamaya karar verdim. *Hem de hiçbir* kız kardeşle."

"Komada mıydın?" Stevie sordu.

"Annem otuz saniyeden daha kısa bir süre baygın kaldığımı söyledi ama koma gibi."

"Söyle bana," diye itti Max.

"Hayır."

"Söyle bana."

"Asla!" Stevie elini kaldırdı, işaret parmağı gökyüzünü gösteriyordu. "Sana hiçbir şey söylemeden mezara gideceğim!"

Stevie "aptalca dramatikleştiğinde" her zaman sinirlenen Max, elini yumruk yaptı ve Stevie ilk darbeyi bekledi, ama kız kardeşi orada öylece durdu, dümdüz karşıya bakıyordu; zar zor nefes alıyordu.

"Max?" diye sordu Stevie. "Sorun ne?" "Biri kıcıma dokunuyor."

Stevie kız kardeşine doğru eğildi ve işte o zaman Max'in diğer tarafında Ürkütücü Roy'u gördü, daha da ürkütücü olan eli Max'in tişörtünün altında kaybolmuştu.

"Biramı tut," diye emretti Stevie Shen'e.

"Ne yapacaksın Stevie! *Hayır!*"

* * *

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Charlie amcasına sordu.

"Anlaşılmıyor muyum?"

"Bir bar açmamızı mı istiyorsun?"

"Bir MacKilligan barı."

"Siktir git," diye atıldı Charlie, şimdi odada volta atıyordu. "Bu biraz kaba oldu."

"Pislik gibi davrandığının farkındayım."

"Nereden çıkardın bunu?"

"Çünkü bizim bu ailenin bir parçası olmadığımızı biliyorsun ama lanet olası gangster parayı aklamak için bizi kullanmaya çalışacaksın. Seni de, bindiğin Erin go bragh'ı da sikeyim!"

"Bu *İrlandaca*, seni küçük dangelak!"

"Aradaki farkı biliyor gibi mi *görünüyorum*?"

Will bir nefes aldı, kendine biraz zaman tanıdı. Bu Charlie'yi şaşırtmıştı. Yıllar boyunca duyduklarına göre, Will öfkesini ve nefretini dizginleyebilen biri değildi.

"Ailenin sana ve kız kardeşlerine kendini pek *sevdiremediğini* biliyorum.

Ve bunun için çoğunlukla babanı suçluyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti.

"Ama bu İskoçlar ve Yankiler arasındaki uçurumu kapatmamız için bir fırsat."

"O zaman Bernice'i kullan. Onun bir sürü kızı var."

"Hırsızlar! Her biri."

"Bu doğru."

"Onlara güvenemem. Ama sana ve kız kardeşlerine güvenebileceğimi biliyorum."

"Paranı aklamak için mi? Unut gitsin. Senin için hapse girmeyi göze alamayız."

"Para aklamak için sana ihtiyacımız yok. O işi hallettik, çok teşekkür ederiz."

"O zaman bizi ne için istiyorsunuz?"

Will sırtıttı. "Yılanlar için."

"Yılanlar mı?"

Şimdi de kaşlarını oynattı. "*Yılanlar*."

* * *

Shen sertçe çekerek Stevie'yi Ürpertici Roy'un sırtından indirmeye çalıştı. Ama Stevie onun gitmesine izin vermedi. Bir eliyle adamın omzunu kavrayan Shen, ensesine yumruk atmaya devam ederken, Max adamın alnını bara çarpmaya devam etti.

Shen'in canını sıkan şey ise kimsenin ona yardım etmemesiydi. Berg ve Dag yardım etmek istiyorlardı ama Stevie bu haldeyken ona yaklaşamazlardı. Onu korkutmak istemiyorlardı. Britta bunu reddetti çünkü Roy'un ne yaptığını görmüştü ve onu ikiye bölmesini engelleyen tek şey Max ve Stevie'nin ondan önce davranmış olmasıydı.

Ama bal porsukları hiçbir şey yapmıyordu. Hiçbir şey. Roy ailesindendi ama hiçbiri yardım etmek için araya girmede. Tezahürat yapmıyorlardı.

Ya da. Ya da Shen'in normal sayacağı herhangi bir şekilde tepki vermiyordu. Sadece bakıyorlardı. Bütün bir sosyopat grubu gibi!

"Bırakın onu!" diye emretti ama Stevie onu görmezden geldi.

Yine de çok iyi bir şey vardı. Stevie kızgındı ama paniklemiyordu. Barın köşesinden bu dramı izleyen bir grup boz ayı olmasına rağmen. Stevie paniklemediğine göre, onun yer değiştireceğinden de endişelenmiyordu. Bu da iyi bir şeydi, değil mi?

Stevie'yi bir kez daha kaldırmaya çalıştığında, Charlie'nin arka koridordan çıktığını gördü, amcası Will de hemen yanındaydı. Konuşuyorlardı - sakince, bunu fark ettiği için mutluydu - ama ne olduğunu anlar anlamaz Charlie amcasından uzaklaşıp Shen'e doğru yürüdü.

"Neler oluyor?"

"Ürkütücü Roy kız kardeşine uygunsuz bir şekilde dokundu."

"Hangisi?" diye sordu şok edici bir sakinlikle.

"Max. Gerçi sadece şaka yaptığını söylüyor," diye ekledi Shen tiksintiyle iç çekerek. Roy gibi adamlardan nefret ederdi. Her zaman nefret etmişti.

Charlie kısa bir süre başını salladı. "Tamam."

Shen o kadar şaşırmıştı ki neredeyse Stevie'yi bırakacaktı. "Tamam mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Hı-hı."

Stevie uzaklaşıp Will amcasına doğru yöneldi ve Shen amcasının ona gözünün önünde olup bitenleri görmezden gelmesine neden olacak kadar önemli ne söyleyeceğini merak etti. Ama sonra amcasına yaklaştı ... ve onu geçerek tekrar arka koridorda kayboldu.

Bir ya da iki dakika sonra geri döndü. Yerde kendinden emin, rahat adımlarla yürüyordu. Roy'un tam arkasında durduğunda çömeldi ve Shen daha iyi görebilmek için biraz eğildi.

Charlie bulduğu bir ipi ayak bileklerine doladı. Bacakları ayırttı ama ipi öyle bir doladı ki, ayağa kalkıp çektiğinde bacakları sıkıca kapandı. Sonra da onu Max'in elinden çekip alarak bardan indirdi.

Roy'un kafası barın ucuna ve taburelerden birine çarptı. Shen, Stevie yere düşmeden onu porsuğun sırtından kaptı.

Charlie dönerek ipin uzun kısmını omzuna yerleştirdi. "Max!" Charlie havladı.

"Kapı!"

Max barın üstünden koşarak atladı ve hızla ön kapıyı açtı.

"Beni gerçekten kızdıran ne biliyor musun?" Charlie bağırarak kuzenini arkasından sürüklerken sordu. "Demek istediğim, senin gibi pisliklerin kadınların rızası olmadan onlara ellerini sürebileceklerine inanmaları dışında." Roy pençelerini serbest bıraktı ve barın ahşap zeminine sapladı. Bu Charlie'nin duraklamasına neden oldu ama Roy güçlü bir çekişle tekrar hareket etti, pençeleri zeminde derin bir iz bıraktı.

"Siz bazı MacKilliganlar," diye devam etti Charlie, "konu ben ve kız kardeşlerim olunca saçmalıkların yanınıza kalacağını sanıyorsunuz. Saçmalıklarınızın yanınıza kalmasına izin *verceğimi* sanıyorsunuz. Bunca yıldan sonra bazılarınız hala böyle düşünüyor. Hâlâ buna inanıyorsunuz."

Kapıya ulaştı ve ipi bıraktı. Eğilerek kuzenini ceketinin arkasından yakaladı ve onu yerden kaldırdı. Kuzenini kapının önünde duracak şekilde çevirdi ama yüzünü kendisine dönmesi için vücudunu döndürdü.

Ve işte o zaman çenesine yumruk attı.

Shen, Roy'un bunu yapmak istediğini sanmıyordu. Etrafta savruluyordu ve kolu sadece ... sallanıyordu. Ne yazık ki Charlie'ye doğru savrulmuştu.

Daha da korkuncu. . Roy'un Stevie'nin kız kardeşine çok sert bir yumruk atarak Charlie'nin kafasını yana yatırmasına rağmen, Charlie sendelemedi, bağırmadı, bir an öylece durmaktan başka bir şey yapmadı.

Berg ve Dag yaslandıkları duvardan uzaklaşmaya çalıştılar ama kız kardeşleri kollarından tutup onları geri çekti. O daha iyi biliyordu. Shen daha iyi biliyordu.

Özellikle de Charlie yavaşça başını çevirip Roy'a baktığında. Sadece ona baktı.

"Uh-oh," diye fısıldadı Stevie. Shen'in kollarındaydı ve orada olmaktan çok mutlu görünüyordu. Çok rahatlamıştı.

Gözleri kocaman, ağzı açık Roy ellerini kaldırdı, avuçlarını açtı ve yalvardı, "Bunu yapmak istemedim! Yemin ederim! Yemin ederim!"

Ama artık çok geçti. Shen, Charlie'nin ifadesi hiç değişmese de bunu biliyordu. Çoğu durumda Charlie'nin yumruğu affedeceğinden emindi. Ama kız kardeşinin kışına dokunmasını asla affetmeyecekti.

Charlie'nin başı hareket etti ve Shen onun bir ses bulmaya çalıştığını fark etti. Bir şey dinliyordu. Kulakları bile biraz seğirdi. Sonra, yüz ifadesi

Yine de değişmedi, arkasına yaslandı ve Roy'u hayrete düşürerek iki bacağını da tek bir hareketle yukarı kaldırdı ve Roy'un göğsüne çarptı. Porsuk bardan dışarı ve Jersey caddesine uçtu. Bir saniye sonra Shen bir kamyonun korna çaldığını ve sürücünün zamanında durmaya çalışırken frenleri sıktığını duydu. Ama hayır. O ve bardaki diğer herkes bunu duyabiliyordu.

kamyon Creepy Roy'a çarptı.

Max sırtarak dans eder gibi kapıdan çıktı ama hemen geri döndü. "O yaşıyor!" Ama sonra acımasız bir kahkahayla ekledi, "Ama boku yemiş." Charlie'ye baktı. "Babamın aksine, o bunu kabullenmedi."

* * *

Stevie irkildi. Kendisinden ve Max'ten yiyeceği iyi bir dayağın Charlie'yi bu içten uzak tutmaya yeteceğini ummuştu ama hayır. Olmamıştı. Onun yerine Roy bir kamyonun önüne atılmıştı. Ve o buna aldırmamıştı. Büyürken kız kardeşlerinin ona öğrettiği ilk şeylerden biri, hareket halindeki bir araç çarptığında "nasıl yuvarlanacağı" olmuştu. Bu beceri Stevie'nin hayatını birden fazla kez kurtarmıştı.

Roy bu kadar iğrenç bir pislik olmasaydı, onun için üzülebilirdi. Ama hissetmiyordu. Ve hissetmeyecekti de. Onun sempatisini hak etmiyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" Shen sordu.

"Hazırım."

Ama Stevie'nin hâlâ kardeşlerini vahşi köpeklerin olacağı kulübe nasıl götüreceğini bulması gerekiyordu. Birkaç saatleri vardı ama kardeşlerini tanıyordu. Queens'teki eve dönüp rahat kıyafetler giydiklerinde, geceyi orada geçireceklerdi. Bu yüzden hemen bir fikir bulması gerekiyordu.

Bir şeyler düşünmeye çalışırken Shen onu nazıkçe yere yatırdı ve birkaç küçük kuzeni birkaç kutu taşıyarak ön kapıdan içeri girdi.

İçlerinden biri başparmağını arkaya doğru salladı. "Ürpertici Roy'a ne oldu?"

"Merak etme," dedi amcalardan biri. "Anladınız mı?" "Elbette aldık!"

Kutulardan birinin üstünü açtılar ve Stevie kuzenlerinin bir top yılanı yere atmasını dehşet içinde izledi. Bir tıslama, tıkırtı,

Dalgalı yılan topu!

Stevie ılık atarak tekrar Shen'in kollarına atladı. Ama bu yeterli gelmedi ve Shen'in başının etrafına dolanana kadar vücuduna tırmandı. Bacakları Shen'in omuzlarından sarkıyordu ve elleri de gözlerinin üzerindeydi.

Shen sakince, "Demek sen de yılanlardan korkuyorsun," dedi.

"*Seni bütün olarak yutabilirler!*"

"Bunlar piton ya da boa değil tatlım," diye seslendi teyzelerinden biri mutlulukla. Koluna bir yılan dolanmıştı bile, dişleri elinin derinliklerine saplanmıştı. "Bunlar sadece engerek ve kobra."

Stevie başını salladı. "*Bu bilginin bana nasıl bir faydası olacak?*"

* * *

Shen bal porsuklarının canlı yılanlara bayıldıklarını duymuştu ama onlardan bu kadar hoşlandıklarını hiç düşünmemişti.

Hepsi çok mutluydu. Ve hevesliydi. Ama ayılar değildi. Stevie de öyle.

Ancak Max, ...

"Evet!" Max yerde sürünen yılanların arasına dalmaya çalışmadan önce tezahürat yaptı. Ama Charlie kız kardeşini ensesinden yakaladı ve çekiştirerek uzaklaştırdı.

"Hayır," dedi sertçe.

"Oh, hadi ama!" Max yalvardı.

Charlie kız kardeşini Dunn'lara doğru fırlattı. Britta Max'i kollarından yakaladı ve kimse bir şey söyleyemeden kapıdan çıktı.

Dag da hemen arkasından onu takip etti. Berg de gitmek *istiyor gibiydi* ama Charlie'yi bırakmak istemiyordu. Yine de "Berg, çık dışarı!" diye havladığında bunu kolaylaştırdı.

Boz ayı tam zamanında kapıdan çıktı. Çünkü bir çingiraklı yılan aniden şaha kalkmış ve Charlie'nin bacağına ısırılmıştı.

"Tanrım," diye sızlandı Shen.

"Kımıldama," diye uyardı Stevie.

"Evet, ama Charlie-"

"Kendi başının çaresine bakabilir. Soluna bak."

Baktı ve bir kobranın sürünerek yaklaştığını gördü. Bir kız gibi çığlık atmamaya çalışan Shen kıcını bir bar taburesinin üzerine koyarken, Charlie uzanıp çingiraklı yılanı bacağından çözdü. Sonra yılanı bar taburelerinden birine tekrar tekrar vurdu. Yılan öldüğünde onu kuzenlerinden birine fırlattı, o da kafasını ısırarak kopardı. Aynen böyle. Isırdı ve çiğnerken akrabalarından biriyle sohbet etmeye başladı.

Yılanlardan bildiğinden daha fazla korktuğunu fark edince Stevie'ye "Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu.

"Barın tepesine," dedi Stevie, işaret ederek. "Barın üstü!"

Shen tabureden barın tepesine tırmandı. Dört ayak üzerinde, Stevie hâlâ sırtındayken barın karşısına geçti. Stevie kollarını Shen'in omuzlarına, bacaklarını da beline dolayacak şekilde hareket etmişti.

İlk kez Stevie'nin neden çıldırdığını tamamen anlamıştı. Çünkü o saçma tıslama sesi -hem de birden fazla tıslama!- onu da panikletiyordu. Sadece ikisini de oradan çıkarmak istiyordu. Güvenli bir yere.

Shen barın diğer ucuna ulaştığında hızla aşağı indi ve ön kapıdan dışarı çıktı.

Sokakta, kolunu bir minibüse dayayacak ve başını koluna yaslayacak kadar uzun süre durdu.

"İyi misin?" Stevie ona sordu. "Evet, iyiyim. İyiyim."

Parmakları adamın boynunun yan tarafına bastırdı. "Kalp atış hızının artması iyi olmadığını gösteriyor."

"Sanırım ben yılan insanı değilim." "Özür dilerim."

"Sen hiçbir şey yapmadın."

"Biliyorum." Çenesini onun omzuna dayadı ve yanağını onunkine bastırdı. "Ama neredeyse tüm bal porsuğu olaylarının yılanlarla bittiği konusunda seni uyarmalıydım. Sadece onları bu kadar erken getireceklerini düşünmemiştim. Daha hava kararmadı bile."

Charlie bardan dışarı çıktı. Bacaklarında, ellerinde ve bir tanesi de yüzünde yılan ısırıkları vardı.

"Aman Tanrım!" Berg onun yanındaydı ve onu kollarının arasına aldı.

Charlie ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni hastaneye götürüyorum. ?"

"Neden?"

Kardeşlerine baktı ve hâlâ Max'in ensesini sıkıca kavramış olan Britta nazikçe işaret etti: "Çünkü yılan ısırıklarıyla kaplanmışsın tatlım."

"Ah, şu. İyileşecekler." Elinin tersiyle Max'in göğsüne vurdu ve kaşlarını çatarak Berg'i sırt üstü yere yatırdı.

"Peki herkes eve gitmeye hazır mı?" diye sordu.

"Hayır!" Stevie havlayarak onları şaşırttı. "Demek istediğim... alışverişe çıkıp birkaç kıyafet aldıktan sonra bu gece şehirde takılmak eğlenceli olmaz mıydı? Belki bir kulübe gideriz!"

"Hayır," diye yanıtladı hepsi.

"Yine de yapın," diye yalvardı Stevie. "Benim için."

"Queens'e dönmek istersin diye düşünmüştüm," dedi Charlie usulca, "ve acil veterinerine uğrarsın. Benny'yi kontrol et."

Stevie *gerçekten de* Benny'yi kontrol etmek istiyordu. Özellikle de hayvan hastanesini her aradığında -ki itiraf etmeliydi ki bu sık sık oluyordu- resepsiyon görevlileri giderek daha da sinirli oluyorlardı. "Hayır," diyorlardı, "son aradığınızdan bu yana geçen otuz dakika içinde durumu değişmedi."

Başını salladı ve yalan söyledi, "Hayır. Onu görmeme gerek yok, iyi olduğuna eminim."

"Tamam Stevie," dedi Charlie, "ne yaptın?" "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kime ne sözü verdin? Ve neden?"

Stevie alnını Shen'in omzuna koydu. "Şey ..." diye başladı. Sonra yükünü boşalttı.

"Jean-Louis Parker'ın evine verdiğim zarar altı haneli rakamlara ulaşıyordu, şu anda hiçbirimizin ödeyemeyeceği bir meblağ, belki Max hariç, ama sadece pahalı bir şey çalarsa ve ben bundan sorumlu olmak istemedim, ama vahşi köpek kraliçesi ya da Alfa dişi, her neyse, evi Kyle'ın ailesinden almayı düşündüğünü söyledi, ama bu adil görünmüyordu çünkü bu benim hatamdı, Ama sonra sizi Vahşi Köpek Gecesi dedikleri bir şeye götürürsem bunu yapmayacağını söyledi, ki korkarım ki bu sadece köpeklerin dövüştüğü bir çukur olacak, ama bu senaryo ortaya çıkarsa, o zaman halledebileceğimizi düşündüm, bu yüzden orada olacağımızı söyledim, ama o zamandan beri size söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama hiçbir şey gerçekten kendini göstermedi, işte şimdi buradayız."

Charlie, Max ve ayılar Stevie'ye bakıp hiçbirini tek kelime etmediğinde Shen şaşırmadı. Barın kapısı açılıp Dutch, sırtında Kyle'la dışarı çıkana kadar bir dakikadan fazla öyle kaldılar - evet, Shen müşterisini tamamen unutmuştu ama bu onun suçu değildi ... yılanlar!

Dutch'ın elinde yarısı yenmiş bir çingiraklı yılan vardı ve ağzıyla çenesini kan kaplamıştı.

"Peki sırada ne var?" diye sordu çingiraklı yılanın cesedinden bir ısırık daha almadan önce. "Her şeye hazırım."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sadece şekil değiştirenlerden oluşan üç koruma grubunun liderleri birkaç uzun dakika boyunca birbirlerine baktılar. Bu, bir kurt, bir ayı ve bir kedinin vahşi doğada karşı karşıya geldiklerinde verdikleri çok tipik bir tepkiydi ve aynı türden üç şekil değiştirenin bir toplantı odasında karşı karşıya geldiklerinde de aynı tepkiyi vermeleri normaldi.

Ancak bu bakışlar başka bir yırtıcının ya da gerçekten sinir bozucu birinin boğazını parçalama arzusundan kaynaklanmıyordu. Bunun yerine, nadir görülen bir kafa karışıklığı anından kaynaklanıyordu.

Başka kimse konuşmayınca Van sonunda Dee Ann ve Cella'dan açıklama istedi.

"Bir araba mı gömdü? Gerçek bir araba mı?" "Bir SUV," diye düzeltti Cella.

"Kendi başına mı?" "Görünüşe göre."

"Dee-Ann?" Van küçük kuzeninin karısına sordu. "Ne söylememi istediğinden emin değilim."

"Onu daha çıkarmadık mı?" Ric sordu.

"Bunun için kurtlara ihtiyacımız olacak," dedi Cella.

Van nedenini sormadan Dee-Ann onun "küçük kız sesi" diyebileceği bir ses tonuyla -ki aslında korku filmlerinden fırlamış gibiydi- "Kötü koku yüzünden kedcikler hastalandı," diye alay etti.

"Öncelikle kaltak," diye karşılık verdi Cella, "adamlarımdan üçü bayıldı, ikisi mideleri patlayana kadar kustu ve biri hâlâ hastanede tedavi görüyor."

"Basit bir osuruk yüzünden."

"Osuruk *değildi*, köylü," diye ısrar etti Cella. "Anal torbalarını o tam insanların üzerine boşalttı ve bu ve SUV'larına gömülmeleri arasında, onları dışarı çıkarmanın bir kurtarma görevi *olmayacağını* tahmin ediyorum."

"Neden hepinizin kedciklerinin zayıf olduğunu kabul etmiyorsunuz?"

"Neden kışınızı o kadar çok yaladığınızı, artık korkunç kokuları bile fark etmediğinizi kabul etmiyorsunuz?"

"Hanımlar!" Van araya girdi, "*Lütfen.*"

"Onları ikizler mi gönderdi?" Ric sordu. İki kadın da omuz silkti.

"Öyle ya da böyle bunu öğrenmeniz ne kadar sürer?"

"Onları topraktan çıkarana kadar değil, böylece kim olduklarını, nereden geldiklerini ve ne planladıklarını öğrenebiliriz. Ama bunların ne zaman olacağından emin değilim." Cella'nın tüm yüzü tiksintiyle buruştu. "Bu sadece bir koku değildi, biliyorsun. Bir ... kalıntı vardı." Cella birden dönüp Dee-Ann'e baktı ve büyük bir dramatiklikle "Rezzz-a-duuuuue" dedi.

İki kadın da birbirlerine yaslanarak gülmeye başladı. Van ve Ric'in sadece onlara baktığını görünce durdular.

"Biliyor musun," dedi Dee-Ann, "Sürümden birkaç kişiyi toplayabilirim ve her biri için yüz dolar veririm kazıp çıkarırlar. Ama adam *başı* yüz dolar. Onları kandırmaya çalışmayın. Babam beni siz Van Holtz çocukları hakkında uyarmıştı."

Dee-Ann'e aval aval bakan Ric kollarını iki yana açtı. "Çok teşekkür ederim *karıcığım.*"

Kadın gülümsedi. Başını salladı. "Hoş geldin, sevgilim."

* * *

"Will Amca senden ne yapmanı istiyor?" Stevie yanlış duyduğundan emin bir şekilde kız kardeşine sordu.

"Bir bar açmanı, böylece MacKilliganlar'ın bodrum katını bal porsuklarına para ödemek için yasadışı yılanları kıyıya taşımak için kullanabilmelerini."

"Ama barda yılanlar vardı," diye dikkat çekti Kyle. "Onları almakta bir sorun yaşamamışlar gibi görünüyor."

"Gerçekten tehlikeli olanları taşımak istiyorlar. Kaplan yılanları, ölüm yılanları, kral kobralar. Bunun gibi yılanlar."

Max ellerini birbirine vurdu. "Kara mamba mı?"

"Eğer o lanet yılanlardan bir tane daha yersen ..." Charlie, yemek yedikleri restoran masasının karşısından tehditkâr bir parmakla onu işaret ederek uyardı.

"Sadece paralarını aklamanı istemediklerinden emin misin?" Berg boş tabağını iterek sordu.

"Fark etmez. Bunu yapmayacağız."

"Paraya ihtiyacımız var," diye hatırlattı Max Charlie'ye.

"Will'e bağlanırsak ömür boyu bu işin içinde oluruz. Bunun hiçbirimizin istediği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bize neden bu kadar iyi davranıyorlar?" Stevie bilmek istiyordu. "Hayatımız boyunca bizi tamamen görmezden geldiler ve şimdi birdenbire dostça davranmaya başladılar. Bu çok garip."

"Babamın topladığı bilgileri elde etmek için kiminle çalıştığını öğrenebildik mi?" Charlie kahvesinden bir yudum aldı. "Adam telefonuyla bile zor başa çıkıyor. Yani boş zamanlarında bir hacker olduğundan şüpheliyim."

"Almanya'daki bazı eski arkadaşlarıma araştırttım ama henüz ellerinde bir şey yok."

"Neden Almanya?"

"Hacker arkadaşlarım orada." "Oh."

Max garsonlardan birine işaret etti ve masaya geldiğinde bir dilim çikolatalı kek sipariş etti.

"Bu da bana göre," dedi garson gittikten sonra, "babamın bu işle hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlıyor. İzlerini bir köpek yavrusundan bile saklayamazdı."

Stevie, "Belki de aile onları paralarına götüreceğimizi umduğu için bu kadar iyi davranıyordur," diye önerdi.

Charlie kıkırdadı. "Üzücü olan şu ki, bunu yapabilirsek bile, babam o kadar parayı çoktan kaybetti. Bu gece evimize gelseydi, beş parasız kaldığı için para dileniyor olurdu. Yine."

Biraz daha kahve dolduruldu, birkaç tatlı geldi ve Berg saatine bakıp, "Sanırım gitsek iyi olacak," diyene kadar rahatladılar.

Stevie başını masaya koydu, utançtan başka bir şey hissetmiyordu.

"Bunun için çok üzgünüm çocuklar," dedi kız kardeşlerine ve arkadaşlarına.

"Ne için?" Max sordu.

"Sana bunu yaptırdığım için." Başını tekrar yukarı kaldırdı. "Sizden hep bir şeyler istiyorum."

Charlie ve Max önce birbirlerine, sonra da ona baktılar.

"Sen neden b a h s e d i y o r s u n ?" Charlie sordu. "Bizden hiç bir şey istemiyorsun."

"Evet, istiyorum."

"Hayır, istemezsin."

Stevie Max'e kaşlarını kaldırdı ama başını salladı. "Hayır. Benden istediğin tek şey 'çeneni kapatmam' oldu. O da genellikle sen çalışırken ya da telefonda konuşurken oldu. Bunun dışında ..."

"Yani, evet," dedi Charlie, "bizim olmayan bir evi onarmak için ödememiz gereken parayı ödemekten kurtulmak için, sanırım bir grup vahşi köpekle biraz zaman geçirebiliriz."

Max de aynı fikirdeydi. "Ayrıca, ne kadar kötü olabilir ki?"

Shen, Stevie'nin yanında homurdandı ve herkes ona baktı, restoranın penceresinin hemen dışında birdenbire bakacak ilginç bir şey bulan Kyle hariç.

* * * "Yüce

Tanrım," diye fısıldadı Max. "Bu karaoke."

Charlie, "Tam grup ya da playback seçiminizle," diye not düştü.

Stevie başını salladı. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır."

Dışarı çıkmak için döndü ama Charlie onu belinden yakaladı ve geri çekti.

"Bu bize altı haneli rakamlar kazandıracak," diye hatırlattı kız kardeşine.

"Ama," dedi Stevie, neredeyse hıçkırarak, sahneyi işaret ederek, "orada bir erkek aslan var ve caterwauling yapıyor."

"Doğru." Max yumruğunu hafifçe salladı. "Ama *her şeyini* ortaya koyuyor."

"Biz kalıyoruz," diye emretti Charlie. "Ve *her zaman* yaptığımız gibi acıyı içimize çekeceğiz. Ama önce ben bir içki alacağım."

Stevie, Shen ve Kyle'ın arkasında durduğunu hissederek döndü.

"Biliyordunuz, değil mi?" diye sordu. "İkiniz de biliyordunuz ve beni uyarmadınız!"

İkisi de gülmeye başlamadan önce bir süre ona baktılar. "Bunun benim için nasıl bir işkence olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Kyle elini kaldırdı. "Evet!" Elini indirdi. "Özür dilerim." "Aman

Tanrım!" diye patladı. "*Bu kedi ne söylüyor?*"

"Pat Benatar'ın 'Shadows of the Night' şarkısı," dedi Jess Ward, Stevie'nin yanına gelerek.

Stevie az önce gecesinin geri kalanını cehenneme çeviren kadına ters ters baktı.

"Bana Wild Dog Night'ın karaoke içerdiğini söylememiştin."

"Sormadın ki. Ayrıca, müzikten hoşlandığını biliyorum."

"Evet. Müzik. Caterwauling değil." Sahneyi işaret etti. "*Bu caterwauling!*"

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Stevie hayır deyip hışım ile uzaklaşmadan Ward kolundan tutup onu barın arkasındaki bir odaya çekmişti.

* * *

Shen, grubun geri kalanıyla birlikte sadece onlar için ayrılmış, yarım daire şeklindeki devasa bir kabine geçti. Sol tarafta vahşi köpeklerle dolu benzer bir kabin ile sağ tarafta aslanlar ve diğer kedilerle dolu bir başka kabinin arasındaydı.

Kyle'in yanına oturdu, birinin çocuğun önüne koyduğu birayı aldı ve birkaç yudumda içti.

"Alkol yok," dedi Kyle'a. "Bunu ben istemedim."

"Bak," diye başladı Shen, "özür dilerim."

Kaşlarını çatan ve kafası karışan Kyle başını biraz salladı. "Yasal olarak içki içemeyeceğimi söylemiştin."

"O değil. Bugün erken saatlerde seni yılanların olduğu o çılgın barda yalnız bıraktım. Dutch seni çıkarmak zorundaydı. Yerine başkasını istersen anlarım-"

"Seçme şansın yoktu ki. Stevie bir örümcek maymunu gibi kafana sarılmıştı. Ve onun ilk önceliğin olmasına şaşırmadım."

"O bana para ödemiyor. Ailen ödüyor."

"Ama sen ona aşıksın." Ve çocuk bunu öyle sakın söyledi ki! *Neden bu kadar sakindi?*

"Ben değilim. Ben-"

Kyle çoktan gözlerini devirmiş ve Oriana'yla konuşmak için arkasını dönmüştü. *Nereden gelmişti bu kız?* Shen konuşmayı kesti ama sonra Coop'la kız kardeşleri Cherise'in de kabine sokulmuş olduklarını ve Shen'e gülümsediklerini fark etti. Sanki bir şey biliyorlardı.

Tüm bu vahşi köpek "olayı" bir kabusa dönüşüyordu.

* * *

Ward kapalı kapının önünde durarak, "Tamam," dedi, "senden istediğimiz şey bu."

"Benden mi?"

"Aslanları öldürün."

"Ne duymuş olursanız olun, kız kardeşlerim emir üzerine öldürmezler."

"Ne? Ne? Hayır! Senin ve kız kardeşlerinin onlara karşı çıkmanızı istiyorum."

"Sokak kavgası gibi mi? Çünkü MacKilliganlar bunu da yapmazlar. Max bıçaklamaya, Charlie de ateş etmeye başlayınca ortalık kan gölüne döner ve sonrasında da ortalığı temizlemek zorunda kalırsınız. Gerçi Max muhtemelen cesetleri gömebileceğimiz birkaç yer biliyordur."

"Hayır, hayır." Ward ellerini kaldırdı, gözlerini kocaman açmıştı. "Lütfen konuşmayı kes." Kısa bir süre gözlerini kaçırdıktan sonra, "Onlara fiziksel olarak saldırmaktan bahsetmiyorum. Onlara karaoke ile saldırmaktan bahsediyorum."

Stevie dudağının tiksintiyle kıvrılmasına engel olamadı. "Neden?"

Ward, Stevie'nin şimdi bir depo olduğunu fark ettiği yerde volta atmaya başladı. "Birkaç yıl önce aylık şarkı yarışmaları düzenlemeye başladık. Otuzlu yıllardan günümüze kadar binlerce şarkıyla dolu bir karaoke makinesi ya da isterseniz canlı bir grup sağlıyoruz. Ve her şey harika gidiyordu. Herkes harika vakit geçiriyordu. Sonra işin içine kediler girdi," diye alay etti.

"Az önce Pat Benatar'ı parçalayan adam gibi mi?"

"Hayır," dedi elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "O Mitch. Benim düğünümdeydi. Geçiş izni var. Başka bir deyişle, onu fahri köpek yaptık."

"Ama şarkı söyleyemediğini biliyorsun, değil mi?"

"Bunu bir kenara bırakmalısın. O Mitch, onu seviyoruz!"

"Yani sorunuz *diğer* kedilerle mi?"

Stevie, Ward'ın dudağının altından bir parça dişin çıktığını gördü, sonra da tısladı: "Brunetti Pride."

"Tamam. Ve senin onlarla sorunun ... ?" "Sürekli kazanıyorlar."

Stevie gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Yarışmalar olduğunda böyle şeyler olur. Eskiden ben de hep kazanırdım. Ve diğer yarışmacılar bunun için benden nefret ederdi. Yine de bu bir 'sen' sorunu. 'Ben' sorunu değil."

"Anlamıyorsunuz. Brunettiler çok zengin, çok şirret ve çok önemsizler. Kostümleri ve koreografları için en yüksek doları ödüyorlar."

Stevie şaşkın bir kahkaha attı. "Onlar koreografları *karaoke*?"

"O koreograflardan biri eskiden Madonna ile çalışıyordu."

"Bekle. Bir kez daha soracağım, çünkü yanlış duyduğuma eminim. *Karaoke* yarışmasını kazanabilmek için Madonna'nın koreograflarından birini mi *tuttular*?"

"Evet."

"Ne kazandılar? Bir yat mı?"

Ward odanın içinde bir masaya doğru yürüdü. Stevie'ye döndüğünde elinde ucuz görünümlü bir kupa tutuyordu.

"Ciddi misin?" diye sordu Stevie.

"Evet. Doğru," diye açıkladı Ward, "bu ikincilik için. Ama" dedi, "birincilik kupası sadece biraz daha uzun."

Stevie ellerini birbirine kenetledi. "Bunun senin için çok önemli olduğunu anlıyorum. Bunu gerçekten anlıyorum. Aslanlar *çok* sinir bozucu olabiliyor. Ama ben senfoniler yaratırım. On dakikadan fazla çalındığını duyduğum her enstrümanda ustalaşabilirim. *Herhangi bir* enstrümanda. Ve bunu iki yaşımdan beri yapabiliyorum. Ama şarkı söylemek benim özel yeteneklerimden biri değil."

"Kız kardeşleriniz size destek olabilir. Sesinizdeki kusurları kapatabilirler."

"Mesele kapatmak değil. Bunun kulağa çok narsistçe geleceğini biliyorum ama ben bir müzik dehasıyım. Ve uzun süredir sahanın dışında olmama rağmen, hala bir itibarım var. Bir karaoke yarışmasını kazanmak için bunu mahvetmek istemiyorum. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum."

"Bununla birlikte . . . Jean-Louis Parker'ların kiralık evlerini kaybetme riskini almak istemiyorum ve-"

"Hayır, hayır." Ward başını salladı. "Tek yapman gerekenin kız kardeşlerinle buraya gelmek olduğunu söylemiştim. Sen de bunu yaptın." Bir elini diğerine vurdu. "Bana kalırsa her şey bitti."

"Bitti mi?"

"Köpekler şantaj yapmaz. Kediler yapar. Biz sadece sana böyle bakıyoruz ..."

Büyük kahverengi gözler Stevie'ye baktı. Dev kahverengi gözler. Aklına hemen, hâlâ veterinerde, kurşun yarasından iyileşmekte olan zavallı Benny geldi.

Pastırmasını istediğinde ona böyle bakardı.

"Tamam, tamam!" Stevie gözlerini hızla başka tarafa çevirdi. "Bunu bir düşüneyim."

* * *

Shen bara doğru ilerledi ve Dişi Kurt garsondan bir bira daha sipariş etti.

"Bambunuz var mı?" diye sordu, artık mekanın şekil değiştirenler tarafından işletildiğini görmüştü.

Sunucu ona şişe birasını uzattı. "Kavrulmuş mu, buharda mı, çiğ mi, yoksa kızarmış mı?"

"Kızarmış lütfen."

Shen yemeğini beklerken dans pistine baktı. Vahşi köpeklerin "dans" olarak adlandırdığı şeyle eğlendiğini mi yoksa tiksindiğini mi bilmiyordu.

"Sen!"

Shen kendisine havlayan sese doğru döndü. "Selam, Blayne."

"Bana 'merhaba, Blayne' deme. Gwenie'ye yalan söyledin. Ve o burada. . ." Etrafına bakındı. ". . . bir yerlerde. Ve sen ona gerçeği söyleyeceksin."

"Yalan söyledim. Ama söylemek zorundaydım."

"*Mecbur* muydun?"

"Evet. Etrafta koşuşturup iki tonluk bir porsuğun saldırısına uğradığını söylemen arkadaşımızı tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramıyor. *Hem de bizim için.*"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu sana bir soru şeklinde soracağım: Çoğu şekil değiştiren sana ve Gwenie'ye ne kadar misafirperver davrandı? Bo'ya? Yani, onun kazanan hokey yöntemlerini çıkarırsanız. Seni olduğun gibi sevdiler mi, kendilerinden biri olarak kabul etmeye hazırlar mı? Yoksa sana bir ucube gibi mi davrandılar?"

"Ne demek istediğini anlıyorum-"

"Güzel."

"-ama herkese söylemiyordum. Gwen'e söylüyordum. Ve ikimiz de meleziz."

"Öyle olduğunuzu biliyorum. Bak, sen ve Gwenie birbirinizi hep nasıl korudunuz? Buna bir de steroid ve askeri eğitim eklersen Stevie'nin kız kardeşlerine sahip olursun. Ve seni bir tehdit olarak görürler. Ve küçük kardeşlerine yönelik her türlü tehdidi yok ederler. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Hayır."

"Ciddi misin?"

Blayne kıkırdamaya başladı, omuzları çökmüştü.

"Blayne."

"Özür dilerim," diye cevap verdi, hâlâ gülüyordu. "Sadece yüzünü görmek istedim. Kesinlikle buna değer."

* * *

Dans pistinin kenarında duran Stevie gözlerini sahneye dikti ve daha fazla caterwauling dinledi.

"Nasıl gidiyor?"

Şaşırmış bir halde yanında duran kadına baktı. "Senin burada ne işin var?"

Oriana omuz silkti. "Kyle bana vahşi köpeklerin buraya gelmeni istediğini söyledi. İçimde böyle bir şeyin peşinde olduklarına dair bir his vardı."

"Vahşi Köpek Geceleri'nin müdavimlerinden misin?"

"Hayır. Düzenli olarak değil, ama annemiz birden fazla kez büyük çocuklarının bu *etkinliklere* katılması için ısrar etti" - dramatik bir şekilde içini çekti - "*etkinliklere*. Çırağının annesine yağ çekmek için."

"Annenin başkalarına öğretmek istemesi iyi bir şey. Ben istemiyorum."

Oriana güldü. "Annem yeteneklerini bir sonraki nesle aktarmayı önemsemek için hâlâ çok genç olduğunu söylerdi."

"Güzel. O zaman kendimi o kadar suçlu

hissetmiyorum." "Peki ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Stevie. "Sanırım yapacağım ..."

Stevie izlendiğini hissederek konuşmayı kesti ve tüm çıkışları ve silah olarak kullanabileceği herhangi bir şeyi bulmak için odanın etrafına bakmaya başladı.

"Merhaba!"

Ses Stevie'yi şaşırttı ve her ikisinin de yere düşmesini engellemeyi başaran Oriana'nın üzerine atladı.

Artık şaşırtıcı derecede güçlü ve sabit Oriana'ya yaslanmadığında, Stevie kendisine çok yakın duran beş Dişi Kediye başıyla selam verdi.

"Merhaba."

"Ben Mary Marie Brunetti ve bunlar da kız kardeşlerim."

Stevie "Yani?" demek istedi ama onun yerine "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum," demekle yetindi.

"Zangoç sen misin?" Mary Marie sordu. "Pardon?"

"Seni vahşi köpekler getirdi, değil mi? Bize karşı çıkmak için mi?"

"Şey, bilmiyorum-"

"Seni şarkı söylerken dinleyeceğimiz için çok heyecanlıyız. Değil mi kızlar?" Brunetti'nin kız kardeşleri alkışladı. "Adınızı internetten araştırdım-"

"Adımı nereden biliyorsun?"

"-ve oldukça iyi bir geçmişiniz var. Klasik müzikle ilgileniyorsun, değil mi? 'Ave Marie' gibi bir şey yapmalısın. Bu adamlar onu yer bitirir."

"Uh-huh."

"Ne söyleyeceğinizi duymak için sabırsızlanıyoruz. Orada bir piyano bile var ve eminim size eşlik edebilecek birileri de vardır. *Harika* olacak. Değil mi kızlar?"

Dişi aslanlar hep bir ağızdan "Doğru!" dediler.

Brunetti elini Stevie'nin kolunun üzerine koydu. Stevie, tenine değen aşırı uzun boyalı tırnaklara baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa tatlım, bana haber ver yeter. Fazladan kostümlerimiz, makyaj malzemelerimiz ve bir makyaj sanatçımız var. Neye ihtiyacın olursa. Tamam mı?"

"Elbette."

"Tamam. Sonra konuşuruz!"

Stevie Dişi Kediler'in gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarıyla koşuşturmalarını izledi. "İyi birine benziyorlar," dedi Shen, onun yanına geçerek.

Hem Stevie hem de Oriana ona bön bön

baktı. "Şaka mı yapıyorsun?" Oriana sordu.

"Ne? İyi görünüyorlardı. Çok arkadaş canlısıydılar."

"Evet, Svetlana böyle 'kibar' biri," dedi tırnak işareti yaparak. "Mesela bana 'Darlink, bu gece harika bir performans sergiledin' dediğinde. Biliyorum ki

birkaç yıl daha, oldukça iyi olacaksın'. Sence bu da bir iltifat mı Shen?"

"Öyle düşünürdüm ama şimdi bilemiyorum."

Stevie arkadaşına nezaketle, "Ona kızma," diye açıkladı. "O bir panda ve çok sevimli olduğu için herkesin ona iyi davranmasına alışkın."

"Ben Kyle'la oturmaya gidiyorum," dedi Shen. "Bu ikinize de bu konuşma hakkında tam olarak ne hissettiğimi anlatmalı."

Adam yürüyüp gitti ve Oriana "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

* * *

Coop çenesini avucunun içine almış, dirseğini önündeki masaya dayamıştı. Sessizce, birkaç metre ötesinde olup bitenleri izliyordu.

MacKilligan kardeşleri işaret ederek, "Neler oluyor?" diye sordu Cherise'e.

Üç kadın, kendi standları ile Brunetti Pride ve kedi dostlarının bulunduğu s t a n d ı n arasında duruyordu ve bu garip görünüyordu. Cherise, sırf parlak "ve şenlikli!" bir kırmızı olduğu için satın aldığı meyveli alkollü içkisini yudumlamayı bıraktı.

İçinde şemsiye vardı. Kız kardeşi şemsiyeleri çok severdi.

"Sanırım Stevie'yi sahneye çıkmaya ikna etmeye çalışıyorlar." "Evet, sanırım."

"Ne?"

"Şey ..." Cooper bunu nasıl açıklayacağını gerçekten bilmiyordu. Belki de Charlie'nin Stevie'nin saçlarını okşamakta ısrar etmesiydi. MacKilligan kardeşlerden hiçbirinin diğerleri için yaptığını görmediği bir şeydi bu. Ya da belki Max'in sürekli, "Seninle geleceğiz. Bunu tek başına yapmana izin vermeyiz." Max Stevie'ye karşı *hiç* nazik değildi. Elbette Stevie de Max'e iyi davranmıyordu. Coop bu durumu sorgulamadı çünkü bazı kardeşler böyledir. Birbirlerine iyi davranmaktansa kavga etmeyi tercih ederlerdi. Bu, kardeş olarak aralarındaki bağı bozmuyordu.

Ama bütün bunlar *gerçekten* tuhaf görünüyordu. "Hiiiiii, Cooper."

Coop yaltaklanmasını içinde tuttu ve birbirine bağılı iki kabinin üzerinden eğilen Dişı Aslan'a gülümsemeye zorladı.

"Merhaba Denise," diye karşılık verdi.

"Bu gece çok yakışıklı görünüyorsun."

"Teşekkürler." Denise'in de kendisinden benzer bir iltifat beklediğini biliyordu ama kız kardeşini işaret ederek, "Cherise'i hatırlarsın," dedi.

"Evet. Selam."

Cherise yine o parlak renkli içkiyi emerek elini salladı ve pipetinin etrafından gülümsedi.

Denise'in ablası Mary Marie zorla içeri girdi.

"Merhaba Cooper," dedi, biraz daha eğilerek göğüs dekoltesini görebilmesini sağladı. Aslında görmek istemediğı bir şeydi bu. Dürüst olmak gerekirse, her zaman göğüs dekoltesi görüyordu. Bazıları geliştirilmiş. Bazıları doğal. Ama o kadar çok görüyordu ki ilgisini çekmesi için bundan çok daha fazlası gerekiyordu. O, hareket eden her şeyi beceren azgın bir insan erkeğı değildi. Gelecekteki eşini arayan bir çakaldı. Büyük memelerden ve aynı derecede büyük tırnaklardan daha fazlasını istiyordu. Hoşlanabileceğı bir kadının halihazırda bir ya da iki çocuğı olması umurunda olmasa da, Dişı Aslanların çocuklarını etrafta tuttukları aslan erkeklerinden doğurmaları ve üremelerinin bittiğini hissettiklerinde uzun süreli ilişki kuracakları erkekleri Sürü dışında aramaya başlamaları gerçeğinden hoşlanmıyordu. Başka bir deyişle, Brunetti Sürüsü'nün Blayne ve Gwen'e ne zaman bu etkinliklerden birinde Sürü'nün önünden geçseler "ucube" dediklerini duymak istemiyorlardı.

"Merhaba, Mary Marie." Odağını üç MacKilligan kardeşe çevirdi. "Onları tanıyor musun?" Mary Marie sordu.

"Evet. Aile dostumuzdurlar." Bu çoğunlukla doğruydu çünkü Kyle'a kız kardeşler kadar uzun süre katlanabilen herkes her zaman aile dostu olarak kabul edilirdi.

"Ahhh." Biraz daha yaklaştı. "Söylentiye göre Jess Ward onları bize karşı yarışmaları için getirmiş. Süslü bir müzik dehasının ne yapabileceğinden emin değilim. Belki büyükannemin seveceğı bir arya söyler?"

Coop sırtarak, "Fizik." diye cevap verdi. "Ha?"

Stevie iki kız kardeşiyle birlikte sahneye çıkmaya karar verdiğinde Coop açıklama yapma zahmetine girmede.

Onlar karaoke makinesinin sunduklarını gözden geçirirken Max'in porsuk arkadaşı Coop ile Cherise'in arasına girdi.

"Herkes merhaba," diyerek masadakileri selamladı. Sonra da Cherise'e, "Benim sevgili güzelim," dedi. Cherise gülümseyerek ağzındaki o lanet pipeti salladı. Sonra Coop'a başıyla selam verdi. "Dostum."

Wolverine Brunettis'leri gördü. Coop'un karşısına geçerek Mary Marie'nin elini tuttu. "Leydim benim."

"Merhaba."

"Ben Dutch Alexander. Ya siz?"

"Mary Marie Brunetti. Bu da kız kardeşim Denise."

"İkinizle de tanıştığımı memnun oldum," diyerek Mary Marie'nin elinin arkasını öptü.

Denise, Dutch'ın da öpmesi için elini uzatmaya çalıştı ama Mary Marie'den gelen öfkeli bir kükreme ve şaklatma sesi kız kardeşinin geri çekilmesini sağladı.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye işaret etti Mary Marie'nin diğer kız kardeşlerinden biri. "Makineyi değil grubu kullanıyorlar."

Sevinçten havalara uçan Mary Marie ellerini birbirine vurdu. "Bu çok güzel olacak. *Harika.*"

Ama Coop bir Dişi Aslan'ın "harika" dediğinde "gülünç derecede korkunç" demek istediğini biliyordu. Özellikle de piyanistin grubun geri kalanına katıldığını gördüğünde. Mary Marie için bu "arya zamanı" anlamına geliyordu ki bu da bir vahşi köpek etkinliğinde büyük bir başarısızlık olurdu. Yerlilerin zaten bildiği bir şeydi bu.

Stevie sahnenin önünde duruyordu. Kız kardeşleri onun iki yanında, her biri kendi mikrofonunun arkasındaydı.

Utangaç ve küçük görünerek başını öne eğdi. Ama Coop onun ellerine dikkat etti. Solaktı ama piyanist görebildiği için sağ elini kullanıyordu.

Parmaklarıyla dört vuruş yaptı ve piyanist başladı. Uzaktan yakından yeni bir şey çalmıyordu. Kesinlikle bir "klasik "ti ama klasik olduğu söylenemezdi. Hayır, bir zamanların doo-wop hitiydi ve rockabilly'nin kraliçesi Wanda Jackson "Riot in Cell Block #9 "un kendi versiyonunu çıkardığında rockabilly hitine dönüşmüştü.

Wanda Jackson her zaman küçük cüssesine inat o müthiş, gür seslerden birine sahipti. Stevie MacKilligan ve Stevie'nin vokalistleri olan kız kardeşleri için mükemmel bir şarkıydı.

Mary Marie ve kız kardeşleri ağızları açık, aval aval bakarken gözlerini sahneden alamıyorlardı. Ya da vahşi köpek kalabalığının sadece alkışlamakla kalmayıp dans pistinde kalışını.

Mary Marie Coop'a bakarak, "Şarkı söyleyemediğini duyduğumu sanıyordum," diye sordu.

"Sana söylemiştim. Fizik."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Stevie her zaman, ses tellerinin nasıl çalıştığını ve fizik kurallarının onları nasıl etkilediğini öğrendikten sonra sesine istediğin her sesi yaptırabileceğini söyler."

Dutch ekledi, "Şarkı söyleyemediğini söylüyor ve haklı. Stevie şarkı *söyleyemez*. Ama söyleyebilen herkesi taklit edebilir."

"Eğer bu şarkının bu versiyonunu yaratan Wanda Jackson'ı tanısaydın, Stevie'nin sesinin ona ne kadar benzediğini görürdün. Değil mi Dutch?"

"Doğru, Coop."

Ama Stevie'nin tek yaptığı bu değildi. Çocuk neredeyse tüm hayatı boyunca sahnede idi. Kendi başına müzik yapıyor ya da yetişkinlerden oluşan orkestraları yönetiyordu. Bunca yıl boyunca öğrendiği bir şey varsa o da sahnede durabilmektir.

Ve Stevie'nin sahnede duruşu çok iyiydi.

Sahnenin sahibiydi, seyircilerine şarkı *söylüyordu*. Kız kardeşleri de sersem değildi. Sadece kız kardeşlerini desteklemekle kalmadılar, onunla birlikte şarkı söylediler - ve şarkı gerektirdiğinde çılgılık attılar - ve o sahneyi sahiplendiler. Ayrıca, koreografisi yapılmış hareketler ve eğlenceli bir seksilik de vardı.

Stevie son notayı bitirdiğinde, tüm salon alkışa boğuldu ve ayakta alkışlandı. Stevie'nin alışık olduğu ama Brunetti Pride'ın sonsuz derecede üzücü bulduğu bir şeydi bu.

Ancak Gurur bir şey yapamadan, kalabalık daha fazlası için bağırmaya başladı.

Stevie, seyircilerine sırtarak, "Tamam. Bir tane daha. Bu Lillian Briggs'ten. Adı sadece 'Ben'. Keyfini çıkarın."

Bu şarkı piyano yerine gitarla başladı ve Stevie'nin çok daha hızlı söylemesini gerektirdi, ancak sesi tıpkı Lillian Briggs gibiydi. Ve yine kız kardeşleri ona destek olarak ve dans ederek harika bir iş çıkardılar; üçü birlikte sahnenin kenarına geçerek şarkılarını doğrudan yaklaşmış olan vahşi köpek erkeklerine söylediler.

Coop Dutch'a doğru eğilerek, "Bu koreografiyi gösteriye kadar yetiştirmeyi nasıl başardılar?" diye sordu.

"Max'e göre Stevie ilk kariyerini geride bıraktıktan sonra da kendini müzikle ifade etmeye ihtiyaç duymuş, aksi takdirde şiddete başvuruyormuş. Bu yüzden özel karaoke yarışmalarına gidiyorlarmış."

"Karaokeden nefret ettiğini sanıyordum. Jess de bana öyle söyledi."

"Yeteneksiz insanlarla karaoke yapmaktan nefret eder. Alınma ama," diye ekledi Jess, kendisini dinlemediği için biraz kafası karışmış görünen Mary Marie'ye. "Ama Stevie'nin daha önceki etkinliklerde birlikte çaldığı insanlar rock yıldızları ve tanınmış müzisyenlerdi. Bu onların hayran baskısı olmadan eğlenme yöntemi. Sadece bir grup gülünç derecede zengin ve yetenekli insan takılıyor, karaoke yapıyordu. Ve tabii ki Stevie reşit olmadığı için kız kardeşleri de gitmek zorundaydı. MacKilligan kardeşler her zaman yarışmaları kazanamadılar ama her zaman eğlendirdiler."

Kız kardeşler şarkılarını bitirdi ve kulüpteki kalabalık tamamen aklını kaybetti. Ama bayanlar sadece selam verip sahneden indiler.

Stevie hâlâ alkışlayan kalabalığın arasından geçerek onların standına doğru yürüdü ve kendini içeri sıkıştırdı.

İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sakince orada oturdu.

Sonra kabinin karşısındaki Brunettilere baktı, bakışlarını ters ters bakan Mary Marie'ye kilitledi . . . ve gülümsedi.

* * *

Kavga, Stevie'nin kendisine dik dik bakan kediler karşısında geri adım atmamasıyla başladı.

Shen, Stevie'yle Queens'lerin evinin oturma odasında ilk karşılaştığı zamanı hatırlamadan edemiyordu. İlk izlenimi utangaç, tatlı bir "kız" olduğu yönündeydi. Birkaç haftasını almıştı ama sonunda onun hiç de öyle *olmadığını* anlamıştı.

Tehditler ve itiş kakış başlayınca hemen kabine koştu ve Kyle'ı yakalayarak Blayne, Gwen ve onların aşırı iri arkadaşları Bo ve Lock'un yanına güvenli bir yere çekti. Birkaç saniye sonra onlara Coop, Cherise, Oriana ve daha birkaç dakika önce gelmiş olan Johnny DeSerio da katıldı.

Jess, kulübün kurt güvenliği müdahale etmek zorunda kalmadan önce kavgayı durdurmak için araya girdi. Kulüp çalışanları sürüden çok çete olan bir kurt sürüsünün *parçasıydı*, hatta *Sons of Anarchy*'nin kendi versiyonlarında olduğu gibi özel Harley-Davidson'lara biniyorlardı. Bu yüzden Shen onların bulaşılacak kurtlar olmadığını biliyordu. Aslanlar ve bal porsukları arasındaki küçük bir kükreme ve hırlama karşısında geri adım atmayacaklardı.

"Herkes sakın olsun!" Jess ellerini çığlık atan grupların arasında sallayarak bağırdı.

"Bu tam bir saçmalık!" Mary Marie Brunetti şikayet etti. "Büyük bir müzik geçmişî olan bir zilci getirdiniz. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu."

Stevie, Mary Marie'ye "Sahneye çıkmadan *önce* şarkı söylememle ilgili bir sorunuz yok gibiydi," diye hatırlattı.

"Ama şimdi bir sorunum var."

"Şimdi bir sorunum var' çünkü sen benden daha iyisin," diye taklit etti Max tiz bir sesle.

Mary Marie Max'in yanına geldi. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var, sürtük?"

"Evet," diye yanıtladı Max. "Küçük kız kardeşimden uzak durma, anal bezlerimi tam burada boşaltıyorum. Bugün bir kez yaptım," diye ekledi, "Ben tekrar yapacağım!"

Jess hemen devreye girerek, "Tamam," diye emretti. "Anal bez *olmayacak herhangi bir şey*. Burada ya da herhangi bir yerde."

Charlie başını hızlıca salladı ve Max geri çekildi.

"Şimdi," diye devam etti Jess, Mary Marie ve kız kardeşlerine odaklanarak, "oılar henüz gelmedi. Ama MacKilliganlar kazanırsa, adil ve dürüst bir şekilde kazanacaklar. O yüzden bu lanet şeyi sineye çekmeniz gerekecek."

"Yoksa ne olur?" Marie alay etti. "Sen ve *köpeklerin* ne yapacaksınız?"

Ve böylece vahşi köpekler dans edip içki içmekten Brunetti Pride'ın etrafını sarıp bağırmaya başladılar. Çok fazla bağırıyorlardı. Ve yipping. Bir sürü havlama. Çünkü ne de olsa onlar Afrika vahşi köpekleriydi ve yaptıkları buydu. Birbirlerine yapıştılar ve *çok* havladılar.

Ta ki aslanlar geri çekilip uzaklaşana kadar. Kabinlerine döndüklerinde, vahşi köpekler iyi vakit geçirmeye geri döndüler ve neyse ki o gece hiçbir anal bez boşaltılmadı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

She-lion'lar nihayet sakinleştğinde, MacKilligan'lara meydan okudular. Bir çeşit şarkı yarışması. Özellikle Stevie'ye meydan okudular ki bu onun için sorun değildi. Harika vakit geçiriyordu. Sahneye çıkmayalı uzun zaman olmuştu.

İlk olarak Brunettler sahneye çıktı ve Destiny's Child'ın bir şarkısının kalabalığı oldukça etkileyen bir versiyonunu seslendirdi.

Sonra sıra Stevie'ye geldi.

"Ne söyleyeceksin?" Coop sordu.

"Henüz emin değilim. Belki grupla bir şeyler çalarım." Sırıttı.

"Bizimle çalmak ister misin?"

"Sizinle çalmak mı?"

Omuz silkti. "Küçük bir grubumuz var. Ben ve Cherise. Çoğunlukla hepimiz buradayız. Her zamanki elemanlarımızdan ikisi şu anda Çin'de turnede ama onlar olmadan da devam edebiliriz. Ve hepimiz normalde çalmadığımız enstrümanları çalışıyoruz. Bas gitarda ben varım. Johnny ritimde. Cherise davul çalıyor."

"Yani onların arkasına saklanabiliyor mu?" "Evet. Biraz eğlenmek ister misin?"

"Kazanabilir miyiz?" Çünkü Stevie gerçekten de Mary Marie ve kız kardeşlerine acı çektirmek istiyordu.

"Hepimiz dahiyiz. *Tabii ki* kazanabiliriz."

Böylece sahneye çıktılar ve Stevie baş gitarda "marşım" dediği şarkıyı çaldı. Jimi Hendrix'in "Manic Depression" şarkısı. Gitarda tıpkı Jimi Hendrix gibi çalabiliyordu. Aynı zamanda Jimmy Paige ve Carlos Santana gibi de çalabiliyordu. Müzik ajansları onu büyük rock şarkılarının cover'larından oluşan bir albüm çıkarmaya ikna etmeye çalışıyordu ama başkalarının eserlerini taklit edebilmek ona bir yetenek gibi görünmüyordu. Onun yeteneği bestelediği müzikteydi. Çünkü bu sadece ona aitti ve eşsizdi.

Gerçi Hendrix'i çalarken kendini eğlendirmek için Stevie sesini ona benzetmiş ve bu da *herkesi korkutmuştu*.

Pride aslında onun dudak senkronizasyonu yaptığını kanıtlamaya çalıştı. Sanki!

Ama Stevie şikayet eden sürtükleri pek umursamıyordu çünkü daha önemli bir şey bulmuştu. Birlikte grup kurabileceği bir grup insan. Plak anlaşmaları ya da çığlık atan hayranlarla hiçbir ilgisi olmayan müzisyenler. Bunların hiçbirini yapmalarına gerek yoktu çünkü zaten plak anlaşmaları ve çığlık atan hayranları *vardı*. Hepsi sadece arkadaşlarıyla bir araya gelmeyi ve geçim kaynaklarıyla hiçbir ilgisi olmayan enstrümanlar çalmayı seven dünyaca ünlü müzisyenlerdi. Daha da iyisi, Stevie onlara mükemmel uyum sağlamıştı. Sadece duygusal olarak değil, müzikal olarak da. Aralarında neredeyse hiç tartışma olmadan Hendrix'in müziğini sanki yıllardır birlikte çalışıyorlarmış gibi çaldılar.

İşleri bittikten sonra Coop onu sahnenin arkasındaki koridora götürdü. Orada ona gruba tam zamanlı olarak katılmak isteyip istemediğini sormuştu. Yoğun programları nedeniyle nadiren bir araya geliyorlardı ama bir araya geldiklerinde ne isterlerse çalışıyorlardı ve herkes yemek için bir şeyler getiriyordu. Arada bir de seyirci için çalışıyorlardı. Stevie bu konuda emin değildi, ta ki Coop ara sıra düzenlenen doğum günü partilerinde ya da kutlamalarda sadece vahşi köpeklerin olacağına söz verene kadar. Ve tabii ki canları sıkıldığında Vahşi Köpek Gecesi.

Kulağa mükemmel ve tam da aradığı şey gibi geliyordu, bu yüzden Stevie kabul etti. Ama Coop ana kulüp salonuna geri döndüğünde Shen'in ona ters ters bakması onu şoke etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Shen'e. "Ne mi?"

"Hiçbir şey."

"Neden Coop'a ters ters bakıyorsun?"

"Bir nedeni yok. Neden soruyorsun? İçecek bir şey ister misin? Ben bir içki istiyorum."

Stevie onun kolundan tutup az önce çıktığı koridora doğru çekti. "Neyin var senin?" diye sordu.

"Sana söyledim. Hiçbir şey yok."

"O zaman Coop'a karşı neden bu kadar tuhaf davranıyorsun? Sanırım fark etmeye başladı."

"Tanrım. Coop'un duygularını incitiyorum. Ne trajedi ama."

"Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Hoşlanıyorum."

Stevie'nin kafası çok karışmıştı. Tabii . . .

"Aman Tanrım, kıskandın mı?"

* * *

Shen bunu duymak bile istemedi. "*Hayır.*"

"Kıskanıyorsun!" Stevie bağırdı.

"Kıskanmıyorum!"

"Sorun değil. İtiraf edebilirsin."

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum. Ve bu konuşma bitmiştir."

Shen uzaklaşmaya başladı ama Stevie tekrar kolundan tutup onu geri çekti.

"Kıskanmıyorum!" diye yalan söyledi ve yalan söylediğini biliyordu. En kötüsü de buydu.

Ama Stevie sadece başını salladı, ifadesi tamamen değişmişti. Eğlenmek yerine ciddi bir şekilde endişelenmiş görünüyordu. "Hayır, hayır." Eliyle işaret etti. "Şu adamı görüyor musun?"

Shen, Stevie'nin işaret ettiği adamı inceledi. Adam ikinci, daha küçük barın yanında, biraz kambur durmuş, içkisini yudumlarken bakışları kalabalığın üzerinde geziniyordu.

"Evet. Ne olmuş ona?" "Wells'in kardeşi."

Harika. "Vahşi köpeklerle iyi arkadaş olma ihtimali var mı?" "Kim vahşi köpekleri sever ki?"

Tabii Stevie bunu yüksek sesle söylediğinde Jess Ward'ın sürüsünden birkaç kişi oradan geçiyordu. Hepsi durdu ve ona baktı.

Stevie boğazını temizledi. "Alınmak yok."

* * *

Max, Dutch'ı tualete kadar takip etti ve o pisuardayken arkasında durdu.

İşini bitirdi, küçük bir silkiniş yaptı, fermuarını çekti ve döndü-

"*Tanrım!*" diye bağırdı şaşkınlıkla. "Bana gizlice yaklaşma."

"Ne öğrendin?" diye sordu gülmemeye çalışarak.

Dutch ellerini yıkamak için lavaboya gitti. "Devon hâlâ Avrupa'da." "Annem güvende mi?"

"Merak etme. Hapishanede ona göz kulak olacak kişilere para verdim. Belçikalı ayılar. Daha güvende olamazdı. Küçük bir sorun var,

Yine de."

"Hangisi?"

"O adamlara ne yaptın?"

"Daha spesifik olman gerekecek."

"Gömdüklerinize."

"Beni kaçıracaklardı. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Patronlarımı bu kadar endişelendiren şeyin onları öldürmüş olman olduğunu sanmıyorum," dedi ajan olarak çalıştığı örgüt olan Grup'tan bahsederken. "Anal bezlerinizi salgılayıp onları boğarak öldürmeniz, sonra da beş dakika içinde onları ve kamyonetlerini gömmeniz."

"Bir SUV'du ve daha çok on dakika gibiydi. Hatta belki on beş. Ama ne yapmam gerekiyordu? Onları orada mı bıraksaydım? Pis kokumla kaplanmalarını mı?"

"Sadece sen değilsin, beyin takımı. Hepinizsiniz. Üçünüz onları *korkutuyorsunuz*. Ve isteyeceğiniz son şey Dee-Ann Smith'i üzerinize salmalarındır."

"Charlie'den dayak yiyen kaltak mı?"

"O yakın dövüştü. O ve Cella uzun mesafeli saldırılara karşı değiller. Ne demek istediğimi anladıysanız. Sen ve Charlie düşmanlarınızla yüz yüze geldiğinizde ne yapabiliyorsanız, o ikisi de bir mil öteden, sert bir rüzgârda yapabilir. Anladın mı?"

Max başını salladı. "Yani önce onları öldürmem gerektiğini söylüyorsun." "*Hayır!*"

"Tamam," dedi, yüz ifadesini nötr tutmaya çalışarak banyo kapısına doğru yöneldi. "Ben icabına bakarım!"

"Kıçını buraya geri getir, MacKilligan! Kimseyi öldürmeyeceksin! Neyin var senin?"

Max banyodan çıktı ve Jess Ward'la yüz yüze geldi. Sürü lideri önce ona sonra da banyo kapısına baktı.

"Neden erkekler tuvaletindeydin?" diye sordu.

"Cinsiyet kısıtlamalarıyla sınırlandırılmayacağım için mi?"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Pek sayılmaz."

* * *

Berg, Charlie'nin izini buldu. Dans pistine bakan bir balkon odasındaydı. Kadın sadece kalın parmaklıklara yaslansa umurunda olmayacaktı ama oturuyordu ve bacakları yanlardan sarkıyordu.

Onu ürkütmek ve ölüme savurmak istemediği için arkasından yaklaştı.

"Hey," dedi usulca.

"Hey." Bakışları tüm barı taramaya devam etti. "Neler oluyor?"

"Kız kardeşlerim bir şeylerin peşinde. Ya da bana bir şey söylemiyorlar. Ama birlikte bir şey yapmıyorlar. Onun yerine her birinin kendi suç ortakları var."

"Kız kardeşlerinin yetişkin olmalarına izin vereceğini sanıyordum," diye hatırlattı ona.

"İkisi de bir şeylerin peşinde. Bunu göremiyor musun?"

"Kendi kardeşlerimi senin kız kardeşlerini izlediğin kadar yakından izlemiyorum, o yüzden hayır. Hiçbir şey görmüyorum."

"Sence Shen seninle konuşur mu?"

"Hayır."

"Max'in pisliğini Dutch'tan çıkarabileceğimi biliyorum ama bu çok kan ve acı gerektirir." Ona baktı. "Bunun senin için iyi olmayacağını biliyorum."

"İşkence konusundaki inanç sistemim söz konusu olduğunda birbirimizi anladığımıza sevindim."

Berg birkaç dakika Charlie'yi izledi ve ona nasıl ulaşacağını düşündü.

"Hiç düşündün mü," dedi dikkatle, "belki de kız kardeşlerin senin vereceğin tepkiden korktukları için sana bir şeyler anlatmıyorlardır?"

"Evet, elbette."

"Hayır. Onlardan bahsetmiyorum. Üçünüzün sahip olduğu tuhaf dinamik konusunda ikisi de oldukça rahat görünüyor. Ben başkalarıyla nasıl başa çıktığınızdan bahsediyorum."

Charlie gözlerini kulüpten ayırıp doğrudan ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Birbirimizi tanıdığımız birkaç hafta içinde, kız kardeşlerinizi tehlikeli olduğunu düşündüğünüz herhangi bir şeye bulaştırmalarını önerdikleri için bile birkaç kişiyi ölümle tehdit ettiniz. Sadece bu da değil, sırf Max'e iş teklifi götürdüğü için Dutch'ın canına okudun. Bir Minibüsü Tehdit Etti

Holtz, Stevie'nin kendisine bir konuda yardımcı olabileceğini söylediği için derisi yüzüldü... ve bu iki örnek sadece en korkunç olanları. Başkaları da var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok basit. Belki de birini öldüreceğinizden korktukları için size bir şey söylemiyorlar."

Kaşlarını çattı. "Bu çok saçma."

"Gerçekten mi? Çünkü büyük amcanın cenazesinde kuzenlerinden birinin ceketimden cüzdanımı almaya çalıştığını hissettiğimde sana söylemedim. Daha fazla cesedin Pete Amca'yla birlikte gömülmesinden korktum. Bu yüzden sessizce elini cebimden çıkardım ve ağlayana kadar parmaklarını ezdim. Ama bunu ikimiz de *sessizce* yaptık. Çünkü *sen*, Charlie MacKilligan, bir boz ayıdan daha korkutucusun. Özellikle de kız kardeşlerinin değer verdiği insanlar söz konusu olduğunda."

Charlie bakışlarını kulübe çevirdi. Hiçbir şey söylemedi ve Berg de ona kızgın olduğunu düşündü. Ama sonra balkondan atladı.

Berg onu yakalamak için çılgınca bir hamle yaptı ama Charlie parmaklarının arasından kayıp yere sert ama yara almadan düştü.

"Kurt bacakları," diye mırıldandı, onun uzaklaşmasını izlerken, o uzun, kaslı bacaklar için gülünç bir şekilde minnettarlık duyuyordu.

* * *

"Nerede o?"

Kulübün kalabalığını yarararak ilerlediler ama Stevie ve Shen arka bara vardıklarında Wells'in kardeşi gitmişti.

"Onu bulmamız gerek," dedi Stevie, Shen'den uzaklaşarak. "Onu hemen bulmalıyız."

Stevie hareket ederken arkasından Max'in sesini duydu.

"Devon'ın bulunmasını istiyorum," diyordu. "O adamların kim olduğunu bilmek istiyorum."
..

Birbirlerine doğru yürüdüler, sırtları çarpıştı.

Stevie hemen kız kardeşiyle yüzleşti. Dutch onun arkasında duruyordu. Stevie komplo kurduklarını anlayabiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapıyorsun *sen*?" Max karşılık verdi. "Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum."

"Sen de öyle."

Tabii ki Max haklıydı, bu da birbirlerinden u z a k l a ş m a l a r ı n ı n en iyisi olduğu anlamına geliyordu.

Stevie başını sallayarak kız kardeşinden uzaklaştı. Ama daha üç adım uzaklaşmıştı ki güçlü bir el onu ensesinden yakaladı.

Max'ın gözleri büyüdü, bakışları Stevie'nin arkasına yöneldi. Max gitmek için döndü, ama bir el uzanıp onu da yakaladı ve yanına çekti.

Charlie, Stevie ve Max'i dans pistinden uzaklaştırarak, "Benimle gelin," diye emretti.

* * *

Shen ve Dutch, MacKilligan kardeşlerin kalabalığın içinde kayboluşunu izledi, Charlie diğer ikisini inanılmaz bir kolaylıkla sürüklüyordu.

"Onları takip etmeli miyiz?" Shen Dutch'a sordu.

"Hayır."

* * *

Charlie kız kardeşlerini odaya itti ve ofis kapısını arkalarından kapattı.

Stevie hemen yere baktı. Ama Max ... "Oooh. Bir kasa."

Charlie parmaklarını ortanca kız kardeşine doğru şıklattı ve Stevie'nin yanında, büyük bir ahşap masanın hemen önündeki yeri işaret etti.

Charlie çiftin önünde adım atmaya başladı. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri. Ta ki aniden durup parmağıyla kız kardeşlerini işaret edene kadar. "Berg benden korktuğunuzu söylüyor."

Kız kardeşleri kaşlarını çattı, birbirlerine baktı ve biraz daha kaşlarını çattı.

"Senden korkmak mı?" Stevie sordu.

"Bizden mi?" Max sordu.

"Şey... aslında arkadaşlarınıza yapacaklarımdan korktuğunuzu söyledi."

"Oh," dedi ikisi de ve sonra Stevie yere baktı, Max de kasayı inceledi.

"Bu son model bir kasa," dedi Max. "Ama içine otuz saniyede falan girebilirim."

Charlie ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Berg haklıydı, değil mi?" Artık

kaşlarını çatmayan küçük kız kardeşleri birbirlerine baktılar.

Stevie parmaklarını bükerek, "Bize karşı bu kadar korumacı olmanı seviyoruz," diye söze başladı.

"Gerçekten seviyoruz," diye ısrar etti Max, Charlie'nin daha önce hiç duymadığı kadar içten bir sesle.

"Ama bazen ... yapıyorsunuz ..." "Sadece bazen."

"Biraz ... fazla mı sinirleniyorsun?"

"Aşırı gergin mi?" Charlie tekrarladı

"Mesela öğretmenimle Jean-Paul Sartre'ın *Çıkış Yok* kitabı hakkında felsefi bir tartışma yapıyorduk."

"Kaba davranıyordu."

"Hayır. Sadece tartışıyorduk. Ama ses tonunu beğenmediniz. Bu yüzden onu ayağından pencerenin dışına astın. Çoğu felsefi tartışma, yetişkin adamların hıçkıra hıçkıra ağlaması ve gitmelerine izin verirsen polisi aramayacağına söz vermesiyle bitmez."

"Ve o zaman çıkmaya başladığım futbolcuyu beğenmemiştin-"

"Eski kız arkadaşı hakkında ileri geri konuştu, demek ki senin hakkında da ileri geri konuşacaktı."

"Haklısın," diye kabul etti Max. "Kesinlikle haklısın. Yine de onu bağlamanın, ağzını tıkamanın, arabasının bagajına tıkmanın ve bir yerini amıma yaklaştırırsa boğazını kesip mahallenin köpeklerini üzerine salacağın uyarısıyla ormanda bırakmanın gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Sonra," diye usulca ekledi Stevie, "şu sincap olayı vardı." "O kuduzdu."

"Hayır. O sadece bir sincaptı."

"Ve Bay Machenski'nin Rottweiler'ına yaptığın şey," diye araya girdi Max.

"Ben sadece onu uyardım. Stevie'yi korkutuyordu."

"Beni korkutmadı. Beni ürküttü," diye k a r ş ı çıktı Stevie. "Arada fark var."

"Ve sen onu sadece uyarmakla kalmadın. O köpeğin altına işemesini sağladın ve ondan sonra bir daha evinin arkasından çıkmadı."

"Yani ben korkunç bir insan mıyım?"

"Hayır!" Stevie hızla aralarındaki mesafeyi kesti ve Charlie'nin elini tuttu. "Sen sevgi dolu bir ablasın! Bunca yıldır bizi korudun."

"Gerçekten sen olmasaydın hayatta olacağımı mı düşünüyorsun?" Max sordu.

Charlie bir an düşündü ve "Evet, düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Evet," Stevie de aynı fikirdeydi. "Kesinlikle hayatta kalırdın."

"Tamam." Max işaret parmağını kaldırdı. "Şunu deneyelim... sen olmasaydın *hapishane dışında* hayatta kalabilir miydin?"

"Oh, hayır."

"Hayır, hayır. Kurtulamazdın." Max

başını salladı. "Aynen öyle."

* * *

Stevie kız kardeşine sarıldı. "Seni seviyoruz, Charlie. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Gözlerini silerek uzaklaştı. "Keşke bana neler olduğunu anlatsanız. Bana anlatmazsanız sizi koruyamam."

"Evet," dedi Max, eliyle Charlie'nin yanağını okşayarak. "Buna kanmayacağız, Charlie."

Stevie başını salladı. "Biraz bile değil. Ama gözyaşları hoş bir dokunuştı."

"Hadi ama! Anlat bana!"

"Hayır! Öfkeden kuduracaksın."

"Söyle yoksa ben de insanları öldürmeye başlarım."

"Stevie kız kardeşini göstererek, "Çıldırılmayacağına söz verirsen sana söyleriz," dedi.

"Tamam. Söz veriyorum."

* * *

Shen, Stevie'yi aramaya gidip gitmemesi gerektiğini düşünüyordu ki Charlie'nin tıklım tıklım dolu dans pistini yırtarak geçtiğini gördü - bir grup Dişi köpek

Go-Go'nun "We Got the Beat" şarkısını söylüyordu ve bu şarkı kötü köpeklerin dans ettiği bir fırtına başlatmıştı ve doğruca ona ve Dutch'a yönelmişti.

Dutch'ı dirseğiyle dürttü. "Kaçsan iyi olur."

"Ne?"

Charlie silahını kaldırıp Dutch'ın kafasına doğrultmadan önce birkaç vahşi köpeği iterek yolundan çekti.

Ama o anda Max ve Stevie arkasından koşarak yetiştiler. Stevie en büyük kız kardeşini belinden yakaladı ve Max elini Charlie'nin silahının üzerine koyarak sürgüyü çıkardı ve silahı tek bir hareketle etkisiz hale getirdikten sonra kız kardeşini önden yakaladı ve dans eden kalabalığın arasından geri taşıdı.

Shen, Charlie'nin kendisine doğru geldiğini görünce kollarına atlayan Wolverine'e baktı.

"Ciddi misin?" Shen, adamı hâlâ dev bir bebek gibi tutarken sormak zorunda kaldı.

"Ne istiyorsun? Panikledim."

* * *

Charlie kollarını göğsünde kavuşturmuş, kız kardeşleri önünde volta atarken homurdanıyordu.

"Söz vermiştin," diye hatırlattı Stevie ona.

"Yalan söyledim."

"Bize yalan söylerken sana bir şey söylememizi nasıl beklersin?" Max bilmek istiyordu.

"Dutch'la ilk karşılaştığımda onu öldürmeliydim." "O on iki yaşındaydı!"

"Ne demek istiyorsun?"

* * *

"Geri geliyorlar," diye uyardı Shen ve Dutch hemen arkasına geçti. "Ben senin canlı kalkanın değilim."

"Şu anda öylesin. Senden hoşlanıyor, benden nefret ediyor ve sırf bana ulaşmak için masum bir insanı öldürmeyeceğinden oldukça eminim."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

Üç kadın onlara doğru yürüdü ve Stevie Dutch'ı işaret etti. Charlie öylece dururken, "Devam et," diye itti.

Charlie katıksız bir öfkeyle patlamadan önce derin bir nefes aldı. *"Seni pislik! Fırsatım varken seni öldürmeliydim! Ve sen, Shen! Beni hayal kırıklığına uğrattın! Senin bir koruyucu olman gerekiyordu."*

Shen, Charlie'nin söylediklerinin geri kalanını duymadı çünkü kız kardeşlerinin her biri bir kolunu Charlie'ninkine doladı ve onu geldikleri yere geri götürdü.

* * *

"İşte bu kadar." Stevie Charlie'ye doğru yürüdü. "İyi davranacaksın ve Dutch'tan ve şimdi de Shen'den özür dileyeceksin!"

"Özür dilemeyeceğim."

Charlie çok inatçı olabiliyordu, bu yüzden Stevie sadece zorlandığında kız kardeşine yaptığı bir şeyi yaptı. Şu anda zorlanıyordu.

"Aaaaaaah!" Stevie kız kardeşinin yüzüne doğru bağırdı.

"Yapma-"

"Aaaaaaah!" "Stevie,

dur-" "Aaaaaaah!"

"Söz versen iyi olur," diye uyardı Max. "Yoksa devam edecek." "Aaaaaaah!"

"Özür dilemeyeceğim ama-"

"Aaaaaaah!"

"-Bırakacağım!"

Stevie kız kardeşini inceledi. "Söz veriyor musun?" "Evet."

"Yine yalan söylemiyorsun, değil mi? Çünkü buna devam edeceğim. Bütün gece. Gece boyunca. Uzun."

Max, Charlie'ye "Konu bu olduğunda onun enerjisi sınırsız," diye hatırlattı.

"Biliyorum. Biliyorum. Ama ikinize de beni hayal kırıklığına uğrattığınızı söyleyeceğim. Bana Devon'un dışarıda olduğunu söylemediğin için," dedi Max'e. "Ve sen de hâlâ 'o kötü kaltak' dediğin kadına yardım ettiğin için."

"O şeytani bir amcık. Ama olup bitenler benim Irene Conridge'e duyduğum bitmek bilmez nefretten daha önemli."

"PhD," diye araya girdi Max.

"Kapa çeneni!"

* * *

"Hey, geliyorlar ..." Shen etrafına bakındı. "Barın arkasında mı saklanıyorsun?" diye sordu Wolverine'in başının üst kısmını gördüğünde.

"Beni suçluyor musun? Bu kadın tam bir kaçık!"

"Ben porsukların bal porsukları kadar sert olduğunu sanırdım."

"Öyleyiz. Ama porsukların aksine biz deli değiliz."

"Şey ..."

Charlie ve kız kardeşleri durdular ve Charlie biraz daha yaklaştı.

"Shen, Stevie'nin neyin peşinde olduğunu öğrendiğinde bana gelmediğin için hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim."

"Ben de kendimi kötü hissediyorum ama o *çok* ikna edici."

"Senin için ne yaptı?" Max açıkça sordu. "Sıska bacakları mı yoksa olmayan göğüsleri mi?"

Charlie azarlamaya devam ederken, Stevie'nin dirseğiyle burnuna vurulan darbeye Max'in başı geriye gitti.

"Bu saçmalığa karışan herkesi hayal kırıklığına uğratmış olsam da, kız kardeşlerime artık Max'in ya da Stevie'nin yardımını isteyebileceklerini söyleyenleri tehdit etmeyeceğime söz verdim. Yani, Shen . . . Seni affettim."

Shen kibarca eğildi. "Teşekkür ederim leydim." "Yalakalık yap!" Dutch barın arkasından yakındı.

Charlie bara doğru koştu ve Dutch'a bağırabilmek için eğildi, "Seni *asla* affetmeyeceğim! Seni şimdi öldürmeyeceğim. Max senden hoşlandığı sürece de öldürmeyeceğim. Ama sana şunu söyleyeyim. . . senin kıcından bıktığı zaman, seni harcayacağım!"

"Anlaşıldı!" Dutch güvenli pozisyonundan seslendi.

Charlie aşağı indi ve uzaklaşmaya başladı, Dutch "Bir şey var ..." diye seslenince durdu.

"Ne?"

"Karaoke gecesinde kendi işimi yapmak istiyorum. Ve bunu siz içinüz olmadan yapamam," diye bitirdi şarkı söyler gibi bir sesle.

Shen, Dutch'ın "şeyinin" ne olduğunu bilmiyordu ama Charlie'nin arkasını döndüğünde attığı bakıştan rahatsız olmuştu.

"Senin için vokal yapmayacağım."

"Ama sen zaten rutini biliyorsun ve bu işte gerçekten iyisin. Vahşi köpekler buna bayılacak."

"Vahşi köpeklerin neyi seveceği umurumda değil."

Max sırtarak, "Hadi Charlie," diye itti. "Üçümüz birden olmalıyız." "Ve," diye ekledi Stevie, "telafi etmek için çok güzel bir yol."

"Charlie küçük bir kızın sesiyle acımasızca alay ederek, "'Ve telafi etmek için çok hoş bir yol,' diye taklit etti.

Şimdi bara yaslanmış olan Dutch gülümsedi. "Bu bir evet mi, kalbimin Charlie'si?"

* * *

"Neler oluyor?" Britta kardeşlerinin arasında durarak sordu, Shen ise Berg'in yanına yerleşmişti. Coop ve kardeşleri tam önlerindeydi.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Berg. "Ama eşsiz bir şarkı."

"Seksenli yıllardan kalma eski bir şarkı," diye açıkladı Coop. "Kid Creole ve Coconuts'tan."

"Bunu nereden biliyorsun?" Britta sordu. "Adlarımı hiç duymadım." "Ansiklopedik müzik bilgisi. Stevie'de de var."

"Beni endişelendiren müzikten çok dans figürleri."

"Temelde videoyu yansıtıyorlar. Bir filmde alınmış. Bu bütün bir şey."

"Vahşi köpekler bunu seviyor gibi görünüyor."

"Yanılıyor olabilirim," dedi Oriana, "ama kiralık evimizi sonsuza dek elimizde tutabileceğimizden eminim."

Coop güldü. "MacKilligan kardeşlerle arkadaş kaldığımız sürece." Kardeşler aniden sessizleşti ve hepsi küçük kardeşlerine baktı. Kyle da onlara baktı, sonra da, "Eğer

Stevie

Siz sürtüklerin endişelenecek bir şeyi olduğunu sanmıyorum!"

* * *

Irene telefonuna gelen mesajı duyana kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişti. Saati o zaman fark etti. Kocasının yine saatlerinden şikâyet edeceğini bildiğı için biraz ürperdi.

Ama New York'taki evlerinin koridorunda ilerlerken, kocası onu merdivenlerin yanında karşıladı, üzerinde yaşına rağmen mükemmel vücudunu ortaya çıkaran eşofman altından başka bir şey yoktu.

Telefonunu kaldırdı. "Veletten haber aldım. Kız kardeşi biliyor ama her şeyin yolunda olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu kocası, telefonunu kaldırarak. "Çünkü psikopattan duydum ve ona göre beni bir daha gördüğünde yüzümü parçalayacakmış."

"Eh... en azından deri yüzme işini atlattık."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabahın üçünde Queens'teki eve döndüler ve herkes kendi işine bakmaya başladı.

Kyle oturma odasına girdi, ellerini havaya kaldırdı ve aniden "Yaratmalıyım!" dedi. Sonra evi terk etti ve arkadaki müstakil garaja gitti.

Max bir porsuğa dönüştü ve tırısra evden çıktı. Shen onun arı kovanlarını yağmalamaya gittiğini düşündü. Ta ki bir tıslama sesi duyup pencerenin önünden bir kedinin koşarak geçtiğini ve Max'in onu takip ettiğini görene kadar.

"O kediye rahat bırakın!" Stevie bağırdı ve Shen arka kapının çarparak açılıp kapandığını duyana kadar evin içinde koştu.

Arka bahçede çığlıklar yükselmeye başlayınca Britta ve Dag hemen dışarı çıkıp evlerine döndüler ama Berg Charlie'yi bekledi.

"Yarın," dedi Shen'e parmağıyla işaret ederek, "bir toplantımız var. Hepimizin. Tüm detayları ve bilgileri masaya yatıracağız." "Kulağa hoş geliyor."

"*Hâlâ* hayal kırıklığına uğramış durumdasın."

"Biliyorum."

Dışarı çıktı, Berg sessizce onu takip etti. Muhtemelen üçüzlerin evine gidecekti, böylece onu duyacaklarından endişe etmeden kız kardeşleri hakkında şikâyet edebilecekti.

Shen başını kaşıdı ve kanepeye oturdu. Silahını kılıfından çıkardı, şarjörü düşürdü ve fişek yatağını temizledi. Bir süredir kullanmamış olmasına rağmen temizlenmesi gerekiyordu -Kyle'ı koruma işini üstlendiğinden beri birkaç haftadır poligona gitmemişti- ama saat sabahın üç buçuğuydu ve çok yorgundu. Tek yapmak istediği yatağa gidip biraz uyumaktı. Özellikle de sabahı Charlie MacKilligan'ın azarlamalarını dinleyerek geçirmek zorundaysa.

Şarjörü yerine takıp silahını yeniden kılıfına yerleştiren Shen tam ayağa kalkacaktı ki bu kanepede de rahatlıkla uyuyabileceğine karar verdi. Daha önce de üzerinde uyumuştı ve oldukça rahattı.

Boz ayılar için yapılmış. Ama o daha uzanamadan arka kapı açıldı ve tekrar çarparak kapandı.

Stevie oturma odasına doğru yürüdü. Yüzündeki ifade kız kardeşini ikna edemediğini gösteriyordu ama Shen kedinin kaçtığından şüphe etmiyordu. Bu kurnaz bir kedi idi ve herhangi bir porsuktan çok daha hızlıydı.

"Herkes nerede?" diye sordu.

"Charlie Berg'le birlikte onun evine gitti."

"Muhtemelen biz duymayalım diye bizi şikâyet etmek için."

"Büyük ihtimalle."

"Aç mısın?" "Her zaman."

"Charlie'ye taze bambu sipariş ettirdim. Sanırım mutfakta." "Harika. Teşekkürler."

"Evet, tabii. Tabii. Ben yukarı çıkıp duş alacağım."

Shen başını salladı ve kanepeye uzandı. O kadar yorgundu ki, bambuyu daha sonra alabileceğini düşündü.

Kolunu başının arkasına koyup geniş bir nefes aldı, gözlerini kapatıp minderlere gömülerek rahatladı.

Tam uykuya dalmak üzereydi ki ikinci kattaki banyoda duşun açıldığını duydu.

Shen gözlerini açtı, tavana baktı ve kendi kendine "Ne yapıyorum ben?" diye sordu.

* * *

Stevie duşa girdi ve ılık suyun üzerine dökülmesine izin verdi. Uzun bir gün olmuştu ve evde olduğu için mutluydu, bu, o lanet kediye öldürmeye çalıştığı için kız kardeşine bağırarak on dakika geçirmesi anlamına gelse bile.

Avucuna şampuan dökerek başını ovdu, kendi deyimiyle "kulüp kokusunu" saçlarından ve vücudundan çıkarmak istiyordu. Banyo kapısı açıldı ve "Shen?" diye seslendi.

"Evet."

"Hâlâ bambuyu arıyorsan," dedi, saçındaki şampuanı durularken, "Charlie bir nedenden dolayı onu odama koydu."

Stevie kız kardeşlerinin sahip olduğu altı farklı çeşit banyo köpüğüne baktı. Bu kadar çok çeşit gerekli miydi? Sabun... sabun değil miydi?

Shen'in hemen arkasından, "Ama şimdi acıktım," dediğini duydu.

Stevie omzunun üzerinden baktı. Shen duştaydı, çıplak omuzları çok yer kaplıyordu.

Ona dönerek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. "Açım."

"Bambu orada," dedi, işaret ederek.

Adam içeri girdi ve arkasındaki duvar onu durdurana kadar geri çekilmesini sağladı. İri elleri Stevie'nin beline dolandı ve onu kolayca tuttu.

Stevie parmaklarını Stevie'nin kollarında ve pazularının üzerinde gezdirdi; Shen eğildi, dudaklarını dudaklarına bastırmadan önce bir an onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. Dudakları birbirine değdiği anda Stevie'nin tüm vücudu ısındı, göğüs uçları sertleşti, amı ıslandı. Adamın kaslarını kavradı, dilini onunkinin etrafında kaydırđı. Birden ona doyamaz oldu. Onun her şeyini istiyordu. Öpüşmeleri yoğunlaştı, her biri talep ediyor, kavrıyordu.

Sonra Shen aniden geri çekildi ve onun önünde bir dizinin üzerine çöktü. Kızın sağ bacağına omzunun üzerinden kaldırdı ve yüzünü kızın amına dayayarak derin ve uzun bir şekilde yalamaya başladı.

Çok acıkmıştı. Bunu hissedebiliyordu.

Stevie elini onun başının arkasına koydu, parmaklarını ıslak saçlarına geçirdi, ayaklarının altındaki küvetin ıslaklığıyla savaştı, ayağının kaymasından ve adamın durmasından korkuyordu. Onun durmasını istemiyordu. Onun durmasını asla istemedi.

Dili klitorisine gitti, etrafında dolaştı, fiskeledi, dudaklarının arasında emdi. Parmaklarını onun saçlarında sıktı, onu uçurumun kenarına götürmesini istiyordu, ama adam dilini tekrar amına götürdü, içine kaydırđı, sanki kendi sikiymiş gibi okşadı.

"B o ş a l m a m gerek," diye yalvardı. Çünkü gerçekten istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Şimdi. Ve bekleyecek biri değildi.

Ve Shen onu bekletmedi. Klitorisini tekrar dudaklarının arasına aldı ve iki parmağını içine kaydırđı. Sonra işe koyuldu, Stevie kendini çıldırmış hissedene kadar onu emdi ve okşadı. Doğru düzgün düşünemez hale gelene kadar. Tüm bilgiler kafasını terk edene ve ihtiyaç, istek ve daha fazla açlıktan başka bir şey kalmayana kadar.

Orgazm olduğuunda ıgık attı ama serbest kalan elini hızla ağzına soktu. İhtiyacı olan son şey, gece dolaşan yerel ayıların bir sorun olduğunu düşünerek koşarak eve gelmesiydi. Sorun falan yoktu.

Shen geri çekildi, parmaklarını yavaşça kadının içinden çıkardı ve hala üzerine su dökülürken ona gülümsedi.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Çok daha iyi ama," diye ekledi onu iterek, "duşta sevişmek asla filmlerde görüldüğü kadar kolay değildir." Ona doğru uzandı ve suyu kapattı, sonra duşun kapısını açtı. "Ve şimdi içimde sana ihtiyacım var."

* * *

Onu çıldırtıyordu.

Bu orgazm onu sakinleştirip duşta rahatça oynaşmalarını sağlamak yerine, ona neye ihtiyacı olduğunu söylüyordu - talep ediyordu!- ve bu da onun kendisini becermesiydi. Sevimli, romantik bir şekilde de değil. Onu banyodan yatak odasına sürüklediği şekilde de değil. Her ikisi de sırlıslıklamdı ve parke zemin üzerinde ilerlerken iz bırakıyorlardı.

Yatak odasına girdiklerinde, kapı arkalarından sıkıca kapandı, yatağına yatmadan önce ona bir prezervatif fırlattı, bacakları açıldı.

Adam itiraz etmedi. Onu yavaşlatmaya çalışmadı. Bunun yerine prezervatifi olabildiğince hızlı bir şekilde taktı, sonra uzanıp kolundan tuttu ve onu yataktan çekti. Onu kendinden uzaklaştırdı ve şifonyerinin üzerine eğdi, vücudu parlak ahşap üstündeki her şeyi devirdi.

Shen elini Stevie'nin sağ dizinin altından geçirip yukarı kaldırdı ve şifonyerin üzerine koyduktan sonra sertçe içine girdi.

Stevie haykırdı ama şaşkınlıkla birlikte bir kahkaha da attı.

Bir eliyle sol kalçasını kavrarken, diğer eliyle de kaldırdığı bacağı tutarak onu sertçe becerdi. Başının aynaya çarpmasını engellemek için ön kolunu aynaya bastırdı, sert nefes alışları Shen'i daha da çıldırttı.

Kız doğru düzgün düşünemediğinden emin olduğunda nasıl yavaş ve eğlenceli olabilirdi ki?

Shen sikini Stevie'nin içinden çıkardı ve Stevie'yi ters çevirerek kıçını şifonyerin üstüne düşürdükten sonra sikini tekrar içine soktu. Stevie ona sırtarak bacaklarını daha da açtı ve topuklarını tahtaya dayadı.

Adam onun kıçını sıkıca kavradı ve daha iyi bir açı elde edebilmek için yukarı kaldırdı. Gözlerinin içine bakarak ona vurmaya başladı. O da karşılık verdi. Başka tarafa bakmıyordu. Utangaçlık yoktu. Gariplik yoktu.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," dedi ve ellerini Shen'in omuzlarına vurarak parmaklarını kaslara geçirdi.

Shen, klimadan gelen soğuk havanın hâlâ duşla ıslanmış vücuduna çarpmasına rağmen ter içinde kaldı. Kafa derisinde, kollarının altında hissedebiliyordu. Ona yeterince sahip değilmiş gibi hissediyordu. Daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu.

"Kahretsin!" Stevie'nin nefesi kesildi. Gözlerini kapadı ve tekrar "Kahretsin!" dedi. Boşaldı. Ve adam onu sikmeye devam ederken izledi. Tüm vücudunun nasıl gerildiğini ve sırtının nasıl dikleştiğini izledi.

"Yessss," diye tısladı, amı onu o kadar sıkıyordu ki neredeyse dilini yutacaktı.

Vücudu nihayet gevşediğinde gözlerini açtı ve efordan nefes nefese kalırken ona en tatlı gülümsemesini verdi.

Shen onu şifonyerinden kaldırdı ve yatağına götürdü. Önce kendisi yattı, siki hâlâ onun içindeydi ve altından uzanıyordu.

Kadın onun üstünde rahatladı, dizleri kalçalarının yanındaydı. "Ne istiyorsun?"

"Sıra sende. Becer beni. Beni boşalt."

Tatlı gülümsemesi, amını Shen'in sikinin üzerinde sıkılaştırıp kalçalarını Shen'e doğru sallamaya başladığında olumlu anlamda sinsi bir hal aldı.

Shen uzandı ve göğüslerini avuçlarının arasına aldı, başparmaklarıyla meme uçlarını daire içine aldı.

"Bu iyi hissettiriyor," diye iç geçirdi.

Adam cevap bile veremedi. Sadece homurdandı.

"Burada işimiz bittiğinde," diye devam etti, ona bakarak, "duşta geri dönmemiz gerekecek. Ve oradayken sikini ağzıma alıp öyle bir emeyeğim ki..."

Shen dişlerini sıktı ve kadının kalçalarını kavrayarak hareket etmesini engelledi.

"Seni kötü kaltak," diye nefes nefese bağırdı, henüz boşalmamak için kendini zor tutuyordu. Henüz boşalmak istemiyordu. Ama kadın onunla oynuyordu. Onunla alay ediyordu.

Onu çıldırtıyordu! Tekrar!

Güldü, saçlarını geriye savurdu.

"Ve seni o oral seks için tutuyorum," diye uyardı onu.

Eğildi, kollarını boynunda dolaştırırken göğüsleri göğsünde kayıyordu ve ağzını kulağına bastırdı.

"Yapsan iyi edersin. Çünkü dizlerimin üzerinde olacağım," diye fısıldadı. "Boğazımın arkasına çarpana kadar seni sonuna kadar emeceğim. Seni çok sert boşaltacağım."

Sonra kesici dişiyle kulak memesini ısırdı ve işte o an Shen boşaldı. O kadar yoğundu ki, hiç duramayacağından endişelendi, kalçaları ona çarpıyordu, parmakları hala kalçalarını onunkilere karşı tutuyordu. Adam inlediğinde, kadın sanki sesi bedenine alıyormuş gibi ağzını onunkinin üzerine bastırdı.

Ve daha sonra, yatağına uzandıklarında, nefes nefese ve anlık bir yorgunlukla, Shen düşünebildiği tek şeyi söyledi ... "Zing."

Stevie ona baktı. "Ne?"

"Unut gitsin." Onu kendine çekti ve başını göğsüne yasladı. "Bunu açıklamak çok zor."

Bölüm YİRMİ ALTI

Çıplak ama temiz Stevie son eseri üzerinde hararetle çalışıyordu. Oriana'nın balesi. O böyle düşünüyordu. Aslında bir opera planlamıştı ve kız kardeşleriyle birlikte New York'a ilk geldiklerinde bunun üzerinde çalışıyordu. Ama Oriana'yla tanıştıktan ve ona yardım etmek istediğine karar verdikten sonra operayı baleye çevirmişti.

Ve Oriana'nın topluluğuna bu iş için başvurduğundan beri *sürekli* telefonlar alıyordu. Bağırıp çağırımları biraz komikti. Komik ve çok ihtiyaç duyduğu bir ego desteği.

Çalışmalarını üçüncü müzik defterine yazan Stevie, Shen'in yine uykusunda konuştuğunu neredeyse fark etmemişti. Shen'in bu tür şeyleri sık sık yapıp yapmadığını bilemiyordu. Onunla o kadar uzun süredir birlikte olmamıştı ama birlikte uyudukları birkaç seferde Shen konuşmuştu. Genellikle bambu hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Yatağın ucunda çalışmaya devam etti, onun uykudan kaynaklanan yemekle ilgili saçmalıklarını dinleme zahmetine girmede, ta ki "Hadi Stevie. Dalga geçmeyi bırak."

Şok olmuş bir halde hemen başını kaldırıp işine baktı.

"Bana bambuyu ver," diye yalvardı uyku-Stevie'sine, gerçek-Stevie'nin gözlerini devirmesine neden oldu.

"Tabii ki seni seviyorum."

Stevie yatağındaki pandaya aval aval baktı ve onun sahip olmadığı bambuyu uyurken yemesini izledi.

Kısa süreliğine katatonik hale gelmiş olabilirdi. Emin değildi.

Defterini bir kenara bırakan Stevie ayağa kalktı ve hızla bir şort ve atlet giydi. Parmak uçlarında yatak odasını geçti ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Merdivenlerin başına geldiğinde Charlie'nin mutfakta olduğunu duydu ve rahatlamış bir halde onunla konuşmak için merdivenlerden aşağı koştu.

Charlie, Stevie'yi mutfak kapısında görünce, "Günaydın," diye mırıldandı. "Veterineri kontrol ettim. Benny çok iyi durumda. Yakında onu eve getirebileceğiz. Fotoğraflarını gönderdiler. Telefonumdalar. Ve ben

tarçınlı çörekler yapıyorum, böylece herkesin balı sevmediği konusunda sızlanmanı dinlemek zorunda kalmıyorum." Stevie bir şey söylemeyince, yoğurduğu hamurdan başını kaldırıp baktı. "Neyin var senin?"

Stevie yukarıyı işaret etti; başını salladı.

"Yakın olduğumuzu biliyorum ama bana ne anlatmaya çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Mutfağa girdi ve fısıldadı, "Shen az önce beni sevdiğini söyledi. Ama uyuyordu. Ayrıca uykusunda bambu yiyordu. Yani ... bu bir şey ifade etmiyor, değil mi?"

Dudakları yana kıvrılmış, bakışları tavana odaklanmış olan Charlie cevap vermek için bir an bekledi. Stevie'yi bekletti.

Sonunda, "Şeyllll... bambuyu seviyor. Ve rüyasında bambu yediğini görürken senden bahsetti." Kahverengi gözleri Stevie'ye kilitlendi. "Sanırım bu aşk," diye fısıldadı.

"Olamaz."

"Bu seni neden rahatsız ediyor?" Charlie yoğurmaya devam etti. "Belli ki onun için deli oluyorsun."

"Delirmedim! Bu ilişkinin kontrolü tamamen bende."

Charlie güldü. "O pandayı kokunla işaretlemiş olabilirsin ama bu ilişki üzerinde *hiçbir* kontrolün yok."

Stevie, Shen'in merdivenlerden indiğini duydu. Tezgâhın yanındaki tabureye atladı ve rahat görünmeye çalıştı. Shen gülümseyerek mutfağa girdi.

"Günaydın," diyerek onları selamladı ve spor çantasını kaldırdı. "Taze bambu için çok teşekkür ederim, Charlie."

"Sorun değil."

Stevie ve Charlie'ye baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Charlie. "Bu tarçınlı çöreklerle işim bittiğinde, sonraki adımlar hakkında küçük bir toplantı yapacağız."

"Kulağa hoş geliyor." Stevie'ye doğru eğildi ve arka kapıdan çıkmadan önce onu şakağından öptü.

Shen gittikten sonra Charlie, "Bil diye söylüyorum," dedi, "sessiz kaldığında bile kafana bir tuğla yemiş kadar kurnazsın."

Stevie kız kardeşine ters ters baktı. "Peki *bu* ne anlama geliyor?"

* * *

Bol gri bir eşofman, mavi bir tişört giyen ve ayakkabısız olan Shen garajı kontrol etti. Kyle hâlâ çalışıyordu ve görünüşe bakılırsa bir gece önce onlardan ayrıldığından beri hiç ara vermemişti, bu da biraz uyuyana kadar onunla başa çıkmanın imkânsız olacağı anlamına geliyordu.

Shen sessizce yan kapıyı kapattı ve en sevdiği ağaca gitti; garajın yanındaki büyük ağaca. Spor çantasını açarak bambuyu altına attı. Spor çantasını bir kenara fırlattı ve küçük saplardan birini ağzına attı.

O anda gülünç derecede mutlu olan Shen, sağlam bir dal bulana kadar ağaca tırmandı. Üzerine oturdu, geriye doğru gevşedi ve dizlerinin dalın üzerinde bükülmesine izin verdi, böylece orada rahatça asılı kalabildi, kolları ileri geri sallanıyor, parmakları aşağıdaki toprağı zar zor kazıyordu.

Birkaç dakika sonra Creedence Clearwater Revival'ın en sevdiği şarkılarından biri olan "Lookin' Out My Backdoor "u söylemeye başladı.

Neden mi? Çünkü keyfi yerindeydi ve harika bir gündü! Creedence Clearwater Revival her zaman harika günler içindi.

* * *

Stevie, "doo, doo, doo"-çıtırtı-"arka kapımdan dışarı bakıyorum"-çıtırtı-"arka kapı" sesini duyana kadar birinin şarkı söylediğini fark etmemişti. Kahvesini bıraktı ve mutfak penceresine doğru yürüdü. Önündeki küçük tezgâhın üzerine eğildi ve pencereyi açtı.

Kısa süre sonra Charlie de pencereden garaja doğru bakabilmek için küçük alana girmeye zorlanıyordu.

Birlikte Shen'in alçak bir ağaç dalına asılıp bambu yemesini ve ısırıklar arasında şarkı söylemesini izlediler.

"Sesinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum," dedi Stevie kız kardeşine.

"Connecticut'ta doğup büyümüş olmasına rağmen arka bahçemizde bir Çin pandasının country şarkısı söylemesi sence de garip değil mi?"

Stevie başını salladı. "Hayır. Ama yine de polka müziğini seviyorsun."

"*Dans edilebilir*," diye tersledi Charlie.

Arka kapı açıldı ve Charlie hareket edince Stevie arkasına yaslanıp Max'in çıplak, yüzünün yarısı üç kat şişmiş bir halde içeri girdiğini gördü.

"*Ne oluyor lan?*" Charlie aynı anda Max'i fark ederek sordu.

Max bir şeyler söyledi ama ağzının yarısı bu kadar şişmişken ne dediğini anlamak zordu.

"Ne?"

Max yutkundu ve dikkatlice "Kedi ... kaşıma. Kedi ... spreyi."

Charlie'nin tüm vücudu sarsıldı ve yüzü şaşkınlıkla karıştı, ama bir kez daha "Ne?" diye soramadan Stevie onun yerine yorumladı.

"Sanırım Max'in söylediği şey, sürekli kavga ettiği sokak kedisinin yüzünü tırmaladığı ve ..." Stevie gülmemek için boğazını temizledi. "Sonra da üzerine sprey sıkmış." Burnunu ovuşturdu. "Bir tür alerjik reaksiyon geçiriyor olmalı."

"Ah, tatlım." Charlie başını salladı, elini kısa bir süreliğine ağzına götürdü. "Bu sadece bir öneri ama... belki de o kediyle uğraşmayı bırakmalısın."

"*Bunu o başlattı,*" diye homurdandı Max, *o* kadar öfkeliydi ki kelimeleri nispeten açıktı.

"Kediyi nasıl suçlarsın?" Stevie kız kardeşinin yüzüne buz torbası koymak için dondurucuya uzanırken sordu. "Başparmakları yok ki."

Döndü ve paketi yere bıraktı. Kız kardeşinin yüzü, Stevie'nin buz torbasını alması için geçen üç saniye içinde iki katına çıkmıştı. Tekrar.

"Tamam," dedi sakın kalmaya çalışarak. "Sanırım bu noktada alerjik reaksiyon ve enfeksiyonun bir kombinasyonuyla karşı karşıya olabiliriz."

Charlie çörekleri fırına koyarken, "Neden öyle dedin- *Yüce Tanrım!*" diye sordu. Fırının kapağını çarparak kapattı ve mutfak çekmecelerini umutsuzca tek tek karıştırmaya başladı.

"Ne-" diye sormayı başardı Max.

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyledi Stevie. "Ama ben gidip EpiPen'imi alacağım."

Max bir şeyler mırıldandı ve Stevie cevap verdi, "Her zaman yanımda birkaç EpiPen bulundururum. Tanıdığım pek çok insanın alerjisi var ve hazırlıklı olmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin," diye sözlerini bitirdi ve hızla merdivenlerden çıkıp yatak odasına gitti. Sırt çantasını aldı ve yatağının üzerinde baş aşağı tuttu. Her şey dökülene kadar salladı ve iki kalemi bulana kadar yığının etrafını kazdı.

Stevie koşarak aşağı indi ve Charlie muzaffer bir edayla reçete şişesini havaya kaldırırken mutfığa döndü.

"Buldum!"

"O da ne?" Max Charlie'yi göstererek mırıldandı.

"Antibiyotikler," diye açıkladı Stevie. Max, Stevie'nin elinde tuttuğu nesneleri gösterdiğinde, "EpiPens," dedi.

"Sen sahip olmak bir alerjik tepki," o gitti üzerinde.
"Biz ihtiyaç bunu uygulamak ve sonra sizi hastaneye götürmek için."

Max'in yüzünün sağ tarafı inanılmaz derecede şişmişti - bu noktada insan gibi bile görünmüyordu, daha çok yarı şişirilmiş bir balona benziyordu
-Sadece sol gözünü devirebildi.

"Alerjik enfeksiyon yok. İyiyim."

"Tatlım, sen iyi *değilsin*."

"O haklı," dedi Charlie, Max'in kolunu tutarak. "Seni hemen hastaneye götürmeliyiz."

Max Charlie'nin elinden kurtuldu. "İyi. Göster."

Stevie kız kardeşinin onlara ne kadar "iyi" olduğunu "göstermesini" beklemekten daha iyisini bilmeliydi ama akli başında kim birinin duvara doğru yürüyüp kafasının şiş tarafını duvara çarpacağını düşünürdü ki?

Bunu kim yapar ki? Kim mi?

Dehşete kapılan Stevie elleriyle ağzını kapattı, EpiPen'leri hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Charlie antibiyotik dolu plastik şişeyi yere düşürdü, gözleri irileşmişti.

"Max!" diye bağırdı. "*Ne oluyor lan?*"

Max önce cevap vermedi, sırtı onlara dönüktü, elleri başının derinliklerine gömülmüştü. Ama sonra, nihayet onlarla yüzleşti.

"Gördünüz mü?" diye sordu, sönmüş başını göstererek. "Ben iyiyim. Sadece bir balon gibi patlatmam gerekti." EpiPen'leri salladı. "Yani, buna ihtiyacım yok."

Stevie hâlâ kız kardeşinin yüzünü işaret ediyordu. "Yüzünde çok kızgın kırmızı çizgiler var. . var."

"*Bu* enfeksiyon. Enfeksiyonum olmadığını söylemedim." Charlie'nin reçete şişesini almasını izledi. "Yine de neden evde antibiyotik bulundurduğunu bilmiyorum."

"Gerçekten bilmiyor musun?" Stevie sordu. "Kafanı duvara çarptıktan sonra bile mi?"

"Fazla dramatik olma."

"Hiç de dramatik değildim."

"Bunu ne kadar sık yapman gerekiyor?" Charlie hapların yarısını masanın üzerine dökerek sordu. Max hapların yarısını şimdi, diğer yarısını da

yaklaşık sekiz saat. Tam insanlarda olduğu gibi yedi ila on gün boyunca günde iki kez falan değil. Şekil değiştirenler önemli sağlık sorunlarına çok daha hızlı müdahale etmek zorundaydı çünkü sistemleri çok hızlı çalışıyordu.

"Hap alıyor musun?" Max sordu.

"Hayır. Kafanı duvara mı vuruyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi ve su bile içmeden birkaç hap içti.

Stevie hızla buzdolabından bir şişe su aldı, açtı ve Max'in önüne koydu.

"Teşekkürler. Sanırım, gerektiği kadar sık. Neden sordunuz?"

"Çünkü beyninin röntgenini çekersek, son kırk yıldır NFL'de oynuyormuşsun gibi görüneceğinden endişeleniyorum."

"Porsuk kafatasım var." Max birkaç hap daha yuttu. "Her şeyle başa çıkabilir. Sadece etrafındaki et zayıf ve birazcık kedi çişini kaldıramıyor."

"Bu doğru!" Stevie güldü. "Bütün bunlar senin bir kediyle tartışmanla başladı, değil mi?"

"Bana saldırdı."

"Evet. Tabii ki saldırdı."

Stevie ön kapının açılıp kapandığını duydu. Dunn'lardan birinin mutfığa girdiğini görmeyi bekliyordu ama gelen üçüzlerden biri değildi. Kyle'ın ablası Oriana'ydı. Üzerinde minik bir bikini, parmak arası terlikler, kocaman bir hasır şapka ve omzunda bir havlu vardı. Ayrıca yanında kitaplarla dolu olduğu anlaşılan büyük bir bez çanta taşıyordu.

"Herkes merhaba," dedi.

Buzdolabının önünde kısa bir süre durdu ve bir şişe portakal suyu almak için içeri uzandı. "Havuzun yanında olacağım Stevie," dedi dışarı çıkmadan önce.

Kız kardeşler uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra Max, "Onun sıska kışını buralarda çok sık görmek zorunda kalacak mıyız?" diye sordu.

"Hey!" Stevie ona hatırlattı. "O benim arkadaşım."

"Awww," diye alay etti Max. "Küçük Stevie'nin bir arkadaşı var."

Charlie mutfak masasına dönerek yerel ayılara rehin verebileceği birkaç hızlı ekmek yaptı ve böylece tarçınlı çörekleri geri kalanı için sakladı. "En azından ben Stevie'nin arkadaşlarından nefret etmiyorum... senin arkadaşlarının aksine. Onlardan nefret ediyorum."

Stevie sırtıttı. "Aynen öyle."

"Kapa çeneni."

"Sen kapa çeneni."

"Eğer kavga edecekseniz," diye uyardı Charlie, "bunu oturma odasında yapın. Burada değil. Ama siz ikiniz boğuşmaya başlamadan önce . . . Stevie, çış gibi kokuyor."

Max onu yakalamaya gitti ama Stevie çılgınca arka kapıdan kaçtı.

* * *

Oriana garaja girdi ve ağabeyinin yaptığı işe ağzı açık baktı. Mermerle çalışıyordu ve o bile kabul etmek zorundaydı ki çok iyiydi. Belki de dünyanın yaşayan en iyi heykeltıraşıydı.

Tabii bunu ona asla söylemeyecekti. Tıpkı ailesinin geri kalanıyla dans edişini izlemek "zorunda kaldığı" her seferinde olduğu gibi, en son ne zaman yemek yediğini soruyordu.

Çıplak Bo Novikov heykelinden uzaklaşan Kyle -kardeşinin çıplak bir Bo'nun neye benzediğini sadece tahmin ettiğini umabilirdi- dua ediyormuş gibi ellerini birleştirdi ve eserine baktı.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu ve işte o zaman Oriana onun garajda kendisiyle birlikte olduğunu bildiğini fark etti.

"Sorun değil, sanırım."

Omzunun üzerinden ona baktı, gözleri onunkiler gibi yuvarlanıyordu. "Sadece çok kıskançsın."

"*Seni* pek kıskanmıyorum. Çoğunlukla senin aksine kapılara çarpmamayı başardığım için."

"Aklımda hep bir sürü şey var. Yürümek dikkatimi dağıtıyor," diye el sallayarak reddetti. "Sormak istediğim, sence bu Kiki Li için yeterince iyi mi?"

"Asla tanışamayacağın biri mi?" diye sordu Shen, Kyle'ın korumadan bir tanışma ayarlamasını istemesine verdiği tepkiyi hatırlayarak.

"Oh, onunla bugün tanışacağım." "Shen

bunu ayarlayacağını mı söyledi?"

"Oh, hayır. Böyle bir şey söylemedi. Ben de telefonunu çaldım, klonladım ve işim bittiğinde, yaklaşık bir saat önce, ona mesaj attım.

onu."

"Ne yaptın?"

* * *

Stevie üst kattaki duşun sesini duydu ve Max gittiği i ç i n mutfığa döndü.

"Shen'le konuştun mu?" Charlie, Stevie odaya girer girmez sordu.

"Hayır. Neden Shen'le konuşayım ki?"

"Çünkü sen hiçbir şeyi kendine saklamazsın. Bu yüzden dışarı ç ı k t ı ğ ı n ı düşündüm."

"Dışarı çıktım çünkü Max'in üstü başı çiş içindeydi." "Sadece yüzü."

"Ondan bahsetmişken. . . Kedi için biraz ton balığı koymalıyım." "O kediye beslemeyi bırakmalısın."

Stevie kız kardeşine, "O bizi seçti," diye bilgi verdi. "Sadece sineye çek."

Stevie baş üstü dolaplarından birinden bir ton balığı konservesi çıkarmıştı ve kapı zili çaldığında bir açacak almaya gidiyordu. Ama cevap veremedi Charlie kolundan tutup onu geri çekti.

"Arkamda kal," diye uyardı, 380'liği elinde tutuyordu. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Ama kız kardeşi çoktan gitmişti.

Stevie, Charlie'yi evin içinde takip etti ve kapıyı açtığında onun arkasındaydı.

Ama Charlie bir göz attı -ve burnunu çekti- ve sinirli bir iç çekti. "Henüz bambudan bir şey yapmadım. Muhtemelen bugün de yapmayacağım."

Verandada duran iki kadının suratına kapıyı çarptı.

"Lanet olası açgözlü ayılar. Onları tanımıyorum bile."

Ama Stevie onları tanıdı, kız kardeşini itti ve fısıltıyla ona emretti, "O lanet silahı sakla! Hemen!"

Stevie nefes alarak kapıyı açtı ve kaşlarını çatmış iki kadına gülümsedi.

"Kiki Li," dedi. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel." "Sizi tanıyor muyum?"

"İşimden. Ben Stevie Stasiuk."

Kiki bir kaşını kaldırdı. "Vay anasını. Büyümüşsün."

Stevie geri çekildi, elini salladı. "Neden ikiniz de içeri gelmiyorsunuz?"

Shen'in kız kardeşleri eve girdiler. Kiki dışarıdaki sığağa rağmen tamamen siyah giyinmişti. Pahalı görünen ayakkabılarının topukları da on beş santim yüksekliğinde olmalıydı. O şeylerin içinde nasıl yürüyebiliyordu ki?

Stevie'nin ortanca kardeş olduğunu tahmin ettiği Zhen Li'nin üzerinde yağ lekeli bir kot pantolon ve Firestone yazılı bir tişört vardı. Ayrıca küçük bedenine uymayan büyük iş botları vardı. İki kız kardeş stil açısından daha farklı görünemezdi.

Kiki biraz kızgın görünüyordu, Stevie'ye yaklaştı ve "Kardeşimizi görmek istiyoruz" dedi. Ve bunu sanki Stevie'nin ona hayır diyeceğini düşünerek söylemişti ki bu çok garipti.

Stevie Charlie'yle bakıştı ve "Dışarıda bambu yiyor" dedi.

Li kardeşler dışarı çıktılar ve Charlie sordu, "Kyle bir şey yaptı. . değil mi?" diye sordu.

Stevie yüzünü buruşturarak, "Evethhh, sanırım o-" diye cevap verdi. Shen'in aniden dışarıdan "*Kyle!*" diye bağırdığını duydular.

Ve şimdi iki kız kardeş de ağlıyordu.

"Benim yerime mi geçtin?" Shen elini Kyle'ın ensesine koyarak sordu. Kyle'ı arkaya doğru yatırmış ve üzerine eğilerek yüzüne bakıyordu.

"Beni tanıştırmadın. Bir şeyler yapmak zorundaydım!"

"Telefonumu nasıl aldın ki?"

"Bunu sana söylemek sadece seni daha çok üzecek."

"Ve kız kardeşime seks kölesi olarak tutulduğumu mu söylediniz?"

"Bana inanmasından daha çok endişelenmelisin. Ya da bu durumda sana."

Shen çenesini patlattı ve çocuğu omurgasını kıracak kadar geriye doğru bükmeyi düşündü.

"Bırak onu, Shen." Kiki Shen'in omzuna dokundu. "Ona bir baksana. O daha küçük bir çocuk."

"Ben bir dahiyim," diye ısrar etti Kyle, hâlâ eğilmişti. "Ve size çalışmalarımı göstermeyi çok isterim."

"Kötü davranışları ödüllendirmiyorum."

"Shen," diye itti Kiki. "Bırak onu."

Shen Kyle'ı serbest bıraktı. Artık MacKilligan kardeşler de dışarıda onları izliyordu.

Kyle, Kiki'ye bakmadan önce Shen'e, "Teşekkür ederim," diye alay etti. "Çalışmalarımın bir kısmı garajda."

"Kyle-" diye söze başladı Shen ama çocuk onu duymazdan geldi ve kız kardeşini MacKilligan'ların garajına götürdü; burayı çalışmaları için geçici bir sanat atölyesi haline getirmişti.

İçeri girdiklerinde Shen Zhen'e döndü. Kyle'ı tanımadığı için bile ürperdi.

* * *

Kapı açıldığında ve Kyle yanında Shen'e çok benzeyen Asyalı bir kadınla içeri girdiğinde Oriana ayaklarını Kyle'ın stüdyosundaki küçük masaya uzatmış, ofis koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Belki de çok fazla. Bazı özellikler hem erkeklerde hem de kadınlarda işe yaramıyordu. Ama buna rağmen Oriana kadının tarzını beğenmişti. Jimmy Choo ayakkabıları da dahil olmak üzere giydiği her şey tasarımı.

"Benim işim tam şurada," dedi Kyle, garajda ilerlerken. Kadın durdu ve Oriana'yı inceledi.

"Seni tanıyorum," dedi.

"Tanıyor musun?"

"Seni dans ederken görmüştüm. Rusya'da."

"Doğru. Birkaç yıl önce Bolşoy'da dans etmişim."

"Giselle'i yapmıştın. Çok etkileyiciydi. Özellikle de senin yaşında bir dansçı için."

"Teşekkür ederim."

"Ben Kiki Li. Shen'in kız kardeşiyim." Oriana dünyada kendi izini bırakmış, adı bile güç taşıyan bir kadının girişine "Shen'in kız kardeşi" ifadesini eklemesini sevmişti. Bunu çok havalı buldu.

"Oriana-"

"Jean-Louis Parker. Yetenekli insanların isimlerini asla unutmam."

"Evet, evet, o harika biri," dedi Kyle geri dönüp Kiki'nin koluna girerek. Onu heykellerine doğru götürdü. Küçük, orta ve büyük boy parçalarla dolu bir odası vardı. Eski eserleri depoda bir yerdeydi. Kiki'ye söylemedi.

Çünkü onların "paraya ihtiyacınız olduğu için siz halk tarafından" çalınmasını istemiyordu.

Oriana orada oturup izlerken, Kiki parçadan parçaya geçiyordu. Sorular sordu, Kyle'a küçük olanlardan birkaçını öne çekti. Acele etmiyordu, garajın sıcaklığına aldırıyor gibiydi -klima yoktu- ve acele etmiyordu.

Bir saatten fazla bir süre sonra ikili Oriana'nın uzandığı masanın yanında durdu.

"Eee?" Kyle gülümseyerek sordu. İstekli.

"Çalışman teknik açıdan mükemmel."

"Teşekkür ederim."

"Ama ruhsuz."

Oriana telefonunda okuduğu kitaptan başını kaldırarak yüzünü buruşturdu.

"Ruhsuz mu?" Kyle şaşkın bir ifadeyle tekrarladı.

"Çalışmalarına bakıyorum," dedi Kiki sakın bir şekilde, gerçek bir duygu hissetmeden, "ve hiçbir şey hissetmiyorum. Keder yok. Acı yok. Neşe yok. Sadece ... soğuk, ruhsuz bir güzellik." Omuz silkti. "Bütün bu parçaları satıp bir servet kazanabilirsin. Eğer istediğin buysa. Ama kitlelere anlamsız şeyler pompalayan zengin bir sanatçıdan daha fazlası olmak istiyorsan, yapman gereken işler var. Sanatının ruhunu bulmalısın. Bana bir şeyler hissettir, Kyle. 'Çok güzel'den fazlasını söyleyebilmek istiyorum."

Onun omzunu okşadı. "İyi şanslar."

Sonra o ve pahalı Jimmy Choos'ları garajdan çıktılar ve Kyle orada öylece durup onun işgal ettiği yere bakakaldı.

Oriana bacaklarını masadan kaldırdı ve ayağa kalktı. Öylece gitmeyi düşündü. Jean-Louis Parker'ların çoğu ham duygularla arası iyi değildi. Kız kardeşi Toni'nin burada olmasını çok isterdi. Ya da babalarının. Hatta Coop'un bile. Ama burada değillerdi. Sadece kendisi ve eskiden Batı Yakası'ndaki evlerinin merdivenlerinden aşağı attığı küçük kardeşi vardı. En azından annesi ona durması gerektiğini söyleyene kadar.

Sonra Svetlana'yı ve o kaltağın Oriana'nın çalışmalarını nasıl eleştirdiğini düşündü "yardım etmek için, Darlink. Sadece yardım etmek için." Yine de Oriana, Kiki-Svetlana'nın aksine- Kyle'ı güvensiz kılmaya çalıştığını düşünmüyordu. Sadece açık sözlü davranıyordu. Ama bazen doğrudan konuşmak gerçekten can yakabilirdi.

Kapıdan uzaklaştı ve kardeşine doğru yürüdü.

"Onu dinlemek zorunda değilsin-"

"Haklı," dedi Kyle, onu şoke ederek. Kyle'ın, yıllardır kendisini eleştiren herkesi reddettiği gibi Kiki'yi de reddedeceğinden emindi. "O haklı. Bunu şimdi anlıyorum."

Kyle ona yaralı gözlerle baktı. "Sadece güzel olmasını istemiyorum, Oriana. Eserimin çağlar boyunca bir anlamı olmasını istiyorum. Yüzyıllar boyunca yaşamasını istiyorum."

"O zaman ruhunu bul. Sanatını yüzyıllar için yap."

Adam başını salladı ama Oriana onun yere bakmasından nefret ediyordu. Kardeşinin yıkımını tam anlamıyla *hissede biliyordu*. Bu yüzden daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Oriana kollarını kardeşinin omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. Ve adam ona tekrar sarılıp yüzünü boynunun kenarına gömdüğünde doğru şeyi yaptığını anladı.

* * *

"Ona ne söyledin?" Shen garajdan çıkan kız kardeşine sordu. Diğerleri eve geri dönmüştü ama Shen ve Stevie dışarıda beklemişti.

"Ona gerçeği söyledim," diye itiraf etti Kiki.

Shen gözlerini devirdi ve homurdandı. Bu tam da korktuğu şeydi.

"Ne?" diye sordu kız kardeşi. "O on yedi yaşında. O bir bebek!"

"O bir dahi ve onu şımartmamı istemedi. Ben de yapmadım. 'Bir sanatçıdan' 'sanatçıya' dönüşebilmesi için *ona* yalın gerçeği söyledim. Yaptığım şeyi yapıyordum. Beni bu yüzden buraya getirdi."

"Ya onun ruhunu öldürdüysen?" Shen bilmek istiyordu.

"Kişilikle hiçbir ilgisi olmayan gerçek ve dürüst bir eleştiri onun ruhunu öldürürse . . . o asla bir sanatçı olmak için yaratılmamıştı. Ama sen," diye ekledi Shen'i işaret ederek, "haklı olduğumu biliyorsun. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"O iyi biri."

"Ama harika olabilir. Ben harika istiyorum. Herkes iyi olabilir. Şimdi içeri giriyorum. Bir şeyler içmek istiyorum. Neden benimle gelmiyorsun?" diye sordu Stevie'ye.

Stevie, "Hemen geliyorum," diye söz verdi. Başını salladı ve yanlarından ayrıldı.

"İyi misin?" Stevie yalnız kaldıklarında Shen'e sordu. "Bunun olacağını biliyordum. Kız kardeşim-"

"Doğrudan."

"Bunu söylemenin en güzel yolu bu."

"Tek yolu bu. Sadece yıkıcı bir dangalak olduğunu düşünseydim, biliyorsun bir şeyler söyledim."

Shen gülümsedi. "Evet. Artık bir şey söyleyeceğini biliyorum."

Garaja doğru baktı. "Belki de Kyle'la konuşmalıyım." "Oriana içeride onunla birlikte."

Bu Stevie'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Jean-Louis Parker'lar kendi aralarında ne kadar didişirlerse didişsinler, Stevie onların gerektiğinde birbirlerini koruduklarını biliyordu. Charlie ve Max'in yaptığı gibi değil ama aynı kararlılıkla. Sadece daha az kan döküyorlardı.

Stevie parmak uçlarına kalkıp Shen'in yanağını öptü.

"Bu ne için?" diye sordu, yanakları hafifçe kızarmıştı.

"Çünkü bunca zamandır hıyarlık yapmıyordun... sadece Kyle'ı kız kardeşinden koruyordun."

"O bir çocuk. *Bir şeyler* yapmam gerekiyordu."

bölüm yirmi yedi

Kiki kendini sert biri olarak görmezdi. Açık sözlüydü, evet, ama sert biri değildi. Ona göre, zorbalar sadece kaba olmak için kaba şeyler söyleyen insanlardı. İnsanları kırıp dökmekten ve sonrasında canları isterse onları tekrar toparlamaktan zevk alıyor gibiydiler. Kiki ise, eğer sorarlarsa insanlara dürüstçe gerçeği söylerdi.

Çocuk sormuştu.

Ayrıca, neden onu incitmek için kendi yolundan çıksın ki? Onu buraya çekmek için kardeşinin telefonunu kullanmış olması umurunda değildi. İnsanlar onun dikkatini çekmek için daha tuhaf ve daha sağlıksız şeyler yapmıştı. Dergisinde, internette ya da televizyonda kendilerinden bahsetmesini sağlamak için. Bahsedilecek şey kötü bile olsa, bunu istiyorlardı çünkü bu onlara reklam sağlayacaktı. Dürüst olmak gerekirse -ve ne zaman değildi ki?- ona mesaj atanın kardeşi olmadığını biliyordu. Seks kölesi olarak "kapana kısılmak" mı? Kardeşi asla böyle bir durumda kapana kısıldığını söylemezdi.

Kyle Jean-Louis Parker'ın ise gerçek bir potansiyeli vardı. Bir geleceği vardı. Bunu görebiliyordu. Elbette, on yedi yaşındaki hafif sivilceli haliyle bile muhteşem olması onu incitmiyordu. Çakal kürkü renginde omuz hizasında saçları vardı - insanlar muhtemelen böyle görünmesi için boyadığını düşünüyordu ama Kiki daha iyi biliyordu - altın rengi gözleri ve keskin, köşeli elmacık kemikleri vardı. Daha da iyisi, ona iyi bir boy veren uzun bacakları vardı, ancak tam insanların neden bu kadar çok iri erkek ve kadının sağlıksız bir bal sevgisine sahip olduğunu sorgulamaması için genellikle kendi bölgelerinde yaşamak zorunda kalan boz ayılar ve kutup ayıları gibi acayip derecede uzun veya kaslı değildi. Ama Kyle yakışıklı bir çakaldı ve tüm ailesi garip ya da farklı görünmeden tam insan dünyasına kolayca uyum sağlamıştı. Doğuştan gelen yetenekleri dışında.

Ve Kiki birkaç yıl önce Kyle'ın kız kardeşini Bolşoy'da dans ederken görmüştü. Oriana henüz bir yetişkin bile olmamıştı ama Kiki'nin gördükleri onu şaşkına çevirmişti. Güzel çizgiler, narin beceri, hepsi çok daha büyük bir ceylanı ailesinin geri kalanını beslemek için inine sürükleyebilecek bir hayvanın kasları ve gücüyle birleşmişti.

Ama Kyle'ın aksine, Oriana sahnede tüm benliğini ortaya koyuyordu. Tek başına yeteneği bile onu harika bir dansçı yapabilirdi ama onu mükemmel yapan şey seyirciye verdiği şeydi. Bir bakışla, bir hareketle ortaya koyduğu şey. Tamamen giyinikken her şeyini ortaya koyuyordu. Bu öğretilemeyecek bir şeydi. Öğrenilemezdi.

Kyle bu duygusallığı bulmalı ve kız kardeşinin yaptığı gibi işine yansıtmalıydı. O zaman çocuğun bir şansı olabilirdi.

Elbette Kiki çocuğun dünyasını altüst ettikten sonra oradan ayrılabilirdi; Zhen'le birlikte Manhattan'ın güvenli ortamına dönüp bir şeyler içebilir ve şehir merkezindeki en gözde mekânda pahalı bir öğle yemeği yiyebilirlerdi. Ama küçük kardeşinin gözüne çarpan bu kadını en azından biraz tanımak istiyordu.

Kiki, Stevie Stasiuk'un bir melez olduğunu umursamıyordu. Yarı kedi, yarı porsuk olması. En azından fiziksel olarak, soluk teni ve boyalı koyu sarı saçlarıyla uzun zamandır tanıştığı en beyaz kızlardan biri olması da umurunda değildi. Tek önemsedığı, bu bir zamanların dahisinin Shen'e pislik yapmamasıydı. İnsanlar Stevie'nin bildiği kadar zeki olduklarında, herkesten daha iyi olduklarını düşündükleri için büyük bir pislik olabiliyorlardı. Ve Stevie iki alanda bir dahiydi: bilim ve müzik. Birinden diğerine sudaki bir yılan balığı gibi kayabiliyordu.

Aslında Kiki, Stevie'nin harika bir bale yazmış olabileceğine dair söylentiler duymuştu ve New York çoktan ayağa kalkmış, Stasiuk'un müziğini bir kez daha dinlemek için biletlere bir servet harcamaya hazır insanların dikkatini çekmişti.

Yine de ... istediği her şeye sahip olabilecek, istediği yerde yaşayabilecek, istediği her şeyi *yapabilecek* bu kadın, görünüşte yeni bir fırın ve buzdolabı olan nispeten küçük, eski bir mutfakta kız kardeşleriyle tartışıyordu. Biri siyah. Diğer Çinli. Üçü birbirine hiç benzemiyordu ama Stevie onları kız kardeşleri olarak tanıştırmıştı, Kiki kimdi ki sorgulasın?

Ortanca kız kardeş Max yeni duş almış görünüyordu, saçlarını hâlâ havluyla kurutuyordu. En büyük kardeş Charlie'nin üstü başı un içindeydi ve bir ara masanın üzerine "bambu çörekler" adını verdiği bir yığın çörek bırakıp eliyle işaret etti.

Zhen hemen bir tanesini kaptı, bir ısırık aldı ve tadına bakarak keyifle gözlerini devirdi. Sonra Kiki'ye dirsek attı. Bir boz ayı dışarıda asılı duruyordu

mutfak penceresinden havayı kokluyordu.

"Hey, Charlie," diye selamladı boz ayı onu. "Koku aldığımı sandım-"

Charlie pencereyi boz ayının yüzüne kapattı.

"Hiç hoş değil MacKilligan!" diye havladı ayı ama Charlie bundan pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Arka kapı açıldı ve Shen içeri girdi. Doğruca Kiki'ye baktı. "İyi iş çıkardın. Bir sanatçıyı daha yok ettin."

"Bu kadar dramatik olma."

Stevie odadaki pandaların her birine büyük birer Çin bambusu sapı uzatarak, "Kyle iyi olacak," dedi. "Bundan emin olacağım."

"Siz onun akıl hocası mısınız?" Kiki sordu.

"Bunu söyleyemem. Heykeltıraşlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onun yerine daha çok ön psikoloğuyum. İkimiz de birkaç yıl içinde bir psikoloğa ihtiyacı olacağından eminiz, bu yüzden onu buna hazırlıyorum. Lafı açılmışken ..." Saatine baktı ve sandalyesinin yanındaki sırt çantasını karıştırdı. Birkaç saniye sonra bir şişe reçeteli hap çıkardı.

Stevie avucuna bir hap sıkıştırdı ve Charlie küçük kız kardeşinin önüne bir şişe su koydu. Max hap şişesini Stevie'den aldı, kapağını yerine taktı ve Stevie'nin sırt çantasına geri koydu. Sonra, nedendir bilinmez, Max kız kardeşi hapını *içerken* kafasının arkasına bir tokat attı, bu da biraz boğulmasına neden oldu ... ardından da bağırmaya başladı.

"Eğer boğulup ölürsem, bu senin suçun olacak!" "Ben asla bu kadar şanslı olamazdım!"

Kapı çaldı ve Max sakince "Ben bakarım" dedi.

Zhen bir bambu çöreği daha kaptı. "Demek ilaç kullanıyorsun?" diye sordu Stevie'ye.

Kiki yüzünü buruşturdu ve ağabeyleri "Zhen!" diye havladı.

Kız kardeşleri pek konuşmadı ama Zhen nihayet konuştuğunda ... oy. "Ne yapıyorsun sen?" Kiki sıkılmış dişlerinin arasından usulca sordu. "Kardeşimizle çıkıyor," diye cevap verdi Zhen, yumuşak bir sesle ve aynı zamanda sıkılmış dişler. "Ya delinin tekiyse?" "Bu çok

kaba."

"Bunu az önce bir çocuğun yaşama arzusunu yok eden bir kadın söylüyor."

"Bu aynı şey *değil*."

"Seni duyabildiğimizi biliyorsun, değil mi?" Charlie sordu.

Stevie elini kaldırdı. "Sorun yok. Gerçekten." Zhen'e gülümsedi. "Panik bozukluğum ve depresyon nöbetlerim var. Ama her ikisini de ilaç ve terapiyle idare ediyorum."

"Bu gerçekten bizi ilgilendirmez," dedi Kiki.

"Sanki ilgilendirmiyor," diye tersledi Zhen.

"Hem de nasıl," diye homurdandı Charlie.

"Charlie," dedi Stevie, elini hızla kız kardeşine doğru kaldırarak. "Söz vermiştin. Daha dün gece."

"Zhen," dedi Shen, "belki de sen ve Kiki dışarı çıkmalısınız." "Senin için endişelendiğim için mi beni dışarı atıyorsun?" "Seni dışarı atıyorum çünkü kaba davranıyorsun."

"Uh, çocuklar ... ?"

Max mutfak kapısında durdu, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

"Ne?" Charlie sordu.

Max kenara çekildi ve Niles Van Holtz ile Ulrich Van Holtz mutfığa girdiler.

Kiki her iki adamı da tanıyordu. Van Holtz Steakhouse zinciri hakkında birden fazla kez yazmıştı. Ama neden MacKilligan'ların evinde oldukları konusunda Kiki'nin hiçbir fikri yoktu.

"Oh, hadi ama!" Charlie bağırdı. "Şimdi de ben sınanıyorum!"

Stevie oturduğu yerden sıçradı ve kız kardeşiyle yüzleşti. "Söz vermiştin."

"Ama-"

"Söz vermiştin!"

"Mutfağında duracaklarını hiç söylememiştin!" "Aaaaaaah!" diye bağırdı eski dahi.

"Başlama yine-"

"Aaaaaaah!"

"Bunu yaptığına inanamıyorum-"

"Aaaaaaah!"

"İyi!"

* * *

Shen rahat bir nefes aldı. Kız kardeşleri muhtemelen fark etmemişti ama Charlie'nin kot pantolonunun arkasına takılı bir .380 yarı otomatik kılıfı vardı.

Şortu; beline kadar uzanan un kaplı kırmızı tişörtü onu gözlerden saklıyordu.

Ama Stevie kız kardeşinin sinirli yüzüne doğru biraz çığlık atınca Charlie silahının kabzasını bıraktı ve iki kolunu da yanlarına indirdi.

Charlie'nin kız kardeşlerine zarar vereceğinden endişelenmemiştir. Vermeyeceğini biliyordu -her ne kadar Zhen melezin sabrını açıkça sınıyor olsa da- ama mutfağında duran iki Van Holtz erkeğini öldürmek mi? Evet. Bunu yapabiliirdi. Bunu yapabiliirdi ve bu da kız kardeşlerinin önünde korkunç görünürdü.

Ayrıca yanlış da olurdu. Kesinlikle yanlış.

Shen kız kardeşlerini buradan çıkarmanın zamanının geldiğini düşünüyordu ki odanın uğursuz bir sessizliğe büründüğünü fark etti.

Stevie kurtlara yaklaştı ve iki kız kardeşi de gergin görünüyordu.

Hazır. Elbette bu ikisi her zaman hazır.

Elini Ric Van Holtz'un koluna koyan Stevie, "Ne oldu?" diye sordu.

Ric yutkundu. Kuzenine baktı. "Arkadaşlarımı aldılar," dedi, sesi gergin çıkıyordu. "İkisi de melez. Blayne ve Gwenie."

"Blayne'i daha dün gece gördüm," dedi Shen. "Wild Dog Night'taydı." "İkisi de oradaydı."

"Matt Wells'in kardeşi de öyle." Stevie kız kardeşlerine baktı. "O da dün gece oradaydı. O olmalı."

"O olduğunu bilmiyorsun," diye uyardı Max.

"James sosyal biri *değildir*. Vahşi bir köpeğin karaoke gecesine gitmek onun için yedi cehennemden biri olur. Bu konuda bana güven. Onu gördüğümde bir şeyler döndüğünü anladım. Ve ben ona ulaşmadan gitmişti. O yaptı."

"Arkadaşı Bo Novikov'u da yakaladılar," diye ekledi Ric. "Dün gece bir antrenman maçı vardı ve hemen ardından kayboldu."

"Peki ya çocukları?" Shen sordu.

"Onlar benim evimdeler. Dee-Ann ve Cella Malone onlara göz kulak oluyor. Malone ailesi de binayı koruyor."

"Eh, güvendeler," diye mırıldandı Max hiç alay etmeden. Ve haklıydı da.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," dedi yaşlı Van Holtz. "Bekleyemeyiz-"

"Konuşmayı kesin." Charlie sırtını hepsine dönerek herkesi susturmak için elini kaldırdı ve Stevie'nin yüzünü buruşturması o kadar şiddetliydi ki Shen onun acısını hissetti. Charlie ve Max olmadan bu işi tek başlarına yapmak zorunda kalabilirler. Ve o

tıpkı Stevie'nin gideceğini bildiği gibi. Kız kardeşleri ne derse desin. İhtiyacı olanlara yardım etmek için şu anda harekete geçmeye hazırды.

"Bakın," diye başladı Van Holtz, "bazı sorunlar yaşadığımızı biliyorum ama-"

Charlie bir işaret parmağını salladı. Sonra onlara döndü ve Shen çoktan telefonuna sarılmış olduğunu fark etti.

"Livy. Ben Charlie. Gitmemiz gerek. Hemen. Evet. Stevie söyledi. Stevie söyledi. Stevie söyledi. Jersey'de bir ayı barı biliyor musun?" Başını salladı. "Eşcinsel ayılar değil. Ayı-ayılar. Evet. Şuradaki. Bir saat içinde bizimle orada buluş."

Telefonu kapattı ve başka birini aramaya başladı. "Max. Berg'e mesaj at. Ona on dakika içinde taşınacağımızı söyle. Will Amca. Merhaba. Ben Charlie. Ben Charlie. Eve ne zaman dönüyorsunuz? Güzel. Adamlarından birkaçına ihtiyacım var. Bu gece. Harika. Cenazeden sonra gittiğimiz barda buluşacağız. Şimdi oraya git. Yılanların hepsinin gittiğinden emin ol, lütfen. Ye onları. Umurumda değil. Sadece vardığımızda orada yılan istemiyorum."

Bir çağrı daha kesilince Stevie'yi işaret etti. "Laboratuvara girildiğini fark ettiklerinde senin yaptığını düşünecekler, bu yüzden bir mazerete ihtiyacın var."

"Saklanmayacağım ve burada kalmayacağım."

"Hayır. Eğer saklanırsan, bildiğimizi anlarlar ve her şeyi değiştirirler. Dışarıda olman daha iyi. Bırak herkes seni görsün. Sanki sıradan bir şeymiş gibi."

Stevie telefonunu çıkardı. "Bu akşam için bir davetiye aldım.

.. " On haneli bir kod gibi görünen bir şey yazdı ve e-postasını hızla taradı. "İşte. Sports Center'da bir futbol maçına davet edildim. Gidebilirim."

"Seni takımda olduğun için davet ettiler," diye hatırlattı Max Stevie'ye. "Hatırladın mı?"

"Evet. Artık biliyorum. Tamam. Bunu yapabilirim."

"Mükemmel. Shen, Livy ile çalışmanı istiyorum. Özellikle seni istedi."

"Daha önce birlikte çalışmıştık."

"Wells Pride'ın evine gitmesini sağlayacağım. Max ve ben laboratuvarı alacağız. MacKilliganlar'a da dışarının güvenliğini sağlayacağım."

"Laboratuvarı tek başıma halledebilirim," diye itiraz etti Max.

"Ve herkesi öldürmeyecek misin?" Charlie kardeşine bakmadan sordu. Max cevap vermeyince, "Evet, aynen öyle. Ben de seninle geliyorum."

"Wells kardeşler hâlâ annelerinin Gurur'uyla birlikte yaşıyorlar." Stevie alnını kaşıdı.
"Livy'yi oraya gönderirsen-"

"Tüm aileyi dışarı çıkarmalıyız." "Nasıl?"

"Bunu yapabilirim."

Shen Kiki'ye baktı. "Neyi yapabilirsin?"

"Wells Pride'dan bahsediyorsun, değil mi? Jennifer Wells? Ve onun bilim adamı oğullarından? Oğullarının çalışmalarına mali destek sağlamam için sürekli bana başvuruyor. Eğer bazı bağlantılarla buluşabileceğini düşünüyorsa. . ." Shen'e gülümsedi. "Bunu yapabilirim. Güven bana."

"Bu işe bulaşmak istediğinden emin misin?" Stevie sordu. "Masum insanlar zarar görüyor mu?"

"Evet."

"O zaman ben de varım."

"Harika." Charlie oturma odasına doğru yürürken telefonuna odaklandı. "Üstümü değiştirmeliyim." Ric'in yanında durdu ve ona baktı. "Arkadaşlarını geri getirmek için elimizden geleni yapacağız."

"Teşekkür ederim."

Hızlıca başını salladı ve Charlie tekrar yürümeye başladı, omzunun üzerinden havlıyordu, "Max! Stevie! Hadi gidelim!"

Max hemen peşinden gitti ve Van Holtz erkeklerine kendisini ön kapıya kadar takip etmelerini işaret etti ama Stevie mutfağın hemen dışında durdu ve omzunun üzerinden Shen'e baktı.

"Ben de seni seviyorum," dedi tatlı bir sesle ve ona sıcak bir gülümseme verdi. Sonra da gitmişti.

Şaşkına dönen Shen orada öylece durdu. Az önce gittiği yere baktı. Kiki,

"Sanki bir şeye cevap veriyor gibiydi," diye not etti. "Evet, öyle, değil mi?"

Zhen burnunu ovuşturarak, "Ona bir şey söylediğini hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Ben ... hatırlamıyorum." Şen avuçlarını gözlerine bastırdı. "O beni tahrik ediyor *deli!*"

"İyi deli mi? Yoksa kötü deli mi?"

Shen omuz silkti. "İkisinden de biraz. ?"

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bankta oturan Stevie saatine tekrar baktı. Bakmamaya çalışıyordu. Maça odaklanmaya çalışıyordu. Ama nasıl yapabilirdi ki? Şu anda olan biten her şeye rağmen?

Kiki sözünün eri çıktı. Wells Pride'ı Village'daki bir sanat etkinliğine davet etmiş, onlar da Park Avenue'deki dairelerini boşaltmış, hatta en küçük çocuklarını ergen bir dişi aslanla bırakmışlardı. Neyse ki çocukları akşam yemeği için dışarı çıkarmış, Livy'ye bilgisayarlardan bilgi alması için en az bir saat vermişti.

Stevie cep telefonunu tekrar kontrol etti ama kız kardeşlerinden hâlâ haber yoktu. Geldiklerinde birkaç kuzeni ve Will Amca bardaydı ama onlara güvenmiyordu. Tam olarak değil. Özellikle de bunların hiçbirinin MacKilliganlar'la bir ilgisi olmadığı için, yani başkalarına içtenlikle yardım ediyor olabilecekleri için. Bu Will Amca'ya göre bir şey değildi.

Bir kükreme duydu ve bunun kalabalık olduğunu fark etti. Amatör bir dostluk maçı için şaşırtıcı derecede büyük bir kalabalıktı. Bilet satmaktan çok bağış istiyorlardı. Ama bedava girmek isterseniz, bunu da yapabiliyordunuz.

"Stevie?"

Coop onun önünde duruyordu. "Selam, Coop. Ne var ne yok?" "İçeri girmeye hazır mısın?"

"Tamam." Telefonunu bankın üzerine bıraktı ve ekranı otomatik olarak kapattı.

"Beni nerede istiyorsun?" diye sordu ayağa kalkarak.

"İleri oynamak ister misin?"

"Evet, tabii."

"Yalnız bir şey var. Diğer takımda ..." "Öyle mi?"

Eliyle işaret etti ve Stevie sahadaki oyuncuları inceledi. "Ne olmuş onlara?"

"Onları tanımıyor musun?" "Tanımalı mıyım?"

"Az önce onlardan vahşi köpek karaoke kupasını çaldın." "Ah, hayır."

"Evet," diye güldü Coop.

"Bugün *aslanlardan* kaçamıyorum." "Pardon?"

"Önemli değil."

"İstemiyorsan oynamak zorunda değilsin." Onu başından savdı. "Sorun değil."

Belki oyun oynamak onu tüm endişelerinden uzaklaştırırdı.

* * *

Livy baş üstü havalandırmasından düştü ve yüzüstü yere çakıldı. "Ah," diye inledi.

Shen'in kulağına "İyi misin?" diye sorduğunu duydu.

"Ben iyiyim."

Shen ve Livy'nin arkadaşı Vic iletişim kamyonundaydı. Ne yazık ki böyle bir şeyi ilk kez yapmıyorlardı. Bir yere zorla girmiş, Shen ve Vic de dışarıdan yardım etmişlerdi. Yine de o bir hırsız değildi. Bu konuda kendisiyle gurur duyardı. Sadece hırsız bir ailede doğmuştu. Her iki taraftan da! Ve yetenekleri vardı. Ama kendisi bir hırsız *değildi*.

Elbette, en son böyle bir durumla karşılaştığında, babasının hala yer değiştirmiş cesedini bulmuştu. İçi doldurulmuştu ve zengin bir kadının evinde sergileniyordu. Bu travmatik bir durumdu. Babası öldüğü için değil - zaten öldüğünü sanıyordu - annesi birini gömmüş ve herkese onun Livy'nin babası olduğunu söylemişti.

Bunun bir yalan olduğu ortaya çıktı. Daha da kötüsü, bugüne kadar Livy'nin o mezarda kimin gömülü olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve annesi de konuşmuyordu.

Ama bu geçmişte kaldı. Şu anda daha büyük sorunları vardı. Tanıdığı insanların kaçırıldığını öğrendiğinde şok olmuştu ve şimdi zaman bir faktördü. Bilgiye ihtiyaçları vardı ve hem de hemen.

Livy yüzündeki acıyı görmezden gelerek ayağa kalktı ve boynunu kırdı. Shen ve Vic'e "Ben varım," dedi. Sonra işe koyuldu.

* * *

Kuzenlerinin yardımıyla -Jersey'deki ayı barından birkaçı onlarla gelmeyi kabul etmiş, Will de şaşırtıcı bir şekilde onay vermişti- Wells'in laboratuvarına girmeyi başarmışlardı. Güvenlik görevlileri vardı ama kuzenler dikkat dağıtmak için binanın önünde sarhoş bir yumruk kavgası ayarladılar ve etrafta dolaşmak için ısıtma menfezini kullanarak, geç saatlere kadar çalışan insanların bulunduğu laboratuvarları kolayca atlattılar.

Wells'in ofisini buldular ve gizlice içeri girdiler. Masasındaki bilgisayarla uğraşmadılar, çünkü gerçekten önemli olan her şeyi evdeki kendi dizüstü bilgisayarında sakladığını biliyorlardı. Bunun yerine Max kilitleri açtı ve fiziksel dosyalarını aradılar. Sessiz kaldılar ve hızlı hareket ettiler, yardımcı olabileceğini düşündükleri her şeyi aldılar.

Max, Wells'in kardeşi için bir hibe teklifi gibi görünen kağıtlar bulduğunda, dosyayı Charlie'nin çantasına doldurdu ve ısıtma menfezine geri döndüler.

Dışarı çıktıklarında, laboratuvar binasının cam cephesinin kuzenler tarafından tahrip edilmesine tepki gösteren New York'un en iyi polislerinin sirenlerini duyabiliyorlardı. İçlerinden biri Charlie ve Max'i fark etti ve yüzüne bir yumruk yemeden saniyeler önce ağız dolusu kanla sırtarak köşedeki Dunn üçüzleriyle buluşmalarını işaret etti.

Charlie akrabasına bir başparmak işareti yaptı - ilk kez onlardan birine böyle bir işaret yapmıştı - ve Max'in hemen arkasında olduğundan emin olarak koşmaya başladı.

Zırhlı minibüse yaklaştıklarında yan kapı açıldı ve Britta'nın içeride çömelmiş onları ileriye doğru yönlendirdiği görüldü. Berg minibüsün dışındaydı; Dag kullanıyordu.

Kız kardeşini önüne iten Charlie minibüse atladı. Tam yan tarafa geçmişti ki kuzenleri köşeden hızla gelip aracın içine daldılar. Max'i yere düşürdüler, Charlie'yi köşeye sıkıştırdılar, Dag'ın kafasının arkasına tekme attılar ve içlerinden biri minibüsün zeminine kan damlatıp kardeşinin göğsüne tırmanırken Britta'ya çıkma teklif etmeyi başardı.

"Pekâlâ o zaman," diye iç geçirdi Berg minibüse binip kapıyı kapatırken, "hepimizin güvende olmasına sevindim."

* * *

Top Stevie'nin kafasına çarptı. Tekrar.

Artık o aslan kaltakların futbol topalarını bilerek ona doğru tekmelediklerinden emindi.

Coop koşarak yanına geldi. "Pekâlâ. Bu noktada, bence biraz ara vermene izin vermeliyiz."

"Belli ki kaybettikleri karaoke kupasının peşini bırakmamışlar." Stevie burnundaki kanı sildi.

"Evet. Bu artık bir oyun değil. Sadece saldırı." Topu eline aldı. "Ama hey, haftaya bir maçımız var. Rakibin hepsi panda. Çin Mahallesi'nden geliyorlar. Çoğunlukla topu kapıp kaçıyorlar ama son derece iyi ve eğlenceliler."

"Onlardan ya da hiç kimseden geri adım atmayacağım." Stevie topu çekip aldı. "Bu saçmalığı çoktan aştım."

Stevie Coop'un etrafından dolaştı ve topu yere bıraktı. Oyunun dışında olup biten her şeyi düşünmeyi bıraktı. Kız kardeşlerinin ve arkadaşlarının içinde bulunduğu tehlikeyi. Bunu geçici olarak engelledi ve zihninin en iyi yaptığı şeyi yapmasına izin verdi. Analiz etmek.

İşi bittiğinde vücudunu yeniden ayarladı, ayaklarını biraz hareket ettirdi ve sonra topa vurdu. Top sahada dönerek en uzaktaki sütuna çarptı, sekerek başka bir sütuna çarptı, o da bir diğerine çarparak kaleyi geçti ve Mary Marie Brunetti'nin kafasının yan tarafına çarptı. Vuruşun gücü Mary Marie'yi kız kardeşlerinden birine çarparak iki kadını da yere düşürdü.

"Vay canına," dedi Coop hayretle. "Hızını artırdı."

Stevie potansiyel hızı nasıl hesapladığını anlatmaya başladı ama Coop'un yüzündeki boş ifadeyi görünce sözlerini şöyle bitirdi: "Fizik. Bu en iyisi."

* * *

Shen, Livy ve Vic'i araçlarına bıraktı ve Spor Merkezine doğru yola çıktı. Kopyalanan diskleri kendilerini bekleyen Irene Conridge'e çoktan vermişlerdi. O şeylere sızmak için hazırda bekleyen biri vardı ve Shen bilgileri Conridge'in eline ulaştırmak için bir dakika bile kaybetmek istememişti. Şimdi tek istediği Stevie'ye geri dönmekti. Onun güvende olduğunu biliyordu ama yine de gözünün önünde olmadan kendini iyi hissetmiyordu, ki bu çok saçmaydı. Bu noktada sadece acınası ve muhtaç bir haldeydi.

Ortada büyük bir oyun olmamasına rağmen, park yeri bulmakta hâlâ çok zorlanıyordu. Sonunda bulduğunda çatıya park etmişti, bu da tüm şekil değiştiren faaliyetlerinin gerçekleştiği alt katlara inmesinin asırlar alacağı anlamına geliyordu.

Asansöre tam bir insan ailesiyle birlikte bindi ve numaraların birinden diğerine ters sırada yavaşça ilerlemesini izledi.

Shen bir nefes verdi, ayağını yere vurdu ve sayıları izlemeye devam etti. En azından küçük bir elin tişörtünü tuttuğunu hissedene kadar öyle yaptı.

Yavaşça yürümeye başlayan çocuğa baktı. Babası bir yabancıya dokunduğunu yeni fark etmişti.

"Ah. Özür dilerim."

Çocuk doldurulmuş dev panda oyuncağını Shen'e doğru uzattı ve "Pan- daaa" dedi.

"Evet. Panda," diye cevap veren anne Shen'in kafasını bir an için karıştırdı, ta ki doldurulmuş pandayı oğlunun elinden alıp önünde oynatana kadar. "*Pan-da*."

"Hayır!" diye tersledi çocuk, sinirli bir şekilde, Shen'i göstererek. "Pan-daaaaaa!" Shen'e doğru uzandı ve babasının kollarından kurtulmaya çalıştı.

"Neyin var senin?" diye sordu babası, en az oğlu kadar sinirlenmişti. "Hayır, tatlım," diye düzeltti annesi Shen'i işaret ederek. "Adamım." Elinde tuttuğu doldurulmuş oyuncağı tekrar kaldırdı. "*Pan-da. Panda.*"

Asansörün kapıları nihayet açıldı ve Shen başını sallayıp aileye gülümseyerek dışarı çıktı. İşte o anda çocuk çığlık atmaya başladı, çünkü gerçek hayattaki pandası uzaklaşıyordu.

Shen bunun ne olduğunu asla bilemedi ama dört yaşın altındaki çocuklar bir panda değiştiriciyi görür görmez tanıyor gibiydiler. Diğer yırtıcılar söz konusu olduğunda, o yaştaki çocuklar genellikle ağlamaya başlıyor ya da ebeveynlerinin güvenliğini sağlamak için onlardan uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Ama pandaları her zaman tanırlardı ve her zaman onları kucaklamak isterlerdi.

Shen, tam insanları dışarıda tutan tilki ve jaguar güvenlik görevlilerini geçerek sadece şekil değiştirenlere özel kat girişine ulaştı. Bir koklamayla Shen'in içeri girebilmesi için kapıyı açtılar.

Starbucks'ta sırada bekleyen Dag'ı gördü. Aceleyle yanına gidip omzuna dokundu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Charlie ve Max 20-B odasındalar. Ofislerden biri. Yakaladıkları evrakları inceliyorlar. Bir şey bulmayı umuyorlar.

mülk adresi."

"Tamam. Gidip Stevie'yi
getireyim." Dag başıyla onayladı.

"Kahve ister misin?" "Sonra
alırım."

Shen Starbucks'tan ayrıldı ve asansöre giderek futbol sahasının bulunduğu kata indi. Dışarı adımını attığında, ana kapılardan gelen kalabalığı görebiliyordu. Maç bitmiş gibi görünüyordu. Büyük kedilere ve ayılara bakmak için parmak uçlarında ilerledi. Stevie'nin birkaç Brunettis'le tartıştığını gördü.

"Sakin bana futbol oynadıklarını söyleme," diye mırıldandı kendi kendine.

Yardımsever olmayan ayıları ve şirret kedileri geçmeye çalışan Shen kolunu kaldırdı. "Stevie!"

Başını kaldırdı, ayak parmaklarının ucuna bastı. Göz göze geldiler ve Stevie gülümsedi. El salladı. Brunettiler'den ve hızlı hızlı konuşan Coop'tan uzaklaştı; Coop neyse ki uzun çakal gövdesiyle Dişi Aslanlar'ın onu takip etmesini engellemiştir.

Shen ona doğru yöneldi, göz temasını korumaya çalışıyordu ama bu gece oyuna pek çok insan gelmiş gibiydi ve Stevie onun gözüne girip çıkmaya devam ediyordu.

Durdu. Omzunun üzerinden baktı, sonra Stevie'yi en son gördüğü yere döndü.

İlerledi, şimdi daha büyük ırkların yanından geçerek onu gördüğü son noktaya koştu ama hiçbir iz yoktu.

"Coop!" diye seslendi. "Stevie nerede?"

Çakal Brunettis'lerden uzaklaştı ve etrafına hızlıca bir göz attı. "Az önce buradaydı. Onu gördüm."

"Merdivenler! Merdivenler nerede?"

Coop işaret etti. "Acil çıkış şu tarafta."

Shen koşarak kapılara çarptı ve basamakları ikişer ikişer çıkararak yukarı doğru ilerledi.

Birinci kata ulaştı. Bu kapıları bilmeyen tam insanlardan koruyan ve acil bir durum olduğunda tüm şekil değiştirenlerin güvenli bir şekilde dışarı çıkmasını sağlayan iki muhafız baygındı, başlarındaki yaralardan kan sızıyordu.

Shen onların üzerinden atladı ve kapıdan çıkıp şehrin caddesine doğru koşmaya başladı. "Stevie!" diye seslendi. "Stevie!"

Ama o çoktan gitmişti.

* * *

Irene odanın içinde volta atmaya devam etti. Bu düzeyde yasadışı bilgisayar korsanlığı yapabilecek tanıdığı tek kişi -en azından bu düzeyde yasadışı bilgisayar korsanlığı yaptığı için neredeyse federal hapishanede yatmış olan tanıdığı tek kişi- çalışmaya devam ediyordu.

"Ne durumdayız?" diye sordu sonunda. "Daha yeni başladım. Geri çekil."

Bir zamanlar doktora öğrencisi olan Miki Kendrick'e ters ters baktı. Miki şu anda onun yaptığı türden bilgisayar korsanlığını durdurmak için hükümet adına pek çok iş yapıyor olsa da, eski yöntemlerine geri dönmeye istekliydi. Para için değil ama arkadaşları için. Neyse ki -ve birçokları için şaşırtıcı bir şekilde- Irene de bu arkadaşlardan biriydi. Elbette, kurtlarla evli iki tam insan dahiydiler. Sonunda arkadaş olmaları mantıklıydı.

Kapı çalındı ve açıldı. Van kafasını içeri uzattı.

Irene kaşlarını çatı, panik yapmamaya çalıştı. "Bulamadılar-"

"Hayır, hayır. Ama başka bir sorunumuz var. Stevie'yi aldılar." Odaya girip Miki'yi incelemeye başladı. "Ne kadar zamanımız var?"

Miki başını salladı. "Stevie'nin küçük cihazının o sabit disklerden işe yarar kopyalar çıkarabilmesine çok şaşırdım. Sorun şu ki, otuz beş haneli şifreleri ve kat kat şifrelemeleri var." Irene'e baktı. "Bana *bu kadar* paranoyak olduklarını söylememiştin."

"*Bir şeyler* yapmalıyız Miki," diye ısrar etti Van. "Zamanımız yok -"

"Elimden geleni yapıyorum ama bunlar pornolarını ya da son sevgililerini saklayan ev kocaları değil. Bunlar bir sistemi nasıl kuracaklarını ve insanları bunun dışında nasıl tutacaklarını bilen inanılmaz zeki bilim insanları. Ve senin sinir bozucu kurt havlamalarıyla bana baskı yapman hiç yardımcı olmuyor."

"Havlamıyorum. Güven bana, ne zaman havladığımı anlarsın!"

"Dur. Dur," diye emretti Irene, zihni mevcut durumu analiz ediyordu. "Bir şeyi unutuyorsun."

"Neyi?"

"Stevie MacKilligan'ın kız kardeşlerini."

"Onları unutmadım. Tam bir taktik birimin dikkatli gözleri ve hazır zincirleri altındalar. Cella ve Dee-Ann hariç hepsi benim en iyi adamlarım."

"Beni yanlış anladınız." Irene işaret parmağını kaldırdı. "Onları geride tutmanı istemiyorum. Onları serbest bırakmanı istiyorum."

"Aklını mı kaçırdın sen? Tenimi seviyorsun!" diye hatırlattı ona.

Kadın işaret parmağını salladı. "Hayır, hayır. Artık seni düşünmüyorlar. Kız kardeşlerinin izini bizim bu sürücüleri hacklememizden daha çabuk bulurlar." Miki'yi işaret etti. "Ama yine de içeri girip araştırmalarını bulmanı istiyorum."

Van gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"O ya da onlar onu aldılar çünkü bu ... projeyi, daha iyi bir kelime bulamıyorum, onun üzerinde kullanmaya hazır olduklarını düşünüyorlar. Aksi takdirde zahmet etmezlerdi. O dosyalarda ne olduğunu bilmem gerekiyor, böylece ona ne yaparlarsa yapsınlar, sanırım karşı koyabilirim."

"Onu sadece öldürmek istemiyorlar," dedi Van, biraz ürpererek.

"Hayır. Onu kendi dayanak noktaları olarak kullanacaklar. Deneylerinin ve cinayetlerinin buna değdiğinin kanıtı olarak. Ama o kadar ileri gitmesine izin vermemeyi tercih ederim. Stevie'nin kız kardeşlerinin gitmesine izin verirsek ..."

Van cep telefonunu çıkardı ve odadan çıkarken ekibini hızlıca aradı.

"Bundan emin misin?" Miki sordu. "Stevie MacKilligan'ı CERN'deki arkadaşlarımdan duydum. Özellikle de kız kardeşlerini duydum. Onu ararken arkalarında cesetlerden oluşan bir iz bırakacaklar."

Irene omuz silkti. "O zaman Wells Pride onlara aradıkları bilgiyi vermekle akıllıca davranmış olur."

"Ya verecek paraları yoksa?" "O zaman geceleri çok ama çok üzücü olacak."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Başı zonklayan Stevie kendini oturmaya zorladı. Aşırı mide bulantısı geçene kadar birinin omzuna dokunduğunu fark etmedi.

Stevie irkildi ama Blayne hemen ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Benim! Benim! Lütfen beni yemeyin!"

Stevie biraz kıkırdarak, "Sorun yok. Sadece sen olduğunu bilmiyordum." Elini başına bastırdı. "Bana ne verdiler ki?"

"Kafanın arkasına bir sopa."

Bu Gwen'den geldi. Odanın diğer tarafında, yerde oturuyordu. Dizlerini kaldırmış, bir kolunu dizlerine dayamıştı.

"Yarasalar mı?" Bu yeni bir şeydi.

"Evet," dedi Blayne. "Her şey çok rüküş."

Stevie, Blayne ve Gwen'in bileklerindeki parlak gümüş bileziklere baktı. Sonra da kendi bileklerine. Dekoratif görünmemeleri dışında.

"Ne-"

Blayne bileklerini kaldırdı. "Bize bunların titanyum olduğu söylendi. Eğer yer değiştirmeye çalışırsak, titanyum etimizi kesecek ve sonunda ... patilerimiz gidecek."

"Aman Tanrım," dedi Stevie iğrenerek; birinin, özellikle de bir şekil değiştiren arkadaşının bu kadar ileri gidebileceğinden dehşete düşmüştü.

"Bo nerede?" Stevie sordu.

"Yan odada. Bizi aynı titanyum kaplı odaya koymak istemediler çünkü daha fazla - buradan alıntı yapıyorum- 'ucube bebekler' yapmayı düşünmemizi istemediler."

"Dur, dur." Stevie daha fazla duyamadı. Onun yerine, Blayne'in yardımıyla ayağa kalkmaya çalıştı.

Stevie ayağa kalktığında, yeni bir mide bulantısı dalgasının yatışması için bir dakika daha bekledi. Her ne kadar sırtına vurulmasından hoşlanmasa da

neden yapıldığını anlamıştı. Çünkü melezlere ne kadar bayıltıcı ilaç verileceğini bilmek imkânsızdı. Çok az vererseniz mücadele eden ve öfkeli bir hilkat garibesi minibüsünüzü parçalardı. Çok fazla verdiğinizde ise melez cesetlerini yol kenarına atıyor ve denemek istediğiniz deneyleri kaybediyordunuz.

Stevie parlak çelik duvarlardan birinin üzerindeki dev televizyonu işaret etti. Yoksa o da mı titanyumdu? "Bu ne için? Çizgi film mi?"

"Bilmiyoruz," diye yanıtladı Gwen. "Buraya geldiğimizden beri açık değil."

Stevie bakışlarının odada dolaşmasına izin verdi, herhangi bir zayıflık arıyordu. Yararlanabileceği herhangi bir şey.

Hermetik olarak kapatılmış kapılar açıldı ve James Wells içeri girdi. Uzun beyaz laboratuvar önlüğünün altına takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Yanında dört koruma vardı. Hepsisi de gri vücut zırhı giymiş, ağır silahlı şekil değiştirenlerdi.

Stevie'ye bakan James, Gwen'i işaret etti. Adamlar onu yakalayıp yerden kaldırdılar. Blayne saniyeler içinde onların peşine düşmüş, arkadaşını korumak için savaşıyordu. Korumalardan biri onu yere fırlattı ve öldürücü olmayan ama acı veren bir silahı ona doğrulttu.

Stevie aralarına girdi ve James'e odaklandı.

"Yani *gerçekten* hazır değil," dedi ona. Sadece onunla konuşacaktı. Muhafızlar onun emirlerini yerine getiriyorlardı, para için mi yoksa sadakatlerinden dolayı mı, bilmiyordu. Umurunda da değildi.

"Ne?"

"Bu yüzden buradayım, değil mi? Üzerinde çalıştığın şeyin ne kadar muhteşem olduğunu ve beni sonsuza dek değiştirmeye hazır olduğunu bana gösterebilesin diye. Ama henüz hazır değil. Bu yüzden onlarla başlıyorsun."

"Kardeşim gibi olduğumu mu sanıyorsun? Beni birkaç kelimeyle manipüle edebileceğini ve-"

"Eğer harika deneyin işe yararsa... göster bana."

Büyük eller Stevie'yi yakaladı ve odadan dışarı çekti.

* * *

Shen, Grubun taktik birimlerinden biri etraflarını sararak onları 20B numaralı odada kapana kısırdığında şaşırmadı. Dunn'ın üçüzleri homurdanarak onu uyarmaya başladığında hiç şaşırmadı. Hâlâ Charlie ve diğerleriyle takılan MacKilligan kuzenleri de onu şaşırtmadı.

Max bir sebepten dolayı ne oradan ayrıldı ne de herhangi bir sorun çıkardı. Sanki bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorlardı.

Max bir ajanın suratını parçalamaya birkaç santim yaklaştığında da şaşırmamıştı. Birkaç santim. Ama bu, neredeyse yüzünü kaybeden adam dışında odadaki hemen herkes tarafından beklenen bir şey gibi görünüyordu.

Ama Shen'i şaşırtan şey Charlie'nin hiçbir şey söylememesiydi. Ya da hiçbir şey yapmamasıydı. Berg'le konuşmuyordu. Shen'le konuşmuyordu! Ona endişelenmesine gerek olmadığını söylemek için. Sakinleştirici-Charlie hangi cehennemdeydi? Neden onu daha iyi hissettirmeye çalışmıyordu?

Bunun yerine, sadece oturuyor ve bakıyordu. Ve odadaki herkes bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu.

Ama sonra ajanlardan birine bir telefon geldi ve aniden hepsi gitti. Öylece çıkıp gittiler. Tek kelime etmeden. İşte o zaman Charlie harekete geçti. Kapıdan çıktı, Max de hemen arkasındaydı.

Britta, "Bu kötü olacak," dedi ama üçüzler onu takip etti. Kuzenler takip etti. Shen de öyle. Çünkü Stevie'yi geri istiyordu. Güvende ve her şeyiyle olduğu gibi. Eğer bu gurur duymayacağı şeyler yapmak anlamına geliyorsa, buna hazırdı.

Spor Merkezi'nin hemen dışında onları bekleyen zırlı minibüse geri bindiler ama bu kez arabayı Max kullanıyordu ve Charlie yolcu koltuğunda oturuyordu. Kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi. Hepsi sadece bekledi.

Bir süre gittikten sonra Max minibüsü Park Avenue'deki bir apartmanın önüne park etti.

Shen nerede olduklarını biliyordu. Britta haklıydı. Bu kötü olacaktı.

* * *

Matt, Gurur'unun oturma odasında oturmuş, annesinin ona ne kadar aptalca davrandığı hakkında kükremesini dinliyordu -kelimeler kullanıyordu ama Matt'in tek duyabildiği öfkeli kükremelerdi. o öyleydi. Nasıl o yapmadı düşünmek. Diğerleri. Nasıl o oldu aile için bir utanç.

Pride için. Neden normal olamıyordu ki? Ama sanat eserinin berbatlığı hakkında konuştuğu kişinin gerçek sanatçı olduğunu nereden bilebilirdi? Bundan nasıl sorumlu o l a b i l i r d i ? Ve o sanatçının gerçek sanatçı olduğunu nereden bilecekti?

Önemli tıp ve bilim araştırmalarına büyük miktarda bağış yapan aile vakıf fonuna sahip olan kişi.

Nereden bilebilirdi ki? Ve annesi neden ona kükremeyi kesmiyordu?

Sonunda daha fazla dayanamadı ve ayağı kalktı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu annesi, onu takip ederek.

"Odama gidiyorum! Ve senin benimle gelmene izin yok!"

Koridora henüz girmişti ki -halaları, kız kardeşleri ve kuzenleri her zamanki gibi ona gülüyorlardı- ön kapı tekmelenerek açıldı.

Yirmi dört saat kapıcısı olan bir binadaki güvenli bir dairenin çok güvenli, kalın, metal kapısı. Kapıcı hangi cehennemdeydi?

Charlie MacKilligan'ın hışımla evine girişini izledi; daha küçük, psikopat kız kardeşi de hemen yanındaydı. Sonra ayılar ve bir panda vardı. *şu* panda! Ama bir grup bal porsuğı içeri dalıp tıslayarak Dişi Aslanlara doğru koşmaya ve onları Matt'ten uzaklaştırmaya başlayınca, başının gerçekten belada olduğunu anladı.

Yerinde durmaya ve cesur olmaya çalıştı. Altı dört yağında, iki yüz altmış kiloluk bir kas yığını ve bir aslandı! Ama sonra melezin eli boğazına dolandı ve onu duvara yaptırdı.

"Merhaba Matt," dedi Charlie usulca, Max onun arkasından sırtarak.

* * *

Onu bir masaya bağlamak istediler ama Stevie başını salladı.

"Gerek yok. Sadece yap."

Stevie, Charlie'nin bu konuda aklını kaçıracığını biliyordu. Kendini feda ediyordu. Ama bu doğru görünüyordu, değil mi? Yıllardır, şekil değıştirmeyi durdurabilmek için genleriyle oynamaktan bahsediyordu. Kız kardeşi her seferinde bunu yasaklamıştı ama bunun pek çok insanı kurtaracağını biliyordu. Bunu şimdi yapmak istiyor muydu? Hayır. Bunu kendi şartlarında, kendi çalışmasıyla denemek istiyordu. Ama avının ve arkadaşının Blayne'in ve arkadaşının bunu yaşamasına izin veremezdi. Hayatta olmazdı. Wells'i geciktirmesi gerektiğini biliyordu. Çünkü kız kardeşleri gelecekti. Onlar için geleceklerdi.

James ona ne yaparsa yapsın fark etmeyecekti çünkü diğerleri güvende olacaktı.

Stevie bir masaya oturdu ve James'in asistanlarından biri onun sol kolunu çekip çıkardı ve enjeksiyon için hazırladı.

James onun tam köşesine oturdu ve gülümsedi.

"Bütün bunlar kardeşini terk ettiğim için mi?" diye sordu.

"Ondan neden ayrıldığını biliyorum. O bir aptal. Gerçekten başka seçeneğin yoktu."

"O zaman ne? Çünkü biraz takıntılı görünüyorsun."

"Seni bir kez gördüm," dedi gözlerini ona dikerek. Kız onun gözlerindeki fanatik ışığı görebiliyordu.

"Beni gördün mü?"

"Değiştiğini. O şeye dönüşürken."

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetti ama bu duyguların yüzüne yansımaya izin vermedi.

"Bu normal değildi. Doğru değildi."

"Doğru mu yanlış mı bilmiyorum," dedi, derisine bir iğnenin battığını hissederek ama acıya tepki vermeyi reddederek, "ama kesinlikle normal değil. Ama Blayne ve Gwen normal. Blayne bir kurt köpeği. Gwen bir tigon. İkisi de doğada bulunur."

"O şeyler doğada bulunmaz. Yabancı hayvanat bahçelerinde bulunurlar. Peki ya Novikov? Bana onun doğada bulunduğunu mu söyleyeceksin?"

"Evet, onun hakkında bunu söyleyemem."

"Siz, hepiniz, toplumumuz için bir tehlikesiniz. Ama bazılarının yapmak istediği gibi sizi yok etmek yerine, bize daha çok benzemenizi sağlayacak bir şey yarattım."

"Ama size çok fazla benzemeyecek," dedi alaycı bir sırıtışla, parmağını göstererek.

"Bunu bir düşün. O parlak zekanı koruyabileceksin ama artık olduğun şeyden utanmayacaksın. Bu seni rahatlatmayacak mı?"

Bir hafta önce olsa evet derdi ama şimdi "Peki bu süreç ne kadar sürüyor?" diye sordu.

"Senin ve gardiyanlarımla asistanlarımla güvenliği için, değişim süreci boyunca seni odana geri koyacağız. Ama orada kurduğumuz monitörden DNA'nıza ne olduğunu izleyebileceksiniz. Heyecan verici, değil mi?"

Stevie gülümsemeye zorladı. "Kesinlikle."

* * *

"Kardeşin nerede?" Charlie tekrar sordu.

"Bilmiyorum!"

"Laboratuvarı nerede?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" "Yalan söylüyorsun."

"Senin aksine, kardeşimin nereye gittiğini ve ne yaptığını saplantılı bir şekilde izlemiyorum. O da bana hiçbir şey söylemiyor çünkü değerli araştırmasını çalacağını düşünüyor. Sanki umurumda."

"Hey!" diye bağırdı genç, akraba olmayan bir erkek aslan kapı aralığından. Berg ve Dag ona meydan okumak için harekete geçtiler ama Britta kardeşlerinin onlara engel olacağını biliyordu. Kollarından tutup onları geri çekti.

"*Ne oluyor lan?*" diye kükredi erkek.

Gözleri hâlâ Wells'e kilitlenmiş olan Charlie usulca, "Max," dedi.

Bıçak Max'in elinden çıkmış, koridorun karşısına geçmiş ve erkek aslan kıpırdayamadan göğsüne gömülmüştü. Tekrar başka bir erkek aslanın kollarına düştü.

"Çekip çıkarma," diye uyardı Max ikinci erkeği. "Kan kaybından ölecek ve bu onun sonu olacak. Onu bir acil servise götürmek isteyebilirsin, tatlım."

Dişi aslanlardan biri "Gidin," diye ısrar etti ve erkekler geldikleri gibi gittiler.

Max, Wells hakkında "Yalan söylediğini sanmıyorum," dedi.

"Emin misin?" Charlie eğilip dikkatle yüzüne bakarak sordu. "Evet. Eminim."

"Stevie'nin bize anlattıklarına bakılırsa, kardeşin kendi başına bir şey yapmayacak. Çünkü o da senin gibi bir ana kuzusu."

Charlie'nin başı yavaşça döndü, soğuk ve aniden altın kurdu andıran bakışları Pride'ın başına kilitlendi. Jennifer Wells.

"Anne," dedi Charlie, sesi kısık, "oğlun nerede?" "Cehenneme kadar yolun var."

Charlie'nin bedeni Wells'ten uzaklaştı ve Dişi Aslan'la yüzleşti.
.380 şimdi elindeydi ve yaşlı kadına nişan almıştı. Koridorda sinsice ilerledi.

dişi aslana doğru silahını kaldırdı. Diğer dişiler de saldırmaya çalıştı ama MacKilligan kuzenleri araya girerek kadınlarla dövüştü ve çoğunlukla dayak yediler. Ama hepsi bal porsuğuydu, bu yüzden dişileri uzak tutmak için yorulmak bilmeden savaşmaya devam ettiler.

Charlie silahın namlusunu Dişi Aslan'ın kafasına dayadı. "Laboratuvarı nerede?"

Ama o cevap vermedi. Sadece sırttı. Sanki Charlie'ye onu öldürmesi için meydan okuyor gibiydi.

"Beni tanırsın," dedi Charlie. "Ne yapacağımı biliyorsun." "O zaman yap. Tetiği çek."

Charlie omuz silkti. "Tamam." Silahı tekrar Matt Wells'e doğrulttu ve onu bacağından vurdu.

Erkek aslan kükreyerek yere yığıldı, elleri kanayan yarasına sarılmıştı.

"Şimdi," diye açıkladı Charlie, "bu gece bir oğlunu kaybedeceksin. Asıl soru şu: İki tane kaybetmek istiyor musun? Çünkü benim hakkımda anlamanız gereken şey, bayan, ben. vermem. vermem. Bu sürtüklerin her birini yok edip seni ayakta kalan son kedi olarak bırakacağım ve bir parça uyku bile kaybetmeyeceğim. O yüzden bana cevap vermeden önce iyi düşün."

"Jersey," diye tükürdü Dişi Aslan. "Laboratuvarı Jersey'de."

Charlie omzunun üzerinden usulca "Max" diyerek uzaklaştı.

Max dişi aslana saldırdı, kendini havaya fırlattı ve bacaklarını ve kollarını Dişi Aslan'ın arkasındaki duvara dayayarak onu kafese kapattı, pençelerini mermere geçirerek onu havada tuttu. Sonra Max, sesi son derece neşeli geliyordu, "Adresi alabilir miyim lütfen? Ya da koordinatları. Hangisi olursa."

* * *

"Kendi içine bakabilmek tuhaf mı?" diye sordu Blayne.

"Hayır ama bunu nasıl yapabildiğini merak ediyorum. Bana genetik materyalden başka bir şey enjekte etmiş olmalı."

Üçü de yere oturmuş, dev monitöre bakıyorlardı. İkinci saate girmişlerdi ve enjeksiyonun işe yaramasını bekliyorlardı. Onu değiştirmek için.

Stevie'yi "normal" yapmak için.

"Hey," diye işaret etti Gwen. "Bir şeyler oluyor."

Haklıydı. Monitörde kesinlikle bir şeyler oluyordu. "Bu senin DNA'n mı?" diye sordu.

"Evet. *Şekil değiştiren*

DNA'm." "Ve bu ..."

"Wells'in yarattığı şey. Şu anda DNA'mı yeniden oluşturuyor."

"Bir şey hissediyor musun?" Blayne eğildi. "Acı çekiyor musun?"

"Hayır. Nispeten acısız bir süreç olması gerekiyor." "Bu da bir şeydir sanırım."

İşlem tamamlandığında Stevie, DNA'sının artık normal bir insana ait olduğunu *görebiliyordu*.

Gwen geri çekildi. "O da neydi öyle?"

Stevie pek emin değildi. "I . . . Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç görmemiştim."

Değiştirilen DNA aniden ... bir şey tarafından saldırıya uğramış ve bir anda orijinal DNA'sı geri dönmüştü.

"Bunun olması *gerekiyor muydu*?"

"Bundan şüpheliyim."

"Bekle. . . tekrar başlıyor."

Gwen haklıydı. Süreç kendini tekrarlıyor, şekil değiştiren DNA'sını parçalıyor ve yerine-

"Oh, kahretsın!" diye bağırды üçü de.

"Şekil değiştiren DNA'n o boku *yedi*." Blayne sırtıttı. "Bu harikaydı!" "Hayır, değildi." Stevie iki yanındaki iki kadına baktı.

"Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Ne yapacağını düşünüyorsun?" "İyi bir şey değil."

Gwen ayağa kalktı. "Buradan çıkmamız gerek."

Stevie, "Sadece bir havalandırma deliği var," diye işaret etti. "Çok küçük ve çok yüksek. Duvarlar ya astarlı ya da titanyumdan yapılmış. Ya da çelik ve titanyum karışımı. Boku yedik."

Blayne gözlerini Stevie'ye dikti. "Nefes almakta zorlanıyor musun?"

"Hayır. İyiyim."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Muhtemelen."

"Oh, kahretsın."

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Ben iyiyim." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Ben iyiyim."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Gwen sordu.

"Panik vardiya yapıyor," diye açıkladı Blayne.

"Yani?"

"Burada o kadar yerimiz yok."

Gwen Stevie'nin önünde çömeldi. "Bak, seni tanımıyorum tatlım. Ama bütün bunlar *senin* için. Geri kalanımızı hapiste tutmak için bizi demir parmaklıkların arkasına koymak zorunda kaldılar. Bu yüzden birimiz hapse girdiğinde, genellikle hapiste kalırız."

"Ne söylemeye çalıştığınızı anlamıyorum."

"Bunu senin için neden inşa ettiler? Neyi durdurduklarını sanıyorlar? Ayrıca şunu da belirtmek isterim ki küçük DNA şeylerinin sizi durduracağını düşündüler. Ama o da işe yaramadı."

Stevie gülünç derecede uzun tırnakları olan kadına baktı.

Ayağa fırlayan Stevie yüzünü duvara döndü ve bileğinin genişliğini etkilemeyen, taktığı titanyum kelepçeyle sorun yaratmayan sağ elindeki pençeleri serbest bıraktı.

Kolunu geri çekti.

"Bundan emin misin?" diye sordu Blayne.

"Hayır," diye cevap verdi. Pençelerinin parçalanıp yok olduğunu görmek istemeyen Stevie gözlerini sımsıkı kapadı ve kolunu tüm gücüyle ileri doğru savurdu.

"Vay anasını," diye fısıldadı Gwen ve Stevie önce bir gözünü, sonra diğerini açtı.

Pençeleri titanyum çelik duvarlarda dev bir yarık açmıştı.

Stevie dikkatle, yavaşça pençelerini duvardan çıkardı ve inceledi. Eli titriyordu ama pençeleri zarar görmemişti. Kalın, güçlü ve ölümcül.

Bileklerine baktı, titanyum bantları inceledi. "Stevie?" Blayne usulca söyledi. "Geliyorlar."

Blayne haklıydı. Stevie zemindeki titreşimleri hissedebiliyordu.

Kadınlarla yüz yüze geldi. "Bir şey yapmak üzereyim," diye bilgilendirdi onları, "muhtemelen çok ama *çok* aptalca. Ama sanırım seçeneklerimiz tükendi. Yani . . . evethhh . . . Şimdiden özür dilerim."

Blayne en yakın arkadaşına "Eğer bundan sağ çıkarsak, Gwenie," dedi, "sana yüksek sesle söyleyeceğim, *ben sana söylemiştim!*"

OTUZUNCU BÖLÜM

Kamyonlar ve cipler tek katlı binanın önünde durdu.

Dışarıdan bakıldığında, güçlendirilmiş kapıları ve son teknoloji gözetleme ekipmanları olan küçük bir ofis binası gibi görünüyordu. Ama bunun nedeni asıl işlerin yerin altındaki katlarda dönüyor olmasıydı. En üst kat sadece girişti ve Wells Pride'a göre burası sıkı bir şekilde korunuyordu ve sonunda çılgın MacKilligan'ları evlerinden çıkarmak için onlara her şeyi anlattılar.

Grup üyeleri gibi Shen ve Dunn'lar da siyah çelik yelek giymişlerdi. Shen cipten inip Dunn'lar ve Dutch Alexander'la buluşmak üzere ön tarafa doğru yürürken silahının kılıfını çıkarmış ve mermi yatağına bir mermi yerleştirmişti. MacKilligan kuzenleri de gelmek istemişlerdi ama amcaları onlara otellerine dönmelerini emretmişti. Muhtemelen iyi bir fikirdi. Bu daha çok profesyonellere göre bir işti, sadece kedileri korkutmaktan hoşlananlara değil.

Bu baskını yöneten Ric Van Holtz adamlarının önüne çıktığında güneş daha yeni doğuyordu.

"Herkes ne yapması gerektiğini biliyor. Sakin olun. Hızlı hareket edin. İçeride en az dört sivil olduğunu unutmayın. Belki daha fazla. O yüzden dikkatli olun." Sadece kot pantolon, mavi bir tişört ve spor ayakkabı giymiş olan Charlie'nin -hiç de taktiksel görünmüyordu- her iki elinde de birer silah vardı ve kot pantolonunun arka cepleri tamamen dolu şarjörlerle doluydu. Ric'in alışılmadık derecede sert konuşmasını sessizce dinledi. Max yanına gelene kadar yüz ifadesi boştu.

Küçük MacKilligan da kot pantolon, siyah bir tişört ve kalın iş botları giymişti.

Birbirlerine baktılar ve kardeşler arasında bir şeyler geçti. Sanki bir bakışta bütün bir konuşma geçmiş gibiydi.

Max geldikleri cipe geri döndü ve Ric ekibinin binaya girme planının ayrıntılarını öğrenmesini sağlarken, Shen kardeşleri izledi.

Bir dakika sonra Max geri döndü. Charlie'nin önüne geçti ve omzuna küçük bir roketatar yerleştirdi. Tek bir atış ve patlama kapıyı yerle bir etti ... ve binanın ön cephesinin büyük bir bölümünü de havaya uçurdu.

Shen ve Dunn'lar dışında herkes eğildi, çünkü MacKilligan kardeşlerin Ric ve Grubun bir şey yönetmesine izin vermelerini beklemiyorlardı.

Charlie omzunun üzerinden bakarak, "Burada bekleyin. Ortalık sakinleşince size haber veririm."

Sonra gittiler, Max kısa bir süre durup roketatarını Dag'a fırlattı ve her iki elinde birer bıçak çıkardı.

Ric yarı yıkılmış binaya baktı. "Az önce ne oldu?" diye özellikle kimseye sormadı.

Berg, "İşleri bitene kadar beklemek en iyisi," diye açıkladı. "Bu konuda bana güvenin."

* * *

Gwen'i titanyum duvara bastıran dev bir tüylü kıcı vardı. Havasızlıktan ölebileceğinden korkuyordu ama kızamazdı. O tüylü, çizgili kık şimdiye kadar onu ve Blayne'i şok tabancalarından, göz yaşartıcı gazlardan ve fasulye torbası mermilerinden korumuştı. Ölümcül olmayanlar Stevie MacKilligan'ın kaşınmasına bile neden olmayınca ölümcül olana geçtiler. İşte o zaman tüylü kık Gwen ve Blayne'i silah seslerinden korudu.

Tabii ki, iki tonluk Stevie'yi gerçekten sinirlendiren şey silah sesleriydi. Duvarları sarsacak kadar yüksek sesle kükreyerek ön pençesiyle saldırdı ve bir grup muhafızı odadan dışarı uçurdu.

Titanyum bantların Stevie'nin etini kesmediği ortaya çıktı. Yer değiştirdiğinde kopup yere düştüler.

Geri kalan muhafızlar koşarak dışarı çıktılar ve kapıları arkalarından kapattılar.

Gwen, Stevie'nin kapıyı yırtıp açacağını düşünmüştü ama onun yerine duvara doğru yürüdü ve tırmanmaya başladı. Sadece tırmandı. Lanet olası bir kertenkele gibi.

"Vay anasını," diye nefesi kesildi Gwen'in.

"*Sana söylemiştim!*" Blayne yine aynı şeyi söyledi.

Stevie'nin son derece küçük havalandırma deliğine ulaşana kadar duvarda kolayca ilerleyişini izlediler. Izgaraya birkaç kez burnunu soktu, sonra pençelerini kullanarak onu çekip çıkardı. Kalın metal yere çarptı ve Stevie pençelerini

burnunu soktu. Küçük bir itmeyle başını da içeri soktu ama vücudunun bunu yapmasına imkân yoktu.

"Lanet olsun!"

"Sana
söylemiştim!"

Stevie iki tonluk bedeninin tamamını havalandırmaya sokmayı başardı, dev omuzları başının ardından içeri girdi; vücudunun geri kalanı da onu takip etti. Gwen melezin sıkışıp kalacağından endişeleniyordu ama pençelerinin ve kürkünün üstlerindeki metale sürtündüğünü duyabiliyorlardı.

Kapılar tekrar açılana kadar bakışları tavana kilitlenmiş bir halde sessizce beklediler. Silahlı muhafızlar bir fili devirebilecek silahlarla geri dönmüşlerdi. Ama içeri adım attıklarında donup kaldılar ve Gwen ile Blayne'e baktılar.

"Nerede o?" diye sordu öndeki kadın.

Gwen biraz gülümseyerek elini kaldırdı ve işaret parmağıyla arkalarındaki bir noktayı gösterdi.

Muhafızların hepsi birden dönmeden önce kadının yüzündeki rengin azaldığını gördü. Ama artık çok geçti. Stevie devasa bedenini kapının diğer tarafındaki küçük havalandırma deliğinden çıkarmış, hiç ses çıkarmadan kendini yere bırakmış ve tereddüt etmeden saldırmıştı.

Odanın her tarafına sıçrayan kan, Gwen ve Blayne'in yüzüne çarptı.

Sonra tükürülen vücut parçalarından, botlardan ve silahlardan kaçmak zorunda kaldılar.

Stevie'nin arkasındaki koridordan muhafızlar geldi. Gwen, Stevie'nin onları görmediğini düşündü ve bir uyarıda bulunmak üzereydi ki Stevie'nin kaplanı andıran uzun kuyruğu fırladı. İşlevsel olarak kaplan gibi bir kuyruk değildi. Bal porsuğununki gibi de değildi. Çünkü ona doğru hücum eden üç adamı kesti. Sanki dev bir kılıçla vurulmuşlar gibi üçünü de ortadan ikiye böldü.

Kuyruk aynı zamanda kırbaç gibi hızlı ve uzundu, muhafızları alıp oyuncak gibi odanın içinde savuruyordu.

Sonunda Gwen söylemek zorunda kaldı: "Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim, Blayne." "Evet, edeceksin."

"Haklısın. Yapacağım."

* * *

Üçüncü kattaki laboratuvarı kiyamet kopuyordu ama kontrol edecek zamanı yoktu. Bunun yerine, zemin kattan gelen patlama ve silah seslerine doğru koşuyordu.

Durdu ve sessizce adamlarına yumruklarını kaldırarak beklemeleri emrini verdi. Köşeden baktı ve koridorda gerçekleşen kavgayı gördü. İki kadın vardı. Birinin silahı vardı. Diğerinin bıçakları. Uzun boylu olan koridorda ilerleyip muhafızları kafalarından vururken, daha ufak tefek olan diğer kadın kesip biçerek ilerliyordu. Hızlı hareket ediyor, kendini muhafızların sırtına atıp boğazlarını kesiyor ya da başlarının üstünden bıçaklıyordu.

Bir muhafız onu diğerinin sırtından yakaladı ve yıldırım hızıyla dönerek onu duvara çarptı ve bıçaklarından birini çenesinin altından kafasına sapladı. Adamın gözlerinin içine bakıp sırttıktan sonra yere düşmesine izin verdi ve silahını çekip çıkardı.

"Yere yat!" diye seslendi uzun boylu kadın ve ateş ederek küçük olana saldırmak üzere olan başka bir muhafızı öldürdü.

Ekibine baktı ve eliyle saldırıya hazır ol işareti yaptı. Grubunun otomatik silahları vardı, bu yüzden koridordaki herkes yere serilene kadar tüm alanı ateş altına alacaklardı. Muhafız arkadaşlarından herhangi biri için talihsizlikti ama nazik davranacak zamanı yoktu. Aşağıda bir şeyler çok yanlış gitmişken olmazdı. Küçük kızlarla oyun oynayacak zamanları yoktu.

Başını sallayarak ekibi köşeyi dönmeye başladı ancak ofis kapılarındaki camları önce sallayıp sonra kıran kükreme ve aşağıdan gelen çığlıklar zaten ölmemiş olan herkesin durmasına neden oldu.

Bina daha fazla sallanmaya başladı ama kükremeden değil. Başka bir şeyden. Bir saniye sürdü ama koşan bir şey olduğunu fark etti. Bir hayvan sürüsü gibi onlara doğru geliyordu.

Tam merdiven kapısı yıkılırken geldiği yöne geri döndü. Koşarak dışarı çıkan ilk şeyin dişleri vardı. Arkasında bir kedi ve bir köpek vardı. Ama arkadan gelen şey ...

"Kaçın!" diye bağırdı, adamlarını harekete geçirmeye, başka bir çıkışı kullanmaya çalışıyordu ama bir adım bile atmadan bıçak boğazından geçti ve dizlerinin üzerine çöküp elleri boynuna dolanarak kanamayı durdurmaya çalışırken yüzünde o gülümsemenin belirdiğini gördü.

Ancak pençelerin sırtına çarpıp onu yere ittiğini ve kemiklerini toza çevirdiğini hissedecek kadar zaman kazanabildi.

* * *

Ric o binanın içinde yaşanan katliamdan pek hoşnut değildi ama şikâyet de etmeyecekti. Sadece arkadaşlarını geri istiyordu. Sonra ayaklarının altındaki toprağın hareket ettiğini hissetti. Deprem gibi. Ve kükremeleri duydu.

Shen onun yanından geçip binanın içine baktı. Sonra "Kaçın!" diye bağırdı. Ve herkes dağıldı. Düzen yoktu. Düzenli bir şekilde geri çekilmek yok. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey olmadı. Hepsi gerçek birer yırtıcı gibi sadece kendilerini düşündüler ve çılgınca kaçmaya başladılar.

Yırtıcılar daha büyük bir yırtıcıyla karşılaştıklarında böyle yaparlar. Bu her zaman en iyi seçeneğinizdi.

Ric yeterince uzaklaştığını hissettiğinde durdu ve arkasına baktı.

Hasarlı binadan ilk olarak Bo Novikov çıktı. Şekil değiştirmiş formundaydı ama dışarı çıktığında tekrar insana dönüştü, hâlâ şekil değiştirmiş olan Blayne ve Gwen'i bellerinden yakaladı ve koşmaya başladı. Sonra binanın önü, içinden bir şeyin dörtnala fırlamasıyla daha da yıkıldı.

En az iki tonluk bir canavarın açık alana doğru yırtılışını izledi. Kaplan çizgili ama bal porsuğu gibi yapılmıştı, yalnız değildi. James Wells'i dişlerinin arasına almıştı.

Çığlık atıyor, yalvarıyor, savaşmaya çalışıyordu. Ancak Stevie MacKilligan, şekil değiştirmiş haliyle kamyonların ve ciplerin üzerinden atladı ve arazide bir tür boğuşmaya başladı, Wells'i salladı, havaya fırlattı ve tekrar yakaladı. Sonra onu yere bıraktı. Wells kendini sürüklemeye çalıştı ama o sadece ön patileriyle ona vurdu. Arka bacağıyla kulağını kaşımak için bir kez durdu, bu da Wells'e ayağa kalkıp koşma şansı verdi.

İşte o zaman Stevie saldırdı. Gerçekten. Birkaç saniye boyunca onun koşmasını izledi ve sonra ön patileriyle üzerine atladı.

O zaman çığlık atmayı bıraktı.

Adamın gevşek bedenini birkaç kez daha hırpaladı, ama cevap vermeyince onu dişlerinin arasına aldı ve ön tarafa doğru yürüdü.

ve onu yere serdi.

Kanlar içindeki Charlie ve Max dışarı çıkana kadar bu garip bir hareket gibi görünüyordu. Diğerlerinin aksine, kız kardeşlerini gördüklerinde kaçmamışlardı, bu yüzden asıl görevlerine devam etmiş ve binayı "temizlemişlerdi".

Şimdi dışarıda, enkazın arasında durmuş, James Wells'ten geriye kalanlara bakıyorlardı.

Sonunda Charlie başını kaldırıp kız kardeşine baktı ve sırıttı. "Kahvaltı mı?"

bölüm otuz bir

Sessizlikti. Çok yoğun bir sessizlik.

Stevie gözlerini kız kardeşlerinden ayırdı ve bugün onu ve diğerlerini kurtarmak için buraya gelen ajanların aval aval ona baktıklarını gördü. Bazıları kocaman gözlerle. Diğerleri ise dişlerini ve pençelerini gösteriyordu. İğrenmiş, dehşete düşmüş ve kesinlikle dehşete kapılmışlardı.

Stevie başını eğdi ve geri çekilmeye başladı. Ama kız kardeşleri onun önüne geçmiş, Charlie'nin işaret parmakları silahlarının tetiklerinde sıkışmıştı. Max onun yanında duruyordu, kanla kaplı elleri bıçaklarının saplarını tutuyordu çünkü Stevie biliyordu ki bıçaklar yapışkandı ve Max kavga ederken yapışkan bir tutuştan nefret ederdi.

Yine de Stevie bunu istemiyordu. Kız kardeşlerinin, onları korumak için her şeylerini riske atmış olanları yok etmesini istemiyordu çünkü ondan birazcık ... etkilenmişlerdi.

Yer değiştirecekti. Bu yardımcı olurdu. İnsana dönüşecek ve herkes sakinleşecekti.

"Bir sorun mu var?" Blayne Thorpe, yanında Gwen olduğu halde ajan grubunun arasından geçerken sordu. "Arkadaşıma neden o şekilde baktığınızdan emin değilim ama bunu takdir etmediğimi söylemeliyim."

"Bu senin için sorun değil mi?" diye sordu bir jaguar, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Yani... ona bir bak."

"Ona bakmak mı? Ona bakıyorum. Ve ne gördüğümü biliyor musun?"

"Hayatımızı kurtaran kadını mı?" Gwen sordu. "Lütfen hayatımızı kurtaran kadın deyin."

"Tabii ki gördüğüm şey bu. Ama aynı zamanda kudretli kaplan porsuğu da görüyorum! Tüm porsukların hükümdarı!"

"Tanrım," diye Stevie'ye baktı Gwen. "Çok özür dilerim."

"Neler oluyor?" Charlie sordu.

"Bak, Blayne," dedi jaguar, "bu kadına karşı kendini borçlu hissetmeni anlıyorum-"

"Kaplan porsuğu," diye düzeltti Blayne.

"Ama sanırım hepimiz aynı fikirdeyiz"- diğ er ajanlara baktı
-"O her neyse, o sadece ... o sadece ..."

"O sadece ne?" Blayne sordu. "Kocam gerçekten bilmek istiyor."

Kedi omzunun üzerinden baktı, Bo Novikov arkasında duruyordu, değışmiş haliyle geri dönmüştü, diğ er ajanlar ise sessizce bir tonluk hayvanın yolundan çekilmişlerdi. Stevie onu ilk gördüğünde, devasa çenesini açarak aşağı sarkan iki büyük dişinden çok etkilenmişti. Kılıç dişli bir kedi gibi. Evet, aynen  yle. Ona hatırlattığı şey tam olarak buydu. Eski zamanların kılıç dişli kedisi!

"Eee?" Blayne itti. "Bo bekliyor."

Kedi, Bo'nun etrafından dolaşmaya çalışırken başını salladı. Özellikle de o oflamaya başladığında.

"Biliyor musun?" Jaguar boğazını temizledi. "Bence hepimiz" -Bo'dan uzaklaşarak geriye doğru yürümeye başladı- "kendi yollarımızda harika ve ilgin iz. Ve benim gibi normal olmanızın bir önemi yok. Ya da acayip büyüklükte dişleriniz olması."

"Onlar diş!" Blayne tersledi.

"Ya da rahatsız edici derecede büyük ve tuhaf bir şekilde ev kedisine benziyorsun. Bunların hiçbiri önemli değıl çünkü hepimiz önemli bir şeyiz. Biz insanız." Stevie kız kardeşlerine baktı ve üçü de tiksintiyle gözlerini devirdi. "Sen. Ben." Stevie'ye baktı. "O."

"Hey!" Charlie tersledi.

"Hepimiz insanız. Ve bu konuda konuşurken hatırlamamız gereken şey de bu değıl mi? Aman *Tanrım!* şunu keser misin!"

Eğitimli ajanlardan oluşan grup, insan formundaki dev panda bir bambu sapını kemirerek yaklaştik a gittikçe yükselen sesle yüzleşti.

"Ne?" Shen sakince diğ erlerine bakarak sordu. "Acıkmıştım." "Bu kadar gürültü yapmak zorunda mısınız?" diye sordu kedi.

Bunun  zerine Shen sapı ısırđı ve çıkardığı çıtırtı sabahın temiz havasında yankılandı.

Aylar önce ciplere geri dönmeye başladı. "Bu lanet gürültüye dayanamıyorum," diye yakındı içlerinden biri. "Yapamam işte!"

"Biraz istemez misiniz?" Shen arkalarından seslendi. "Arabada daha çok var! Doğrudan Çin'den geliyorlar," diye bitirdi şarkılı bir sesle.

Kimse cevap vermeyince ve herkes gitmek üzere toparlanınca Shen yemeğe geri döndü ama bambusunun etrafından Stevie'ye sırtarak göz kırptı.

Charlie ona bir şort ve bir tişört uzatırken Stevie sonunda insana dönüştü. Ama onları giymeden önce Shen'in ona doğru geldiğini gördü. Ona doğru koştu ve kollarına atladı.

Onu tutarken, "İyi misin?" diye sordu.

"DNA'm öğle yemeğinde diğer DNA'ları yiyor. Yani harikayım! Duygusal *olarak* ve genetik olarak."

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Ben biliyorum. Ama inan bana, bu hayret verici."

Alnını onunkine bastırdı. "İyi olmana çok sevindim." "Ben de."

Birkaç harika dakika boyunca bu şekilde kaldılar. Sadece birbirlerine sarıldılar, gözleri kapalıydı; Shen'in elleri çıplak kışının altında, kolları onun kocaman omuzlarında. Kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti. Sadece fiziksel olarak güvende değil. Ama bu adamın yanında şüphe ya da korku duymadan her şeyi olabileceğinin tamamen farkındaydı.

"Siz ikiniz yapacak mısınız?" Max yanlarında durup tipik bir sinir bozucu tavırla sordu.

"Git buradan," diye hırladı Stevie kız kardeşine, Shen'in kollarındaki sevimli pozisyonundan kıpırdamayı reddederek.

Neyse ki Max Stevie'nin dediğini yaptı ama ne yazık ki kimse onu Shen'le yalnız bırakmak istemiyor gibiydi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Ric Van Holtz. "Ama merak ediyordum da Stevie, şuradaki laboratuvar" - başparmağını eski hapishanesine doğru salladı - "hâlâ büyük ölçüde sağlam mı yoksa ekipman yok edildi mi?"

"Ekipmanı neden yok edeyim ki?" diye sordu, hâlâ olduğu yerden kıpırdamayı reddederek.

"Peki o ekipmanların ne işe yaradığını biliyor musun?" "*Elbette* ekipmanların ne işe yaradığını biliyorum."

"Huh. İlginç."

"Öyle mi?" Stevie bu noktada bıkkınlığın ötesine geçerek tersledi.

"Biliyor musun?" Charlie yanına geldi ve Stevie'nin giysilerini omzuna koydu.

"Şimdi gidiyoruz. Kız kardeşim uzun zamandır

Yirmi dört saat ve dinlenmeye ihtiyacı var."

"Doğru. Elbette." Van Holtz ipucunu almış ve uzaklaşmaya başlamış gibi görünüyordu. Ama sonra durdu ve tekrar laboratuvarı işaret etti, "Görüyorsunuz ya, merak ediyorum-"

Max kurdun önüne geçti. "Kız kardeşimin dinlenmeye ihtiyacı var," diye tekrarladı Max, gözleri kocaman ve şaşkındı. "Ve benim de ellerimdeki kanı temizlemem gerekiyor." Kana bulanmış ellerini Van Holtz'un güzel yüzüne yaklaştırdı. "Haaaaaaannnnnnnddddssssss!" diye histerik bir çığlıkla bitirdi.

"Tamam o zaman," dedi Van Holtz, hâlâ ellerini uzatıp ona doğru sallayan ve hıçkıra hıçkıra ağlayan Max'ten uzaklaşarak. "Sizinle şehirde görüşürüz. Tamam mı? Harika!"

Kurt kendisini bekleyen cipe doğru koşmaya başladı ve uzaklaştığında Max onlarla yüzleşti. Hiçbiri konuşmadan histerik bir kakhaha patlattı.

Stevie'yi şaşırtacak şekilde, hepsinin aklından geçen soruyu soran Berg oldu. "Neyin var senin?"

Max hâlâ gülerek, "Bir türlü *gitmiyor*," dedi.

"Yani onu korkutuyorsun?" Ve şimdi Berg gülüyordu. Kardeşleri de ona katılıyordu.

Max omuz silkerek araçlarına doğru ilerledi. "İşe yaradı, değil mi?" Sonunda yalnız kalan Shen, Stevie'ye şöyle dedi: "Bunu yeterince söylemediğimi biliyorum ama .

. *en iyi* aileye sahipsin."

Stevie şimdi gülüyordu. "Biliyorum, *değil mi?*"

* * *

Stevie Queens'e dönerken yolda uyuyakaldı ve herkes araçtan inip içeri girdiğinde bile uyanmadı. Bu yüzden Shen onu üst kata taşıyıp odasına götürdü. Ancak içeri girdiğinde ayı komşulardan birinin Benny'yi acil durum veterinerinden alıp yatağa yatırdığını görünce oldukça sinirlendi.

Ortasında büyük bir bandaj ve yatağa çıkan küçük bir merdivenle - Shen'in tahminine göre köpek aşağı ya da yukarı zıplamak zorunda kalmasın diye - piç kurusu evindeymiş gibi görünüyordu. Koca köpek Stevie'yi görünce dev kuyruğunu yatağa vurmaya başladı.

"Benny!" dedi ama Shen onun gerçekten uyanık olduğundan emin değildi. Gözleri açık bile değildi. Ama kolunu uzattı ve Shen onun köpeğe dokunmak istediğini anladı. Onu hiçbir Şeyden mahrum edemeyen Shen, onu yatağa, üç kız kardeş için hayatını tehlikeye atan Benny'nin yanına yatırdı.

Stevie yaklaştı ve eli köpeğin gülünç kalınlıktaki boynuna yerleşti.

Shen dışarı çıkmak için döndü ama Stevie'nin "Gitme," sesi onu durdurdu. "Benim için yeterince yer olduğuna emin misin?" diye alay etti.

"Kaldır kıçını da buraya gel," diye emretti, konuŐmalarına rağmen hâlâ uyuyormuŐ gibi görünüyordu.

Shen silahını yan masanın üzerine koydu ve Stevie'nin arkasına geçti. Kolunu Stevie'nin beline doladı ve burnunu onun ensesine gömdü.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Mükemmel," diye mırıldandı. Sonra horlamaya başladı ve Shen sırttı. Çünkü Stevie haklıydı.

Mkemmeldi.

bölüm otuz iki

Stevie şehir merkezindeki küçük kulüpte mikrofonun başına geçtiğinde Shen de vahşi köpeklerin tezahüratlarına katıldı. Günün erken saatlerinde bir telefon almış ve eski dahiler/şimdiki dahiler kendilerine gerçek bir isim vermeyi reddettikleri için kendilerine verdikleri isimle "The Band" ile çalmak isteyip istemediğini sormuştu. Shen bundan bahsettiğinde Stevie, "Bir grup benzer düşünen dâhiden ziyade gerçekten bir grupmuşuz gibi görünüyor," demişti.

O akşam sadece bir son dakika Kuznetsov Sürüsü buluşması olduğu ortaya çıktı çünkü Almanya'dan bazı vahşi köpek arkadaşlar gelmişti ve hepsi sadece vahşi köpeklerin yapabileceği gibi kutlamak istiyorlardı: müzik dehaları tarafından icra edilen harika müziğe kötü bir şekilde şarkı söyleyerek.

"Bir ricamız var," dedi Stevie. "Şuradaki bardaki güzel bayanlardan." Shen şöyle bir baktı. Kadınlar şekil değiştiren gibi görünmüyor ya da kokmuyordu ama kim oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Kimsenin tanımadığı tam insanların bir vahşi köpek partisine katılması alışılmadık bir durumdu ama bu grupta da kimsenin meydan okumak istemediği bir şeyler vardı. Bu yüzden onları yalnız bıraktılar ve bu herkes için işe yarıyor gibiydi. Ayrıca, vahşi köpekler pençelerini ya da dişlerini ortaya çıkaracak türden partilere pek katılmazlardı.

"Hazır olun, Zeppelin hayranları," diye devam etti Stevie, "küçük bir 'Immigrant Song' zamanı!" diye bağırды. Müzik başladı ve herkes alkışladı, birçoğu kafa salladı ve Stevie gitarıyla Jimmy Paige olurken en iyi Robert Plant sesiyle şarkı söyledi.

Harikaydı.

Bir saat sonra Grup mola verdi ve Stevie Shen'in yanına geldi, yapmayı sevdiği gibi onun sırtına atladı. O kadar ufak tefekti ki Shen onu zar zor hissediyordu.

Kollarını boynuna, bacaklarını beline dolayan Stevie, Shen'in yanağını öptü.

"Harikaydın," dedi ona, birasını eline koyarak. "Teşekkür ederim."

"Kız kardeşlerin neden gelmedi?"

"Max'in planları vardı ve Charlie, kendi deyimiyle, 'labradoodle'ların etrafında olma havasında değildi."

"Ouch."

Stevie güldü. "Evet. Biliyorum. İşte benim şirret kardeşim."

"Şirret değil. Doğrudan. Beni öldürmesini istemediğim bir kadında bundan hoşlanırım. Neyin sınırlarını aştığı konusunda hiçbir kafa karışıklığı yok."

* * *

Stevie, Shen'in onu sırtına bağlayarak barda dolaşmaktan çekinmemesini sevmişti. Pek çok erkek böyle bir şeyle rahat edemezdi ama o bundan hoşlanıyor gibiydi.

Etrafta dolaşırken Stevie Kyle'ı gördü. Onu günlerdir görmemişti. James Wells'le uğraştığından beri. Sorun sessizce ortadan kalkmıştı. Neyse ki. Ama itiraf etmeliydi ki, Conridge onu arayıp laboratuara geri dönmek isteyip istemediğini sorduğunda şaşırmamıştı. Orada ne olduğunu görmek için. Shen onunla gitmek zorundaydı çünkü Max, Conridge'in "seni dünyadan sileceği" konusunda çok korkmuştu!

Pek sayılmaz. Bunun yerine, Wells'in defterlerini ve bilgisayar dosyalarını incelemekle meşgul oldukları için birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadılar.

Duvarlardaki ve pencerelerdeki hasar hâlâ duruyor olsa da, cesetler ve kan ortadan kaldırılmıştı. Stevie'nin çok takdir ettiği bir şeydi bu. Shen bir ofis koltuğunda oturup bambu yerken ve daireler çizerken onun işe odaklanmasını sağlıyordu. Adamın eğlenmek için fazla bir şeye ihtiyacı yoktu.

Shen'in omzunu okşadı ve yeri işaret etti. Adam onu bıraktı ve Kyle'ın yanına giderek küçük masasında karşısına oturdu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu ona.

Kocaman bir gülümseme ve elinde bir votka tonikle masaya doğru yürüyen Oriana, Stevie'nin sorusunu duyunca durdu. Kyle'ın tek yanıtı derin bir iç çekmek olunca gözlerini kaçırdı ve oturacak başka bir masa buldu.

Stevie arkadaşıyla daha sonra konuşabileceğini biliyordu. Hatta yarın bile. Bale üzerinde birlikte çalışıyorlardı ve günde birkaç saatlerini buna harcıyorlardı. Ama şu anda Stevie'nin en çok ihtiyacı olan arkadaşını kontrol etmesi gerekiyordu.

"Gerçekten burada oturup kendine acıyacak mısın," diye sordu Stevie, "yoksa işinin başına dönecek misin?"

Kyle yanağını masaya yasladı. "Ne anlamı var ki? Başarısızlığımı uzatayım diye mi?"

"Ya da yeni bir şey yaratabilirsin."

Tekrar iç çekti ve Stevie'nin sabrı bir anda tükendi. Bunu diğer sanatçılardan da beklerdi. Sıradan, günlük sanatçılardan. Ama Kyle'dan değil. Asla Kyle değil.

Bu yüzden zavallı, mızımız, muhtaç arkadaşına yardım etmek için yapması gerekeni yaptı.

"Sorun yok," dedi. "Anlıyorum. Ayrıca, Denny ile ..."

Kyle'ın küçük kardeşi Dennis'in lakabının orada asılı kalmasına izin verdi. Ve beklediği gibi, Kyle yemi yuttu.

Kyle başını kaldırıp Stevie'ye baktı. "Denny'den ne haber?" "Hiçbir şey. Unut gitsin. Bir şey söylediğimi unut."

"Ne hakkında bir şey söyledin?"

"Şey ... İtalya'daki eski okulundan bazı ilgiler olduğunu duydum."

"Ne hakkında?"

"Bilirsin işte. Birkaç yıl önce atıldığın okul-" "Hangisinden bahsettiğini biliyorum. Ne ilgisi?"

"Denny'nin hiperrealist resimlerine. Hafızasından yaptığı Paris sokak manzarası... *Herkes* ondan bahsediyor. Çok ilgi topladı."

"İlgi mi?"

"Evet. İlgi." Masanın öbür ucuna uzandı ve elini onun koluna koydu. "Bu yüzden hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Jean-Louis Parker adı sanatla anılacak. Dennis sayesinde."

Kyle dik oturdu. "Gitmem gerek."

Ve gitti, Oriana gelene kadar Stevie'yi orada bıraktı. "Harikaydı," dedi Stevie ve Kyle'ın yerine oturdu.

"Bizi duydun mu?"

Başını işaret etti. "Çakal kulakları. Ve sen de . . ." Gülmeye başladı. "Lanet kafasının patlamadığına şaşırdım."

"Kardeşinin Kiki Li yüzünden kariyerini mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ondan *gerçekten* hoşlanıyor olmama rağmen."

"Kyle'a bir şey olmaz," dedi Oriana elini sallayarak. "Ama Denny konusunda ciddi miydin?"

"Ah, evet. Bir maestronun arkadaşının arkadaşının Denny'nin eserlerinden birinin de bulunduğu bir müzayedeye katıldığını ve onu sekiz yüz elli bin dolara satın aldığını duydum."

Oriana'nın ağzı açık kaldı. "Vay canına... *O kadar* iyi mi?" "Evet. O kadar iyi."

"Ama hiç konuşmuyor. Yıllarca hepimiz onun doğuştan dilsiz olduğunu düşündük. Sonra bir gün çok kısa, çok sessiz cümlelerle konuşmaya başladı. Kızarmış peynirli sandviç istedi."

"Çünkü ızgara peynirli sandviç en iyi sandviçtir. O zaman bile dehasını gösteriyordu."

* * *

"Yatağa gel, kadın!" Miki Kendrick, Irene Conridge'in kurt kocasının yatak odalarından bağırıldığını duydu.

"Çok inatçı," diye kıkırdadı Miki, Wells kardeşlerin dosyalarından sonunda ele geçirdiği sayfaların çıktısını almaya devam ederken. Bulduğu sayfalar arttıkça Irene daha da büyüleniyordu. Miki'nin arkadaşının ne keşfettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve gerçekten bilmek de istemiyordu. Bu tür bilimler ona göre değildi. O bilgisayarları severdi. Nasıl çalıştıklarını seviyordu. Ayrıca birkaç elementi bir araya getirip herkesi zombiye dönüştürecek bir virüs yaratma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Kazan-kazan.

Elbette Miki New York'ta bu kadar uzun süre kalmayı planlamamıştı. Arkadaşı ve sürüsü Batı Yakası'nda yaşıyordu ama Irene aramıştı ve iş kulağa çok ilginç geliyordu, o da gelmişti. Ayrıca, Miki'nin kızına göre, "Gitmen gerek. Sinirlerimi bozuyorsun."

Velet.

Miki, düşündüğünden daha fazla şifrelemenin altında gömülü bazı yeni dosyalar buldu ama Irene'e söylemek için başını kaldırdığında, kadının soğuk bakışlarının arkasında bir noktaya sabitlendiğini gördü.

Teksas'ın doğusunda, kurtlar ve kurtlara dönüşebilen motorcularla çevrili zorlu bir bölgede büyümüş olan Miki, New York'a geldiğinde satın aldığı bıçağı kılıfından çıkarmış ve arkasında duran Asyalı kadının boynuna bastırmıştı.

Asyalı kadın da bıçağını Miki'nin boynuna dayamıştı. Gülümsedi. "Tam bir insan için güzel."

"Size yardımcı olabilir miyim?" Miki, kadın ölmesini isteseydi şimdiye kadar boğazını kesmiş olurdu diye düşünerek sordu.

"Aslına bakarsan, edebilirsin."

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Irene. Sonra da, "Ben sertleşmeden ikiniz de silahlarınızı kaldırın," diye çıkıştı.

Miki ve kadın birbirlerinin gözlerinin içine bakarak kılıçlarını indirdiler. "Miki Kendrick, bu Max MacKilligan."

"Kız kardeşlerden biri. Sizin hakkınızda çok şey duydum." "Ve sen de hacker'sın."

Miki bıçağını kılıfına geri soktu. "Bilgisayar uzmanı olmayı tercih ederim. Yasal nedenlerden dolayı tabii."

"Yardıma ihtiyacım var." "Ne konuda?"

"Birkaç şeyin izini sürmeni istiyorum."

"Nasıl?" Irene sordu. "Çünkü şu anda benim için çalışıyor."

"Hey, sürtükler," dedi Miki, bakışları iki kadın arasında gidip gelirken, "Ben ikinize de ait değilim. Şimdi ne istiyorsunuz?" diye sordu Max'e.

"İkiz halalarım, kız kardeşlerim aşağıda erkek arkadaşlarıyla birlikteyken evime gelip beni öldürmesi için amcık kuzenimi gönderdi."

"Vay canına."

"Evet. Kuzenimin peşindeyim ve onu bulacağım. Ama halalarım da babamı kullanarak ailemden para çaldı. Şimdi, o bir aptal. E-posta bile gönderebildiğini sanmıyorum. Ama bir hacker kullandı ve çalınan paranın izini sürebilmek için kim olduğunu bilmek istiyorum. Ya da en azından lanet parayı geri alabilelim. Sanırım parayı bulabilecek kişi de sensin."

"Bulabilirim. Ama bundan ne çıkarım olacak?" "Başarı hissi mi?"

"Sürtük, lütfen. Bu tür işleri yapmak için saatte en az bin dolar alıyorum. Bana bundan daha iyi bir şeyle gelmen gerekecek."

Max omuz silkti. "Birkaç gün önce bir yeraltı laboratuvarına girdim ve bir sürü şekil değiştiren arkadaşımı yok ettim çünkü küçük kız kardeşimi kaçırdılar. Ablam da benimle birlikteydi ve o da aynı şeyi yaptı. *Ona* göre bu, ailesini korumak için yapması gereken bir şeydi. Hoşuna gitmiyordu ama yaptı. O bir . . . Denizci. Yapması gerekeni yapıyordu.

vatani korumak. Ancak ben yaptığım işin her saniyesinden keyif aldım. Çünkü bizi geçtiler ve gülünç derecede iyi olan ve bunların hiçbirini hak etmeyen küçük kız kardeşimin peşine düştüler. Yani hiç değilse dışarıdan bakanlar için *fevkalade* eğlenceliyim."

Miki Irene'ye baktı ve o da başını salladı. "Doğru," diye itiraf etti Irene. "Bu oldu."
"Peki o zaman," dedi Miki ellerini havaya kaldırarak. "Ben varım."

* * *

MacKilliganlar özel uçaklarına bindiler ve Will koltuğuna yerleşti. Amerika'da geçirdiği zaman düşündüğü kadar kötü olmamıştı. Ve çocuklar hâlâ bütün bir Gurur'la dalga geçerek ne kadar iyi vakit geçirdiklerini konuşuyorlardı. Yani herkes mutluydu.

Yine de Mairi ve ikizlerin tüm bunları neden yaptıklarını gerçekten anlamıyordu. Pete Amca'yı öldürmek demek istemişti. Onu ve adamlarını Amerika'ya çekmek istemişlerdi ama ne için? Vurulan tek kişi Max'ti, kendi evinde neredeyse boğularak öldürülüyordu.

Ama Mairi bunu herhangi bir zamanda da yapabilirdi ve aynı mesaj ailenin geri kalanına da ulaşırdı. O zaman ne anlamı vardı?

Bütün bunlar Will'i rahatsız ediyordu ama dikkatini asıl meseleden uzaklaştıracak kadar değil. Lanet olası parası! Parası hangi cehennemdeydi?

Dougie, Will'in karşısındaki koltuğa oturdu. "İyi misin, baba?"

"Kızgınım. Çok kızgınım."

Dougie kaşlarını çatarak eğildi. Koltuğunun altından bir evrak çantası çıkararak, "Bu ne?" diye sordu. "Bunu buraya sen mi koydun?"

"Hayır. Nedir bu?"

Dougie kapıyı açtı ve nefesi kesildi, bakışları Will'inkilere kaydı. "Fu-"

* * *

Tüm bina sallandığında özel bir uçağın pilotuna kalkış için sıraya girmesini söylüyordu.

Çıglık atarak yere düştü, kolları başının üzerindeydi. İş arkadaşlarından bazıları onun etrafında yere düştü. Bazıları masaların altına daldı. Camlar

Etraflarındaki camlar patladı ve o sadece tutunmaya çalıştı. Panik yapmamaya çalıştı.

Sonunda, saatler gibi gelen ama aslında sadece saniyeler olan bir süre içinde her şey sakinleşti. Bina artık sallanmıyordu. Etraflarına düşen camların sesi kesildi.

Dikkatle ayağa kalktı ve artık cam olmayan pencereden uçak pistine baktı. İskoçyalı adamlara ait özel uçak artık eğilmiş ve bükülmüş metalden başka bir şey değildi ve hâlâ yanıyordu. Uçaktan geriye kalanların etrafında cesetler vardı. Ve bildiği kadarıyla hepsi de ailesindendi. Bütün bir aile bir saniyede yok oldu.

"Dokuz-bir-i ara." Dondu kaldı, pencerelerinden geriye kalanlara doğru eğildi.

"Ne oldu?" diye sordu iş arkadaşlarından biri.

Ama o nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ne gördüğünü bilmiyordu.

* * *

Shen, Stevie'yi sahnede otururken buldu, bacakları kenardan sarkıyordu. Grup bir saat süren bir set daha yapmıştı. Bu kez Jimi Hendrix ve Beatles favorileriydi. Her şey başarılıydı ve vahşi köpeklerin etrafında daha çok zaman geçireceğini hissediyordu.

Diğer grup arkadaşları arkasından toplanırken ve bar gece için boşalmaya başlarken, normal ışıklar yandı ve Shen Stevie'nin kaşlarını çatıldığını fark etti.

Onun yanına oturdu. "Kyle'ı buradan kaçarken gördüm. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ona sadece küçük kardeşinin onun rakibi olduğunu ve kıçını kaldırıp kendine acımayı bırakmazsa çocuğun onu geçeceğini söyledim. Ama çok daha kibar söyledim."

"O zaman sorun ne? Üzgün görünüyorsun."

"Hayır. Bu benim üzgün yüzüm değil. Bu benim düşünen yüzüm, ki bana biraz korkutucu olduğu söylendi."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bugün erken saatlerde Van Holtz'dan bir telefon aldım. James Wells'in kullandığı yeraltı laboratuvarına el koyuyorlar. Onu alacaklar

ve benim yönetmemi istiyorlar." "Ne yapmak için?"

"Henüz emin değilim. Conridge'le benden Wells'in neyin peşinde olduğunu araştırmamızı istediklerini biliyorum. Melezlerin DNA'sıyla oynamaktan başka bir şey yapıyorsa diye. Ama ondan sonra . . . Bilmiyorum. Onların da bildiğinden emin değilim."

"O zaman bundan istediğin sonucu çıkarabilirsin." "Evet. Ya da beni yakından takip etmenin bir yolu bu." "Muhtemelen kısmen de öyle."

"Evet. Ama işi kabul edersem, eski patronum mutlu olmayacak. Daha bu sabah bana tekrar e-posta gönderdi."

"CERN'e geri dönmek istiyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum." Ona baktı. "İsviçre'de mi yaşamak istiyorsun?" Soru karşısında şok olan Shen, "Gerçekten bilmiyorum," dedi. "İsviçre'yi seviyor musun?"

"Um . . . Toblerone severim."

"Toblerone?"

"İsviçre şekeri."

"Evet. Toblerone'un ne olduğunu biliyorum."

"Bunun dışında, gerçi ..." Boğazını temizledi. "Yani, seninle taşınmamı mı bekliyorsun?"

"Neden olmasın ki?" Bir dakika sessiz kaldı, sonra ekledi, "Lafı açılmışken... O ilk seferden beri bir daha 'seni seviyorum' demedin."

"Bundan bahsetmen çok komik. Sana 'seni seviyorum' dediğimi hiç hatırlamıyorum."

"Uykunda söyledin."

"Ohhhhh. Oh, anlıyorum." Başını salladı, rahatlamıştı. "Yani tamamen deli değilsin."

"O konuda değil." Yine kaşlarını çattı. "Bekle. . . beni seviyorsun, değil mi?" "Ne yazık ki... evet."

"Neden üzülerek?"

"Çünkü bu benim en iyi kararına aykırı ve bana bir seçenek sunmuş değilsin."

Sırıttı. "Gerçekten vermedim. Ama ben ne istediğini bilen bir kıyım." "Belli ki."

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Ama seni gerçekten seviyorum Stevie."

Başını onun omzuna yasladı. "Ben de seni seviyorum."

"Bu sözler söylendiğinde *herkesin* uyanık olması güzel değil mi?" "Eh."

Shen kıkırdadı ve onu alnından öptü.

Ortalığı temizleyen görevlilerden yeterince bakış yediklerinde Shen sahneden aşağı atladı ve Stevie'yi belinden kavrayarak dikkatlice yere yatırdı. Tekrar Stevie'nin elini tuttu ve birlikte yavaşça binadan dışarı çıktılar.

Taksiye binebilmek için bir blok ötedeki caddeye doğru ilerlerken Shen, "Bütün bunlarda gerçekten harika olan ne biliyor musun?" diye sordu.

"Neymiş o?"

"Sen ve bu aile varken asla sıkılmayacağım."

"Bu çok doğru. Tabii ki bu hem bir lütuf hem de bir lanet." Shen sırıttı. "Evet.

Tıpkı senin gibi."

EPİLOG

Charlie, Berg'le birlikte kanepeye uzanmıştı. Berg onun arkasındaydı, büyük bacakları kalçalarının iki yanında duruyordu.

Son birkaç saattir *Alacakaranlık Kuşağı*'nın eski bölümlerini izleyerek dinleniyorlardı. Yaratıldığı zaman göz önüne alındığında, her türlü siyasi konuda ne kadar ileri olduğu için en sevdiği dizilerden biriydi.

Ama artık yatmaya hazırdı. Berg birkaç saniye sonra tekrar sarsılarak uyanmadan önce birkaç kez uyuyakalmıştı bile. Onun için uyanık kalmaya çalışıyordu çünkü uyuyamıyordu. Sadece nedenini bilmiyordu.

Sonra bir şey duydu ve doğruldu.

"Ne?" diye sordu. Berg tekrar uyanarak, "Ne oldu?" dedi. "Sorun ne?"

"Sanırım farelerimiz var."

"Sıçanlar mı? Bu mahallede mi? Kız kardeşin ve o kedi arasında, bundan şüpheliyim."

Ama Charlie ... içinde sesler duydu... yerini bulabilmek için başını çevirdi...

Mutfak!

Charlie kanepeden fırladı ve evin içine doğru koşmaya başladı. en sevdiği odanın hemen dışında aniden durdu.

"Ne oluyor lan?" diye sordu mutfağındaki porsuklara.

"Selam yeğenim," dedi Will, ağzı kendi hazırladığı sandviçle doluydu. "Balı nereye sakladın? Bunun bala ihtiyacı var."

Hepsi öyleydi. Büyük amca Pete'in cenazesi için Amerika'ya gelen tüm İskoçlar. Ve onun mutfağındaydılar. Onun yemeklerini yiyorlardı. Kendilerini evlerinde hissediyorlardı.

"Neler oluyor?"

"Uçağımızı havaya uçurdular," diye açıkladı Dougie, muhtemelen bal bulmak için dolapları karıştırırken.

Akrabalarına baktı, sonunda yüzlerindeki, ellerindeki ve pahalı giysilerindeki yanık hasarını fark etti.

"Patladığında yanında mı duruyordunuz?" Will,
"Üzerinde," dedi.

Arkasında duran Berg'e baktı, kaşları çatılmıştı. Charlie, onun da aynı ifadeye sahip olduğunu tahmin ediyordu.

"Uçakta mıydın? Uçakta mı?"

"Evet," diye omuz silkti Will. "Yani, uçağın *içindeydim*. Ve bomba patladığında Dougie'yle benim hemen yanımdaydı."

"Ama nasıl hayattasınız? Mutfağında. Yemeğimi yiyorsunuz." "Şans mı?" Will önerdi.

"Aman Tanrım." Charlie Berg'le yüzleşti. "Bir MacKilligan erkeğini öldürmenin hiçbir yolu yok, bu da babamın sonsuza dek yaşayacağı anlamına geliyor."

"Awww, tatlı Charlie," dedi amcası, yatıştırmaya çalışarak. "İnançlı olmalısın, genç kız. Birinin o piçi öldüreceğinden eminim. Ve sonra hepimiz bir parti verebiliriz. Bu güzel olmaz mıydı?"

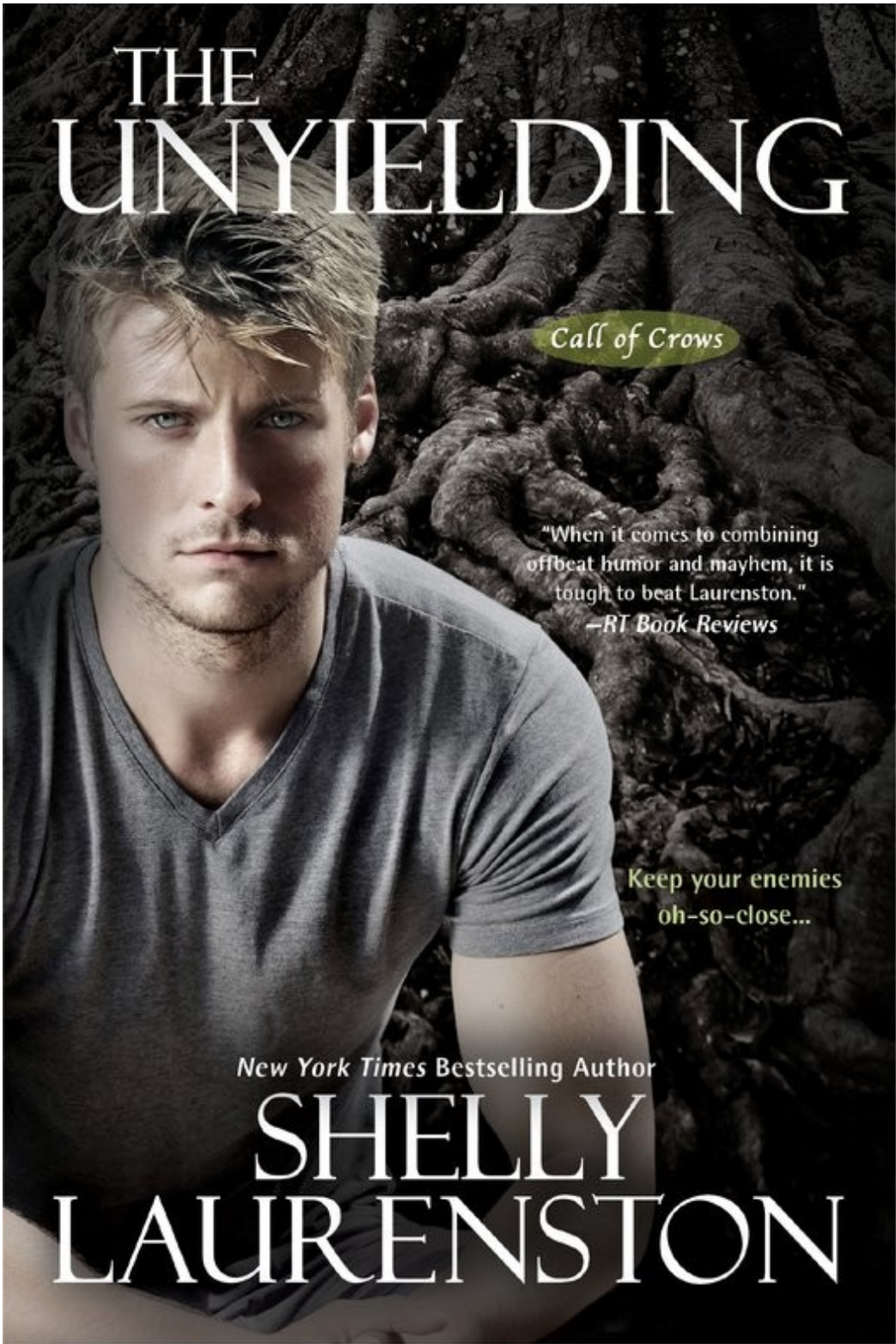
"Pek sayılmaz." Charlie küçük, yenik bir omuz silkti. "Ama alacağım."

YAZAR HAKKINDA

Aslen Long Island'lı olan *New York Times* çoksatan yazarı SHELLY LAURENSTON, sağlıklı yiyecekler, çoğunlukla güneşli günler ve gerçekten giymeleri gerekirken gömlek giymeyen birçok erkeği içeren Batı Yakası yaşamına kendini bırakmıştır. Shelly aynı zamanda *New York Times* çoksatan yazarı G.

A. Aiken, Dragon Kin serisinin yaratıcısı.

Shelly'nin kitapları hakkında daha fazla bilgi için www.shellylaurenston.com adresine gidin. Ya da G.A.'nın tehlikeli ve küstahça seksi ejderhalarına göz atmak için www.gaaiken.com adresine gidin.

THE UNYIELDING

Call of Crows

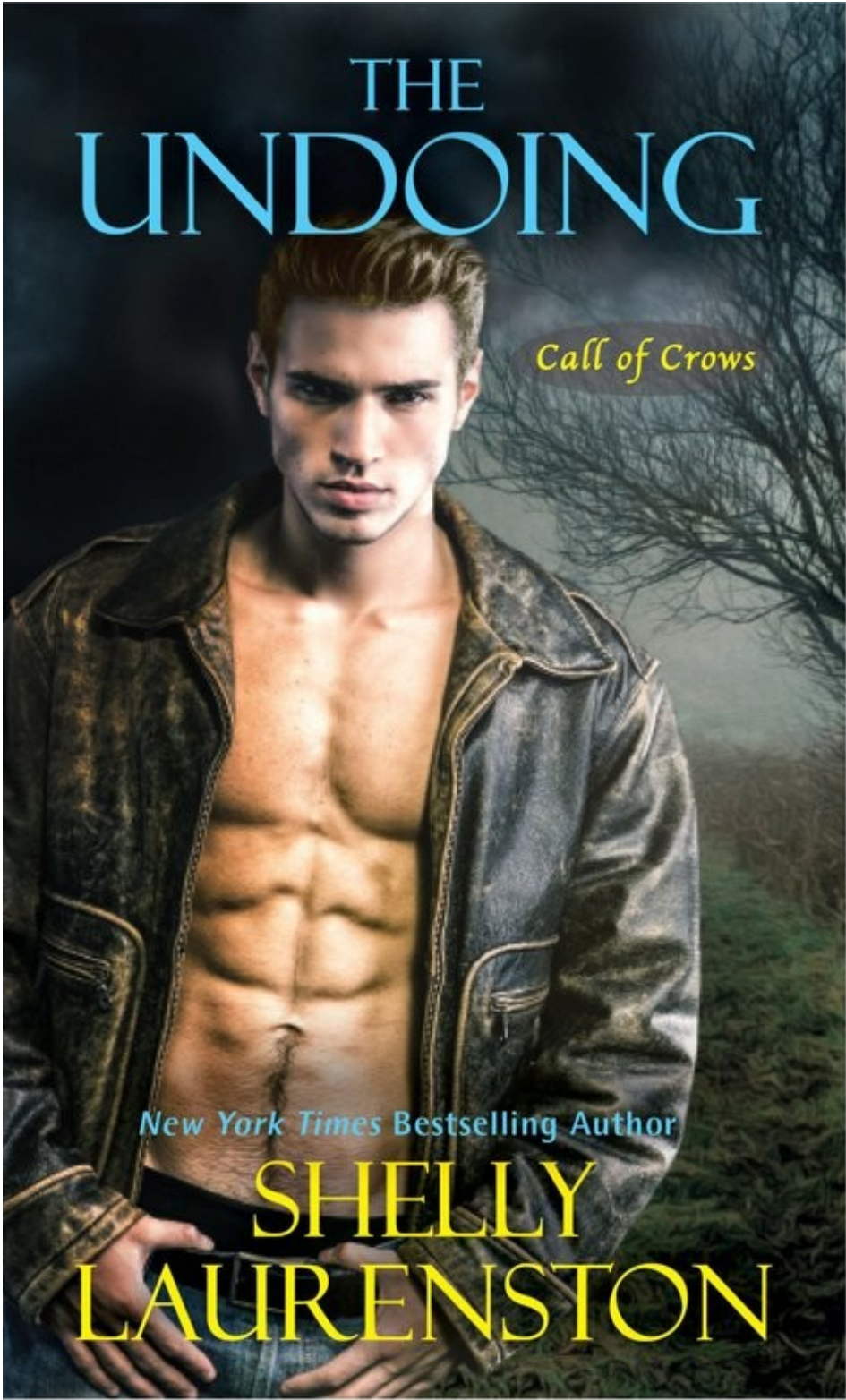
"When it comes to combining
offbeat humor and mayhem, it is
tough to beat Laurenston."

—RT Book Reviews

*Keep your enemies
oh-so-close...*

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

THE UNDOING

Call of Crows

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

THE

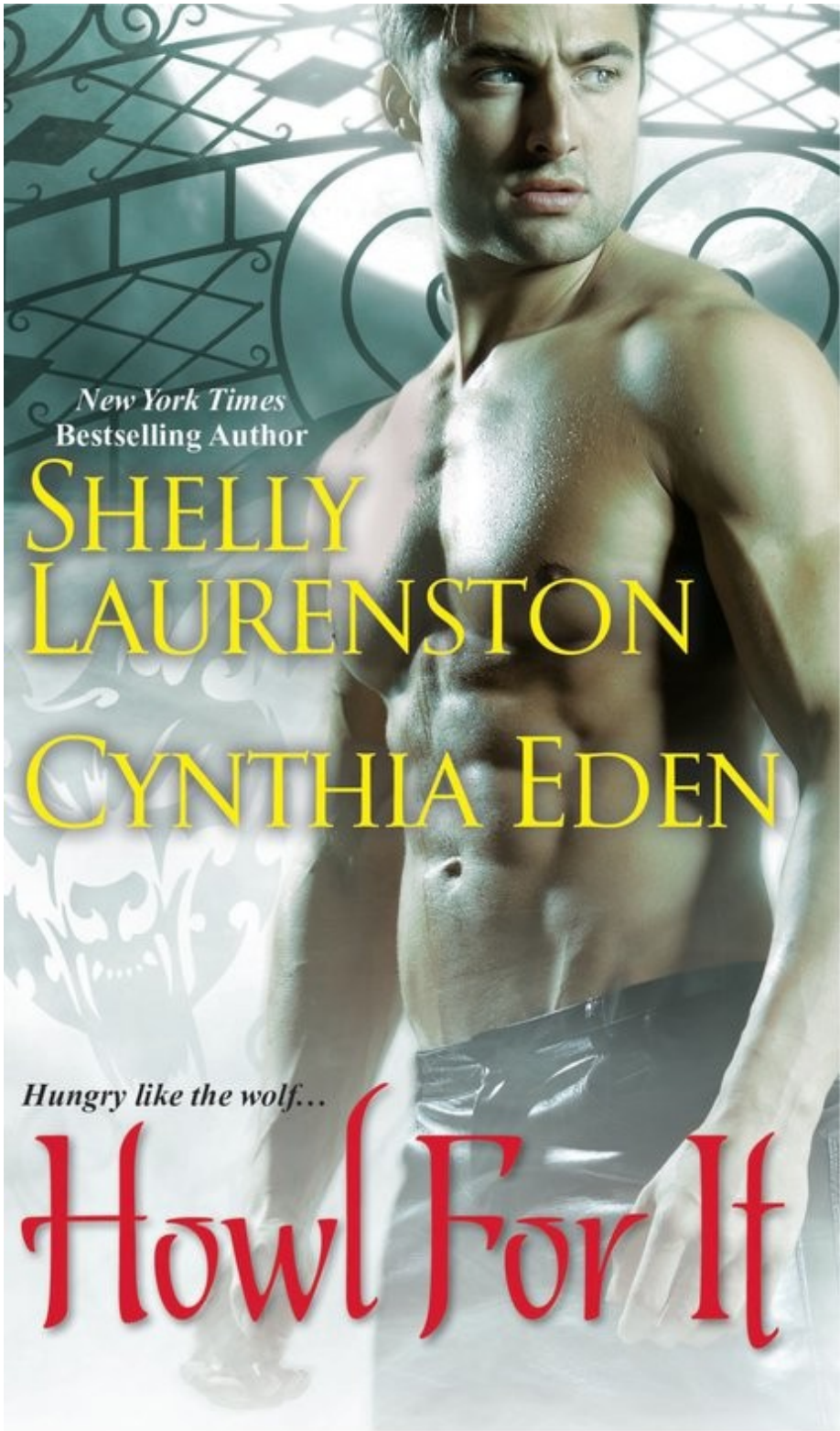
.UNL%HINC

Asla

AYNI OL.:

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON

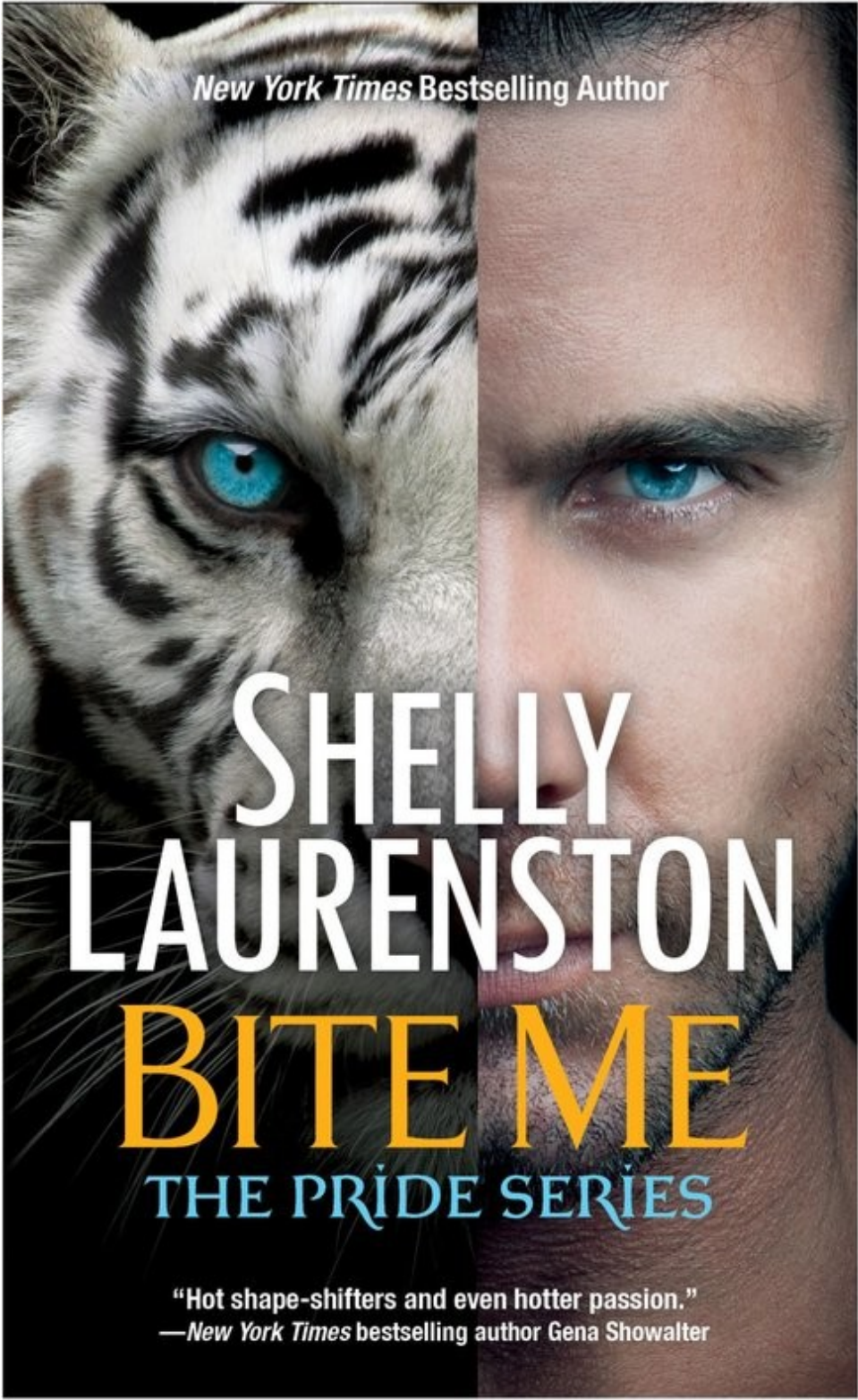

New York Times
Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON
CYNTHIA EDEN

Hungry like the wolf...

Howl For It

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON
BITE ME
THE PRIDE SERIES

"Hot shape-shifters and even hotter passion."
—*New York Times* bestselling author Gena Showalter

The Honey Badgers
Chronicles

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

HOT and BADGERED

"When it comes to combining offbeat
humor and mayhem, it is tough to beat
Laurenston."

—RT Book Reviews

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

